

၇၁၆

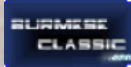
တံတြဗ္ဗာတံ
မယံတြဗ္ဗာတံ

၀၅၀

ရိက္ခာ

ရိက္ခာ

လောကအပေါ် လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်
သတ္တိစွန့်အား ဖြူဝေပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင်မေမေအား
ဤစာအုပ်ဖြင့် ကန်တော့ပါသည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ဤဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင်များအားလုံးသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ကူး သက်သက်မှုသာဖြစ်ပါသည်။ ဤဝတ္ထုပါ ဇာတ်ကောင် တစ်ဦးတစ်ယောက် ၏ အဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ရာသည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဆင်တူယိုးမှား ဖြစ်နေခဲ့ပါလျှင် ၎င်းသည် တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသားဖန်တီးရာတွင် အဘက်ဘက်မှ ကူညီအားပေး လျှက် ရှင်းပြပေးခဲ့ကြသော အောက်ပါ သူငယ်ချင်းများအား ကျေးဇူး အထူးတင်ရှိပါသည်။

- ဒေါက်တာသန်းထွန်းအောင် M.Med.Sc (Surgery)
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး
- ဒေါက်တာသန်းသန်းကြိုင် M.Med.Sc (Medicine)
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး
- ဒေါက်တာသန်းသန်းဝင်း M.Med.Sc (O.G)
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး
- ဒေါက်တာသီတာ 2nd yr. M.Med.Sc (Child)
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး
- ဒေါက်တာတင်တင်ထွေး 2nd yr. M.Med.Sc (O.G)
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး
- ဒေါက်တာသက်ဆွေ 2nd yr. M.Med.Sc (Child)
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး
- ဒေါက်တာသင်းသင်း(ကာကွယ်ရေးနှင့် လူမှုရေးဆေးပညာဌာန)
မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်

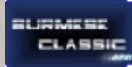

အဖြေ [၁]

- ဒေါက်တာစိုးညွန့် (ကာကွယ်ရေးနှင့်လူမှုရေးဆေးပညာဌာန) မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်
- ဒေါက်တာလှစိုးညွန့်နှင့် ဒေါက်တာမဌေးဝင်း (မြို့သစ်၊ မန္တလေး)
- ဒေါက်တာစံဌေး (အောင်တော်မူရပ်ကွက်၊ မန္တလေး)
- ဒေါက်တာချိုချိုထွန်း 1st yr. M.Med.Sc (Radiology) ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)
- ဒေါက်တာသိန်းသိန်းနှင့် 2nd yr. M.Med.Sc (Child) ကလေးဆေးရုံကြီး၊ ရန်ကုန်မြို့
- ဒေါက်တာပေါ်ထွန်း (မြို့နယ်ကျန်းမာရေးအရာရှိ) ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ကျောက်မဲမြို့

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ဆေးပညာအချက်အလက်၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်း တစ်စုံတစ်ရာမှားယွင်းခဲ့သည်ရှိသော် ထိုမှားယွင်းမှုသည် ကျွန်မ၏ ချို့ယွင်းချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

(၁)

ထုထည်ကြီးမားသော တိုက်ခန်း အဆောက်အဦကြီး၏ မျက်နှာကျက်သည် လူ့အရပ်သုံးပြန်စာလောက် မြင့်မားကျယ်ဝန်းသော်လည်း မြေရွက်ညှိ၏ စိတ်သည် မွန်းကျပ်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာကျက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လည်သော ပန်ကာလေးသည် မြေရွက်ညှိတို့အုပ်စုကို အသက်ရှူကျပ်မှုမှ မလွတ်မြောက်စေနိုင်။ ခုတင် သေးသေးကလေးတွင် ဝိုင်းအုံနေသော ဆရာဝန် ဆရာမ အုပ်စုက အနည်းငယ် အရေးတကြီး ဖြစ်နေသောအခါ သတိလစ်နေသော လူနာကလေး၏ မိခင်မှာ မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် နောက်နား ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ မျက်နှာပျက်နေသည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေး ဒေါက်တာမျိုးမြင့်က လူနာကိုယ်ရေးရာစဝင် ရေးမှတ်လက်စ စာရွက်ကို ကိုင်လျက် လူနာမိခင်ကို မေးမြန်းနေရာမှ မြေရွက်ညှိတို့ တိုင်ပင်နေသည့် စကားများကို နားစွင့်နေသည်။

ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်ကြသူများ

လက်ထောက်ဆရာဝန် (A.S) ဒေါက်တာနုနုအေးက နားကြပ်ကို ကလေး၏ ရင်ဘတ်ပိုင်းသို့ ထောက်ထားရာမှ ပြန်ယူလိုက်ပြီး မြေရွက်ညှိကို မော့ကြည့်၏။

“Pulmonary oedema (အဆုတ်ရောင် ပွခြင်း) လဲ ပြောလောက်အောင် မရှိဘူး”

“ဟုတ်တယ် မမနု...၊ စောစောက ကိုမျိုးမြင့် စမ်းသပ်တုန်းကလဲ signs of meningitis (ဦးနှောက်အမြှေးရောင်ရောဂါ၏ လက္ခဏာ)တွေ မတွေ့ရဘူး”

ကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးစက်ပြာနမ်းလျက် ရှိသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပြင်ပတွင် သွေးယိုထွက်သောလက္ခဏာ မရှိ။ သွားဖုံး သွေးယိုခြင်း၊ နှာခေါင်းသွေးယိုခြင်း၊ အနီစက်အပြောက်များထွက်ခြင်း မရှိ၊ သွေးအန်ခြင်း၊ ဝမ်းမည်းသွားခြင်း မရှိ။ သို့သော် ဆေးထိုးသည့် နေရာတွင် အညှိကွက်ပေါ်နေသည်။ ကလေးမှာ အတွင်းသွေးယိုထွက်မှု တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်မှာ သေချာသည်။

“ကိုမျိုးမြင့်ရေ...ကျန်တာ နောက်မှလုပ်ကြစို့၊ ကလေးကို Grouping and matching လုပ်မယ်”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးနှင့် အနီဝတ်သူနာပြုဆရာမနှစ်ယောက်ကလေးထံမှ သွေးစအနည်းငယ် ထုတ်ယူနေခိုက် မြေရွက်ညှိနှင့် ဒေါက်တာနုနုအေး တိုင်ပင်လိုက်ကြသည်။

“မမနု...ကလေးကို ပလပ်စ်မာအိပ်(က်)(စ်)ပင်ဒါ တစ်ခုခု တင်ရအောင်၊ ဘာတင်ရမလဲ”

“အုန်းရေ... ပလပ်စ်မာအိပ်(က်)(စ်)ပင်ဒါ ဘာရှိလဲ”

ဒေါက်တာနုနုအေးက ကုသချက်စာရွက်ထဲတွင် ဆရာမ ပြောသည့် အတိုင်း Moridax ဟု ရေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဘင်ဗိုင်း ပင်နယ်စလင် ထိုးဆေးကို ညွှန်းလိုက်ပြီး မြရွက်ညိုကို မောကြည့်ပြန်သည်။

“ဂျင်တာမိုင်စင် ထည့်ရဦးမလား...ညို”

“ကောင်းတယ်မမ ...ဂရမ်နက်ဂ်တစ် ဆက်ပိတ်ဆီးမီးယား ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဒေါက်တာနုနုအေးက ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးမှုများ (investigations) ဟုသောခေါင်းစဉ်အောက်တွင် သွေးအုပ်စုရှာဖွေခြင်း၊ တိုက်ဆိုင်ကြည့်ခြင်း၊ ဆီးကို အဏုစိတ် စစ်ဆေးစမ်းသပ်ခြင်း Urine Microscopic Examination၊ သွေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြည့်စုံစွာစစ်ဆေးခြင်း Complete Blood Count (CBC) စသည့် စမ်းသပ်ချက်များ ရေးလိုက်လေသည်။

“မမနု... Blood for mp တစ်ခါတည်းလုပ်လိုက်ရင် အဆင်ပြေ မယ် ထင်တယ်”

ငါ အမ်အက်စ်စီဆိုသည့် ဆရာလုပ်သည့်လေသံမပါဘဲ မျက်နှာ ချိုချိုကလေးနှင့် သတိပေးလိုက်ရသည်။ သို့သော် မိမိစကားမဆုံးမီ နှစ်မျိုးလုံး မမနုရေးပြီးနေပြီ။

“ဟုတ်တယ်ညို ...တစ်ခါတည်း စစ်လိုက်ကြတာပေါ့”

ဆရာမကလေးတစ်ယောက်က ဆေးထိုးပြန်နှစ်ချောင်းဖြင့် ချက်ချင်း ရောက်လာ၏။ နောက်တစ်ယောက်က ပလပ်စ်မာပုလင်းနှင့် ရောက် လာသည်။

“ကဲ...ညို မိုးလဲချုပ်ပြီ၊ ညိုအဝေးကြီး ပြန်ရဦးမှာဆိုတော့ လူ ခွဲရအောင်။ ညိုက ဟိုဘက်က Dengue shock (သွေးလွန် တုတ်ကျွေး သွေးလန့်ခြင်း) ပေးရှင်ကလေးကို သွားကြည့်၊ မမနုက လျှက်မီးယား ပေးရှင်လေးအတွက် သွေးတောင်းရင်း Blood bank (သွေးဘဏ်)ကို တပ်လှန့်ထားလိုက်ဦးမယ်”

ကလေးခုတင်အနီးမှ ခပ်သုတ်သုတ် လှည့်ထွက်လိုက်စဉ်မှာပင် နောက်ထပ် ကလေးလူနာတစ်ယောက် ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ကြီးနှင့် ပျာယံ ပျာယာ ရောက်လာပြန်သည်။ လူနာဆောင်တာဝန်ကျ အလုပ်သမား ထောင်ပြနေသောစာရွက်ကို ဆရာမကလေးတစ်ယောက်က ဖျတ်ခနဲ ဆွဲ ယူပြီး ငုံ့ဖတ်လိုက်သည်။

“Hyperpyrexia (အဖျားတက်ခြင်း) တဲ့၊ အခု ကလေးက Flts ရနေပြီ (တက်နေပြီ) မမရေ”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေး ချက်ချင်းရောက်လာ၏။ အနီဝတ် စတပ်ဖ်က လူနာကို နေရာပေးဖို့ စီစဉ်ရင်း Diazepam... Diaze- pam...ဟု လှမ်းအော်နေသည်။ မြရွက်ညို အိမ်ပြန်ဖို့ အနည်းဆုံး နာရီဝက် တော့ နောက်ကျဦးမည်ထင်သည်။

လူသူကင်းရှင်း တိတ်ဆိတ်သည့် လမ်းမပေါ်တွင် ကားအမြန် မောင်းရာသည့် အရသာသည် တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရသမျှ စိတ် ဝေဒနာကို ပယ်ဖျက်ပေးနိုင်သည့်အပြင် နောက်တစ်နေ့ သုမအား ကြိုဆို

နေမည့် တာဝန်များ၊ အနှောင်အဖွဲ့များကို ရင်ဆိုင်ဖို့လည်း အင်အား ဖြစ်စေသည်။ မိမိ၏ နဖူးပြင်၊ နားထင်၊ လည်ကုပ်ဆံစများသို့ ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခတ်လွင့်ပါးစေသော အေးမြသည့် လေကို သူမ ချစ်သည်။ မိမိ အိမ်သို့ဝင်ရသည့် လမ်းကလေးဝန်းကျင်မှ မွှေးပျံ့သည့် သစ်ရွက်စိမ်းနံ့၊ ပန်းရနံ့တို့ကို သူမ ချစ်သည်။ ဆေးရုံမှ အိမ်အပြန် ဤအခိုက်အတန့် အချိန်ကလေးသည် မြရွက်ညိုအတွက် ပူပင်သောကနှင့် အချစ်၊ အမှန်းတို့မှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရသော တစ်ခဏကလေးဖြစ်၏။

သူမသည် မာလာဆောင်ရှေ့အရောက်တွင် ရှေ့မှာ ရှိနေသော ကားအဖြူကလေးတစ်စီးကို မြင်ရသည်။ မိုင်နှုန်း ကီလိုခြောက်ဆယ်လောက်ဟု ခန့်မှန်း၏။ လမ်းပေါ်တွင် မိမိနှင့်သူနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့်အခါ မိမိသည် ထိုကားကို ကျော်ဖြတ်မောင်းနှင်ရမှ ကျေနပ်သည်။ သူမသည် နောက်ကြည့်မှန်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းသက်သက်ဖြင့် ပြီးလိုက်၏။ လီဇာကို ဖိနင်းလိုက်သည်။ ကားလက်ကိုင်ဘီးကို ဘယ်ဘက်သို့ အနည်းငယ်သာ ပိုက်ယူလိုက်ပြီး ရှေ့ကကားကို ကပ်၍ ဖြတ်ကျော်တက်လိုက်သည်။ ထိုကားထဲသို့ မျက်လုံးစွေ၍ပင် မကြည့်မိဘဲ မိုင်နှုန်းကို ကီလိုရစ်ဆယ်အထိ တင်ပြီး မောင်းလာခဲ့ရချိန်တွင် မြရွက်ညို၏ သမားရိုးကျ နေ့စဉ်ဘဝကလေး အနည်းငယ်ထူးခြားသွားသလို ထင်ရသည်။

ခြံဝန်းရှေ့သို့ ကားရပ်မိလျှင်တော့ ဤခြံသည် မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သလို ခံစားရခြံ ဖြစ်၏။ အင်းလေ... ဒီကားကရော ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒီခြံရော၊ ဒီကားရောဟာ ငါ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပါနိုင်တာမဟုတ်ဘူး... သူ့ပိုက်ဆံတွေ၊ သူက ငါ့ဆီက ဂုတ်သိက္ခာနဲ့ မိန်းမသားဘဝကို ရတယ်၊ ငါက သူ့ဆီက ငွေတွေရတယ်၊ ဒါပဲလား... တို့ဘဝဟာ ဒါပဲ

လား။ တစ်ခဏ တွန့်ဆုတ်ပြီးလျှင်တော့ ကားဟွန်းကို အကျယ်ကြီးတီးမြဲဖြစ်သည်။ တံခါး လာအဖွင့် နောက်ကျသောနေ့များတွင်တော့ လမ်းမှာ သာယာကျေနပ်ခဲ့သမျှ စိတ်လွတ်လပ်မှုအရသာများ ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားလေ့ရှိ၏။ သည်ကနေ့ညတော့ မြရွက်ညို စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဖို့ အချိန်မရမီမှာပင် ကြည်ကြည်က တံခါးလာဖွင့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။

“အစ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ”

ကြည်ကြည်အသံက သတိပေးသံလား၊ အသိပေးသံလား သူမ မဝေခွဲတတ်ပါ။ ထိုအသံသည် ကားပြတင်းမှတစ်ဆင့် သူမ၏ နားထဲသို့ ထစ်ငေါ့စွာ ဝင်ရောက်သွားတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ သူမ၏ ရင်ထဲမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သွားသည်မှာလည်း အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ အနည်းငယ်ပင် ပြီးလိုက်မိသေးသည် ထင်၏။ သို့သော် ကားသိမ်းပြီးသည့်အခါ သူမ ပထမဆုံးဝင်ရောက်သည့် အခန်းသည် သားတို့ နှစ်ယောက်၏ အခန်းသာ ဖြစ်သည်။

အခန်းသည် မှိန်ဖျော့သော အပြာရောင်အလင်းအောက်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ သူမသည် အခန်းထဲသို့မဝင်ဘဲ တံခါးဝမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက် သားတို့နှစ်ယောက်၏ ခုတင်များကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သားငယ်လေးက အိပ်ပျော်ခါစပဲ ရှိဦးမည်။ သားကြီးကတော့ အိပ်ပျော်တာ ကြာပြီလားမသိ၊ ခေါင်းအုံးကတခြား ခေါင်းက တခြားမှာ။ သူမ အနည်းငယ် ပြီးလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

ဒုတိယမြောက် ဝင်ရောက်သည့်အခန်းမှာ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းစားခန်း ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားခန်းမှာ ကြည်ကြည်က မိမိအတွက် ဟင်း

ပြင်ဆင်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူမ မဆာပါ။ ရသမျှ အချိန်တွင် သူမ အဆာပြေ ပဲပလာတာ စားပြီးပြီ။ သို့သော် ထမင်းစားဖို့ ဝတ္တရား ကျန် နေသေးသည်ဟူသော အသိဖြင့် လက်ကို လက်ဆေးကန်တွင် စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဆေးကြောပြီးနောက် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်ဖြစ်သည်။ သူ ပြန်ရောက်နေပြီဟု သိမထားလျှင် သူမ၏ ထမင်းလုပ်များ သည်မှ နှောင့် နှေးမှာမဟုတ်ဘူးဟု ထင်မိ၏။ ယခုတော့ သူ ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သူမကား ဝင်လာတာကို ကြိုဆိုဖော် မရသလဲ။ ဘာဖြစ် လို့ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမှာ သူ့ကို မမြင်ရတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူမ ထမင်းစားနေချိန်မှာ သူ လာရောက် နှုတ်ဆက်ဖော် မရသလဲ။ မြရွက်ညှိ၏ နှုတ်ခမ်းများသည် တဖြည်းဖြည်း အေးခဲလာသည်။ ထမင်း၏ အရသာကို မြရွက်ညှိ မခံစားနိုင်။ လောလောလတ်လတ် နွေးထားသော ဟင်းရည် ပန်းကန်ကို ကြည်ကြည်က လာချသည့်အချိန်မှာပင် မြရွက်ညှိစွန်းခက်ရင်း ကို ပစ်ချကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်မိလေသည်။

ရေခဲသေတ္တာကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ မြရွက်ညှိ၏ ငြိမ်သက် နေသောစိတ်များ ဆူပွက်သွားသည်။ ဘီယာသံဘူးများ စိတန်းနေသည် ကို မြင်ရပြန်ပြီ။ သူမသည် ရေသောက်ချင်သည့်စိတ်ပင် ပျောက်သွား ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်၏။ တံခါးပိတ်သံက တော်တော်ကျယ်သွားလို့ လား မသိ၊ ကြည်ကြည်က ပန်းကန်ဆေးရာမှ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့် သည်။

“ရေပုလင်းတွေရှိတယ်လေ မမညှိ”

သူမစိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ နူးညံ့စွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီး လှည့်ထွက်လာ ခဲ့သည်။

သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ရတော့မည်ဆိုတော့ ညှိ နည်းနည်း သတ္တိကြောင်ချင်ပြန်သည်။ သူ၏ အကဲခတ်မျက်လုံးများသည် ဆယ်နှစ် ကြာသည့်အခါမှာတော့ မှိန်ဖျော့သွားသင့်ပြီဟု ညှိထင်၏။ သို့သော်... အောင်မိုးသည် မြရွက်ညှိအား စူးရှတောက်ပသော မျက်လုံးများကို မှေးစင်း၍ စူးစမ်းလေ့လာသလို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ကြည့်ဆဲသာ ဖြစ်သည်။ အောင်မိုး၏ အကြည့်များကို နာကြည်းနေလျက်ကပင် အောင်မိုး၏ တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထားကိုတော့ နှစ်သက်မက်မောနေမိပြန်၏။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အောင်မိုး၏ ရင်ခွင်မှာ ပါးအပ်မီကာ ဟိုတုန်းက လို အောင်မိုး၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စကားသံနွေးနွေးကလေးတွေကို ကြားချင်လာပြန်သည်။ သိပ်ကို ရှားပါးလှသည့် တစ်ခါတစ်ရံပါလေ။

မြရွက်ညှိ လှေကားအတက်မှာပင် အိပ်ခန်းဆီမှ ဂီတသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ နားထောင်သော ဂီတပေါ်မှာ မှတည်၍ အောင်မိုး၏ စိတ်ကို အကဲဖြတ်ရစတမ်းဆိုလျှင် ဇနီးနှင့် နှစ်ပတ်ကြာ ခွဲခွာနေရာမှ ပြန်လာသော ခင်ပွန်း၏ စိတ်ခံစားချက်မျိုး သူ့မှာ ရှိမနေဘူးဟု သူမ ယူဆသည်။ ကြည့်လေ... Pink Floyd ၏ VERA သီချင်းကို သူ ဘာဖြစ်လို့ နားထောင်နေရတာလဲ။ တကယ်ဆို အရင်ကလို When I need you ဖြစ်ဖြစ် နားထောင်ပါလား။

တံခါးကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သောအခါ ခုတင်ပေါ်မှာ လက်နှစ်ဖက် ဦးခေါင်းနောက်ပစ်၍ လဲလျောင်းနေသော ခင်ပွန်းသည်ကို မြင်ရသည်။ သူ သည်ဘက်လှည့်ကြည့်၏။ သူ့ မျက်ဝန်းများက အေးတိအေးစက်။ နွေးထွေးစွာပြုံးလိုက်မိသည့် မိမိနှုတ်ခမ်းများကိုမိမိ ဓားဖြင့် လှီးပစ်ချင်စိတ်

ပေါက်သွားသည်။ သို့သော် သူ့အနီးတော့ အလိုအလျောက် သွားရပ်မိ ပြန်၏။

“ရထားနောက်ကျလို့လားဟင်... မောင်ဘယ်အချိန်က ရောက်တာလဲ၊ မေမေဦး နေကောင်းပြီလား”

သူက သူမထံမှ မျက်လုံးမခွာ။ သို့သော် အပြုံးရိပ်ရိပ်ကလေးမျှ ပင် မထင်။ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ သောက်လက်စ ဘီယာသံဘူး တစ်ဘူး၊ ဘူးခွံအလွတ် နှစ်ဘူး။ မြရွက်ညှို့ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်ကာ နေရာမှ လှည့်ထွက်လိုက်၏။ အဝတ်စီရိရုံရာသို့ ခြေအလှမ်းမှာ သူ့ထံမှ တိုးတိတ်သော စကားသံကို ကြားရသည်။

“ရှစ်နာရီလောက်က ဖုန်းတစ်ခု လာတယ်၊ ညှို့စာကြည့်စားပွဲ ပေါ်မှာ မောင်လိုက်မှတ်ထားတဲ့ စာရွက်ကလေး တင်ထားတယ်”

မြရွက်ညှို့ အနည်းငယ်မျက်မှောင်ကြိုတ်လိုက်မိ၏။ အင်္ကျီချိတ် များနောက်မှာ ခပ်ကွယ်ကွယ်ဝင်ရပ်ပြီး အင်္ကျီချိတ်လိုက်ရင်းက ဘယ်သူ့ ဖုန်းလဲဆိုတာ ထည့်မပြောသွားဘူးဟု သူမ သတိရသွားသည်။

“ဘယ်သူ ဆက်တာလဲမောင်”

“ဒေါက်တာမြင့်မိုရ်...တဲ့”

“အို...”

သူမ လှမ်းယူလိုက်သော ဘလောက်စ်အင်္ကျီလေး ကြမ်းခင်းပေါ် လွတ်ကျသွားသည်။ ဖြူလှပပါးလျားသော အင်္ကျီကလေးကို ခပ်စိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်နေရင်းက မြရွက်ညှို့၏ လက်ဖျားတွေ အေးစက်သွားသည်။

မဖြစ်နိုင်ဘူး... လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သို့သော်... မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟူသော စကားသံကလေးကိုပင် အောင်မိုးကို မပြောရဲ။ မြင့်မိုရ်နှင့် ပတ်သက်သမျှ

ဘာစကားမျိုးမှ ညှို့မပြောရဲပါ။ အင်္ကျီကလေးကိုကောက်၍ ဝတ်လိုက်စဉ် မှာ သူမနောက်သို့ နီးကပ်လာသော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ကြားရ၏။ ထို့နောက် သူမ၏ လည်ကုပ်ဆီမှာ တိုက်ခတ်လာသော ဝေခွေးခွေးကလေး၊ ထို့နောက်... သူမ၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင် လှည့်ယူလိုက်တာ ကို ခံရသည်။ တစ်ပတ်လည်သွားသောအခါ အောင်မိုး၏ စူးစမ်းသော အကြည့် အောက်၌ ညှို့တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းဖျော့သွားသည်။

“ကြာလှပြီပဲ မောင်ရယ်”

ညှို့စိတ်ထဲက အတွေးသက်သက်ဟု ညှို့ထင်လိုက်သော်လည်း တကယ်တော့ ညှို့နှုတ်ခမ်းမှ ထိုစကားသံ ထွက်သွားပြီးပြီ။ အောင်မိုး က ခပ်သဲ့သဲ့ပြီး၏။

“မောင်ဘာပြောရသေးလို့လဲ ညှို့ရဲ့”

ဒါပေမယ့် မောင့်မျက်လုံးတွေ...။ ညှို့သည် အောင်မိုး၏ စပို့ရုပ် အင်္ကျီအိတ်ကလေးကို လက်ညှိုးဖြင့် သာသာထိလိုက်၏။ ဟောဒီ အင်္ကျီ အောက်က နှလုံးခုန်သံမှာ မနာလိုမှုတွေ မပါတော့ဘူးလို့ မောင် ငြင်းနိုင် ပြီလား။ တကယ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ သူ့အချစ် ဘယ်မှာရှိတယ် ဆိုတာ အသေအချာသိပါတယ် မောင်ရယ်။ မြင့်မိုရ်ဟာ မြရွက်ညှို့ရဲ့ လမင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးမယ်၊ ဒါပေမယ့် အောင်မိုးကတော့ မြရွက်ညှို့ရဲ့ နေမင်းပါ။ လရောင်အောက်က မိန်းမူးသာယာမှုတွေဟာ နေရောင် အောက်က အစစ်အမှန်ဘဝတစ်ခုကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ တတ်နိုင်မယ်လို့ မောင်ထင်လိုလား။

မြရွက်ညှို့သည် အောင်မိုး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မှီခွဲပစ်လိုက်၏။ အောင်မိုး၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကလေး ကြားရသည်ဟု ထင်သည်။ တကယ်တော့

သူ့ထံမှ ရယ်သံကို နားဖြင့်ကြားရတာမဟုတ်၊ ပါးပြင်အပ်ထားသော အောင်မိုး၏ ရင်ညွန့်က တိတ်ဆိတ်သော ရယ်မောမှုကြောင့် လှုပ်ရှားသွားသည့် တုန်ခါမှုကိုခံစားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သားငယ်မှာလိုက်တဲ့ မလိုင်ကရေကရာ ပါရဲ့လား မောင်”

သူ ဘာမှ မဖြေပါ။ သူမ သူ့ကို ခါးမှဖက်၍ ခုတင်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

“မောင်သားက အခုတလော သိပ်လူလည်ကျနေတယ်၊ သားကြီးလာရင် ဆရာဝန် မလုပ်ဘူးတဲ့၊ ဆရာဝန်လုပ်ရင် မေမေလို စာတွေ ကျက်နေရလိမ့်မယ်တဲ့၊ ပိုက်ဆံလဲ သိပ်မရဘူးတဲ့၊ ဖေဖေလို သဘောကက်ပတိန် လုပ်မှာတဲ့”

ညိုအပြုံးတို့ကို သူက အသေအချာ ငုံ့ကြည့်၍ စူးစမ်းလေ့လာပြန်သည်။

“အတော်ပဲ... ဒီလထဲမှာ ညိုတို့ မက်ဒီကယ်လ်ကွန်ဖရင့်စ်(ဆေးပညာညီလာခံ)တစ်ခု ရှိတယ်၊ မောင်စိတ်ဝင်စားရင်...”

“ညို ဘာဖြစ်လို့ ဟိုစာရွက်ကလေးကို သွားမကြည့်သေးတာလဲ”

အေးစက်စက် ပြတ်တောက်စွာပြောလိုက်သော အောင်မိုး၏ စကားကြောင့် သူမ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွား၏။

“သွားကြည့်လေ ...ညို၊ ဖုန်းနံပါတ်လဲ ပါတယ်၊ ရောက်ရောက်ချင်း ပြန်ဆက်ပါ ...တဲ့”

သည်တစ်ခါတော့ သူ့ကို အကဲခတ်မျက်လုံးများဖြင့် ညိုကြည့်မိသည့် အလှည့် ဖြစ်သည်။ အောင်မိုး၏ မျက်နှာမှာ ပြေလျော့မှု မရှိ၊ အသားဆိုင်

များ တင်းကျပ်မာကြောနေသည်။ နှုတ်ခမ်းသည် ညိုနှင့် မရင်းနှီးသော သူစိမ်းနှုတ်ခမ်းလို ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံးနေ၏။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ သရော်သလို လှောင်ပြောင်သလိုလို... ဒါမှမဟုတ် နာကျင်မှုတွေများလား။

“မင်းသွားကြည့်ချင်လှပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဟန်ဆောင်ပြီး အချိန်ဆွဲနေရတာလဲ”

သူမသည် ခါးသက်မှုကြောင့် ရုတ်တရက် နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အညှာတာ ကင်းမဲ့စွာ ရေရွတ်မိသည်။

“မောင် ရူးနေပြီ”

အောင်မိုး၏ ရယ်သံက အကျယ်ကြီး။ သူမ စာကြည့်စားပွဲဆီသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လျှောက်သွားတော့ အောင်မိုးက ခုတင်ပေါ် အိမ်နဲ့ ပစ်ထိုင်ချကာ ခွက်ထိုးခွက်လန် အော်ရယ်နေပြန်သည်။

စာအုပ်ကြီး၏အောက်မှာ စာရွက်ပိုင်းကလေး တစ်ခု...။ သူမ ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်ပွန်းသည်၏ ခပ်သော့သော လက်ရေးများက သည်တစ်ခါ ပို၍ပင် သော့ကာ ရှုံ့မဲ့နေသလို ထင်ရသည်။ မရေးချင်ဘဲ ရေးချလိုက်သော လက်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုအရ၊ လူမှုရေးအရ ရေးချလိုက်ရသော လက်ရေး။ မင်အနက်ရောင် စာလုံးများက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်ကာ မပီမသဖြစ်နေ၏။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးချစ်ခင်ခဲ့သော လက်ရေးများမို့ ညို ဖတ်တတ်ပါသည်။

“မြရွက်ညိုရဲ့ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာမြင့်မိုရ်ပါ၊ ဒီကနေညပဲ ရန်ကုန်ကို ရောက်တယ်၊ နီလာဟိုတယ်မှာ တည်းပါတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ဖုန်းနံပါတ် ..... ကို ဆက်ပါ၊ မြရွက်ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်ပါ၊ ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ ထိုင်စောင့်နေပါမယ်”

မြရွက်ညိုသည် မောင်လက်ရေးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော်လည်း မြရွက်... ဟူသော စာလုံးကလေး နှစ်ခုကိုသာ မြင်နေတော့သည်။ 'ညို' စာလုံး ကျန်နေခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ သူမကို မြရွက်ဟု သုံးနှုန်း ခေါ်ဝေါ်နေကျ မြင့်မိုရ်၏ စကားအတိုင်း အလွန်တိကျစွာ လိုက်မှတ်ထားသော ခင်ပွန်းသည်၏ လှောင်ပြောင် သရော်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဆယ်နှစ်လောက် ကြာလာတဲ့အခါမှာ ဝေဒနာတစ်ခုဟာ ပျောက်ကင်းသင့်ပါပြီ မောင်ရယ်။ မောင် သည်လောက်နာကျင်ဖို့ မကောင်းပါဘူး။

မြရွက်ညိုသည် စာရွက်ကလေးကို ကိုင်လျက်က ခုတင်၏ အခြားတစ်ဖက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ဘီယာဘူးကို မ၊၍ နမ်းကြည့်ပြီးနောက် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။ မျက်စိထောင့်မှာတော့ ခုတင်ခေါင်းရင်းကို မှီပြီး တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသော အောင်မိုးကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ညိုသည် သူ့ကို ကျောပေးပြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ညင်သာစွာ ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် စကားပြောခွက်ကို မ၊ယု လိုက်သည်။ ခုတင်သည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွား၏။ သူ ခုတင်မှ ထထွက်သွားပြီဟု ညိုသိသည်။ ဂဏန်း ၅ လုံးကို နှိပ်နေစဉ် သူ့ခြေသံသဲ့သဲ့သည် တံခါးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွား၏။ ညို အနည်းငယ် ဝမ်းနည်းလာသည်။ ခဏကလေးနေပြီး စောင့်ကြည့်ပါဦး မောင်ရယ်... ညိုအနားမှာ ခဏကလေး မနေရဲဘူးလား။ နောက်မှာ တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်ဖွင့်သံ၊ နားထောင်ခွက်ထဲမှာတော့ တစ်ဖက်က ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်သံ၊ ညို ကမန်းကတန်း စကားပြောလိုက်၏။

“ဒေါက်တာခင်လှဝေနဲ့ စကားပြောပါရစေရှင်”

ညိုနောက်ကျောဆီမှ ခြေသံ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ တံခါး ပြန် ပိတ်လိုက်သံလည်း မကြားရသေး။

“ဟုတ်ကဲ့... ခင်လှဝေပါပဲရှင်၊ အမိန့်ရှိပါ”

ဝေ၏ နူးညံ့အောင် ကြိုးစားလျက်က ထုံးစံအတိုင်း ခပ်တောင့်တောင့် ဖြစ်နေသော သမားရိုးကျအသံကို ကြားရသောအခါ ညို ရုတ်တရက် စိတ်လွတ်လပ်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ဝေ... နင် ငါ့အသံကို မမှတ်မိပြန်ဘူးလား”

တစ်ဖက်မှ နွေးထွေးသော ရယ်မောသံ။

“အေး အေး... ညို မဟုတ်လား... မှတ်မိပါပြီဟယ်၊ ငါ အခုပဲ ဆေးခန်းက ပြန်ရောက်တာ။ အိပ်ချင်နေပြီလေ။ ဆိုစမ်း... ဘာအကြောင်း ရှိလို့လဲ၊ နင်... ကွန်ဖရင့်စံ တက်မှာလား”

ညိုနှုတ်ခမ်းများ ပြုံးသွား၏။

“အင်း... တက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်ဟ၊ ငါလဲ အခုပဲ ဆေးရုံက ပြန်ရောက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝေ... အခု ငါဆက်တာ ကွန်ဖရင့်စံကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“မြင့်မိုရ်ကိစ္စ...”

“မြင့်မိုရ်...”

တစ်ဖက်မှ အသံ ခဏတိတ်သွားသည်။ ညိုနောက်ဘက်မှာလည်း အောင်မိုး၏ လှုပ်ရှားသံကို မကြားရ။ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်နေသလိုပဲ။

“ဟုတ်တယ် ဝေ... ဒီည ငါ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အောင်မိုး ပြန်

ရောက်နေပြီ၊ နောက်ပြီး... အောင်မိုးနဲ့ မြင့်မိုရ် ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောပြီး ကြပြီ။ မြင့်မိုရ်က ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တယ်။ ငါ ရောက်ရောက်ချင်း ဆက်ပါတဲ့၊ အရေးကြီးလို့ တဲ့”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ အဲဒီဟိုတယ်ကို နင်ဖုန်းဆက်ပေးပေါ့ဝေ၊ ငါ မဆက်တော့ဘူးနော်”

“ဟ ဟ... ညှိ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နင်မြင့်မိုရ်က ငါ့ကို ပြောချင်လားမသိ၊ မပြောချင်လား မသိ”

“ဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ သူ့ကို ငါစကားမပြောချင်ဘူး ဝေ၊ အကြောင်းကိစ္စကို နင်ပဲ မေးလိုက်ပါ၊ ဖုန်းနံပါတ် မှတ်ထားဦး”

တစ်ဖက်မှ ခင်လှဝေ၏ ညည်းညူရေရွတ်သံသဲ့သဲ့...၊ ညှိ ပြုံးလိုက်ပြီး မြင့်မိုရ်တည်းခိုရာ လိပ်စာ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အေး...အေး၊ ဒါပေမယ့် နင်နဲ့ပြောမှဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ဆိုရင်ကော ဟင်...ညှိ”

မြရွက်ညှိ ပင့်သက် ရှိုက်လိုက်၏။

“မြင့်မိုရ်ဆီမှာ ငါနဲ့ပြောမှ ဖြစ်မယ့် ကိစ္စမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါဘူး မိဝေရာ”

နောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားသံကို ကြားရသည်။ တံခါးပြန်ပိတ်သံ သဲ့သဲ့... ညှိ ကမန်းကတန်း လှည့်ကြည့်တော့ တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး သူမဆီ ငေးမောနေသော အောင်မိုးကို မြင်ရသည်။

“ဪ... ဒါနဲ့မိဝေ၊ မမရာ နေကောင်းရဲ့လားလို့ မြရွက်ညှိက မေးပါတယ်လို့ ထည့်ပြောလိုက်ဦးနော်”

“မပြောဘူး”

ညှိ၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ကို နားထောင်နေရင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက် သွားသောအခါ ခင်လှဝေသည် ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်လေသည်။ မြရွက်ညှိ ရွတ်ပြခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကလေးကို အထူးအဆန်းသဖွယ် စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ဝေ နည်းနည်း တွန့်ဆုတ်နေသည်။

အရင်ကလည်း မြင့်မိုရ် ရန်ကုန်သို့ လာခဲ့ဖူးပြီ။ သူ ရောက်လာသည်ကိုလည်း မြရွက်ညှိ မသိစေခဲ့၊ ပြန်သွားသည်ကိုလည်း မြရွက်ညှိ မသိစေခဲ့။ ဝေနှင့်မြင့်မိုရ်၏ စကားဝိုင်းတွင်လည်း မြရွက်ညှိအကြောင်း မပါဝင်ခဲ့သည်က များသည်။ အခုမှ ဘာဖြစ်လို့ မြရွက်ညှိထံ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ရပါလိမ့်။ ဘာအရေးကြီးကိစ္စရှိလို့ပါလိမ့်။ ဆေးပညာကွန်ဖရင့်နှင့် သက်ဆိုင်လေသလား၊ သို့သော် မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ဝေ ငြင်းမိပြန်သည်။ မြရွက်ညှိနှင့် စကားပြောချင်သော မြင့်မိုရ်သည် မဆီမဆိုင် ဝေနှင့်သာ စကားပြောရသည်ဆိုလျှင် ဒေါသထွက်သွားဦးမည်လား၊ ဝေကရာ ဘာဖြစ်လို့ အလွယ်တကူလက်ခံလိုက်မိပါလိမ့်။ မြင့်မိုရ်နှင့် မြရွက်ညှိတို့ နှစ်ယောက်၏ ကိစ္စတွင်တော့ ဝေသည် အပြင်လူသက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူတို့ချင်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမှရမည့် ပြဿနာသာ ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ ဝေသည် ဗိုက်အငှားဖြင့် ဓားထိုးခံသူ ဓားစာခံ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တော့မည်။ သို့သော် ဆယ်နှစ်ကြာပြီးမှ ဘာ ပြဿနာများ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ။

ခင်လှဝေသည် စိတ်မတင်မကျဖြင့်ပင် စကားပြောခွက်ကို ပြန်ကောက်ယူပြီး မြင့်မိုရ်၏ နံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သည်။

“ဒေါက်တာမြင့်မိုရ်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

မြင့်မိုရ်သည် တယ်လီဖုန်းကို သတိဖြင့် ထိုင် စောင့်နေသူဖြစ်မည်။
ဝေ့နားထဲသို့ မြင့်မိုရ်၏အသံ ချက်ချင်းဝင်လာ၏။ အသံမှာ အနည်း
ငယ် တုန်ရီလှုပ်ရှားသောအသံဟု ထင်ရသည်။

“မြရွက်လား”

ဝေ တစ်ခဏ တွန့်ဆုတ်သွားပြီးမှ ငြင်းလိုက်၏။

“မြရွက်ညိုမဟုတ်ဘူး၊ ခင်လှဝေပါ၊ မြင့်မိုရ်... ဟိုလေ နင်
နေကောင်းတယ်နော်၊ ဘယ်တုန်းက...”

တစ်ဖက်မှ အသံ တိတ်ဆိတ်နေတာ တော်တော်ကြာသွား၏။
ထို့နောက် ပင့်သက်ရှိက်သံကို အတိအကျကြားလိုက်ရသည်။ ဝေသည်
မြင့်မိုရ်ကြား၍ခံသာအောင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါမလဲဟု စဉ်းစားနေသေး
၏။ သို့သော် ဘယ်တုန်းကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ
လိမ်ညာမပေးတတ်သူ ခင်လှဝေသည် အမှန်အတိုင်းပဲဖြေပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သို့သော် ဝေ ကံကောင်းသွားပါသည်။ မြင့်မိုရ်က မြရွက်ညို
၏အနေအထားကို ချက်ချင်းရိပ်မိသွားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

“ဒီ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရသလဲလို့ ငါ မမေးတော့ပါဘူး ဝေရာ...၊
ဘာတဲ့လဲ... မြရွက်က ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီမဆက်တာတဲ့လဲ”

သူ့အသံမှာ ဒေါသကိုထိန်းချုပ်ထားဟန်ပေါက်နေ၏။ အလွန် ရိုးအ
ပြီး မကွယ်မဝှက်တတ်သောခင်လှဝေသည် ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချပစ်
လိုက်မိသည်။

“ငါမသိဘူး မြင့်မိုရ်၊ ငါ့ဆီ နင့်နံပါတ်ပေးပြီး အကျိုးအကြောင်း
မေးပါတဲ့၊ ဒါပဲပြောတာ...၊ အဲ... သူ့ယောက်ျားပြန်ရောက်နေတယ်ဟ၊
အဲဒါကြောင့်များလားမသိ”

“ဘာကွ...”

မြင့်မိုရ်၏ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်သံသည် တယ်လီဖုန်း နားထောင်
စွက်မှ တစ်ဆင့် ကျယ်လောင်သောအသံလှိုင်းအဖြစ် ဝေ့နားထဲသို့ ဆူညံ
စွာ ဝင်ရောက်သွား၏။ ဝေ နည်းနည်း လန့်သွားသည်။

“သူ့ယောက်ျားကို ငါကိုယ်တိုင် နာမည်ဖွင့်ပြောပြီး မှာခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ၊
ဒါ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုမဟုတ်ဘူး၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချိန်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မလုံမလဲဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဘာမှ ရှောင်စရာ
အကြောင်းမရှိဘူး။ ဒါ ငါ့ကို သက်သက်စော်ကားတာ။ နေစမ်းပါဦး၊ ည
ဆယ်နာရီမှာ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး စကားပြောဖို့ ကြိုးစားတာ ဘာကြောင့်လို့
သူ ထင်နေသလဲ... ဒီလောက် အချိန်တွေ ကြာခဲ့ပြီးမှ ငါက သူ့ကို...”

စကားခဏရပ်သွားပြီး မြင့်မိုရ်၏တက်ခေါက်သံသဲ့သဲ့ နားထဲသို့
ဝင်လာသည်။ ဝေ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ကြောင် အ သွား၏။ ဝေ
မှားလိုက်တာ...ဘာဖြစ်လို့ မြရွက်ညိုရဲ့ပြဿနာကို ဝေ့ပြဿနာအဖြစ်
လက်လွဲယူလိုက်မိပါလိမ့်။ တိုင်ကပ်နာရီကို အမှတ်မထင် လှမ်းကြည့်မိ
သည်။ ည ၁၁ နာရီ...။

တစ်ဖက်မှ မြင့်မိုရ်၏ ဒေါသဖြင့် တုန်ရီသောစကားသံသဲ့သဲ့ကို
ကြားရသည်။ ဝေ့ကိုပြောနေတာမျိုးနှင့် မတူဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြောသံမျိုး။

“ငါကိုယ်တိုင်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စဆိုရင်တောင် အခုလို ည အချိန်
မှာ သူ့ဆီ ငါမဆက်ပါဘူး ဝေ...ငါ့ကို သူတစ်ယောက်တည်း ကုပေးနိုင်

တယ် ဆိုရင်တောင် ငါသူ့ကိုမဆက်ပါဘူး... အသေခံပစ်လိုက်မယ်။ နားလည်လား”

ဝေ ရုတ်တရက် အသိတစ်ခုဝင်လာသည်။ ကမန်းကတန်း မေးလိုက်မိ၏။

“မြင့်မိုရ်... သမီးနေကောင်းရဲ့လား၊ မမရော”

မြင့်မိုရ်အသံ ခဏတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရွိုက်သံ၊ ထို့နောက်...

“သမီးလဲ နေကောင်းတယ်၊ မမလဲ နေကောင်းတယ်၊ သားက နေမကောင်းဘူး”

မြင့်မိုရ်သားတစ်ယောက်ထပ်ရလိုက်တာကို မြေရွက်ညှို့ သိချင်မှ သိမည်။ သို့သော် ဝေသိသည်။ သားက အင်္ဂါသား၊ ယခုဆိုလျှင် ဆယ့်တစ်လ သို့မဟုတ် တစ်နှစ်သားရှိနေလောက်ပြီ။ ထိုသားသည် မြင့်မိုရ်နှင့် ချွတ်စွပ်တူ၏။ နှာတံ သေးသေးချွန်ချွန်ကလေး၊ လက်ချောင်း ခြေချောင်းများ ရှည်လျားလျက် ချစ်စရာကလေး။

“အခု သားအတွက် ငါ ရန်ကုန်ကိုလာရတာပဲ”

“သားက ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

တစ်ဖက်က ဗလုံးဗထွေးပြောလိုက်သံကို ဝေ ကောင်းကောင်း မသိလိုက်။

“ဘာဖြစ်တယ် မြင့်မိုရ်...”

“ဖဲလော့(တ်)(စ်)တက်ထရာလိုဂျီလေ”

နှစ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ရောဂါများ၊ စိတ်ဝေဒနာရှင်များကိုသာ နေ့စဉ်ညစဉ် ထိတွေ့နေရသော ခင်လှဝေအတွက် Fallot's Tetralogy

ရောဂါသည် မရင်းနှီးသလိုဖြစ်နေသည်။ မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါတစ်ခု အဖြစ်သာ သိလျက် ရောဂါ၏ မှားယွင်းမှုလေးမျိုးကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရပေ။ သို့သော် အလွန် အခြေအနေဆိုးဝါးသော မွေးရာပါ ချို့ယွင်းမှု တစ်ခုဟုတော့ ဝေ မှတ်မိနေပါသည်။ မြင့်မိုရ်တို့၏ သားမှာ ဤရောဂါ ဖြစ်နေခြင်းသည် မြင့်မိုရ်နှင့် မမ၏ ဘဝပျော်ရွှင်မှုများကို ရက်စက်စွာ ဖြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...၊ မြင့်မိုရ်ရယ်... နင် အသေအချာသိပြီးလို့လား။ မမက ထင်နေတာလား၊ ဘယ်သူက ဒိုင်ယာဂနိုးဆစ်စ် (ရောဂါ အမည်) ပေးလိုက်တာလဲ”

“သေချာပါတယ် ဝေ... မန္တလေးမှာ ဇင်မီက အမ်အက်စ်စီ ချိုင်းလ် ဆက်တက်နေတယ်လေ၊ သားကိုဇင်မီက ဖဲလော့(တ်) ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကမန်းကတန်း ဆေးရုံတင်ရတယ်၊ ဆေးရုံရောက်တော့ အောက်ဆီဂျင် ပေးရတယ်၊ မော်ပင်းလဲ ထိုးလိုက်ရတယ်၊ တိကျတဲ့ ရောဂါ အဖြေရဖို့တော့ အက်ခိုး (echo) ရိုက်ရတယ်၊ ဆရာဦးထွန်းရွှေက echo အဖြေကို ကြည့်ပြီး ဖဲလော့(တ်)လို့ အဖြေထုတ်ပေးလိုက်တယ်လေ”

ဝေ့နားထဲမှာ လေတိုးသံများ ဆူညံနေ၏။

“အခုရော ...သားတော်တော်မောနေလား”

“အခုတော့ အိပ်နေတယ်ကွ၊ အခန်းထဲမှာ မမနဲ့အတူအိပ်နေတယ်၊ မန္တလေးဆေးရုံမှာတုန်းက သားကို ပစ်လိုက်ရပြီလို့ ထင်တာ၊ အခုတော့လဲ ဇင်ထရယ်လ်ဆိုင်ယာနိုးဆစ်စ် (လျှာနှင့် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းခြင်း)က လွဲလို့ ဘာမှမရှိပြန်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဆာဂျီကယ်လ်ထရီမင်(ခွဲစိတ် ကုသမှု)ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် လာပြတာပဲ”

ဤသတင်းကိုကြားရလျှင် မြရွက်ညို စိတ်ကောင်းမှာမဟုတ်၊
ဝေသိသည်။ ကလေးမှာဝေဒနာဖြစ်နေတာသာ မြရွက်ညိုသိလျှင် အောင်မိုး
ကိုလည်း ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်၊ မြင့်မိုရ်ထံ ဖုန်းဆက်မှာ သေချာပါသည်။

“ကာဒီယိုလောကျစ်(စ်)ဦးရဲမြင့်နဲ့ ပြရမယ်ဝေ... ငါက ရန်ကုန်နဲ့
သိပ်မကျွမ်းဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်မှာ ကလေးရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လို့
အစစအရာရာ စိစဉ်ကူညီနိုင်မယ့်သူက မြရွက်ညိုကလဲ့လို့ ဘယ်သူ
ရှိလို့တုန်း ဝေရဲ့။ အခုတော့... သူက အသားလွတ် အမှတ်တွေယူနေ
တယ်”

“မဟုတ်ဘူး မြင့်မိုရ်... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူနဲ့ အောင်မိုးကြားမှာ
ရှိနေတဲ့မီးကို နင်မသိဘူးမြင့်မိုရ်... ငါပဲသိတယ်၊ ငါပဲသိပါတယ်။ နင်
သူ့ကို ဒေါသထွက်ပါနဲ့ဟာ၊ သူ့ခမျာ နင်နဲ့အောင်မိုးအကြားမှာ...”

“ဟ ငါနဲ့ဘာဆိုလဲ၊ ငါက အနေသာကြီးပါ”

မပြော၍မဖြစ်သောအခါ မပြောသင့်သည့်စကားတစ်ခွန်းကို ဝေ
ဇွတ်နှစ်၍ ပြောလိုက်ရသည်။

“နင်က အနေသာကြီးဖြစ်ပေမယ့် မြရွက်ညိုရဲ့ ယောက်ျားက နင့်ကို
အခုထိ မနာလိုဖြစ်တုန်းပဲ။ မြရွက်ညိုရဲ့ရင်ထဲမှာ နင်ရှိတာ မရှိတာ
ငါ အသေအချာမသိပေမယ့် အောင်မိုးရဲ့ရင်ထဲမှာ နင်ရှိနေတုန်းပဲဆိုတာ
တော့ ငါ အသေအချာသိတယ် မြင့်မိုရ်”

“ဟာကွာ... သေလိုက်စမ်းပါတော့”

မြင့်မိုရ် အသံတိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း
သိမှာမဟုတ်တော့၊ ဝေလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ သူတို့

တစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ဒဏ်ရာအနာတရများကို ဆေးလူဖြစ်သော ဝေက
မြင်နေရသည်။ သိနေရသည်။ ဝေ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်တင်ရမည်နည်း။

အရာရာအားလုံးသည် ဝေတို့အုပ်စုကြားတွင် စနစ်တကျပင် မှားယွင်း
သွားခဲ့ပြီးပြီ။ နောက်ပြီး ထိုမှားယွင်းမှုများနှင့်ပင် ဘဝမှာ နေသားကျခဲ့
ကြပြီးပြီ။ ဘယ်လောက်အထိများ နေသားကျခဲ့ပြီးပြီလဲ ဆိုလျှင် မိမိတို့
ရရှိထားသမျှဘဝသည် မိမိတို့မျှော်လင့်ထားသမျှဘဝအတိုင်း ဖြစ်သည်ဟု
လွဲမှားစွာ ယုံကြည် ကျေနပ်စပြုနေသည်အထိပင်ဖြစ်သည်။

၂၂

(၂)

၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သင်ကြားခွင့်ရသော ဆေးကျောင်းသား၊ ဆေးကျောင်းသူ အသစ်စက်စက်ကလေးများသည် မိမိတို့တက်ရောက်ရမည့် ကျောင်း အဆောက်အဦ မျက်နှာစာကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ရသောအခါ တက်ကြွ နေသော စိတ်ဓာတ်ကလေးများ ကျဆင်းသွား၏။

“မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တဲ့ဗျာ...ငါတို့ ညောင်ဦးအထကလောက် တောင် မသားနားပါလား”

ညောင်ဦးသား ဝေဘုန်းက လွယ်အိတ် အသစ်ကလေးနှင့် ခပ် ကြွားကြွားကလေး ကျောင်းရှေ့သို့ရောက်လာရာမှ လွတ်ခနဲ ညည်းညူ လိုက်မိသည်အထိ ဖြစ်၏။ ပုံစံ ခပ်တုံးတုံး နံကပ်အဆောက်အဦကြီး သည် ကျောင်းသားသစ်ကလေးများကို လှောင်ပြောင်နေဟန်ရှိသည်။ လွယ်အိတ်လွယ်ခြင်းသည် အထကကျောင်းသား၏ အလုပ်ဖြစ်သည်ဟု

မိမိဘာသာယုံကြည်ကာ လွယ်အိတ်ကိုစွန့်ပယ်ထားသော တင်မင်းသော် ကတော့ မှတ်စုစာအုပ် သုံးလေးအုပ်ကို ဟန်ကျပန်ကျ လက်ဖြင့် ပွေ့ကိုင် လျှက် ဝေဘုန်း၏မှတ်ချက်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ...ကျွန်တော်တို့ ပျဉ်းမနား အထက(၁)ဆိုရင် သိပ် လှတာပဲ”

ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့် ရှိုးတိုးရှန်းတန်း အမူအရာ၊ ဆောင်ကြွားကြွား ဟန် တစ်ဝက်၊ နေသားမကျ တွန့်ဆုတ်ဟန် တစ်ဝက်ဖြင့် ကျောင်းဝင်းထဲ သို့ ဝင်ရမလို မဝင်ရမလိုဖြစ်နေသော လူငယ်မျက်နှာစိမ်း နှစ်ဦးသည် မျက်ချင်းပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောင်းသားသစ် တွေဖြစ်မှန်း သတိထားလိုက်မိ၏။

“ကျွန်တော်က ညောင်ဦးကပါ၊ နာမည်က ဝေဘုန်းတဲ့၊ အဆောင် မရဘူး။ ခင်ဗျားရော”

“ကျွန်တော်လဲ အဆောင်မရဘူး၊ ဒီကျောင်းရှေ့က မြင့်သီတာ အဆောင်မှာ နေတယ်။ အဲ...ကျွန်တော့်နာမည်က တင်မင်းသော်တဲ့”

ဆယ်မိနစ်လောက် ကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အနှစ် အလလ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းများလိုပင် ဖြစ်သွားကြ၏။ ပထမနှစ်အိမ်ဘီ စာသင်ဆောင်သည် နံကပ်အဆောက်အဦကြီး၏ နောက် ဘက်က အဖြူရောင် တိုက် အဆောက်အဦကြီးဖြစ်သောကြောင့် သူတို့ နည်းနည်း စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာကြသည်။ သူတို့ စာသင်ရမည့် အခန်း သည် တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိပြီး ကျောင်းသားများသည် ကျောက်သင်ပုန်း ရှိရာ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ထိုင်ကြရသည်။ ကျောင်းခန်းစကြီးမှကြည့်လျှင် တောင်ဘက်၌ ခြံဝင်းချင်းကပ်နေသော အမျိုးသမီးကျောင်းဆောင် ဖိစေဝါ

ဆောင် ရှိသည်။ ထို့ပြင် ပထမနှစ် စာသင်ဆောင် ကော်ရစ်ဒါနှင့် တစ်ဆက် တည်း ဆက်စပ်နေသော အမျိုးသမီးကျောင်းဆောင် (စကားဝါဆောင်) က ကျောင်းဝင်း၏ အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်၌ တည်ရှိ၏။

သူတို့စာသင်ရမည့် ပထမနှစ်အမ်ဘီ (အငယ်) စာသင်ဆောင်ရှေ့ စင်္ကြံတွင် ကျောင်းသားတစ်အုပ်ကြီး စီတန်း မတ်တတ်ရပ်ကာ အတန်း ထဲ လှမ်းကြည့်သူက ကြည့်၊ အတန်းရှိရာလာနေသည့် ကျောင်းသူများကို စောင့်ကြည့်သူက ကြည့်ဖြင့် အာရုံစူးစိုက်နေကြသည်။ ပထမနှစ် ကျောင်း သားများက နည်းပြီး နှစ်ကြီးတန်းကျောင်းသားများက ပိုများပါသည်။ ဖရက်ရှာဒေးသည် အတွဲမရှိသေးသော နှစ်ကြီးသမားများအတွက် မျက်စိ ပသားဖြင့် စိတ်ဝင်တစား ပူးစာဖက် ရှာဖွေလေ့ရှိသောနေ့ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်မှာပဲ နေမလား။ အထဲဝင်နေမလား။”

ဝေဘုန်းက တင်မင်းသော်ကိုမေး၏။

“အထဲဝင်နေတာ ကောင်းမယ်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံး အတန်း မှာ ထိုင်ကြတာပေါ့။”

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်းတည်း ရှည်ရှည် ကျစ်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ မိန်းကလေး၏ အသွင်အပြင်က ဣန္ဒြေရရ၊ အတန်းရှေ့မှ မိမိကို ကြည့်နေမည် ဖြစ်သော မျက်လုံးများကို လုံးဝ ဂရုမထားမိပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဝေဘုန်းသည် အသားညိုမ ကလေးကို မြင်ပူးသည်ဟု ထင်နေ၏။ ညောင်ဦးက မဟုတ်တာ သေချာ သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ညောင်ဦးမြို့မှ ဆေးတက္ကသိုလ် ဝင်ခွင့်ရ သော ကျောင်းသားမှာ သူနှင့် ကိုကျော်ဝင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျစ်ဆံမြီးမ လေးသည် လွယ်အိတ်ကြိုးကို လက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာ

မော့မော့ကလေး လျှောက်လာရာမှ အုပ်စုထဲမရောက် သီးသန့်ဖြစ်နေသော ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်ထံ အကြည့် ရောက်လာ၏။ ကောင်မလေးက လှစ်ခနဲ ပြုံးပြလိုက်လေ သည်။

“အယ်... ပြုံးတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားအသိလား” တင်မင်းသော်က မေး၏။

ဝေဘုန်းသည် အူတူတူပြန်ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ရမလား ခေါင်း မါ ရမလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ညကျမှ သည်ကောင်မလေးကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးကြောင်း မှတ်မိသွား၏။ ကောင်မလေးနှင့် သူသည် အဆောင် ထမင်းစားခန်းတွင် ပြန်ဆုံလေသည်။ ဝေဘုန်းသည် ကျောင်း အနောက် ဘက်ရှိ ဗိုလ်တင်ညွန့် ဘော်ဒါဟုခေါ်သော အပြင်ဆောင်မှာနေထိုင် သည်။ ယောက်ျားလေးဘော်ဒါဆောင်နှင့် မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင် နှစ်ခုလုံးမှ အဆောင်နေကျောင်းသားများသည် အခြား အိမ်တစ်လုံးတွင် ထမင်းသွားစားကြရ၏။ ကျစ်ဆံမြီးမကလေးသည် ဗိုလ်တင်ညွန့် ဘော်ဒါ မိန်းကလေးဆောင်မှ ဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့သည့် ညစာထမင်းစား ချိန်တွင် ဝေဘုန်းနှင့်သူမ စားပွဲချင်းကပ်လျက် ညစာစားခဲ့ကြမှန်း နောက်မှ ဝေဘုန်းမှတ်မိသွား၏။ နောက်တစ်ပတ်အကြာ အင်္ဂလိပ်စာ ချိန်၌ ဆရာက ခုံနံပါတ် (ကျောင်းဝင်ခွင့် ဆီရီယယ်လ်) အရ နာမည် ခေါ်၍ စာမေးတော့မှ သူမနာမည် သင်သင်ခိုင်ဟု သိရသည်။

ဆရာက သင်းသင်းခိုင်ဟု အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းအရ ခေါ်တော့ သူမက ပြုံးလျက်ငြင်း၏။

“နော(ထ်)သင်းသင်း...သင်သင်၊ မိုင်နိမ်း(မ်)အစ်(စ်)သင်သင်ခိုင်၊
ဝတ်ဆံနှစ်လုံးပေါက် မပါပါဘူးဆရာ”

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြ၏။

ဆရာက ‘ဆောရီး’ ဟု ဆိုလျက် စာမေးသည်။

“ကောင်းပြီ သင်သင်ခိုင်”

သင်သင်ခိုင်သည် အတန်းထဲတွင် ဣန္ဒြေအရဆုံးမိန်းကလေးဟု
ကျောင်းသားများက တညီတညွတ်တည်း မှတ်ချက်ချ ကြ၏။ ညို
စိမ့်စိမ့် အသားအရေက ဝင်းစင်နေသည့်အထဲ မျက်လုံးများ မည်းနက်
တောက်ပသောကြောင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်နှာ ဖြစ်သွားသည်။
နဖူးအစပ်တွင် ဆံယဉ်များက အောက်သို့ဆင်း၍ ပေါက်နေကြသည်
ဖြစ်ရာ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် နဖူးက တော်တော်ကျဉ်းလေသည်။
သို့သော် ပျော့ပျောင်းသိမ်မွေ့သော အပြုံးကိုမသိမသာ ဆင်ထား သော
နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ကလေးများက သူမအား ကလေးမကလေး
တစ်ယောက်လို နုနယ်စေသည်။ အင်္ကျီရှင်ဖုံးကို လက်ရှည်ဖြင့် အမြဲ
ဝတ်ဆင်ပြီး ထဘီကို ပြောင်မဝတ်ဘဲ ပွင့်ရိုက်များဖြင့် ထူပိန်းသော
ထဘီကိုသာ ဝတ်ဆင်လေသည်။ သို့သော် တောသူဆန်သည်ဟု
မည်သူကမျှ မသတ်မှတ်နိုင်အောင် သင်သင်ခိုင်၏ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ကြော့ရှင်းသည်။

ကျောင်း အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ရှိသူများက ဘယ်လိုအမြင်ဖြင့်
စီစဉ်လိုက်ကြသလဲမသိ။ မန္တလေးနှင့် မြစ်ကူးချောင်းခြားသွားရသော
ပခုက္ကူသို့ သင်သင်ခိုင်က ကျောင်းဆောင်မရာဘဲ မန္တလေးနှင့် မိုင်
လေးဆယ်သာဝေးသော ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ ဇင်မီက ကျောင်းဆောင်ရ

မလသည်။

“ငါတို့ ပခုက္ကူကို သွားရတာ လမ်းသိပ်ကြမ်းတယ် ဇင်မီရ၊ မြောင်း
နဲ့ ပရိမ္မကြားက လမ်းက တော်တော်ကို ဆိုးတယ်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံး
ကိုင်ရိုက်ထားသလိုပဲ။ ဇင်မီ... နင့်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ အဆောင်
ရတာလဲဟင်၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးညှို့လို့ဆိုတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး
ထင်တယ်နော်”

ကလေးလို မျက်နှာလုံးလုံးကလေးနှင့် အရပ်ပူပြတ်ပြတ် ချစ်
စဖူးယ ဇင်မီက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ခေါင်းယမ်းခါသည်။

“မသိဘူး သင်ရဲ့”

သင်သင်ခိုင်နှင့်ဇင်မီသည် ရှေ့ဆုံးတန်းလည်းဖြစ်၊ ကျောက်
သင်ပုန်းနှင့်လည်းဝေး၍ မည်သူမျှ မထိုင်ချင်သော အခန်း၏ ဘယ်ဘက်
ခြမ်း ရှေ့တန်းခုံမှာ ထိုင်ကြသည်။ စပ်စုတတ်သောဇင်မီက သူမ၏
အဆောင်မှသိလာသော အတန်းထဲ အတန်းပြင်မှ သတင်းများကို
သင်သင်ခိုင်အား ပြန် ပြောပြတတ်သည်။

“မြင့်မိုရ်ဆိုတဲ့ကောင်ကို သိလားသင်... သူက ရိုးလံနံပါတ် ဝမ်း
ရတယ်ဆိုပြီး သိပ် ဘဝင်မြင့်တာကွ၊ လူပုံစံကလဲ ဆောင့်ကြွားကြွား
ရယ်လေ”

“ဟုတ်လား... ငါ မမြင်ဖူးဘူး ဇင်မီရဲ့”

ဇင်မီက စုတ် တစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို တော်တော်ညှို့သွားပြီ၊ လူတိုင်း ရိုးနံပါတ်ဝမ်းကို သိကြတယ်၊
မနဦး အင်္ဂလိပ်စာချိန်မှာ ဆရာက စာဖတ်ခိုင်းရင် လှည့်ကြည့်လိုက်
သိလား”

ဆရာဦးကျော်ထွန်းစောက ရိုးလဲနံပါတ်ဝမ်းဟု ခေါ်လိုက်သော အခါ သင်သင်ခိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်း၏ ညာဘက်ဆုံး အခြမ်းတွင် မိန်းကလေးခုံသုံးတန်း၏ နောက်ဘက် စတုတ္ထမြောက် ခုံမှာ သူ မတ်တတ်ရပ်နေ၏။ လူပုံကတော့ ခပ်ချောချောပါ။ သို့သော် ဆံပင်က တိုကပ်လွန်းသည်ဟု သင်သင်ခိုင်တွေးမိ၏။ စာကလေးကို အမွှေးနုတ်ထားသလိုပဲ။ မျက်စွဲမို့မို့ကလေးနှင့်ဆိုတော့ ကလေးစိတ် မပျောက်သေးသည့် လူငယ်တစ်ဦးနှင့်တူနေသည်။ သူ့ကို လူတွေ ဘယ်လောက်များ ချစ်နေကြသလဲဆိုလျှင် သူ့စာတစ်လုံးမှားသွားသော အခါ အားလုံးက ပျော်ရွှင်စွာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။ ထိုရယ်မောသူများထဲတွင် သင်သင်ခိုင်မပါ။ လောကကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်တတ်သော သူ၏ မျက်လုံးများတွင် အတွင်းကျကျ လေးနက် စူးစိုက်မှုကို သင်သင်ခိုင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

“နင်တို့ထင်လို့ပါ ဇင်မိရယ်... သူ့မျက်နှာထားက ဆောင့် ကြားကြား ဖြစ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး... သူ့အားတင်းနေရတာ၊ သူ့မှာ သိမ်ငယ်စိတ်တစ်ခုခု ရှိနေတယ်။ အဲဒီ သိမ်ငယ်စိတ်ကို လူတွေမသိ ဆောင် ဖုံးဖိရင်း အဲလို မျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးဖြစ်သွားတာဟ”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် သင်ရယ်... နင်တစ်ယောက်ပဲ တို့နဲ့ အမြင်ချင်း မတူတာ၊ ငါဖြင့် မြင့်မိုရ်ကို သိပ်အမြင်ကတ်တာပဲ”

သင်သင်ခိုင်က ဇင်မိမျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်၍ ပြီးလိုက်သည်။

“အဲဒါ... မြင့်မိုရ်ကိုအမြင်ကတ်တာမဟုတ်ဘူး ဇင်မိရဲ့၊ ရိုးလဲ နံပါတ်ဝမ်း ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကို အမြင်ကတ်နေတာပါ။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရရင်... ဒါ... မနာလိုစိတ်က အခြေခံနေတာ”

ဇင်မိက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ခါးခါးသီးသီးငြင်း၏။

“ဝမ်းနဲ့ တူးနဲ့ ဘာမှကွာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရိုးလဲနံပါတ်တူး ခင်လှဝေ ကိုတော့ လူတိုင်းက ကြည်ဖြူကြတယ်၊ ခင်ကြတယ်လေ...ကဲ ငြင်းစမ်းပါဦး သင်ရဲ့”

ခင်လှဝေက အေးတိအေးစက်မျက်နှာထား ရှိသော်လည်း လက်တွေ့ စမ်းဖျားတွင် ဖော်ရွေကူညီတတ်သူဟု နာမည်ကြီးသည်။ သင်သင်ခိုင် ကတော့ ရိုးလဲနံပါတ် ၈၀ ကျော်မို့ မြင့်မိုရ်ကိုရော၊ ခင်လှဝေကိုရော ရင်းနှီးစွာမသိပေ။ ဇင်မိကတော့ ရိုးလဲနံပါတ် ၁၅ ရသူမို့ မြင့်မိုရ်နှင့် တစ်ခန်းတည်း လက်တွေ့လုပ်ရသူဖြစ်၏။

“အရင်တစ်ခါ ကယ်မက်စထရီခန်းထဲမှာ ဓာတ်ဆားချိန်ရင်း ငါနဲ့ မြင့်မိုရ် ပြဿနာဖြစ်ရသေးတယ်။ ဘယ်သူကတော့ မလိုအပ်ဘဲ ချိန်ခွင်ရှေ့မှာ အချိန်ကုန်ခံချင်မလဲ သင်ရာ... နင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့နောက်မှာ ကပ် ရပ်ပြီး စိတ်မရည်တော့သလို ငါ့ကို ကြည့်နေတဲ့အကြည့်က ငါကပဲ ချိန်ခွင်ကို သူ့အလှည့်မပေးချင်လို့ အချိန်ဆွဲလုပ်နေသလိုလို၊ နောက်ပြီး အလေးထည့်တာကို သူက ဆရာ လုပ်ချင်သေးတယ်။ ငါ သောက်မြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ငါ့အချိန် အကုန်ခံပြီး ဓာတ်ဆားတစ်ပွင့်ချင်း နုတ်လိုက် ထည့်လိုက် လုပ်နေလိုက်တယ်...မှတ် ရော၊ ကြာတော့ ငါ့ကို မကြားတကြား ပွစိပွစိဆဲပြီး တခြားချိန်ခွင်တွေဘက် ဆောင့်ကြီး ဆောင့်ကြီး ထွက်သွားရော။ သူ တခြားရောက်သွားမှ ငါ ချိန်ခွင် က ခွာခဲ့တော့တယ်”

သင်သင်ခိုင် အနည်းငယ် ရယ်မောမိသည်။

သို့သော် မြင့်မိုရ်တွင် စာနာစိတ် ကြင်နာစိတ် ရှိကြောင်း သင်သင်ခိုင်က ဇင်မီထက် ပို၍ သိခွင့်ရခဲ့၏။

တစ်ရက် သင်သင်ခိုင် နေမကောင်းသောကြောင့် သတ္တဗေဒ လက်တွေ့ချိန် တစ်ခု ပျက်ကွက်သွားခဲ့၏။ ထိုရက်တွင် ဖား၏ သွေးပြန်ကြောကို ခွဲစိတ်ရလေသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ချိန်ပျက်ကွက်သွားသော သင်သင်ခိုင်သည် ကျောင်း ပြန်တက်နိုင်သောနေ့၌ မိမိ၏ ဝှုပ်ဖောလက်တွေ့ကို ကမန်းကတန်း ပြီးအောင်လုပ်ပြီး သတ္တဗေဒ လက်တွေ့ ခန်းသို့ အစားဝင်ရသည်။ ဆရာဦးမိုက်ကယ်လ်အား ခွင့်တောင်းကာ ဖားတစ်ကောင်ကို ခွဲစိတ်သည်။ ဇင်မီ၏စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ခွဲစိတ်လိုသော်လည်း ထိုစားပွဲတွင် နေရာလပ်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ထိပ်ဆုံးစားပွဲက မြင့်မိုရ်အနီး နေရာကွက်လပ်မှာ သွားခွဲရသည်။

အဖွဲ့က လူများသည် သူမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ကြသည်ဟု သင်သင်ခိုင် ခံစားနေရ၏။ မိမိနှင့် မသက်ဆိုင်သော နေရာစိမ်းတစ်ခုသို့ မှားယွင်းစွာ ရောက်လာသူလို ခံစားရသည်။ သို့သော် ဖား၏ သွေးပြန်ကြောကို ပို၍ အာရုံစိုက်လိုက်ရသောအခါ အားလုံးကို သင်သင်ခိုင် မေ့သွား၏။ သွေးလွတ်ကြောနှင့် စာလျှင် သွေးပြန်ကြောက ပိုပါးပြီး အထိန်းရ အခွဲရခက်သည်။ ထိုနေ့က အထက်ပိုင်း သွေးကြောများကို တစ်ခုချင်း ရပါလျက် ကိုယ် အောက်ပိုင်း သွေးကြောများ ကျတော့ လက်ဆွဲများကာ ပေါက်ပြဲသွားလေသည်။ သူမ ဦးနှောက်ခြောက်ကာ ထူပူသွား၏။ မိမိ မျက်နှာကို မိမိပြန် မမြင်ရ၍ ဘယ်လိုနေမည်မသိသော်လည်း မျက်နှာ တော်တော် ညှိုးသွားမည်ဟု ထင်သည်။ မြင့်မိုရ်က သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ကာ အားပေးသလို ပြုံးပြပြီး သူ့ဖားလင်ဖန်းကို ဆွဲယူလာ၏။

"Veins တွေ ပေါက်ကုန်ပြီလား၊ ကျွန်တော်နဲ့ အတူခွဲတာပေါ့။ ဖားကိုမသုံးဘဲ ဒီအကောက်ကလေးကို များများသုံးမှဗျ။ စိတ်မပူပါနဲ့... ဒီတစ်ခါမရ နောက်တစ်ခါပေါ့၊ အဆောင်မှာလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြည့်နိုင်တာပဲ"

သင်သင်ခိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်။

"ဖားက ဘယ်မှာလဲ"

မြင့်မိုရ်က သွေးကြောမျှင်ကလေးတစ်ခုကို ချိတ်ဖြင့် စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းလင်း ခွာထုတ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်၏။

"ဖား... ဟုတ်လား၊ ဘယ်နှစ်ကောင်လိုချင်လဲ၊ ဒီက လက် (ဘဲ) ဘျိုင်းတွေ ဆီမှာ ဝယ်လို့ရတယ်လေ၊ အဲလိုမှမဟုတ်လို့ ပိုက်ဆံလဲ နှမြောမယ်၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လဲ ခွဲချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရိုက်တဲ့အခါ ဖားနှစ်ကောင်လောက် ပိုရိုက်ပေးပါ့မယ်"

မြင့်မိုရ် နောက်ပြောင်နေတာလားဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် မြင့်မိုရ် မျက်နှာက ခပ်တည်တည်ပင်ဖြစ်၏။

"ကျွန်တော်က အောင်ဆန်းဆောင်က သူငယ်ချင်းတွေဆီ လာပြီး ဖားရိုက်ပေးနေကျပါ။ ညည မီးရောင်တလက်လက်နဲ့ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် မြက်ခင်းစိုတွေကြားမှာ ဖားရိုက်နေတဲ့အုပ်စုတွေ ရင် အဲခါ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုပဲ။ မိန်းကလေးဆောင်တွေကို တစ်ကောင် တစ်ကျပ်နှုန်းနဲ့ လိုက်ရောင်းတယ်လေ"

သင်သင်ခိုင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောမိလေသည်။ မြင့်မိုရ်နှင့် သင်သင်ခိုင် ရယ်မောသံကို နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဇင်မီ ကကြားပြီး လှမ်းကြည့်၏။ မျက်ခုံးပင့်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြသည်။

အနီးမှ ရိုးလိန်ပါတ်တူး ခင်လှဝေက သင်တို့ စကားဝိုင်းထဲ ရောက်လာ၏။

“အလကား သူ့ဖားတွေကို အားကိုးနေလို့မရဘူး၊ သူ့ဖားတွေက မသေသေဘူးကွ၊ မနေ့တုန်းက တို့အဆောင်က မြရွက်ညို သူ့ဖားကို ခွဲတာ တို့ ထိုင်ကြည့်နေတာ... နှလုံးက တလှုပ်လှုပ်နဲ့၊ အဆုတ်ကလဲ ပွစ် ပွစ်နဲ့ပါ။ မြရွက်ညိုဆို တစ်ခါတည်း ဓားကိုပစ်ချပြီး အခန်းထဲ ဝင် ပြေးရော”

ပထမနှစ် အမ်ဘီတွင် ဘာသာရပ် ၄ မျိုး၌ လက်တွေ့များရှိရာ လူအားလုံးကို အုပ်စု ၄ မှ ခွဲထားပြီး ဓာတုဗေဒ၊ ရူပဗေဒ၊ သတ္တဗေဒနှင့် ရုက္ခဗေဒ လက်တွေ့ခန်းများသို့ တစ်လှည့်စီဝင်ကြရ၏။ ခုံအမှတ် (ဆီရီ ယယ်လ်) ၁ မှ ၄၀ ထိ တစ်ဖွဲ့၊ ၄၀ မှ ၈၀ ထိ တစ်ဖွဲ့ စသည်ဖြင့် ခွဲထားသည်။ Section A က ရူပဗေဒ လက်တွေ့လုပ်နေရသည့် ရက်တွင် Section B က ဓာတုဗေဒ၊ Section C က သတ္တဗေဒ၊ Section D က ရုက္ခဗေဒ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားထားသည်။ မြရွက်ညို သည် တနင်္လာနေ့တွင် သတ္တဗေဒ လက်တွေ့ခန်းဝင်ရသော Section C မှ ဖြစ်မည်။

မြရွက်ညိုသည် နာမည်ကလေးလှရုံကြောင့်သာမဟုတ်ဘဲ ဆံပင်ရှည်ရှည် ရုပ်ရည်က လှပချောမွေ့သောကြောင့် နာမည်ကြီးသည်။ ကျောင်းရောက်စ ရက်တွေတုန်းက သင်သင်ခိုင်းသည် ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်ထံမှ မြရွက်ညိုဟူသော နာမည်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ကြားခဲ့ရ၏။

“ကယ်မက်စ်ထရီခန်းမှာ ငါနဲ့ တစ်စားပွဲတည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲဟ၊ ဟား... သူ့ပါးပေါ်မှာ အရေပြားက ပါးလွန်းလို့ ကက်ပယ်လာရီ(စ်)

ကလေးတွေ (ဆံချည်မျှင် သွေးကြောများ) ကို တောင် မြင်နေရတယ်... တော်တော် နူးညံ့ပုံပဲ။ ဆံပင်က ဟော လောက်လောက် ရှိတယ်”

ဝေဘုန်းက မစားရဝခမန်းပြောတော့ သင်က စိတ်ဝင်စားလာလေသည်။ ဝေဘုန်းပြောလွန်းသဖြင့် တစ်ခါတော့ ဝေဘုန်းတို့၏ လက်တွေ့ခန်း ရှေ့မှဖြတ်ရင်း အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ အသားဖြူဖြူနဲ့နဲ့ ကလေးဖြစ်ပြီး ပိုးသားလို နူးညံ့နက်မှောင်သောဆံပင်ရှည်များ ပိုင်ရှင် မြရွက်ညိုသည် လှပပါသည်။ သို့သော် မြရွက်ညိုထက် ပို၍ ထင်ရှားတောက်ပသောအလှကို သင်သင်ခိုင်းမြင်လိုက်ရသည်။

မမ ...တဲ့။

ဆံပင်က တကယ့်ကို တိုနဲ့နဲ့ကလေး၊ ယောက်ျားလေး ဘိုကေသာသာပဲရှိမည်။ မျက်ခုံးများ ထူထဲနက်မှောင်ရုံမက မျက်တောင်များ မည်းနက်စွပ်ထွေးနေ၏။ နှာအိုးက ချွန်ချွန် လုံးလုံးကလေး။ နှုတ်ခမ်းများက ပါးလှစ် ကျယ်ပြန့်ပြီး နီထွေးကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလေသည်။ အဝတ်အစားကို လိမ္မော်ရောင် တောက်တောက်၊ သို့မဟုတ် မရမ်းစေ့ရောင် တောက်တောက်... သို့မဟုတ် အသည်းကွဲရောင် တောက်တောက်... ထိုအရောင်များကို ဝတ်ဆင်လေ့ရှိ၏။ သိပ်အဖိုးမတန်ပေမယ့် ပုံဆန်းသော ဘလောက်စ်အင်္ကျီပုံစံများကို ထဘီပြောင်နှင့် ကျစ်လျစ်လှပစွာ ဝတ်ဆင်တတ်သည်။

“ဝေဘုန်း... မြရွက်ညိုထက် မမက ပိုလှတယ်ဟ”

ဝေဘုန်းက လက်မခံပေ။

“မမက လှတော့လှပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် မမ အလှက ပူလောင်တယ်... ”

နာမည်က တင်စီးသလို မျက်နှာထားလဲ တင်းတယ်၊ မြေရွက်ညှိရဲ့အလှက အေးတယ်”

သင်သင်ခိုင်ကိုထောက်ခံသူက မြင့်မိုရ်။ မြင့်မိုရ်က မမအလှကို အရောင်အသွေး ခိုလက်တောက်ပသော နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်နှင့် ခိုင်းနှိုင်း၏။ မြင်လိုက်လျှင် ခူးဆွတ်မွေးကြူချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်အထိ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်ပန်း... တဲ့။

“မမမှာ သူ့အလှကိုမျှော်နေတာ တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်၊ အဲဒါက သူ့ဆံပင်ပဲ။ သူ့ဆံပင်တွေက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို တိုလွန်းတယ်၊ ဆံပင်တိုလွန်းတော့ သူ့အလှ ပျက်သွားတာပေါ့”

“မပျက်ပါဘူး၊ ဆံပင်တိုတော့ မျက်နှာက ပိုပြီး လှလာတာပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆံပင်ရှည်မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှကို မြင်ရတယ်။ ဆံပင်တိုနေရင် တစ်ခုခုချို့ယွင်းနေသလို ထင်မိတယ်”

နာမည်အကွရာစဉ်အလိုက် ခုံနံပါတ်များ ခွဲသောအခါ ခင်လှဝေက မြင့်မိုရ်နှင့် ကွဲသွားပြီး အဖွဲ့ (A) မှာ တစ်ယောက်တည်း ရောက်သွား၏။ မြင့်မိုရ်၊ မြေရွက်ညှိ၊ မမတို့က အဖွဲ့ (C) မှာ ရောက်သွား၏။ သင်သင်ခိုင်နှင့် ဇင်မိက ဝေဘုန်း၊ တင်မင်းသော်တို့နှင့်အတူ အဖွဲ့ (D) သို့ ရောက်သွားသည်။

ပထမနှစ်အမ်ဘီတွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ၏ စိတ် အခြေအနေကို စစ်ဆေးသော စိတ်ပညာစာမေးပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်သည်။ ကျောင်းက သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်စာမေးပွဲဖြေသလို အခန်းထဲမှာ ရေးဖြေ ဖြေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မေးခွန်းတိုကလေးများဖြင့် အမှားအမှန်၊ ဟုတ်တယ်

မဟုတ်ဘူး အတိုချုပ် ဖြေသွားရသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူ ၁၅၅ ယောက် ရှိသည့်အနက် စိတ်ပညာစာမေးပွဲ (Psycho Test) ကျသူပေါင်း ၇၅ ယောက်ရှိသည်။ ယောက်ျားလေး ၃၀ နှင့် မိန်းကလေးငါးယောက်သာ ဖြစ်၏။ မိန်းကလေး ငါးယောက် မှာ မြေရွက်ညှိ၊ မမ၊ ဇင်မိ၊ ခင်လှဝေနှင့် သင်သင်ခိုင်တို့ ဖြစ်သည်။

ဇင်မိက ဆိုက်ကိုတက်စ် ကျသည့်အတွက် ရှက်ရှုံ့နေပြီး မမက နားမလည်နိုင်သော မျက်နှာကလေးနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းနေသည်။

“မမကျတယ်ဆိုတော့ မမရူးစပြုနေပြီလား”

မမက သူ့ကိုယ်သူ မမဟုတ်ပင် သုံးနှုန်း၏။ သင်သင်ခိုင်နှင့် ခင်လှဝေကတော့ ဆိုက်ကိုတက်စ်ကို ဟာသတစ်ခုလိုပင် သဘောထားသူများ ဖြစ်ရာ မမကို ရယ်မော၍ နှစ်သိမ့်ရသည်။ လှပချောမွေ့၍ မာနကြီးသည် ဟု နာမည်ထွက်သော မမကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ပြောခွင့်ရသော စကားသည် မမကို နှစ်သိမ့်ပေးရသော စကားဖြစ်၍ သင်သင်ခိုင် ပျော်ရွှင်နေ၏။

“အလကား ဘယ်ကလာ ရူးရမှာတုန်း၊ ဆိုက်ကိုတက်စ် ဆိုတာ မြေတတ်ရင် အောင်တယ်၊ မမြေတတ်ရင် ကျတယ်၊ စိတ်မရှည်တဲ့လူ ကျတာပဲ၊ နော်...ဝေဘုန်း”

ဆိုက်ကိုတက်စ် အောင်တာကို အတန်းတင်စာမေးပွဲအောင်ရသလို ဂုဏ်ယူနေသောဝေဘုန်းက မျက်နှာအနည်းငယ် ရှုံ့ပြသည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ရူးတဲ့လူ ကျတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ဝေဘုန်း... အတည်ပြောပါကွ”

မမနှင့် ဇင်မိ မျက်နှာငယ်နေသည်ကို မကြည့်ရက်သော တင်မင်းသော်က မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ဟန်တားသည်။

မြရွက်ညှိကတော့ အောင်စာရင်းစာရွက်ကို ကြည့်ပြီး သူမ နာမည်ကို ကျရှုံးသူစာရင်းတွင် မြင်လိုက်သောအခါ လှပသောနှုတ်ခမ်းလေးကို ကွေးသည်ဆိုရုံ ကွေးယူ၍ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ဘယ်သူတွေ ကျသည်၊ ဘယ်သူတွေအောင်သည် ဆိုတာလည်း စိတ်မဝင်စား။ သူမကို ဘယ်သူတွေက ကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြမလဲ ဆိုတာလည်း စိတ်မဝင်စားဘဲ အသာလှည့်ထွက်သွားသည်။ အတန်းထဲက ယောက်ျားလေးအချို့က မြရွက်ညှိအား စ၊နောက်ခွင့်ရပြီမို့ “ဆိုက်ကို... ဆိုက်ကို” ဟု မကြား တကြား ပြောကာ မိမိတို့ ဦးခေါင်းကို မိမိတို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး လက်ခါ ပြကြသည်။ ကျသူချင်းအတူတူ သင်သင်ခိုင်နှင့်ခင်လှဝေကိုတော့ စနောက်မည်သူမရှိ။ သင်သင်ခိုင်နှင့် ခင်လှဝေ၏အနီးမှာ ဝေဘုန်း သို့ မဟုတ် တင်မင်းသော် သို့မဟုတ် မြင့်မိုရ် တစ်ယောက်ယောက်က အမြဲ ရှိနေတတ်လို့သာ ဖြစ်မည်။

“အဲဒါ... နင်တို့ရူးလို့ ကျတာလို့ မထင်နဲ့၊ ညံ့လို့ ကျတာ”

တင်မင်းသော်က မချင့်မရဲဝေဖန်သည်။

“ဘယ်အဖြေကိုရွေးရင် ဘာထွက်လာမယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပါ ဟာ၊ သိသိကြီးနဲ့ အောင်အောင် မဖြေနိုင်တာတော့ နင်တို့ ညံ့ကို ညံ့လို့ပဲ”

ခင်မိနှင့်မမက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပခုံးတွန့် ကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ကွ”

မြင့်မိုရ်က ဝင်၍ ရှင်းပြရန် ကြိုးစားသည်။

“ဥပမာတစ်ခုပြောမယ်ကွာ၊ ငါမှတ်မိတာတစ်ခု အင်း... ဘာတဲ့ အဲ... ညညအိပ်ရာဝင်ချိန်၌ တံခါးအားလုံး မင်းတုတ်ချပြီးသား ဟုတ်

မဟုတ် မသေချာသဖြင့် အိပ်ရာမှ မကြာခဏထပြီး သွားရောက် စစ်ဆေးကြည့်မိတတ်သလားတဲ့၊ ကဲ... ဒါဆိုရင် ခိုးရိမ်တတ်တဲ့လူတိုင်း အိပ်မပျော်တတ်တဲ့လူတိုင်း အဲလို ထကြည့်မိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟုတ်ပါတယ် လို့ ဖြေလိုက်ရင် ဒါကို စိတ်ရောဂါလို့ သတ်မှတ်တော့မှာကို သိနေတယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား။ အဲလိုမှ သိနေပြီဆိုရင် အမှန်အတိုင်း ဘာလို့ဖြေတော့ မလဲ၊ နီးလို့ ဖြေလိုက်ပေါ့ဟာ လွယ်လွယ်လေး။ အဲဒါမျိုးမေးခွန်းတွေ အများကြီး ပါတယ်”

မမက အနည်းငယ်တွေဝေသော မျက်နှာထားဖြင့် မြင့်မိုရ်ကို ကြည့် သည်။

“ဒါပေမယ့် လိမ်ညာပြီးဖြေလို့ ရှေ့နောက်မညီတော့ဘဲ အဖြေတွေ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်ရင်ရော”

မြင့်မိုရ်က စုတ်တစ်ချက်သပ်၏။

“စိတ်ချစမ်းပါဗျာ၊ လိမ်တဲ့လူဟာ တစ်ဝက်တစ်ပြက် မလိမ်ဘဲ အစအဆုံးသာလိမ်၊ ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး”

မိန်းကလေးငါးယောက် ဆိုက်ကိုတက်စံ ဒုတိယအကြိမ် ပြန် ဖြေ ရသည့်နေ့တွင် မြင့်မိုရ်၊ ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်တို့သည် အခန်းရှေ့ ကြော် အုတ်လက်ရမ်းပေါ်၌ ထိုင်စောင့်၍ အားပေးခဲ့ကြ သည်။

“ဟေ့ ကြည့်လဲလုပ်ဦးမှော် ခင်လှဝေ၊ ဆိုက်ကိုတက်စံ နှစ်ခါကျတယ် မှီရင်တော့ အခြေအနေ သိပ်မဟန်ဘူး၊ ဆေးကျွေးခံနေရမယ်ဗျ”

မြင့်မိုရ်က မိန်းကလေးအုပ်စုထဲမှ ခင်လှဝေကို အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်သည် မို့ ခင်လှဝေဟု နာမည်တပ်၍ ပြောသော်လည်း သူမတို့ အားလုံးကို ရည်ရွယ်မှန်း မိန်းကလေးများက သိလိုက်ကြသည်။

သည်တစ်ခါ ဖြေတတ်သွားလို့လားမသိ၊ ငါးယောက်လုံး အောင်မြင်စွာ ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိန်းကလေးငါးယောက်သည် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ဘယ်လောက်ပဲ ခြားနားခြားနား၊ ငွေကြေးသုံးစွဲမှု ဘယ်လောက်ပဲ ခြားနားခြားနား၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ရာ၌ တစ်သားတည်း၊ တစ်သွေးတည်း ပေါင်းစပ်နေသော အုပ်စုတစ်ခုဖြစ်လာကြသည်။

အုပ်စုသည် အသက် ၁၇ နှစ်အရွယ်များ ဖြစ်ကြပြီး အစေအရာရာကို စူးစမ်းလေ့လာချင်သည့်အရွယ်၊ ထို့ပြင် အရာရာကို သဘောကျရယ်မောချင်သည့်အရွယ် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန် ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။ အုပ်စုတွင်းသို့ အချစ်ကိစ္စ ရောက်မလာမီအထိဖြစ်သည်။

အုပ်စုတွင်းသို့ အချစ်ကိစ္စကို စတင်ဆွဲယူလာခဲ့သူမှာ ဇင်မိ ဖြစ်၏။ ဇင်မိ၏ မအောင်မြင်သော အချစ်ကိစ္စကို ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မပေါက်ကြားရန်၊ ထို့ပြင် ယောက်ျားကလေးသုံးယောက်ထံ မပေါက်ကြားရန် စောင့်စည်း ထိန်းချုပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ကြရသောအခါ ထိုကိစ္စသည် အုပ်စုတွင်း၌ ပထမဆုံးသော လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်သွားလေသည်။

(၃)

“သင်ရေငါတို့ဆက်ရှင်ထဲမှာ သိပ်မိုက်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဟ၊ သူ့နာမည်ကလဲ မိုက်တယ်၊ ဇော်ခင်... တဲ့”

ဇော်ခင်နှင့်ပတ်သက်၍ သင်သင်ခိုင် စကြားဖူးစဉ်က ထိုနာမည်သည် အုပ်စုတွင်းစကားဝိုင်းများသို့ ရောက်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့ပေ။

“ဘယ်ဇော်ခင်လဲ၊ ငါ မသိပါဘူး”

“နင် သတိမထားမိလို့ဖြစ်မှာပါ၊ ကယ်မက်စထရီလက်(တ်)မှာ ငါ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပဲလေ။ အခု သူက ရိုးလဲနံပါတ် ဝမ်းဖိုးဖိုက်ဟာ”

“ဟင့်အင်း... ငါမသိဘူး၊ သူက ချောသလား”

“ချောမချော နင့်ဟာနင် ဆုံးဖြတ်ပေါ့ဟာ၊ ငါတော့ သူ့ကို သိပ် သဘောကျတယ်”

ဆက်ရှင်ထဲက ယောက်ျားကလေးများကို သင်သင်ခိုင် သိပ်မသိပေ။
ဇော်ခင်ကိုတော့ မသိ၍ မဖြစ်တော့သောကြောင့် သတိထား ကြည့်မိရတော့
သည်။ ဓာတုဗေဒ ဓာတ်ခွဲခန်းတွင် သင်သင်ခိုင်သည် ဓာတ်ဆား သွားချိန်
ရင်း နောက်ဆုံးစားပွဲမှ ဇင်မီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာကို အကဲခတ်လိုက်
ရ၏။

ဗြူရက်၏ ဇင်တီမီတာအမှတ်အသားများကို စူးစိုက် အကဲခတ်
နေသော ရုပ် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ကျောင်းသားကို မြင်ရသည်။ ဆံပင်က ခပ်
ရှည်ရှည်၊ ရှေ့မှာဝဲကျနေသည့်ဆံပင်က မျက်ခုံးတစ်ခြမ်းကိုပင် ဖုံးလှ
မတတ် ရှည်၏။ နှာတံ လုံးချွန်ပြီး နှာအိုးမကြီးပေမယ့် နှာခေါင်းပေါက်
တော့ နည်းနည်းကျယ်သည်ဟု သင်ထင်သည်။ သို့သော် စူးရှသောမျက်ဝန်း
နှင့် ပြည့်ဖြိုးသောနှုတ်ခမ်းတင်းတင်းတို့ဖြင့် တွဲဖက်လိုက်သောအခါ ဆွဲ
ဆောင်မှု ရှိသော လူငယ်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားသည်။ အရပ် ထောင်
ထောင် မောင်းမောင်း၊ ပန်းကျယ်ကျယ်နှင့် အားကစားသမား ရုပ်ရှည်မျိုး
လည်း ဖြစ်သည်။ သူထိုင်နံ့မှာထိုင်နေသည့်အခါ သူဦးခေါင်းသည် မတ်တတ်
ရပ်နေသော ဇင်မီထက် တော်တော် မြင့်လေသည်။

“အိုး... ဒီကောင်များ ငါ မြင်ဖူးပါ၊ ရိုးလဲနံ့ပါတ်နောက်ဆုံးနဲ့ ကျောင်း
ဝင်လာတဲ့ကောင်ပါဟာ”

ဇင်မီ သူ့အပေါ် ကြွရပါမည်လားဟု သင်က အသားလွတ်ဒေါပွကာ
ပို့ချိုးမျှစ်ချိုးပြောမိ၏။

“ဟုတ်လို့လား သင်ရဲ့”

“အိုး ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါ့ကို တစ်ခါတုန်းက တင်မင်းသော် ပြ
ထားဖူးတယ်လေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ နင် နောက်ကောက်ကျသွားပြီမို့ လား။

တာမဆိုစပ်စုတတ်တဲ့ ဇင်မီက ဒီကောင် ရိုးလဲနံ့ပါတ်နောက်ဆုံးနဲ့ ဝင်တာကျ
မလဲလိုက်ဘူးပေါ့လေ”

ဇင်မီက ထိုစကားကြောင့် အနည်းငယ် မျက်နှာထားတင်းသွား၏။

“ရိုးလဲနံ့ပါတ် ဘယ်လောက်နဲ့ပဲ ဝင်ဝင် ဆေးကျောင်းကို ရောက်ဖို့
မမီကပဲဟေ့၊ ဝမ်းဖိုက်ဖိုက်နဲ့ ဝမ်းဖစ်ဖတ်နဲ့ ဘယ်လောက် ကွာမှာလဲ၊
တစ်မှတ်လား နှစ်မှတ်လား”

“နင်က အခုတည်းက သူ့ဘက်က နာတတ်နေပြီလားဟယ်”

အရပ် ပုပြတ်ပြတ် ကိုယ်ခန္ဓာလုံးလုံး၊ မျက်နှာလုံးလုံးကလေး၊ ပါးအို့
နီနီဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော ဇင်မီကို ယောက်ျား
တစ်ဦးအတွက် ဝေဒနာမခံစားစေချင်ပါ။ အုပ်စုထဲမှာ ဇင်မီက အသက်
မကြီးဆုံး၊ သို့သော် မျက်နှာနုဖတ်ကာ ကလေးနှင့် အတူဆုံးမို့ အားလုံး
က ဇင်မီကို မိမိတို့ထက်ငယ်ရွယ်သော ညီမလေးတစ်ဦးအဖြစ်သာ ဆက်ဆံ
ကြသည်။

“ဒီနေ့ ဇော်ခင်က ငါ့ကို စကားတစ်ခွန်း လာပြောတယ် သင်ရဲ့”

ကျောင်းကအပြန် ဇင်မီ၏ကျောင်းအဆောင်မှာ ခဏနားလေ့ရှိ
သည့် အချိန်များတွင် သင်သင်ခိုင်ကို ဇင်မီက ဇော်ခင်အကြောင်း တစ်ခု
မဟုတ် တစ်ခု ပြောပြတတ်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ငါ့မျက်စိရှေ့အောက်မှာ ငါမသိအောင် နင့်ကို စကား
လာပြောတယ်ပေါ့၊ ပြောစမ်းပြောစမ်း သူ့ဘာတွေပြောသွားလဲ”

ဇင်မီက ခုတင်သေးသေးလေးပေါ်မှာ အလျားမှောက်လျက် ခေါင်းအုံး
ပေါ် မေးစေတင်ကာ မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်၍ ပြုံးလေသည်။

“အက်တလတ်(စ်)ဗုန်းကလေး ကျွန်တော့်ကို ခဏ လှမ်းလိုက်စမ်းပါ မခင်မိတဲ့”

“သေလိုက်ပါလားဟာ” နှစ်ယောက်လုံး အသံထွက် ရယ်မောမိကြသည်။

ထိုနေ့က ယုန်၏လည်ပင်းပိုင်းအရိုးများကို လက်တွေ့သင်ကြားရလေသည်။

ပထမတော့ ဇင်မီသည် မျက်စိအောက်မှာ တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်လာသော မျက်စိပသာဒဖြစ်စရာ မြင်ကွင်းကလေး တစ်ခုကို ကြည့်သလို ဇော်ခင်ကို စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဇော်ခင်သည် ဇင်မီ၏အချိန်အတော်များများကို လှမ်းမိုးနိုင်သူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်လာ၏။ ဇော်ခင်၏ မျက်လုံး တစ်ချက် ဝေ့အကြည့်တွင် ဇင်မီတစ်ယောက် လက်ဖျားခြေဖျားများ အေးစက်တုန်ရုံအောင် ခံစားကျေနပ်ရလေသည်။ ဇော်ခင်၏ ကြမ်းရှသော ရယ်မောသံ၊ ဇော်ခင်၏ ရိုင်းပျ သူန်မှုန်ဟန် မျက်နှာထား၊ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲထိုင်ရာ၌ သော်လည်းကောင်း၊ ဆွဲဖယ်၍ မတ်တတ်ရပ်ရာ၌သော်လည်းကောင်း အသံမြည်အောင် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြုမူလေ့ရှိသည့် အပြုအမူများ၊ တစ်ခုခု သဘောမကျစရာ တွေ့လျှင် ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်၍ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲမော့ပစ်တတ်သော ဟန်ပန်များ အားလုံးသည် ဇင်မီရင်ထဲသို့ တစ်စချင်း တစ်စချင်း ဝင်ရောက်လာကာ နက်ရှိုင်းစွာ အမြစ်တွယ်နေတော့သည်။

ရှုပ်အင်္ကျီကို အတန်းတွင်း လက်ချာချိန်၌သာ ကြယ်သီးအပြည့် တပ်၍ ဝတ်တတ်ပြီး လက်တွေ့ ခန်းအချိန်များတွင် အပေါ်ဆုံးကြယ်သီး

နှစ်လုံးကို ပြုတ်ထားလေ့ရှိသော ဇော်ခင်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည်ပင် ဇင်မီအတွက် တအံ့တဩစွဲလမ်းစေခဲ့၏။

“သူ အောက်က စွပ်ကြယ်လဲမပါဘူးနော်... သင်”

သင်သင်ခိုင်ကတော့ အတန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေရှိတုန်း ရုပ်တတ်ကြယ်သီးပြုတ်နေသည်မှာ တော်တော်ရှိုင်းသည်ဟုသာ ထင်၏။

“သူ့ရင်ဘတ်တွေမှာ အမွှေးနုနုလေးတွေရှိတယ် သင်ရဲ့၊ အညှို့နုရောင်ကလေးတွေ”

ဇင်မီက မျက်လုံးကလေးစင်းမှေးလျက် ပြုံးရင်း စိတ်လိုလက်ရ မရုတ်တော့ သင်သင်ခိုင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ဇင်မီ... ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ် ဆိုတာ မိန်းကလေးမကြည့်ရဘူးလေ၊ နောက်ကို သွားမကြည့်နဲ့နော်... မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေ... ကြားလား”

ဇင်မီက အနည်းငယ် စုပုပ်သွား၏။

“အိုး... သူတောင် မရှက်လို့ ကြယ်သီးပြုတ်ထားသေးတာ”

“ဟဲ့ သူမရှက်ပေမယ့် ကိုယ်က ရှက်ရမှာပေါ့ ဇင်မီရဲ့၊ ယောက်ျား ယိုတာတော့ ဘယ် ရှက်ပါ့ခလဲ။ သူ့ရင်ဘတ်ကိုလူမြင်တာ သူက အရသာ မနေသလားမှမသိ၊ နင် သွားမကြည့်နဲ့ ရှက်စရာကြီး”

“ဟင့်အင်း ငါမရှက်ပါဘူး၊ ငါ သူမသိအောင်ကြည့်တာပါ သင်ရဲ့၊ ငါကြည့်တာ သူမမြင်ပါဘူး”

“ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းလုပ်ပါ ဇင်မီရယ်... သူ ရိပ်မိသွားရင် အခြောက် ဟိုက်တဝင်မြင့်နေပါဦးမယ်”

တစ်ခါတစ်ခါ သတ္တဗေဒလက်တွေ့ချိန်တွင် တစ်သျှူးဆလိုက် သွားကြည့်စဉ် ဇင်မီနှင့်သူ ကိုယ်ခန္ဓာချင်းတိုက်မိ၊ ဦးခေါင်းချင်း ထိမိ မလိုဖြစ်သွားသောအချိန်များ၌ ဇော်ခင်၏ ချိုအိမလိုလိုအနည်းငယ် စူး သည့် ကိုယ်သင်းနဲ့အောက်မှာ ဇင်မီ ရင်ခုန်၍မပြီးတော့ပေ။ သူ့လက်မောင်း ကို အင်အားပြင်းစွာပဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဇင်မီတစ်ခဏလောက် ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ချင် သည်။ ဇင်မီ၏ သေးကွေး၍လုံးနေသော ကိုယ်လုံးကလေးကို ကလေးတစ် ယောက် မသလို ချိုင်းမှ မကာ သူ့ အလွယ်တကူ ပွေ့ချိုမြောက်နိုင်မှာပဲဟု တွေးမိသောအခါ ဇင်မီ ရင်တဖျတ်ဖျတ် ခုန်လာလေသည်။ ထို့နောက် ဇင်မီသည် မိမိအတွေးကို သူများသိသွားမှာ ရှက်သွားပြီး မလျော်ကန်ပါဘူး ဟု ထင်မိကာ မျက်နှာနီရဲနေတတ် ပြန်သည်။

ကျောင်းမှာ အတန်းလိုက် အားကစားပြိုင်ပွဲများပြုလုပ်တော့ ဇော်ခင်က ကြက်တောင်ရိုက် အားကစားပြိုင်ပွဲမှာပါဝင်သည်။ ဇော်ခင် ကြက်တောင် ရိုက်မည်ဆိုသော သတင်း ကြားပြီးနောက် ဇင်မီတစ်ယောက် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေဆင်ကာ ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်ကို အားကစားစိတ်ဓာတ် အကြောင်း တက်ကြွစွာ ဟောပြောလေသည်။

“နင်တို့ ကြက်တောင်ဖြစ်ဖြစ် ရိုက်ပါလား၊ အရှုံးအနိုင် ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အားကစားစိတ်ဓာတ်ရှိဖို့...”

“အားကစားစိတ်ဓာတ်ဆိုတာ တော်တော် လူကြားလို့ကောင်းတဲ့ စကားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ငါတို့က ကြက်တောင်ကို ရက်ကက်နဲ့ ထိအောင်တောင် ရိုက်နိုင်ပါ့မလားဟာ”

“နင် ဝင်ရိုက်ပါလား ဇင်မီ”

“မဖြစ်ဘူး၊ ငါလဲ ကြက်တောင်ကို ရက်ကက်နဲ့ထိအောင် မရိုက် တတ်ဘူး”

“ဟေ့...ဒါနဲ့ ဇော်ခင်က မိတ္တီလာမှာတုန်းက ကျောင်းပေါင်းစုံ လက်မရွေးစင်တဲ့ကွ၊ မင်းတို့ သိကြလား”

တင်မင်းသော်၏စကားကြောင့် ဇင်မီမျက်လုံးကလေးများ လက် ခနဲ တောက်ပသွားခဲ့သည်။

“ဒါဆို ငါတို့ ဖတ်(စ်)အမ်ဘီက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဘတ်စ်ကက် မကာလ် ဗျန်ပီယံရှိတယ်၊ ဘောလုံးဗျန်ပီယံ ရှိတယ်၊ ကြက်တောင် ဗျန်ပီယံရှိတယ်”

ဇော်ခင်၏ ကြက်တောင်ပြိုင်ပွဲကို အားပေးကြသောညက ဇင်မီ၏ ပြိုင်ဘက်ကို ကျန်သည့် မိန်းကလေးသုံးယောက်ကပါ ရိပ်မိသွား၏။ အကြောင်းမှာ ဇင်မီသည် အတန်းကိုယ်စားပြု ကြက်တောင်ပွဲကို အားပေး ဖြစ်၊ မဟုတ်ဘဲ လူကိုသာ အားပေးခြင်းဖြစ်ပြီး ဇင်မီမျက်လုံးသည် ကြက်တောင်သွားရာသို့ လိုက်ရမည့်အစား ဇော်ခင်ထံမှာသာ ဝဲလျက် ကျန်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဇော်ခင်၏ အဖြူရောင်ဘောင်းဘီတိုအောက်မှ ကျစ်လျစ်သန်မာ သော ကြွက်သားဆိုင်များဖြင့် လျင်မြန်သော ခြေလှုပ်ရှားမှုများမှာ လှပ သွက်လက်ပြီး ကြည့်ကောင်းနေသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်၏။ ဖဲပင်ရှည်ကို နဖူးပေါ်မျက်လုံးပေါ် ဝဲမကျစေရန် နဖူးအထက်မှာ အနီရောင်သားရေပြားကလေးဖြင့် လှန်၍စည်းထားသော ဇော်ခင်၏ ပွန်တေတေ မျက်နှာထားကို ဇင်မီသာမက မိန်းကလေး တော်တော် များများလည်း စွဲမက်ကြသည်။

အစစအရာရာကို လျှပ်တစ်ပြက် သိမြင်လေ့ရှိသော မြရွက်ညှိက အလျှင် ရိပ်မိ၏။

“ဇင်မိနဲ့ ဇော်ခင်ဆိုတော့ ခုံနဲ့ပါတ် ကပ်လျက်ပေါ့နော်... ဇင်မိ”

တိုးတိုးကလေး ကပ်မေးသောမြရွက်ညှိ၏ ဣန္ဒြေရရအမေး ကြောင့် ဇင်မိ မျက်နှာဖြန်းခနဲ ပုနွေးသွားလေသည်။ ခင်လှဝေက ဇင်မိ၏ နုနယ်သောမျက်နှာကလေးကိုငေးကြည့်၍ တအံ့တဩ ခေါင်း ယမ်းနေခဲ့သည်။

“သူက စာတော်သလား ဇင်မိ” ခင်လှဝေက အလေးအနက် မေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျောင်းလဲ ခဏခဏ လစ်တယ်၊ ပရက်တီကယ်လ် တောင် လစ်တယ်”

သင်သင်ခိုင်က ဇင်မိကိုယ်စား ဝင်ဖြေပေးတော့ ဇင်မိ မျက်နှာ နည်းနည်းညှိသွား၏။ သင်က မသိချင်ယောင်ဆောင်ထားသည်။

“အင်း... သူ့မှာ ရုပ်ရည်ကလေး သနားကမားဖြစ်တာတစ်ခုပဲ ပြော စရာရှိတာပါ။ ဝေခန့်မှန်းရသလောက်တော့ ဒီကောင့်ပုံစံက ပလေးဘွိုင် ပုံစံမျိုးပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် အတည်ကြဲမယ့် ရုပ် မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မိန်းကလေးတွေကို သူတို့နဲ့ တန်းတူ အဆင့်တူ လူသားတွေ အဖြစ် လက်ခံမယ့်ပုံ မပေါ်ဘူး၊ သူတို့ထက် တစ်ဆင့်နိမ့်တဲ့ အသုံးပြုစရာ သတ္တဝါ အဆင့်လောက်ပဲ ထားတဲ့ ပုံ၊ သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ် ကြည့်တဲ့ပုံစံကို သတိထားကြည့်ပါလား။”

ဇော်ခင်အပေါ် တစ်အုပ်စုလုံး အမြင် တစ်ထပ်တည်းကျနေသဖြင့် ထိုညက ဇင်မိ မျက်နှာ နည်းနည်းညှိချင်သည်။

ဇင်မိသည် ဇော်ခင်နှင့်ပတ်သက်၍ တဖြည်းဖြည်း ပိုသည်လားသော အခါ မိန်းကလေး ၄ ယောက်သည် ဇင်မိကွယ်ရာ၌ တီးတိုး ဆွေးနွေးကြ ရမတော့သည်။

“သင်... နင်က ငါတို့နဲ့စာရင် ဆက်ရှင်တူလို့ ဇင်မိနဲ့ ပိုရင်းနှီး တယ်၊ ပိုလဲ အချိန်ကြာကြာတွေ့ ရတယ်၊ နင် ဇင်မိကို ဇော်ခင်နဲ့ ပတ်သက် ပြီး စတာ မောက်တာ မြောက်ပေးတာမျိုး လုပ်မိသလား။”

ခင်လှဝေက လူကြီးဆန်ဆန် လေးလေးနက်နက်တွေး၍ မေးခဲ့၏။

“အမယ်လေးဝေရယ်... ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ၊ ငါ တစ်ခါမှ မမြှောက်ထိုးပင့်ကော် မပြောဖူးပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့၊ သူ ကြည့်ကြည့် ချုပ်ချုပ် ရင်ဖွင့်တာမျိုးကိုတော့ ငါက အလေးအနက်နားထောင်ပေးမိတယ်၊ ငါ နားမထောင်လဲ နင်တို့ကို ပြောတာပဲ မဟုတ်လား။”

“အေးဟယ် တတ်နိုင်သမျှ ဇော်ခင်အကြောင်း မပြောမိအောင် မပတို ထိန်းတာပဲ ဝေရဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ဇင်မိက ဇော်ခင် နေနိုင် လျှင်လို့တဲ့ ညည်းနေသေးတယ်၊ သူက ယောက်ျားလေး ဇော်ခင်ကသာ မိန်းကလေးဆိုရင် သူဖွင့်ပြောပြီးပြီတဲ့”

“ဘုရား ဘုရား တော်ပါသေးရဲ့နော်၊ မဇင်မိမှာ အစဉ်အလာကို မျှော်မှောက်ရလောက်အောင် မိုက်မဲတဲ့သတ္တိ မရှိခဲ့ပေလို့”

“ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဂရုမစိုက်ဘူးနဲ့ တကယ်ကျတော့ ဇင်မိ ဂရုစိုက်ရာသားပဲ” ဟု မြရွက်ညှိက ကျေနပ်နေသည့်အခါ မမက ကန့်ကွက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ညှိရဲ့၊ ဒါ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဇော်ခင်ကို ဂရုစိုက်တာ”

မမစကားကို အားလုံးရုတ်တရက် နားမလည်နိုင်ကြပေ။

“ဟုတ်တယ်၊ ဇော်ခင်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ဇော်ခင်က မိန်းမ တစ်ယောက်ကို သူနဲ့ အဆင့်တူ၊ အခွင့်အရေးတူအဖြစ် မြင်ပါ့မလား၊ ဒီ မိန်းမအပေါ် အထင်သေးလှောင်ပြောင်မလား၊ တတ်ခွဲခန်းထဲက ပူးကလေးတွေ၊ ကြွက်ဖြူကလေးတွေလို ကစားဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုလို့ သတ်မှတ်မလား၊ ဇင်မို့ရဲ့ တကယ်လေးနက်တဲ့ အကြင်နာတွေ၊ မြတ်နိုးမှု တွေကို ဇော်ခင်က ဟာသအဖြစ် မြင်မလား...အဲလို သူတွေ့တာ”

“မြင်မှာပဲ မြင်မှာပဲ၊ မိန်းမပျက်တစ်ယောက်နီးပါး အထင်သေးပြီး ရယ်ချင်မှာပဲ”

အားလုံးသည် ဇင်မီနှင့်ဇော်ခင်၏အကြောင်းမှ သွေဖည်ကာ မိန်းမနှင့်ယောက်ျားအကြောင်း ရောက်သွားကြ၏။

“Feminist... feminist...နဲ့ နေရာတကာမှာ အခွင့်အရေး တန်းတူ တောင်းဆိုဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွနော်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျား တွေက သူတို့ကိုယ်သူတို့ ယောက်ျားလို့ ဂုဏ်ယူနေသမျှ တို့မိန်းမတွေဟာ သူတို့ယောက်ျားတွေအတွက် ဂုဏ်တက်စရာ လုပ်ရပ်တစ်ခု လုပ်ပေးသလို ဖြစ်မသွားအောင် အထူးဂရုစိုက်ရမယ်၊ မိန်းမတွေ ကြီးစားနေတဲ့ တန်းတူ အခွင့်အရေးတချို့ဟာ ယောက်ျားတွေကို အရှက်ရစေနိုင်တယ်ကွ၊ အဲဒါမျိုး တော့ ကိုယ်တို့ကြီးစားသင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလိုယောက်ျားတစ်ယောက် ကို မိန်းမတစ်ယောက်က အခွင့်အရေးတူလို သတ်မှတ်ပြီး ဖွင့်ပြောတာမျိုး ကျတော့ သူတို့ အရှက်မရတဲ့အပြင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသွား မယ်၊ မိန်းမတွေအပေါ် မလေးစားတတ်တဲ့အပြင် လွယ်တယ်၊ နိမ့်ကျတယ် လို့ ပိုမြင်သွားလိမ့်မယ်၊ မရဘူး မရဘူး...ဒါမျိုးတော့ လုံးဝ အခွင့်အရေး

မတူချင်ဘူး၊ ကမ္ဘာဦးက သတ်မှတ်ချက်ကြီးအတိုင်း သူတို့ဖွင့်ပြီးပြောပါစေ၊ သူတို့စောင့်ပါစေ၊ ဒါဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးရာပါဒုက္ခကြီး ဖြစ်နေစေရမယ်...ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ မိန်းမတွေရဲ့ ယောက်ျားတွေအပေါ် အစွဲလို့ မမြင်နဲ့၊ မြင်စရာမလိုဘူး၊ ဒါဟာ ကိုယ်တို့က သူတို့ကို နိုင်နေတာကွ... ယီလာ၊ ကိုယ်တို့ရဲ့ အကြင်နာတွေ၊ အချစ်တွေကို ရဖို့အတွက် သူတို့က စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ပြီး မျှော်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ ဘယ်လောက်များ ကိုယ်တို့ နိုင်လိုက်သလဲ...နော်၊ အဲဒါ...ကိုယ်တို့ နိုင်နေတာ”

ထိုအချိန်၌ မိန်းကလေး လေးယောက်လုံး၏ မျက်လုံးများမှာ မိမိကားမှုဖြင့် တောက်ပနေကြသည်။

ဇင်မီ၏ မျက်လုံးများ တစ်ခါတစ်ခါ ဇော်ခင်ရှေ့၌ စိုက်ငေးသွားလျှင် ယင်သင်နိုင်က သတိပေးရ၏။

“ဇင်မီ... အဲလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ မကြည့်နဲ့နော်၊ သူ ရိပ်မိသွားရင် မကောင်းဘူး”

ဇင်မီက လွတ်သွားသောစိတ်ကို ပြန်ထိန်း၍ ခပ်ဟားဟား ရယ်မော နှာလေသည်။

“ဇင်မီရေ...နင်သဘောကျပါတယ်ဆိုတဲ့ ဇော်ခင်ဟာ အင်မတန် ပင်ခေါင်းကျယ်တဲ့ ယောက်ျားအတန်းအစားထဲက တစ်ယောက်ဆိုတာ မမမှနဲ့နော်၊ သူတို့မှာ ဘဝင်မြင့်တတ်တာကလွဲလို့ ဘာအရည်အချင်းမှ ပိုတာမဟုတ်ဘူး”

ဇင်လှဝေကလည်း အချိန်ရသမျှ သတိပေး၏။

“ဇော်ခင်ရုပ်နဲ့ အနေအထိုင်က နည်းနည်း ကြမ်းသလိုပဲနော်၊ မမတော့ သူ့ကို ကြောက်တယ်၊ အသိဉာဏ်ထက် ကိုယ်ကာယကို ပိုအားကိုးမယ့် ရုပ်မျိုး”

ဇင်မီ၏ အထင်ကြီးမှု လျော့နည်းပါစေတော့ဟူသော စေတနာဖြင့် ဇော်ခင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ ဝေဖန်ဖို့ ကြိုးစားကြရသည်။ သို့သော် ဇင်မီ အတွက် မထူးခြားပါ။

လတွေ ပြောင်းလာပြီး စာမေးပွဲဖြေသည့်ကာလသို့ ရောက်လာတော့ လည်း သူမ ဖြေနိုင်သည်နှင့်မကျေနပ်နိုင်၊ ဇော်ခင် ဖြေနိုင်ရုံလားဟု သတိ ထား ပူပန်ရသေး၏။ သင်္ချာနေ့ကတော့ ဇော်ခင် အနည်းငယ် အမူအရာပျက် နေသည်ကို ညှာတာမိလို့ဟု အကြောင်း ပြပြီး စာမေးပွဲခန်းစောင့်နေသော ဆရာ မသိအောင် ဇော်ခင်အား နှစ်ပုဒ်စာ စာထောင်ပြခဲ့လေသည်။ ဇော်ခင် က သဲကြီးမဲကြီး ကူးရ၏။ စာမေးပွဲခန်းမှ အထွက်မှာ ဇော်ခင်က ကျေးဇူး တင် စကား ပြောရန် မျက်နှာထားပြင်ချိန်ကျတော့ ဇင်မီက မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် စောစောက အကူအညီပေးခဲ့သူမှာ သူမ မဟုတ်သလို လှည့်ထွက်သွား၏။ ဇော်ခင်မှာ အိုးတိုးအန်းတန်းဖြင့် ကျန်ခဲ့သည်။

မိန်းကလေးအုပ်စုသည် ဇော်ခင်အား စာရွက်ထောင်ပြမှုဖြင့် ဇင်မီ ကို အပြင်းအထန် ဆူပူကန့်ကွက်ကြသော်လည်း ဇော်ခင်အား ဂရုမစိုက်မိ သလို ခရီးသွားဟန်လွှဲ ကူညီခဲ့သလိုပုံစံ ပြန်ချိုးလိုက်သည့် ဇင်မီကို ခွင့် လွှတ်ကြလေသည်။

“ဟေ့ဟေ့ ...ဇော်ခင်ကို ဇင်မီစာခိုးပြတာ မြင့်မိုရ်တို့များ သွားမပြော နဲ့နော်”

မမက စိုးရိမ်စွာ သတိပေးသည်။

“ဝေဘုန်းများ မြင်သွားနိုင်မလားဟယ်၊ ဇင်မီ ...နှင့်တို့နဲ့ ဝေဘုန်းနဲ့ နဲ့ဟယ်မဟုတ်လား”

မြရွက်ညိုက ပူပန်စွာမေးတော့ ဇင်မီက အေးဆေးစွာ ပြီး၏။

“ဝေဘုန်းက စာရွက်နဲ့မျက်နှာကပ်ပြီး ကုန်းဖြေနေတာ၊ နောက်ပြီး လူက ငါတို့ရှေ့မှာလေကွာ၊ ဇော်ခင်နဲ့ငါက နောက်ဆုံးခုံမှာ၊ ငါတို့နောက် မှာ အုတ်နံရံပုံကျန်တော့တာဥစ္စာ၊ ဝေဘုန်းလဲ မမြင်ဘူး၊ ဘယ်သူမှ မမြင် တဲ့။ အဲဒါ သိပ်သေချာတယ်”

တစ်အုပ်စုလုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။

သို့သော် ဤဇာတ်မျောကြီး ဘယ်တော့များမှ အဆုံးသတ်ပါမလဲဟု မေးလို့ စိတ်မောပန်းနေရသည်မှာတော့ ဒုတိယနှစ် အမ်ဘီ နှစ်ဝက်ကျိုး ယူည်အထိဖြစ်သည်။ ဒုတိယနှစ် အမ်ဘီကျတော့ မိန်းကလေးသုံးယောက် လုံး ကျောင်းဆောင်နေခွင့် ရသွားလေသည်။

ဒုတိယအမ်ဘီ ရောက်တော့ ခန္ဓာဗေဒ လက်တွေ့ခန်းတွင် ဆယ် ယောက်စီ အုပ်စုခွဲရသဖြင့် သင်သင်ခိုက်က ဇင်မီနှင့် ကွဲသွား၏။ တင်မင်း မသော်၊ ဝေဘုန်း၊ ဇော်ခင်နှင့် ဇင်မီတို့က နောက်ဆုံးအုပ်စုမှာ ပါဝင်သွားပြီး ယပ်ယပ်ခိုက်က သူတို့ရှေ့ကအုပ်စုမှာ ကပ်၍ ပါသွားသည်။

ဒုတိယအမ်ဘီတွင် ဇော်ခင်နှင့်ဇင်မီ ပို၍ ရင်းနှီးလာ၏။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြောရာမှ နင်၊ ငါ သုံးသည့်အဆင့်သို့ မရောက်လာသည်။ သင်သင်ခိုက်က သူတို့အုပ်စုကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်ရ လေလောက်တော့ ဇင်မီသည် သူမ၏မျက်လုံးအကြည့်များကို မနှစ်ကထက် ပို၍ ထိန်းချုပ်နိုင်တာ တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးခင်မင်မူကို မြင်ရ၍ ဇင်မီ၏ တိတ်တခိုး

အချစ်စိတ်အတွက် ဝမ်းသာရမလားဟု တစ်ဖွဲ့သားလုံး မျှော်လင့်နေချိန်တွင် ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သော အဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်သွား၏။ ထိုအဖြစ်အတွက် သင်သင်ခိုင်မှာ လုံးဝတာဝန်မရှိကြောင်း ကျွန်သည့်မိန်းကလေး လေးယောက် သိကြပါသည်။ သို့သော် သင်သင်ခိုင်ကိုယ်တိုင်အတွက်တော့ ဤအဖြစ်မှာ နွေခေါင်ခေါင်မှာ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို အံ့ဩတုန်လှုပ်စိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကို အားတင်းဖြေသိမ့်၍ မရနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

တစ်ညနေ ဇင်မီနှင့် သင်သင်ခိုင် မင်္ဂလာဈေးမှအပြန် ကျောင်းထဲ အဝင်တွင် ကျောင်းရှေ့အုတ်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေသော ဇော်ခင်က ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ဇင်မီက ခြေလှမ်းအနည်းငယ် တုံ့နှေးမလိုဖြစ်သွားသည်ကို သင်က ကျိတ်၍ သတိပေးရသည်။

“ဇင်မီ ...ဆက်လျှောက်မယ်၊ ခပ်သွက်သွက်ပဲ လျှောက်မယ်နော်၊ သူ့အတွက် နင်အခွင့်အရေးပေးတယ်လို့ မထင်စေနဲ့ ...ကြားလား။”

သင်တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းကော်ရစ်ဒါမှာ လျှောက်လာစဉ် နောက် ဘက်မှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာသော ရှူးဖိနပ်ခွာသံကို ကြားရသည်။ ဇင်မီက သင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သောအခါ ဇင်မီ လက်ဖျားများ အေးစက်လျက်ရှိသည်။ ခဏကြာတော့ ဇော်ခင်က ဇင်မီ၏ ဘေးသို့ ရောက်လာ၏။ ဇင်မီတို့ ခြေလှမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်စိပ်စိပ် ကလေးလှမ်းရင်း ဇင်မီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ဈေးက ပြန်လာတာလား။”
ဇော်ခင်အသံက ခါတိုင်းနှင့်မတူ ခြောက်သွေ့သွေ့၊ စိတ်နှင့်လူ မကပ် သည့် အသံမျိုး။ ဇင်မီက ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်၏။ သင်က ဇင်မီလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ညှစ်အားပေးသည်။

ဇော်ခင်က ဆံပင်တစ်ချက်ခါကာ သင်သင်ခိုင်ကို တစ်လှည့်၊ ဇင်မီကို တစ်လှည့် တွေဝေစွာကြည့်၏။ မျက်စိထောင့်မှ မြင်ရသော ဇော်ခင်အကြည့် ကို သင်သင်ခိုင်သတိထားမိပြီး ဇင်မီလက်ကိုလွှတ်၍ ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် မလျှောက်ပြီး ရှောင်ပေးလျှင်ကောင်းမလားဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် ဇင်မီကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လျှင် ဇင်မီအတွက် သင်တို့က ဖန်ပေး သလို ထင်မရမည်။ ဇင်မီ သိက္ခာကျမည်။ သည်တော့ သူ တခြားနည်းဖြင့် ဖြုတ်ပြောဖို့ စဉ်းစားချင် စဉ်းစား၊ သို့မဟုတ် အရှက်နည်းလျှင် ခုလို သူစိမ်း တစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားချင်ကြိုးစား၊ သင်ကတော့ ရှောင် မပေးနိုင်ပါ။

ဇော်ခင်သည် အရှက်နည်းခဲ့၏။ သို့သော် သင်နှင့် ဇင်မီ မျှော်လင့်သလို တော့ မဟုတ်ခဲ့။

“ဇင်မီ...”
ဇော်ခင်အသံက မူမမှန်သောအသံ...။ ထိုအသံကြောင့် ဇင်မီ နှလုံး တဖြုတ်ဖြုတ် ခုန်သွား၏။

“ဇင်မီ ...ခဏလောက် ရှောင်ပေးပါလား။ ကိုယ် သင်သင်ခိုင်ကို စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်လို့”

ဇင်မီ၏လက်ကလေး သင်သင်ခိုင်လက်ထဲမှ ပြုတ်ကျသွား၏။
“လိမ္မာတယ်နော် ဇင်မီ...၊ အဆောင်ကို ပြန်နှင့်နော်”

ဇင်မီ၏ နှလုံးသွေးများ အေးခဲကာ သွေးလှည့်ပတ်မှုများ တုံ့ဆိုင်း လျက်၏။ သင်သင်ခိုင်သည် မျက်လုံးများ ပြာဝေကာ ခြေလှမ်းကို ဒေါသ ဖာကြီး ရပ်တန့်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ဒါ ...ဘာအချိုးချိုးတာလဲဟင် ... ဇော်ခင်၊ နင်...”

သင်သင်ခိုင် ပြောချင်သမျှ စကားများသည် လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆိုလျက် အပြင်သို့ ရောက်မလာကြ။ ဇင်မီသည် ကျောက်ရုပ်ကလေး တစ်ခုလို ရှေ့လည်းမတိုး၊ နောက်လည်းမဆုတ်ဘဲ နေရာမှာ ခြေစုံရပ်လျက် ဇော်ခင်ကို ပြူးကြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငေးမောနေခဲ့၏။

“ကျွန်တော်...သင်သင်ခိုင်ကို ... ချစ်လို့”

“ဘာ.....”

သင်သင်ခိုင်သည် ရှိသမျှခွန်အားကို သုံးလျက် အသံကုန်အော်ဟစ် ပစ်လိုက်၏။ ဇော်ခင် လန့်ဖျပ်ကာ နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သွားသည်။

“စိတ်...စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သင်သင်ခိုင်ရယ်၊ ကျွန်တော်...”

“တော်တော့ ...နင်တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ ဇင်မီ ...လာလေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သင်သင်ခိုင်သည် ဇင်မီလက်ကို တအားဆုပ်ဆွဲ၍ ဇော်ခင်နှင့် ဝေးရာသို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဇင်မီသည် အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက် သူလို မြေနှင့်ခြေဖဝါးမထိသည် ခံစားမှုမျိုးဖြင့် အဆောင်သို့ ရောက်မှန်း မသိ ရောက်ခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ လွတ်လပ်မှုကို မတွေ့ရ။ ဇင်မီ၏ အခန်းဖော် ရှိနေသည်။ သင်သင်ခိုင်သည် ဈေးခြင်းတောင်းကို လွတ်ချလိုက်ပြီး ဇင်မီ မျက်နှာကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်မိ၏။ ဇင်မီသည် သင်သင်ခိုင်ကို မမြင်ဖူး သလိုပင် တွေဝေစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဇင်မီ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်

တွေ လည်လာသည်။ ဇင်မီသည် တစ်ခုခုကိုပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းပြင်၏။ သို့ မသိ သင်သင်ခိုင်က ဇင်မီနှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာအယာအုပ်၍ ပြန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇင်မီပန်းကို ညင်သာစွာ ဆွဲဖက်၍ ပွေ့လိုက် လည်။

ဇင်မီသည် အင်အားမဲ့နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို သင်သင်ခိုင်ရင်ခွင်သို့ ပြန်ရပ်လျက် ထိန်းချုပ်မျှိုသိပ်ရာမှ ရှိကံသံတစ်ချက် ထွက်သွားသည်။ ဇင်မီ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ထိန်းချုပ်မျှိုသိပ်မှုကြောင့် တုန်ခိုက်လျက်ရှိပြီး သင်သင် ခိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ အံ့ဩစွာ မုန်းတီးမှုကြောင့် တောင့်တင်း မအေးစက်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာ မိန်းကလေးအုပ်စုတွင်း၌ ဇော်ခင်ပြဿနာ ကို မရွေးရွေးရှင်းလင်းကြသည့်အခါ ဇင်မီမှတစ်ပါး အားလုံး၏ ဆန္ဒအရ ဇော်ခင်အား သင်သင်ခိုင်က လုံးဝမျှော်နှာသာမပေးရန် အဖြေထွက်သွား သည်။ သင်သင်ခိုင်က ဇော်ခင်အား ငြင်းပယ်ခြင်းဖြင့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရန် ဝမ်းသာအားရ သဘောတူလိုက်၏။

ဇင်မီက ကျန်သည့်မိန်းကလေး လေးယောက်အား ကတိတစ်ခု တောင်းသည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခါတုန်းက ဇော်ခင်ရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဖွင့်မပြောရဘူးနော်၊ မြင့်မိုရ်တို့ကိုလဲ မပြောရဘူး၊ ဇော်ခင်ကိုလဲ အရိပ်အမြှောက်မှ မပြောရဘူး။”

“အိုး...စိတ်ချ၊ လုံးဝ မရိပ်မိစေရဘူး”

“နောက်ပြီး...နင်တို့ ဘယ်သူတွေနဲ့ပဲ ရရပေါ့ဟာ၊ နင်တို့ ချစ်သူ

တွေ ...နှင့်တို့ယောက်ျားတွေကိုလဲ မပြောရဘူး၊ ငါ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ရရ...
ငါ့ယောက်ျားကိုလဲ မပြောရဘူးနော်။ တစ်သက်လုံးနော်...”

“အေး...မပြောဘူး”

မိန်းကလေးငါးယောက်သည် သူတို့၏ကတိကို သူတို့ဆွေသည်
အထိ ထိန်းသိမ်းသွားကြရန် အလေးအနက် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

(၄)

ခင်မီနှင့် သင်သင်ခိုင် မိမိအပေါ် သဘောထား ချက်ချင်းတင်းမာ
မာမာစက်သွားမှုကို စဉ်းစားအဖြေရှာ၍ မရသောအခါ ဇော်ခင်သည်
လူ့ကိုယ်သူသာ အချိန်အခါမရွေးတတ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်၏။

ဇော်ခင်သည် ခင်မီကို ချစ်စဖွယ် ညီမကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်
သဘောထားခဲ့သည်။ သင်သင်ခိုင်နှင့် နီးစပ်ခွင့် ရရန် ခင်မီက အကူအညီ
များစွာ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူ့မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ သို့သော် ရုတ်တရက်
ပေါက်ကွဲသွားသော ခါးသီးတင်းမာမှုများကြောင့် သူ့မျှော်လင့်ချက်များ
ပြိုကွဲသွားရသည်။ မိမိပြုလုပ်မိသော ပြစ်မှုနှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏
ကျင့်ပြန်မှု မညီမျှဘူးဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ဤကိစ္စမှာ လွန်သွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့၍ ဣန္ဒြေရသော သင်သင်ခိုင်သည် မိမိအား သူမနှင့် မတူမတန်ဟု သဘောထားလေသလား၊ ထိုအတွေးမျိုး ဝင်လာသောအခါ သူ၏ မာနစိတ်က ထောင်းခနဲ ထသွားတတ်၏။ သင်သင်ခိုင်၏ ပန်းနှစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ ခြိမ်းခြောက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏ စိမ်းကားအေးစက်သော မျက်လုံးများအစား ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးဝိုင်းကလေးများကိုမှ မြင်ချင်သေးသည်။ သို့သော် သူသည် သင်သင်ခိုင်နှင့် အဝေးကြီးဝေးခဲ့ပြီ။

ခန္ဓာဗေဒ လက်တွေ့ခန်းတွင် သင်သင်ခိုင်၏ စူးစမ်းသော မျက်လုံးကလေးများနှင့် မဆုံရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သင်သင်ခိုင်သည် အလျင်ကလို မိမိတို့ ခွဲစိတ်နေသည့် အလောင်းစင်ဘက်သို့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ဘဲ ကျောပေး၍ လှည့်ရပ်လျက်ရှိပြီ။ သင်သင်ခိုင်၏ ရှည်လျား ထူထဲသော ကျစ်ဆံမြီးကိုသာ ဇော်ခင်မြင်ရသည်။ နေ့လယ်နှစ်နာရီမှ ညနေ ၄ နာရီ အချိန်အထိ နှစ်နာရီလုံးလုံး သင်သင်ခိုင်သည် ဟိုဘက်သည်ဘက် မလှည့်၊ မျက်လုံးမကစားဘဲ ပန်းပုရုပ်ထုတစ်ခုလို ခိုင်မြဲစွာ မတ်မတ်ရပ်လျက် ရှိခဲ့သည်။

မိမိအား အမြဲတမ်း ခင်မင်ကြင်နာစွာ ပေးမကူညီပေးလေ့ရှိသော ဇင်မိသည်လည်း ယခုအခါ မိမိနှင့် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်သွားပြီ။ ဇင်မိ၏ မျက်လုံးအကြည့်များသည် နာကြည်းတတ်သော သားကောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏ စိမ်းကားသည့် မျက်ဝန်းများ ထက်ပို၍ သူ့ရင်ကို ထိခိုက်စေခဲ့သည်မှာ ဇင်မိ၏ နာကြည်းသော မျက်ဝန်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုမျက်ဝန်းများ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာစေရန် သူ အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့ဖို့ ကြိုးစား၏။

"ဇင်မိ ... ဆေးခရယ်လိုက်ဇေးရှင်း Sacralization အကြောင်း နည်းနည်း၊ ကျွန်လိုက်ဦးနှောက်၊ အရင် နှစ်ဖွဲ့ ကျော်လောက်မှာ အဲဒီ မေးခွန်း မေးတယ်၊ သူတို့ သိပ်မဖြေနိုင်ဘူး၊ တို့အလှည့်ကျ ဆရာထပ်မေးလိမ့် မယ် ထင်တယ်"

ဇင်မိနှင့်ဇော်ခင်မှာ ခုံနံပါတ်ကပ်လျက် နောက်ဆုံးလူများ ဖြစ် လာပြီ။ ခန္ဓာဗေဒ နှုတ်ဖြေ Anatomy viva များတွင် အမြဲ နှစ်ယောက် ပါခဲ့၍ ဖြေရ၏။ ဇော်ခင်သည် စာကျက်ပျင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော် လည်း ဆရာမေးနိုင်လောက်သည့် မေးခွန်းများ ခန့်မှန်းရာ၌ အမြဲ မှန်ကန်လေ့ရှိသည်။ ဇော်ခင်ကို နာကြည်းဟန်ရှိသော ဇင်မိသည် ဇော်ခင်၏ မေးမှုနိုးထင်မြင်ချက်များကိုတော့ လျစ်လျူမရှုခဲ့ပေ။

ဇော်ခင်သည် လူလစ်လျှင် လစ်သလို ဇင်မိအား မျက်နှာငယ် ကလေးဖြင့် ကြည့်၍ တောင်းပန်ရန် ကြိုးစားမိ၏။

"ဇင်မိ ... ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကို နင်စိတ်ဆိုးတုန်း လား၊ ငါ... နင်တို့ကို ဇော်ကားသလို ဖြစ်သွားလို့လားဟင်၊ ငါ... မှား လျားတယ်ဟာ၊ နောက်ကို အဲဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး"

နူးညံ့တိုးတိတ်သော လေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဖန်တီး၍ စကားပြောသောအခါ ဇင်မိ၏ မျက်ဝန်းများတွင် နာကြည်းမှု ပြေလျော့လာ သည်ဟု ထင်မိသည်မှာ ခဏကလေးသာ ကြာ၏။

"အဲဒီနေ့က သင်သင်ခိုင်ကို စကားပြောချင်ဇော အားကြီးပြီး အဲလို ပုံ၊ လျားမိတာပါ၊ ငါ အမြဲတမ်း ရိုင်းနေတဲ့ကောင်တစ်ကောင်တော့ မဟုတ် ပါတူဟာ၊ နောက်ကို အဲလိုလမ်းမှာ ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မနှောင့်ယှက် တော့ပါဘူး၊ ငါတကယ် ကတိပေးပါတယ်"

ဇင်မီ၏ မျက်ဝန်းများ ပြန်လည် မှန်မှိုင်းသွားကြပြန်လေသည်။

ဇီဝကမ္မဗေဒ လက်တွေ့ခန်းမှာတော့ သင်သင်ခိုင်းရော ဇင်မီရော ဇော်ခင်ကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ကြဉ်ကြသည်။ မိမိကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သော မိန်းကလေးများကို ဇွတ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် ရရှိသူ မကြီးစားခဲ့ပါ။ တစ်ခန်းတည်း မဟုတ်သလိုပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သတိထား၍ ရှောင်ဖယ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ကွင်းကြယ်သီးတပ် ရင်ဖုံး အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ခေတ်နောက်ကျတော့မလိုလို ရိုးအတော့မလိုလို ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော သင်သင်ခိုင်း၏ ကျက်သရေရှိသောအလှကိုတော့ လွတ်ခနဲ ငေးမောမိတတ်ပြန်သည်။

သင်သင်ခိုင်းနှင့် ဇော်ခင်အကြားက ပဋိပက္ခကို အဖွဲ့မှတစ်ဆင့် သိထားသော တင်မင်းသော်သည် Anatomy Dissection အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ တည်းဖြစ်နေသော ဇော်ခင်နှင့် ခင်မင်လာသောအခါ ဇော်ခင်ဘက်ကလူ ဖြစ်သွားသည်။

“ယောက်ျားလေးအချင်းချင်း ဘက်လိုက်တယ်လို့တော့ မစွပ်စွဲနဲ့ ပေါ့ဟာ။ ငါ့အမြင်ပြောရရင်တော့ ဇော်ခင်ဟာ တော်တော်ကို အတုကောင်၊ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်တဲ့ကောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုမျက်လုံးနဲ့ စကားနဲ့ လိုက်လျောဟန် မပြဘဲနဲ့ ဘာလိုင်းကြီး ရည်းစားစကားသွားပြောလို့ မရဘူးဆိုတာတောင် သူ သဘောမပေါက်လို့ပဲ။ နင်တို့ပြောသလို ဒီကောင်ဖျံကျတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင် ရိုးတာ အတာ...”

တင်မင်းသော်က အုပ်စုဆုံမိချိန်တွင် သင်သင်ခိုင်းအား ဖျောင်းဖျ

တင်မီ၏။ မြင့်မိုရ်ကတော့ ဇော်ခင်နှင့်လည်း သိပ်မရင်းနှီးသူမို့ နှစ်ခွဲကျော် ခဉ်းစဉ်းစားစား ဝေဖန်သည်။

“နှစ်မျိုးဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကောင် ဇော်ခင်ဟာ သင့်ကို အရူးအမူး ဟာကယ်ချစ်တာရင် ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အရှက်အကြောက်နည်းတဲ့ ငေါပေါကြီးရင် ဖြစ်ရမယ်”

မိန်းကလေးငါးယောက်စလုံးက သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

“တာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါတို့ဆေးကျောင်းမှာ ထုံးစံရှိတယ် မဟုတ်လား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြီဆိုရင် အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပြေလည်သွားသည်ဖြစ်စေ၊ အကောင်ရဲသည်ဖြစ်စေ သူ့မှာ တခြားလမ်းပေါက် ပိတ်သွားပြီ၊ ဒီဆေးကျောင်း ရာဇဝင်အရ တစ်ယောက်ကို လိုက်မရလို့ တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောင်းကြိုက်ရဲ ယောက်အောင် အရှက်နည်းတဲ့ကောင် ဘယ်နှစ်ကောင်ကြားဖူးလဲ၊ ဒီတော့... ဒီဆေးကျောင်းပတ်ဝန်းကျင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ သင်သင်ခိုင်းကိုပေါ်တင်ရယ်၊ စားစကားပြော ကြေညာပြီးပြီဆိုရင် ဒီကောင် ဒီကျောင်းမှာ နောက်ထပ် မျှော်လင့် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ သိနေမှာပဲ။ သိလျက်သားနဲ့ လုပ်ရဲတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင် အရူးအမူးချစ်ရှာလွန်းလို့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်...မဟုတ်ရင် ...ငေါပေါကြီးပဲ”

ဇော်ခင် ငေါပေါတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သင်သင်ခိုင်းအသိဆုံး ဖြစ်သည်။ ဇော်ခင်၏ မျက်ဝန်းများကို မကြည့်သလို ဟန်ဆောင်၍ စိမ်းကား ဟာ လူမ ကြည့်ခဲ့လှပြီ။ ဇော်ခင်မျက်ဝန်းများတွင် အူကြောင်ကြောင် အရိပ်အရောင် မရှိ၊ ဇဝေဇဝါအရိပ်အရောင် မရှိ၊ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် အရိပ်အရောင်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ဇွတ်ထိုး လုပ်ပစ်ချင်စိတ်နှင့် မျှမျှတတ

လိုက်လျော သိမ်မွေ့ပြလိုစိတ် တစ်လှည့်စီ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေဟန်လည်း မြင်ရသည်။ လမှ နှစ်သို့ ပြောင်းလဲကြာမြင့်ခဲ့သည်တိုင် ဇော်ခင်၏ မျက်လုံးများက တစ်သမတ်တည်း မပြောင်းမလဲ တည်ရှိနေသည်။ တစ်ခွန်းတည်းသော ကပေါက်တိကပေါက်ချာ ချစ်စကားမှလွဲ၍ နောက်ထပ်ဇော်ခင်လုံးဝ မပြောတော့ပါ။ ချစ်ရိပ်ကြောင့် ပူပြင်းလောင်မြိုက်သော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငေးမောကြည့်နေတတ်သည်ကလွဲ၍ နှုတ်အားဖြင့် သော်လည်းကောင်း၊ အမူအရာအားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ စာအားဖြင့် သော်လည်းကောင်း အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ပါ။

ဇော်ခင်၏ ရှုံးနိမ့်မှုကို ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလိုသော သင်သင်ခိုင်သည် သူ့မျက်ဝန်းများ၏ နောင်ဖွဲ့မှုအောက်တွင် သာယာစပြုလာခဲ့သည်။ မိမိ၏ သာယာကြည်နူးစိတ်အပေါ်မှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ရွံ့မုန်းမိ၏။ ထိုသာယာမှုသည် ဇင်မီအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်မှုနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်သည်။

ဇော်ခင်နှင့် သင်သင်ခိုင်၏ မထူးခြားသော အလွမ်းဇာတ်မျှောကြီးသည် တတိယအမ်ဘီ ရောက်သည်အထိ စစ်အေးတိုက်ပွဲအဖြစ် ပျင်းစရာ ငြီးငွေ့စရာဖြစ်စ ပြုလာချိန်မှာပင် အုပ်စုအတွင်း မြန်းခနဲထ၍ လှုပ်ရှားပေါက်ကွဲလိုက်သူက ဝေဘုန်းဖြစ်၏။

ထိုညနေက သူတို့အုပ်စု ကျောင်းဆောင်ပေါ်က ခုံတန်းနှစ်ခုတွင် ဝိုင်းထိုင်လျက် ရောဂါဗေဒဘာသာကို ကျက်မှတ်နေကြချိန် ဖြစ်၏။

ဝေဘုန်းသည် ရှစ်ယောက်အုပ်စု လူစုံတက်စုံ ရှိနေသော ညနေခင်း စာကြည့်ဝိုင်းမှာပင် ဆိုင်းမဆင့် ဝဲမဆင့် မတ်တတ်ထပြီး ကြေညာလိုက်သည်။

"ဒီကိစ္စမျိုးဟာ နှစ်ယောက်ချင်း သိသင့်တဲ့ကိစ္စ၊ သက်ဆိုင်သူ ကာယကံရှင်ကို အလျင်ဖွင့်ပြောပြီးမှ အုပ်စုတွင်း ကြေညာရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ ငါ သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ လူအများရှေ့မှာ သူငယ်ချင်း မပြောရဲ၊ ရှေ့မှာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် ရည်ရွယ်တဲ့ အချစ်တစ်ခုကို မကြေညာရဲတယ်"

တစ်မင်းသော်က 'ငပေါ' ဟု ကောင်းချီးပေးသည်ကို ဝေဘုန်း ဂရုမစိုက်။ အနည်းငယ် အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်နေသော မိန်းကလေး ငါးယောက်ကို တစ်ယောက်ချင်း မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဇင်မီထံမှာ မျက်ဝန်းများ စကစိုက်ငေးသွားသည်။

"မရင်းနှီးတဲ့ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ဖွင့်ဟဝန်ခံတဲ့အချစ်နဲ့ သိပ်မဝတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဖွင့်ဟဝန်ခံတဲ့အချစ်... ဒီနှစ်ခု မှာ တယ်ဟာက ပိုပြီး ချိုမယ်လို့ထင်လဲဟင်... ဇင်မီ"

မင်လှဝေနှင့်မြရွက်ညိုက 'ဟေး...' ဟု သံကြောင်ပြိုင်တူ ဟစ်၍ လာရော်သည်ကို ဝေဘုန်းက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ချေ။

ဇင်မီသည် မထင်မှတ်သော အဖြစ်ကြောင့် ရုတ်တရက် ရှက်ရွံ့မကြောင်အမ်းသွားပြီး မျက်လွှာချလျက် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

"ဇင်မီ..."

ဝေဘုန်းက ရှက်ရွံ့မှုကို ဇွတ်ထိန်းချုပ်ထားရသည့် အသံအက်အက်ဟိုဟိုကလေးဖြင့် ခေါ်၏။ ဇင်မီက ခေါင်းကို ဇွတ်အောက်စိုက်ငုံနေရာမှ အားတင်းကာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ကြာလှပြီ ... သိလားဇင်မီ၊ နင့်ကို ..."

ဝေဘုန်း၏ စကားသံမှာ ထစ်အ၊ ရာမှ ပြတ်တောက်သွား၏။ ပထမ

တော့ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းဟားဖို့ ဟန်ပြင်သေးသည်။ နောက်တော့ ဝေဘုန်း၏ နိရဲနေသောမျက်နှာကို ညှာတာသနားသောအားဖြင့် အားလုံး ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ကာယကံရှင်နှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက် အကဲခတ်သလို စိုက်ကြည့်နေကြချိန်တွင် ကျန်သည့် ခြောက်ယောက်က သူတို့အား တစ်လှည့်စီ တစ်ပြန်စီ အကဲခတ်ကာ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ဝေဘုန်းသည် ရှည်ကိုင်သော သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အနေအထား အနည်းငယ် ပြင်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ထိုင်ချတော့မလို ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် သူ ...မထိုင်ပေ။ ဧဝံမို့ကို မျှော်လင့်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့် သည်။

“ဧဝံမိ...နှင့် ငါ့အပေါ် ဘယ်လို...ဟိုဒင်း သဘောထားတယ်ဆို တာ...ငါ ဘယ်တော့ သိရမှာလဲ...ဟင်”

ဧဝံမိ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရိပ်ရိပ်ကလေး ထင်လာ၏။ ဧဝံမိမျက်လုံး များသည် ရင်းနှီးချစ်ခင်မှုနှင့် နောက်ပြောင်လိုမှုကြောင့် တောက်ပရွန်းလဲ့ လာသည်။

“အခု သိရမယ်လေ ...၊ အခု ကြားချင်တယ်မဟုတ်လား...”

ဝေဘုန်း၏ ကိုင်းညွတ်ထားသော ကိုယ်လုံးက ဆတ်ခနဲမတ်သွား၏။ ဝေဘုန်းမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်သောကနှင့် ထိတ်လန့်မှုကို အားလုံးမြင်ရသည်။

“ဟာ မလုပ်နဲ့ ...မလုပ်နဲ့၊ အခု မကြားချင်ဘူး၊ မဖြေနဲ့ ...မဖြေနဲ့။”

သူငယ်ချင်းများက သူ၏ အီလည်လည်မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ထိန်းချုပ် မရတော့ဘဲ ဟားတိုက်ရယ်မောကြတော့သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ဝေဘုန်းရဲ့၊ ဘာမဆို ပြတ်ပြတ်သားသား တစ်ခါ တည်း...”

ဧဝံမိ၏ ရယ်မြူးရိပ်သန်းသောမျက်ဝန်းများထဲမှ ဝေဘုန်း ချက်ချင်း မျက်နှာလှုပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဟင့်အင်း တစ်ခါတည်းမဖြေနဲ့ဦး၊ စဉ်းစားပါဦးဧဝံမိရယ် ...မဟုတ် သေးပါဘူး။”

ဧဝံမိက အသံထွက်အောင် ရယ်မောလေသည်။

“စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူး ဝေဘုန်းရယ်၊ ဒီကိစ္စက အသိသာကြီးပါ၊ မယ်...”

“မပြောနဲ့ မပြောနဲ့ နင်ဘာပြောပြော ငါ မကြားဘူးနော်...ငါ မကြား တဲ့၊ ဝါပဲ”

ဝေဘုန်းသည် ခုံတန်းရှည်ကိုကျော်ခွကာ မြင့်မိုရ်ပုံကို ပွတ်တိုက် လျက် ကမန်းကတန်း ထွက်ပြေး၏။ ဝေဘုန်းမျက်နှာမှာ မဲ့လျက်ရှိသည်။

“မကြောက်...”

ယောက်ျားလေး နှစ်ယောက်သည် သူတို့သူငယ်ချင်းကို ချစ်ခင် ကျယ်တာသောအကြည့်များဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ရယ်မောနေကြသည်။

တတိယအမ်ဘီတွင် သူမတို့အားလုံး ဖီစေဂျော့အောင်မှာ နေခွင့် ရသည်။ ဖီစေဂျော့အောင်သည် ငါးယောက်လျှင် တစ်ခန်း နေခွင့်ရသော ကျယ်ဝန်းသည့်အခန်းကျယ်ကြီးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ကျောင်းဆောင် ဖြစ်၏။ သို့သော်... သူမတို့ ငါးယောက်အတူတူ တစ်ခန်းတည်း နေခွင့် မရပါ။ သူမတို့သည် အခန်းတစ်ခုချင်းစီမှ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)

အောင်မြင်၍သော်လည်းကောင်း၊ ကျွန်း၍သော်လည်းကောင်း ထွက်ခွာသွား
 သည့်အခါများ၏ နေရာလပ်များသို့သာ ဝင်ရသည်ဖြစ်ရာ ငါးယောက်လုံး
 အတူနေစရာ အခန်းလွတ်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် အခန်းတစ်ခုတွင် အခြား
 အတန်းကြီး အစစ်များနှင့်အတူခင်မိနှင့် ခင်လှဝေတို့ နေခွင့်ရပြီး အခြား
 အခန်းတစ်ခုတွင် မမနှင့် မြရွက်ညို နေခွင့်ရသည်။ သင်သင်ခိုင်ကတော့
 ရေချိုးခန်းများနှင့် ကပ်နေသော တစ်ယောက်စာသာ နေရာလပ်သော
 အခန်းတွင် နေခွင့်ရသည်။

ငါးယောက်လုံး တစ်ခန်းတည်း မနေရသောကြောင့် မိန်းကလေး
 များသည် စကားပြောစရာရှိလျှင် တစ်ခန်းခန်းသို့စု၍ စကားပြောကြ
 သည်။ အများအားဖြင့်တော့ သင်သင်ခိုင်၏အခန်းဖြစ်တတ်၏။ အကြောင်း
 မှာ သင်သင်ခိုင်၏ အခန်းဖော်များအနက် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)မှ
 တစ်ယောက်သည် သူမ၏သူငယ်ချင်းများရှိရာ တစ်ခန်းကျော်သို့ သွား၍
 အမြဲ စာကျက်နေတတ်ပြီး ကျန်သည့် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)မှ အစစ်
 သုံးယောက်မှာ ညစဉ် ဆေးရုံကြီး သားဖွားဆောင်သို့ သွားပြီး ကလေး
 အယောက်နှစ်ဆယ် ကိုယ်တိုင်မွေးရဖို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လူနာများအား စိတ်
 ရှည်ရှည် သွား စောင့်နေရတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏
 အခန်းသည် အမြဲလိုလို သူမ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်နေတတ်လေ
 သည်။

ဝေဘုန်း၏အချစ်ကို ဖွင့်ဟကြေညာလိုက်သည့်ညက သင်သင်ခိုင်၏
 အခန်းတွင် သူမတို့ လူစုကြသည်။

ဝေဘုန်းဟာ ဘယ်လို ယောက်ျား အမျိုးအစားလဲဟုသော ခေါင်းစဉ်
 ဖြင့် သူမတို့ငါးယောက် တစ်ယောက်စီ ထင်မြင်ချက်များ ပေးကြသည်။

"ဝေဘုန်းရဲ့အိမ်ကို ပြီးခဲ့တဲ့နေ့က မြင့်မိုရ်လိုက်သွားတယ်လေဟာ၊
 မျှော်လင့်တုန်းမှာမှားတာတော့။ သူ့အိမ်က ပုန်းရည်ကြီးလုပ်ငန်း အကြီး
 မကျယ်အောင်မြင်တာတဲ့ ဇင်မိရဲ့"

မြရွက်ညိုက ဇင်မိုမျက်နှာကို ခပ်ဆဆ ကြည့်၍ ပြောတော့ ဇင်မိက
 မျက်လုံးပြူးပြသည်။

"ဝေဘုန်းရဲ့ပုန်းရည်ကြီးကို ငါက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပုန်းရည်ကြီး
 များဟာ ဘယ်နေတာမှာပဲ သွားဝယ်သွားဝယ် ငါးကျပ်လောက်ပေးရင်
 ပျ)"

"ရှိပုံပဲ"
 သူငယ်ချင်းများ၏ ရယ်မောသံ တော်တော် ကျယ်လောင်သွားသဖြင့်
 ပျက်စာရက် ထိန်းချုပ်ပစ်ကြရသည်။

"ဝေဘုန်းမှာ မောင်နှမသုံးယောက်ရှိတယ်တဲ့"
 မမက ဇင်မိုအားသတင်းပေးသည့်အခါ ဇင်မိက မျက်စောင်းထိုး
 ပြန်သည်။

"မလေးယောက်ပါဟာ၊ မြင့်မိုရ်က အကြီးဆုံးတစ်ယောက်ကို မတွေ့
 နားလို့ပါ။ ဘယ်တွေ့မလဲ အကြီးဆုံးအစ်မကြီးက ချောက်မှာ မိသားစုနဲ့
 နေတာ။ အခု အိမ်မှာရှိတာ သုံးယောက်၊ ဝေဘုန်းက အငယ်ဆုံးရဲ့အထက်"

မိန်းကလေးများ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောကြပြန်သည်။

"ဝေဘုန်းရဲ့ညီက ဒီနှစ် မိန်းမှာ ဆိုက်ကိုတက်နေတယ်၊ ကဲ...နင်တို့
 ပါ)လောက်တောင် ဝေဘုန်းအကြောင်း သိတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ လာပြီး
 အမှတ်ယူမနေစမ်းပါနဲ့"

"ဟုတ်ပါ့ ဟုတ်ပါ့ ရှင်တို့က နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်မဟုတ်လား"

ခင်လှဝေက ခပ်ရိုရို စနောက်ချိန်တွင် မိန်းကလေးအားလုံးသည် ဇော်ခင်၏ရုပ်သွင်ကို ဇွတ် မေ့ပျောက်ထားရသည်ကိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သူကမျှ ဝန်မခံကြချေ။

“ဝေဘုန်းက ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုတော့ ဒေါသတော့ကြီးတယ်၊ တစ်ခုခုကို ဝုန်းခိုင်းလုပ်ပစ်ရမှ ကျေနပ်တယ်၊ နောက်တော့ သူပြန်စိတ်ပြေတတ်တယ်”

သင်သင်ခိုင်က ဆေးကျောင်းသူဘဝတွင် သူမ ပထမဦးဆုံး ခင်မင် ရင်းနှီးခွင့်ရသော ဝေဘုန်းအကြောင်းကို ဇင်မိုလောက်ပင် သိနေသူဖြစ်လေ သည်။

“ဝေဘုန်းက သူများကိုကူညီတဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီးတော့ ကူညီတတ်တယ်၊ တစ်ခါတုန်းက စက်ကင်းအမ်ဘီ ဖြေခါနီးမှာ ငါ အမ်ဘရိုင်ယိုလိုဂျီ(သားလောင်းဗေဒ)စာအုပ်ပျောက်သွားလို့ ငိုနေတော့ ဝေဘုန်း ဘာလုပ်တယ်ထင်လဲ ...သူ့ တက်(က်)(စ်)ကို ငါ့ကို လာပေး တာသိလား၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ပြန်ပေးတဲ့၊ သူ့မှာ အမ်ဘရိုင်ယိုလိုဂျီ နှစ်အုပ် တောင်ရှိသတဲ့၊ အလကားပြောတာ”

သင်သင်ခိုင်၏ မျက်လုံးများသည် သူငယ်ချင်းအပေါ် ချစ်ခင် အားကိုးစိတ်ဖြင့် ရွန်းလဲ့တောက်ပလျက်ရှိသည်။

“သူ့မှာမရှိလို့ တင်မင်းသော်ဆီမှာသွားပြီး စာအတူကျက်ရတာ သိလား၊ စာမေးပွဲအောင်ပြီးမှ အဲဒီအကြောင်းကို ငါသိတာ”

ဇင်မိုက သင်သင်ခိုင်၏မျက်ဝန်းထဲမှာ အခြားအရိပ်အရောင် တစ်ခု ကို ရှာဖွေကြည့်၏။ ဝေဘုန်းကိုချီးကျူးသော ထိုစကား၏ နောက်ကွယ် အရင်းအမြစ်တစ်ခုခုကို တွေ့ရမလားဟု စူးစမ်းသော်လည်း မတွေ့ရပေ။

“အင်း ဒါပေမယ့် ဝေဘုန်းက နည်းနည်းတော့ ညစ်ပတ်တယ်”

ယင်ယင်ခိုင်က နှာခေါင်းရှုံ့၍ ရယ်မြူးရိပ်ဖြင့် ဇွပ်ဇွဲလေသည်။

“ညစ်ပတ်တယ်ဆိုတာ ရေချိုးရင် ဆပ်ပြာစင်အောင်မတိုက်တာ၊ အတတ်မလျက်ဘဲ ရေစိမ်ပြီးညစ်ပစ်တာ၊ ပုဆိုးတစ်ထည်ကို လေးငါး ရက် နဲ့တဲ့မယ် ဆက်ဝတ်တာ”

လူမ ပြောဆိုရင်း ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၏။

“ခါထက်ပိုဆိုးတာက ညောင်ဦးသားရယ် မပြောရဘူး၊ ရောက်ခါစက ပြောပေးတာက အမြဲ ညစ်ပတ်နေတာ။ သူ့ခြေသည်းမှာ အမြဲ ချေးတွေနဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါက သူ့ကိုပြောရတယ်လေ ...နင် ဘိုကေကျတော့ ပြောင်လက် နေအောင်ပြုပြု၊ ခြေသည်းကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပစ်စလက် ခတ် ထားတာလဲ လို့ မိန်းကလေးတွေက အရပ်ရှည်တဲ့ နင့်ခေါင်းက ဆံပင်ကို ဘယ်လိုလုပ် ပြင်နိုင်မလဲ၊ သူတို့ နင့်ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရင် ခြေသည်းမှာချေးတွေနဲ့၊ နင့်ကို တယ်မိန်းကလေးမှ ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး...အဲလို ပြောပစ်ရတာ”

“ဟဲ့ အခုတော့ သူ့ခြေထောက် မညစ်ပတ်ပါဘူး၊ မမ အသေအချာ ပြုလို့ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတော် ကျွန်တော်မျိုးမ အမုန်းခံပြီးပြောထားလို့ပါ” ထို့နောက် ယင်ယင်ခိုင်က သတိတရဖြင့်

“အဲ နောက် ဆိုးတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဝေဘုန်းက ထန်းရည် ပါးပါးကြိုက်တယ်၊ ဘီယာတို့အရက်တို့ထက် ပိုပြီး ထန်းရည်ကိုကြိုက်တယ်၊ ထန်းရည်ကြိုက်လို့ သူနဲ့ တင်မင်းသော် တောင်သမန်ရဲ့ဟိုဘက်က ဘာရွာ ပါလိမ့်...”

“တံခွန်တိုင်လား”

“အေး ...အေး၊ တံခွန်တိုင်ကို သွားသွားပြီး ထန်းရည်သောက်ကြတာ”

ဇင်မီက နည်းနည်း မျက်နှာရှုံ့သွား၏။
“ထန်းရည်ကြီးများ နံက နံနဲ့”
“မွေးတာပါ ဇင်မီရဲ့”

မြရွက်ညိုက ဇင်မီမေးဖျားကလေးကို အသာကိုင်၍ စ,တော့ ဇင်မီက ပုတ်ချကာ ရယ်လေသည်။

“သူများတွေက ထန်းရည်ဖူးရင် ကွဲနိုးပေါ်သတဲ့၊ ဝေဘုန်းက ထန်းရည်ဖူးရင် ဘာဖြစ်သလဲသိလား... နင်တို့ တွေးကြည့်ကြစမ်း”

သင်သင်ခိုင်က ပြုံးစေ့စေ့အမူအရာကို ဇွတ်တင်း၍ ထိန်းချုပ်လျက် မေးသည်။ မိန်းကလေးများက သင်သင်ခိုင်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဖြစ်နိုင်ခြေကို ခန့်မှန်းစဉ်းစားနေကြ၏။ ဇင်မီက သင်သင်ခိုင်ပေါင်ကို ဖြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်သည်။

“ဈေးမ... နင် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်တွေ ပြောတော့မလို့လား၊ သွားသင်က ဇင်မီလက်ကလေးကို ဆွဲဆုပ်ထားမိတော့ ဇင်မီ လက်ကလေး အေးစက်နေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဇင်မီရဲ့... ပုဆိုးကျွတ်တာ ညစ်ပတ်လို့လား”
“မိသင်...”

ဇင်မီက အသံစူးစူးကလေးဖြင့် အော်ဟစ်စားမြစ်ရင်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်လေသည်။ မြရွက်ညိုက သင်သင်ခိုင်၏ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလျက် တရားသူကြီး စစ်မေးဟန်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဝေဘုန်းပုဆိုးကျွတ်တယ်ဆိုတာ နင် မမြင်ရဘူးမဟုတ်လား သင်... နင်မြင်ဖူးလို့လား”

ထိုအခါ သင်သင်ခိုင်က မျက်နှာနီထွေးသွား၏။

“အလကား၊ မြင်ရပါ့မလားဟ၊ တင်မင်းသော် ပြန်ပြောတာပေါ့”

“ကြားစကားတွေ မယုံပါနဲ့”

ဇင်လှဝေနှင့် မြရွက်ညိုက ပြိုင်တူအော်ကြသည်။ အားလုံး ဝိုင်းရယ်မိကြလေသည်။

ထိုအခါ မြင့်မိုရ်ကပြောထား၍ သိရသော ဝေဘုန်းအကြောင်းနှင့် တင်မင်းသော်ကပြောပြ၍ သိရသော ဝေဘုန်းအကြောင်းများကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဖလှယ်ကြသည်။

ဝေဘုန်း၊ ဟင်းကောင်းမက်မောတတ်သည့် အကြောင်းများ၊ ဟင်းမမကောင်းလျှင် မိဘကို အမြဲ ရန်လုပ်တတ်သောဝေဘုန်းသည် အောင်ဆန်းအောင်မှာတော့ ဟင်းညှလျှင် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို အသံမြည်အောင် ထောင့်ချ ရန်လုပ်တတ်သည့်အကြောင်းများ၊ ကြောင်ကိုမြင်လျှင် ကြောက်သံ၊ မြန်းခနဲထအောင် ကြောက်တတ်သည့်အကြောင်းများ၊ တစ်ခါတုန်းက ဝေဘုန်းတစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် တင်မင်းသော်က အခန်းထဲသို့ မကြောက်တစ်ကောင်သွင်း၍ အပြင်မှ ချက်ချထားဖူးသည့် အကြောင်းများ။

“ခဲဒီတော့ ဝေဘုန်းဘာဖြစ်သွားလဲဟင်”

ဇင်မီက စိုးရိမ်တကြီးမေးတော့ မမက ပခုံးတွန့်၍ဖြေသည်။

“ဝေဘုန်းက ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး အသံကုန်အော်... အောက်မှာ မြေကြွယ်က ဝေဘုန်းအသံကို ကြောက်ပြီး ဟိုပြေး သည်ပြေးနဲ့ အော်ပေါ့ဟာ၊ နင်မကောင်းလို့အော်နေတာပေါ့။ တင်မင်းသော် တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဝေဘုန်းက ကြောက်လန့်လန့် ချွေးတွေခွဲပြီး တုန်ခါနေတာပဲတဲ့။ တင်မင်းသော်က သူ့အကြောက်ပြောအောင် ကျောက်ပုတ်ပြီး ဖက်ပွေ့ပြီး ရေတိုက်ရသတဲ့။

အကြောက်ပြောပြီး စိတ်ငြိမ်သွားတဲ့ အခါကျတော့ ဝေဘုန်းက တင်မင်းသော် မျက်နှာကို သုံးချက်တောင် ဆွဲထိုးပစ်တာတဲ့ ဇင်မိရယ်”

မိန်းကလေးများ မရယ်မောနိုင်ကြတော့ပေ။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ အခန်းထဲမှာ အချိန် တော်တော်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထို့နောက် ဇင်မိက အပြုံးကလေးတစ်ခုဖြင့် စတင် စကားပြော သည်။

“ဒါနဲ့ နင်တို့ ငါ့ကို အရေးကြီးဆုံးမေးခွန်းတစ်ခု မေးဖို့ မေ့နေကြ တယ်”

မြရွက်ညိုက ဇင်မိ၏ပန်းကျော်ခါစ ဆံပင်လေးများကို စုဆုပ် ဖွသပ်လျက် ခေါင်းယမ်း၏။

“မမေ့ပါဘူးဇင်မိရယ်...မမေးသင့်ဘူး ထင်လို့ မမေးတာပါ။ ဒီကိစ္စ မျိုးဟာ ခဏကလေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ရတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး နင် စဉ်းစားရခက်နေမှာကိုလဲ ငါတို့သိနေတယ်လေ”

ဇင်မိက မျက်လုံးကလေးမှေးစင်းသွားအောင် ရယ်မောသည်။

“မဟုတ်ဘူးညို...စဉ်းစားရမခက်ဘူး၊ အလွယ်လေးပါ။ ငါဝေဘုန်းကို ချစ်တယ်”

အားလုံးက တအံ့တဩ ဇင်မိကို ပိုင်းကြည့်ကြ၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သင်သင်ခိုင်၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ စကားသံထွက်သွားသည်။

“စက်ကင်းအမ်ဘီ တစ်နှစ်ခွဲလုံးကနေ သာ(ဒ်)အမ်ဘီ နှစ်ဝက်အထိ ဝေဘုန်း ငါ့အပေါ်စောင့်ရှောက်တာ၊ လိုက်လျောတာ၊ ကြင်နာတာတွေ ငါ မသာယာတတ်ဘူးလို့ နင်တို့ထင်နေသလား”

ဇင်မိက မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် တစ်ယောက်ချင်းကို ကြည့်၍ မေးပြီးနောက် ရှက်ရွံ့သွားဟန်ဖြင့် ဟက်ခနဲ ရယ်မောလေသည်။

“ကြည့်စမ်း ဇင်မိ...တကယ်”

မမက ဇင်မိကိုယ်လုံးကလေးကို ဝမ်းသာတုန်လှုပ်စွာဖက်၍ မေးတော့ ဇင်မိက ခေါင်းညိတ်၏။ အားလုံးပျော်ရွှင်သွားကြသည်။ သူမတို့အားလုံး ဇင်မိ၏ရင်ထဲမှ ဇော်ခင်ကို ဖယ်ထုတ်ပစ်စေချင်သည်။ ထို့အတူ သူမတို့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသောဝေဘုန်းနှင့် သူမတို့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော ဇင်မိကို စုံမက် မြတ်နိုးစေချင်သည်။

“တကယ်ပြောတာပေါ့ ညိုရဲ့၊ ညနေတုန်းက ဝေဘုန်းကို ချက်ချင်း အဖြေပေးမလို့ဥစ္စာ၊ ဝေဘုန်းက မကြားရဲဘူးဆိုလို့”

ဇင်မိ၏ စနောက်လိုဟန် မျက်ဝန်းများတွင် ချစ်ရိပ်ဖြင့်ရွှန်းစိုနေသည် မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

“နင့်ကို ငါ ချစ်နေတာဖြင့် ကြာလှပြီလို့ ဖြေမယ့်အဖြေပါဟာ၊ အလကား သူ သက်သက် အကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာ”

ထိုညက သူမတို့အုပ်စု ပျော်ရွှင်စွာ လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။ ဇင်မိသည် အခန်းထဲမှာ ခဏ ချန်နေရစ်ခဲ့၏။

“သင်...”

သင်သင်ခိုင်၏ မျက်လုံးကို စိုက်ကြည့်၍ ဇင်မိက တိုးတိုးကလေး

ခေါ်၏။ သင်သင်ခိုင်က ဇင်မိုကိုငေးကြည့်၍ ပင့်သက်ရှိကံက ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဇင်မိ... စဉ်းစားဦးနှောက်၊ ဇင်မိ ဝေဘုန်းကို တကယ် မချစ်ဘဲနဲ့။”

“အိုး ဘာဖြစ်လို့မချစ်ရမှာလဲ သင်ရဲ့။”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဇင်မိ... ငါ မယုံဘူး။”

ဇင်မိက သင်သင်ခိုင် မွေ့ရာစွန်းတွင် အသာအယာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့မယုံတာလဲဟင်... သင်”

သင်သင်ခိုင်နှင့် ဇင်မိသည် ဇော်ခင်ဟူသောနာမည်ကို နှုတ်မှ ဖွင့်မပြောသော်လည်း တစ်ယောက်ရင်ထဲကို တစ်ယောက် လှမ်းမြင်လိုက်ကြ၏။ သင်က ဇင်မိပန်းလေးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဇင်မိ... မလုပ်ကောင်းဘူးနော် ဇင်မိ။ ဝေဘုန်းကိုလဲ မညာနဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ မညာနဲ့၊ နောက်ပြီး...”

ဇင်မိက တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် သင်သင်ခိုင်က တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကိုလဲ မညာပါနဲ့ ဇင်မိရယ်”

ဇင်မိက သင်သင်ခိုင်၏မျက်နှာကို ရှေ့တည့်တည့်မှ ပွင့်လင်းစွာ ခိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ဒါဖြင့် နင် ငါ့ကိုမညာဘဲ အမှန်အတိုင်းဖြေမလား သင်၊ နင်သတ္တိရှိရှိ အမှန်အတိုင်းဖြေရင် ငါလဲ နင့်ကိုသတ္တိရှိရှိနဲ့ အမှန်အတိုင်းဖြေမယ်...ကဲ”

သင်သင်ခိုင်က ရုတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမမေးနဲ့ဇင်မိ၊ ငါဘာမှ မသိဘူး... ဘာမှလဲ ဖြေစရာမရှိဘူး”

ဇင်မိက သင်သင်ခိုင်ပန်းကို ဆွဲလှည့်ပြီး သင့်မျက်နှာကို မရမက ကြည့်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏ အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့ဟန်မျက်ဝန်းများသည် နာကျင်မှုဖြင့် ညှိုးငယ်လျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် မျက်ဝန်းများ၌ မျက်ရည်များ လျင်မြန်စွာ ဖိမ့်ဆိုင်လာကြသည်။ ထိုမျက်ရည်များသည် သိမ်ငယ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော မျက်ရည်များဟု သင်သင်ခိုင် သိသလို ဇင်မိလည်းသိပါသည်။ သင်သင်ခိုင်၏ မျက်တောင်ဖျားမှာ ခိုတွဲလျက် လိမ့်ခနဲကျဆင်းသွားသော မျက်ရည်ခက်ကလေး တစ်စုနှစ်စုကို ဇင်မိက ကြင်နာစွာကြည့်၍ လက်ဖျားကလေးဖြင့် နူးညံ့စွာ ပွတ်သပ်ပေးသည်။

“မငိုနဲ့လေ သင်... ငါ နင့်ကို မမေးပါဘူး၊ ဘာမှ မမေးဘူးနော်... တိတ် တိတ်”

ထိုအခါကျမှ သင်သင်ခိုင်က ဇင်မိကို အားကိုးတကြီးဖက်၍ ရှိုက်ငင် ငိုမိလေသည်။ ဇင်မိက ဝေဝဲလာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်လျက် ထိန်းချုပ်ပြီးနောက် ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၏။

“အရူးမ... တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့မိန်းမ”

ထို့နောက် သင်သင်ခိုင်ကျောကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်းအတွက် အသည်းနှလုံးကိုစွန့်လွှတ်တာတို့ အနစ်နာမတာတို့ ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေထဲက ဟာသတွေ သင်ရဲ့၊ အဲဒါတွေ အပြင်မှာ တကယ်မရှိဘူး... သိလား။ ငါ ဝေဘုန်းကို ချစ်တယ် အဲဒါဟာ အမှန်တရားပဲ၊ ဒါထက် မှန်တဲ့အမှန်တရား ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ နားလည်လား မိသင်”

သို့သော် ထိုစကားသည် အမှန်တရားမဟုတ်မှန်း သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံး သိနေကြပါသည်။

(၅)

ဆေးပညာနှင့် ခွဲစိတ်ကုပညာဘာသာရပ်ကို သင်ကြားရသည့်အတွက် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားအားလုံး စိတ်အားထက်သန်စွာ အာရုံစိုက် စိတ်ဝင်စားနေကြချိန်တွင် မမသည် ခွဲစိတ်ကုပညာဘာသာရပ်ကြောင့် အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ခွဲစိတ်ကုပညာကို စာမေးပွဲမှာ မမေးသော်လည်း နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)အတွက် အခြေခံအဖြစ် မမတို့သည် ရောဂါအခြေအနေ စစ်ဆေးခြင်း (Physical Examination) အတွက် စနစ်တကျ တတ်မြောက်ရန် လိုအပ်သည်။ အကျိတ်၊ အလုံးတို့ကိုစမ်းသပ်နည်း၊ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်း စမ်းသပ်နည်း၊ ရောင်ရမ်း အနာကို စမ်းသပ်နည်း စသည်ဖြင့် နည်းမျိုးစုံကို စနစ်တကျ သင်ရသည်။ အကျိတ်အစဲတို့ကို လက်ထိပ်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိတွန်း၍

ကြိမ်မြောက် ယုံကြည်ကြသူများ

အကျိတ်အတွင်း ရှိပစ္စည်းမှာ ရေ သို့မဟုတ် ပြည်လား၊ အသားစ အစိုင်အခဲ ကြီးလားဟု ခွဲခြား စစ်ဆေး သည့်နည်းမှအစ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အကျိတ်ကို တစ်ဖက်မှ အလင်းထိုးကြည့်၍ အလင်းသည် အခြားဘက်သို့ ဖြတ်သန်းလျှာ၊ မသွား စမ်းသပ်သည့်နည်းအထိ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင် သင်ကြားရလေသည်။ ဆရာ ဦးဟန်စော၏ ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ပုံတို့မှာ စနစ်ကျသည့်အပြင် လှပသပ်ရပ်နေသောကြောင့် မမသည် ဆရာ စာသင်လျှင် အမြဲတမ်း တအံ့တဩ ငေးမောနေရလေ့ ရှိသည်။

မမအတွက် ပြဿနာတက်သည်မှာ ယောက်ျားများ၏ ကိုယ် အောက်ပိုင်းအင်္ဂါနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါစမ်းသပ်နည်းများ ဖြစ်သည်။

တစ်ရက်မှာ အူကျရောဂါ (Hernia) နှင့် ယောက်ျားအင်္ဂါ၌ ရေကျိတ် တည်သည့်ရောဂါ (Hydrocele) နှစ်မျိုးကို စမ်းသပ်နည်း သင်ရ၏။ ထိုနှစ်မျိုးကို ခွဲခြားနည်းမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ထို့အပြင် အူကျရောဂါ၏ အူကျရာအရင်းအမြစ် အပေါက်ဝကို ခန့်မှန်းခြင်းသည်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ အူကျရောဂါ အမျိုးမျိုးရှိသည်မဟုတ်လား။ တမျိုးအူကို ယောက်ျားအင်္ဂါထဲမှ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်အောင် တင်ပေးလို့ ရသည်၊ တချို့က တင်ပေးလို့ မရ။ အူလိမ်ပြီး အညစ်ခံရသော အူကျရောဂါလည်း ရှိသည်။ ဆရာသင်ပေးသမျှကို နားထောင်၊ ဆရာခေါ်ပြသောလူနာကို ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုစဉ်အထိ ပြဿနာမဖြစ်သေး။ ကိုယ့်လူနာထောင်ထဲ ကိုယ်ရောက်၍ အူကျလူနာအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို လက်တွေ့စမ်းသပ်တော့မှ ပြဿနာတက်ရတော့သည်။

ပထမတော့ မမက လူနာကို မကိုင်ချင်သဖြင့် မြင့်မိုရ်စမ်းသပ်ပြသည်ကို ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြင့်မိုရ်က အခြားကျော(စ်)တစ်ခုကို သွား

ကြည့်နေချိန် မမနှင့် ပြရွက်ညှိနှစ်ယောက် ကိုယ်တိုင်ကိုင်တွယ်၍ စမ်းသပ်
သောအခါ မမ၏မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာ၏။ မြရွက်ညှိက အူကျရာ
အပေါက်ရှိမည့်နေရာကို ခန့်မှန်းပြီး လက်ဖြင့် ထောက်လျက် လူနာကို
ချောင်းဆိုးခိုင်းကြည့်နေစဉ် မမသည် လူနာ၏ လိင်အင်္ဂါနှင့်ထိမိခဲ့သော
မိမိလက်ကိုမိမိကြည့်လျက် ဈေးစေးများ ပြန်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီ
ဆန်လျက် မူးဝေလာပြီး ထိုလက်ကို လက်ဆေးကန်၌ အထပ်ထပ်ဆေး၍
မပြီးနိုင်တော့ချေ။

အခြားသူများ ရောဂါစုံ ကြည့်ရှုလေ့လာပြီးချိန်တွင် မမက လက်ကို
ဆပ်ပြာအထပ်ထပ်တိုက်၍ ဆေးကြောနေဆဲ။

“မမ... ပြန်မယ်လေဟာ၊ ငါ ကြည့်နေတာ ကြာပြီ... နင့်လက်က
မစင်တော့ဘူးလား။”

ဘယ်အချိန်ကတည်းက နောက်မှရပ်ကြည့်နေမှန်းမသိသော မြင့်မိုရ်က
လောဆော်တော့မှ မမ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်သတိဝင်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မမ လက်တွေမစင်တော့ဘူး။”

မြင့်မိုရ်သည် မမ နောက်ပြောင်နေတာဟု ထင်လိုက်၏။ သို့သော်
မမ နဖူးမှာ ဈေးစေးများဖြင့် စိုထိုင်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မမ
မျက်လုံးမှာ စက်ဆုပ်ရွံရှာရိပ် လွှမ်းနေသည်ကိုလည်းကောင်း သူ မြင်တွေ့
သွားသည်။

“မမ ...နေမကောင်းဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြင့်မိုရ်က ပျာပျာသလဲမေးရင်း မမ၏ နဖူးမှ ဈေးများကို လက်ဖဝါး
ဖြင့် သုတ်ပေးသည်။

“သွား... နင့်လက်က လူနာရဲ့ ဟိုဥစွာကို ကိုင်ပြီး မဆေးရသေးဘူး
မဟုတ်လား။”

မမက အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်ကာကွယ်ရင်း မျက်နှာတွေ
ပျက်နေသည်။ ထိုအခါကျမှ မြင့်မိုရ်သည် လူနာပေါင်းစုံအား ကိုင်တွယ်
ခဲ့သော မိမိလက်ကို ဆေးကြော ပြီး မပြီး ပြန်လည်စဉ်းစားမိရင်း လက်ကို
ဖြန့်ကြည့်မိသည်။ သူပခုံးတွန့်လိုက်၏။ သူ သတိမရပါ။ ဆေးကြောပြီးပြီ
ဟုသာ ယူဆသည်။ မမအဖြစ်သည်းပုံကိုမြင်မိရုံနှင့် မြရွက်ညှိက အပြစ်တင်
ဆူပူရင်း သုံးယောက်သား ခွဲစိတ်လူနာဆောင်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြ၏။

သို့သော် မမ၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ် ကြာရှည်အမြစ်တွယ်နေလိမ့်မည်ဟု
မည်သူမျှ မထင်မိ။

မမသည် နေ့လယ်စာစားချိန်တွင်လည်း ပျို့အန်ချင်သလိုလိုဖြစ်နေပြီး
ယံပရာရည်တစ်ခွက်သာ ကောင်းကောင်းဝင်၏။ သူငယ်ချင်းများက မမအနီး
မှာ ဝိုင်း၍ ဟိုစမ်းသည်စမ်း စမ်းသပ်ကြည့်ကြ သည်။ အဖျားသွေးလည်း မရှိ၊
သွေးခုန်နှုန်းလည်း ပုံမှန်။

မမသည် နေ့ခင်းဆေးဝါးဖေဒ လက်ချာလိုက်ရာတွင်လည်း ကောင်းစွာ
အာရုံမခိုက်နိုင်ပေ။ ညနေစာအဆောင်မှာ စားကြတော့လည်း ထမင်းစားရင်း
တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် အော်ဂလီဆန်လာကာ ထမင်းကို ရပ်ပစ်ရသည်။
ညမှာ မမ၏ ခုတင်၌ ဝိုင်းထိုင်ပြီး ငြိမ်သက်ဖြူဖျော့စွာ လဲလျောင်းနေ
သော မမကို ကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်ငေးမောရင်း အဖြေရှာကြည့်နေကြရလေ
သည်။

မမ ဘာဖြစ်တာလဲ ...ဘယ်သူမှ မသိ။

“ပြီးခဲ့ပြီပဲမမရာ... ထပ်တွေးမနေနဲ့တော့၊ နောက်ကို ကိုယ်အောက်ပိုင်း

မစမ်းသပ်နဲ့ပေါ့ကွာ၊ နင်ဆရာဝန်ဖြစ်ရင်လဲ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကြီး ချိတ်ထား၊ လူနာကိုယ်အောက်ပိုင်း လုံးဝစမ်းသပ် ကုသမပေးပါ ...လို့ နော်”

“ခွေးမ...”

မမမျက်စောင်းက မြရွက်ညိုထံ စူးစူးရှရှ ရောက်သွား၏။ ထို့နောက် အားနည်းသော အသံကလေးဖြင့် အသံထွက်ရယ်မောလေသည်။

“ငါက ရွံတတ်တယ်ဟ”

ခင်လှဝေက ရုတ်တရက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကောက်မေးသည်။

“မမ ... နင် မနှစ်တုန်းက အနာတမီ ခိုင်ဆက်ရှင်း (လူသေအလောင်း ခွဲစိတ်ခြင်း) မှာ ဒက်ဒ်ဘော်ဒီ (အလောင်း) ဘာရလဲ၊ မေး (ယောက်ျား) လား... ဖိမေး (မိန်းမ) လား”

“ဖိမေး”

“ငါထင်သားပဲ”

ခင်လှဝေက ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် မမကို ကြည့်၏။

“မေးလ်သာဆိုရင် နင်အခုလိုအဖြစ်ကို မနှစ်ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့မှာ။ ဟဲ့ ဒါနဲ့ နင် မေးလ်အိပ်ကပ်တာနယ် ဂျင်နီတေးလျား (ယောက်ျားပြင်ပ လိင်အင်္ဂါ) ကို ခွဲတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်လဲ၊ နင် တတ်ရောတတ်ခဲ့ရဲ့လား”

“ဟိုဘက် ခုတင်ကို သွားကြည့်ရတယ်လေ၊ နေဝင်းတို့ ခွဲပြတာ ငါတို့ ကြည့်ခဲ့တာပဲ၊ သူများကိုင်တာ ကြည့်ရရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ နောက် ပြီး အဲဒီတုန်းက ငါ ... ဟေ့ဆက်နဲ့ ကိုင်တာဟဲ့”

အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။

မမ၏ ယောက်ျား ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်စိတ်သည် အလွန် ကြီးမားစွဲမြဲကြောင်း မှောက်ပိုင်းကျမှ အုပ်စုက တဖြည်းဖြည်း သိခွင့်ရလာသည်။

တစ်ခါတုန်းက မိန်းကလေးငါးယောက် ဆတ်ဆော့ပြီး ဦးပိန် ဟံတာသို့ အမှတ်(၈) ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားကြ၏။ အသွားတွင် ဘာမှမဖြစ်၊ မမက ပျော်လို့ ရွှင်လို့။ မယ်ဇယ်ပင်ရိပ်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာတွေပင် ရိုက်လိုက်သေး၏။ အပြန်ကျမှ ပြဿနာတက်တော့သည်။ အပြန်ကားက တော်တော်ကျပ်လေသည်။ ကားကျပ်တော့ မိန်းကလေးငါးယောက် တိုးရင်း ဟိုးရင်း လူစုကွဲသွား၏။ ထန်းရည်စော်၊ ချွေး စော်နံ့ပြီး ကျပ်သိပ်နေသော ကားပေါ်မှာ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ်မို့ မမ ဘာဖြစ်နေသလဲ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိ။

“ညှိရေ...ဝေရေ” ဟု အသံကုန် စူးစူးရှရှ အော်လိုက်သော တုန်တုန်ရိုရို အသံကလေးတစ်ခုကို ကြားတော့မှ အားလုံး ပျတ်ခနဲ သတိရသွားကြ၏။

“မမရော ... မမဘယ်မှာလဲ”

“မမ ... နင်ဘယ်မှာလဲ၊ လာလေ ... ငါတို့ဘက်ကိုလာလေ”

ခင်လှဝေက မိမိရှေ့မှလူကို တွန်းဖယ်ပြီး မမရှိရာသွားတော့ မမသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် တော်တော်နီးကပ်စွာ ရှိနေသည်။ ဘေးနားမှာလည်း လူတွေ တိုးခွေ့လျက် ရှိ၏။ ဝေက လက်လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“မမ ... လာ လာ ...၊ တွန်းထွက်ခဲ့”

မမမျက်နှာတစ်ခုလုံး ပြူပျော့ကာ ချွေးစေးများ စိုရွဲလျက် ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းများ ခြောက်သွေ့ တုန်ရိုနေကြသည်။ မမက ဝေလက်ကို အားကိုး တကြီး ဆုပ်ဆွဲ၍ ဝေခေါ်ရာသို့ တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ဖြင့် ပါလာလေသည်။ မမ မျက်လုံးများတွင် မုန်းတီးစက်ဆုပ်မှုနှင့်အတူ ဒေါသကို တွေ့ရသည်။

မမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလျက်ရှိသည်။ ခင်လှဝေက မမကို ဖက်ပွေ့ ကာထားပေးရသည်။ မမသည် ချက်ချင်း ငိုချလိုက်တော့မည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ... မမ”

ခင်မိက မေးတော့ ခင်လှဝေက ‘ရှူး’ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။ ကားပေါ်ကဆင်းလာတော့ မမသည် တံထွေးတချစ်ချစ်နှင့် အော်ဂလီဆန်လျက်ရှိသည်။

“ကားတိုက်သေမယ့်ကောင်ကြီး...၊ ရေနစ်သေမယ့်ကောင်ကြီး”

မမက တတွတ်တွတ် ဒေါသကြီး၍ မဆုံးတော့ပေ။

“နင့်ကိုဘာလုပ်လိုက်လဲဟင် မမ”

မြရွက်ညှိက စိုးရိမ်ပူပန်စွာမေးသည်။ မမက မဖြေ။

“နောက်တစ်ခေါက်ကျရင် ဘလိတ်ဓား ပါးပါးမြည့်မြည့်ကလေးတွေ ဒါခင်လိုက် ဆောင်ထားမယ်၊ ငါ့ကို ထိရဲထိကြည့်၊ ဓားနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်”

အားလုံးက ငိုရအခက် ရယ်ရအခက်ဖြစ်သွားသည်။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ပြဿနာမပြီးသေးပါ။ မမက သူမ ဝတ်ထားသော လုံချည်နှင့် အတွင်းခံစကတ်ကို စက်ဆုတ်စွာကြည့်၍ ကွင်းလိုက်ပုံကာ ချွတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေဖြင့် ခတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သွား... အဲဒီ လုံချည်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ သွား ပစ်ပေး၊ ငါ မထိချင်ဘူး”

“ဟယ် မမရယ်... ရေခဲဖော့လုံချည်လေး၊ အသားလေးက ကောင်းက

ကောင်းနဲ့ အသစ်ကြီးရှိသေးတာ၊ ဘာမှ ပေစရာအကြောင်း မရှိပါဘူးဟယ် ထီချင်းထီပုဆိုးနဲ့သာ ထိတော့မပေါ့၊ နှမြောစရာကြီး”

စွမ်းပါးသောမမက မနှမြောဘဲ သင်သင်ခိုင်က ကြားက နှမြောနေသည်။

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း... အခု သွားပစ်ပေး”

ထို့နောက် မမသည် ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်မှာ နှစ်နာရီလောက်ကြာ၏။ အပြင်မှ သူငယ်ချင်းများက တံခါးကို တခုနီးဒုန်းထု၍ သတိပေးကြသည်။

“မမ... တော်လောက်ပြီကွာ၊ နင် အအေးမိတော့မယ်၊ နင် ဆပ်ပြာတယ်နှစ်ထပ်ရှိပြီလဲ”

မမက ရေပန်းအောက်မှာစိမ်ဆဲ။ အသံလည်း လုံးဝမပြုချေ။

“မမရေ... ညီမလေးကလိမ္မာတယ်နော်၊ ထွက်ခဲ့တော့၊ ဒီလောက်ဆို ခင်ပြီ... တော်တော့ တော်တော့၊ အေးလှပြီ မမရဲ့”

သူငယ်ချင်းများက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ချော့မှ မမ ထွက်လာသည်။ မမ၏ဆပ်ပြာခဲမှာ သေးသေးကလေးကျန်တော့၏။ မမ၏ လက်ထိပ်များမှာ ပဲကြီး ရေခွံလို တွန့်လျက် နှုတ်ခမ်းများ ပြာနှမ်းလျက် တစ်ကိုယ်လုံး

မိုက်မိုက်တုန်နေသည်။ အခန်းထဲ မြန်မြန် ဆွဲခေါ်လျက် ဆံပင်ကို မျက်နှာလှုတ် ပဝါ သုတ်သူက သုတ်၊ အပူငွေ့ပေးသည့် ကိရိယာ (Hair dryer) ဖြင့် မှုတ်သူက မှုတ်၊ ကိုယ်လုံးကို မွေးပွတဘက်ဖြင့် သုတ်ပေးသူက ပေးထားလုံး စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည်။

သင်သင်ခိုင်ကတော့ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ကယျာကယာဖျော်၍ မမကို ဖျတ် သောက်ခိုင်းလေသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ မမသည် ဘတ်စ်ကားမစီးတော့ပေ။ မမ ဘတ်စ်ကား
မစီးတော့သည့်အတွက် မိန်းကလေးအုပ်စုသည် တစ်နေရာရာ သွားလိုလျှင်
စက်ဘီးနင်း၍ လိုက်ပို့မည့် ယောက်ျားလေးအုပ်စုကို အားကိုးရတော့သည်။
ရေနံချောင်းသူ ဖြစ်၍ စက်ဘီးမစီးတတ်ရုံမျှမက စက်ဘီးအပေါ်သို့ပင် ခုန်
မတက်တတ်သောမမကို မြင့်မိုရ်က တင်၍ နင်းရသည်။ မုံရွာအနီးက
အလုံရွာသူ ခင်လှဝေက စက်ဘီးစီး ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မြရွက်ညှို့ကို တင်
နင်းရသည်။ တင်မင်းသော်က သင်သင်ခိုင်ကို တင်နင်းလျက် ဝေဘုန်းက
တော့ သူ့ချစ်သူ ဇင်မီကို တင်နင်းလေသည်။

ချိုင့်ခွက်တွေကို နင်းမိ၍ စက်ဘီးခုန်သွားသည့်အခါမျိုးတွင် မမက
မြင့်မိုရ်၏ခါးကို ထိန်းကိုင် ဖက်တွယ်လေ့ရှိသည်ကို သူငယ်ချင်းများက
ကတ်သီးကတ်သတ် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လျက် အဆောင်ပြန်ရောက်သည့်
အခါ စပ်စု အစ်အောက်တတ်ကြသည်။

“မမ... မြင့်မိုရ်အသားနဲ့ နင့်အသားနဲ့ ထိတော့ နင် မရွံဘူးလားဟင်”
မမက ကလေးငယ်လို အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဖြေ၏။

“ဟင့်အင်း... မရွံပါဘူး၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

“အိုး ဆိုင်တာပေါ့၊ မြင့်မိုရ်လဲ ယောက်ျားပဲ”

မမက မျက်လုံးပြူးပြုသည်။

“ဟင်... ယောက်ျားချင်းတူပေမယ့် ထိပုံချင်းမတူဘူးလေ မတူဘူးဟဲ့၊
ဒါက ရွံစရာမကောင်းဘူး”

အားလုံးက တဟားဟား ရယ်မောကြတော့ မမက ရှက်သွားသည်။

“ငါပြောတာ နင်တို့နားမလည်ဘူးလား၊ ဟိုဟာက ရိုးရိုးအသား
မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုဒင်း...”

ကြားကြားက ပျော်ကြည်ကြသူများ

သူငယ်ချင်းများက ခွက်ထိုးခွက်လန် အော်ရယ်ကြ၏။

“ငါသိပြီ ငါသိပြီ... မမက လူရွေးပြီး ရွံတာ”

မသိဟန်ဆောင်၍ ဇွတ် ကတ်သတ်စွပ်စွဲတော့ မမက ဒေါသ
ကြီးလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး...” ဟု အသံကုန် အော်ဟစ်၏။ အော်ရင်းက မျက်ရည်
ကျလျက် ငိုကြွေးတော့မှ သူငယ်ချင်းများ အထိတ်တလန့် ချောကြရသည်။

“ဟာ... မမ... မငိုနဲ့လေ၊ စတာပါကွာ... တို့က စတာပါ တိတ်... တိတ်၊
ပြော...”

မမ၏ လက်ဖျားကလေးများ အေးစက်စိုထိုင်းလျက် ရှိသည်။ ထို့
နောက် မမက ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြုရသေးသည့် မိမိ၏ ငယ်စဉ်က အဖြစ်
အပျက်ကို ရှက်ရွံတိုးတိတ်စွာ ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

(*)

(၆)

မမ

မမကိုမွေးဖွားပြီးလျှင် ပြီးချင်း အမေသေဆုံးသွားသည်ဟု ပြောကြား
ပါသည်။ မမကို မွေးသည့်အချိန်၌ အဖေအသက် ၄၅ နှစ်ရှိပြီဟု ပြော
သည်။ အမေ၏ သမီးအကြီးဆုံး မမကြီးနှင့် အမေ၏ သမီးအငယ်ဆုံး
မမ၏ အကြားတွင် ယောက်ျားကလေး နှစ်ယောက် မွေးခဲ့သေးသော်လည်း
အဖတ်မတင်ဘူးဟု အဖေ မကြာခဏ ပြန်ပြောဖူးသည်။ အမေက ကလေး
ခြားလှသဖြင့် မမကြီးနှင့် မမသည် အသက် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ကွာခြားသည်
ဟု ပြောပါသည်။

မမ သိတတ်ခါစအရွယ် အသက် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အဖေသည်
ရွာသစ်ကလေးနှင့် ရေနံချောင်းမြစ်ဆိပ်သို့ အသွားအပြန် ကူးတို့လိုက်သည်။

အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရေနံချောင်းနှင့် ကျွမ်းကိုင်ကျွန်း၊
တစ်ခါတစ်ခါ ဖရဲကျွန်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရွာသစ်ကြီး လူရလျှင် ရသလို
အဖေ လှလိုက်ခဲ့၏။ အဖေလှေဦးတွင် ထိုင်ကာ ဧရာဝတီ မြစ်ရေပြင်
တစ်လျှောက် ကူးတို့လိုက်ရခြင်းကို မမပျော်သည်။ အဖေလှေကိုစီးသော
ဧည့်သည်များသည် အများအားဖြင့် ဟင်းရွက် ကုန်စိမ်းသည်များ ဖြစ်ကြ၏။
နံနက် ဝေလီဝေလင်း သုံးနာရီ၊ လေးနာရီလောက်တွင် ချဉ်ပေါင်
ပျက်စည်းကြီးများ၊ ခရမ်းချဉ်သီးတောင်းများ၊ ခရမ်းသီးတောင်းများကို
ဖုထုပ်ပိုးလှက် ခေါင်းမှာ ရွက်ကာ အဖေလှေဆီသို့ သူတို့ ရောက်လာကြပြီ။
သူတို့ ရောက်လာလျှင် ရေဆိပ်သည် ကြွက်ကြွက်ညံ့အောင် ဆူနေတော့
သည်။

“အမယ်လေးတော်... ကိုအေးသောင်း၊ ကျုပ်ခရမ်းချဉ်သီးတွေပေါ်
မတင်ပါနဲ့တော့၊ ဟိုဘက်မှာ ချစမ်းပါ”

“မခင်မူနံနယ်... ကျုပ်က တောင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် တင်တာပါ”

“အို... မရဘူး... မရဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ တစ်တောင်းမှ တစ်ဆယ်၊ ဆယ်
ပါ၊ ကျုပ်ရတာ တော်ရေ၊ လေးငါးလုံး ပျက်သွားလဲ မနည်းဘူး၊ တော့လို
လှပိုင်မရှိတော့... တစ်ခါ စုန်ဆင်းရုံနဲ့ မြီးမြီးမြက်မြက် မရဘူးတော့...
သီလား”

“ဪ ခက်ပေါ့လား”

အဖေက ကွမ်းစားလွန်း၍ နီရဲနေသောသွားများ ပေါ်အောင် ပြိုသွယ်
နေတာတည်း။ တကယ်တော့ အဖေသည် လှေကို အမြဲ စုန်ဆင်း၍မရ
ဘူး။ ဈေးသွား နောက်ကျမည်ဟု သူတို့လောဆော်သည့် အခါ၊ လေမလာ
ပြန်ပျက်အားကိုး၍ မရသည့်အခါများတွင် အဆန်ခရီး ဖြစ်ဖြစ် အစုန်ခရီး

ဖြစ်ဖြစ် အဖေလက်မောင်းတောင့်အောင် လှော်ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တော့ အဖေတစ်ယောက်တည်းနှင့် မနိုင်၍ လူငယ် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက် ကို အကူခေါ်ရသည်။ မမက အဖေလှေ ပေါ်တွင် အလကားလိုက်ရသည်က နည်း၏။ လှေဝမ်းထဲမှာ ဝင်နေသော ရေများကိုခွက်ဖြင့် မနားတမ်း ခပ်ထုတ် ပေးနေရသည်။

“သမီးလေး ...ရသေးတယ်၊ ခဏနားလိုက်ဦး။ လိုတော့ အဖေ ပြော မယ်၊ ဒီလောက်ရေနဲ့ လှေတောင် ငြိမ်သေးတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

အဖေက သမီးငယ်ကလေး၏ လက်ကလေးများကို ကိုင်ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“ကိုအေးသောင် သမီးလေးကဖြင့် ...လှချက်တော်၊ မျက်လုံးကလေး များ ဝိုင်းစက်လို့၊ ညည်းနာမည် ...ဘယ်နှယ်ခေါ်သလဲ”

“မမ...”

“အလိုတော်...နာမည်ကအဆန်းပါလား”

မမနာမည်သည် သူတို့အားလုံးအတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ ရယ် ကြသည်။

“ကျုပ်သမီးအကြီး ပေးထားတဲ့ နာမည်ဈာ၊ ကျုပ်က ကြာသပတေး သမီးမို့ မြမြသန်းလို့ ပေးတာ၊ အဲဒါ ...သူ့အစ်မက နာမည်ကြီးက တုံး သတဲ့ ...မမတဲ့။ ကဲ ...သမီးက ပြောလိုက်ပါဦး၊ သမီး... ဘယ်နာမည်ကို ကြိုက်သလဲ၊ မမကို ကြိုက်လား... မြမြသန်းကို ကြိုက်လား”

“မမ...”

“အမယ်... အလည်ကလေးတော့”

မမသည် အဖေကိုလည်းချစ်သည်။ အဖေလှေကိုစီးသည့် ခရီးသည်

မိန်းမကြီးများကို လည်းချစ်သည်။ သူတို့နှင့် လှေအတူစီးရတာ ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ သူတို့သည် အပြန်တွင် မြို့မှ ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ငါးခြောက်တို့ကို ဝယ်လာခဲ့ကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရောင်းရသည့် ဟင်းရွက်ဖိုးနှင့် ပြန်ဝယ်ရသည့် ပစ္စည်းဖိုး မလောက်မငြစ်လျှင် အဖေ ကူးတို့ခကို အပြည့် မပေးနိုင်။

“ကိုအေးသောင်ရေ...ရော နှစ်ကျပ်ပဲ ယူထားဦး၊ မနက်ဖြန် ခရမ်းသီး တစ်တောင်းစာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကျမှ ပေါင်းယူတော်”

“ရတယ် ...ရတယ်”

မမသည် မမကြီးကို အလွန်ချစ်သော်လည်း မမကြီးယောက်ျားကို တော့ ချစ်၍မရချေ။ သူက ရေနံချောင်းမှာ ဆန်ပွဲရုံလုပ်ငန်း လုပ်သော ကြောင့် ပိုက်ဆံအတော်ရှိသည်ဟု အဖေက ပြောသည်။ မမကြီးတို့အိမ်သည် အဖေအိမ်လို ဝါးကြမ်းခင်း ခြေတံရှည်အိမ် မဟုတ်၊ ပျဉ်ထောင်ပျဉ်ခင်းနှင့် တော်တော်ကောင်းလေသည်။ အောက်ထပ်မှာ ဆန်အိတ်များနှင့် အလုပ် သမားများ ရှိပြီး အပေါ်ထပ်မှာ မမကြီးနှင့် အစ်ကိုကြီး နေကြ၏။

မမ ကျောင်းစတင်သည့်အရွယ်တွင် မမကြီးက သူ့အိမ်မှနေ၍ မြို့ကျောင်းသို့တက်ရန် အဖေကို ပြောသည်။ မမက အဖေအိမ်မှာပဲ နေချင် သည်။

“အဖေဆီမှာနေရင် ရေနံချောင်းမှာ ကျောင်းတက်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ တုရားကုန်းမှာ ကျောင်းတက်နေရမှာပေါ့၊ မမကြီးတို့အိမ်က အကျယ်ကြီး၊ ညီမလေးအတွက် အခန်းတစ်ခန်း ပေးထားမယ်”

မမက အဖေကို မော့ကြည့်သည်။

“အဖေရော ...နေမှာလား”

မမကြီးက မျက်နှာသိပ်မကောင်းပေ။ အဖေကတော့ ရယ်သည်။
“အဖေမှာ လှေရှိသေးတယ်၊ နားတွေ ရှိသေးတယ် သမီးရဲ့”

မမကြီးက ဂါဝန်လှလှကလေးများ၊ ကစားစရာ အရုပ်ကလေးများ နှင့် ဖျားခေါ်တော့ မမတစ်ယောက် မြို့ကျောင်းမှာတက်ရန် စိတ်ပါသွားသည်။

မမကြီး၏အိမ်မှာ မမသည် ဟင်းကောင်းကောင်းနှင့် ထမင်းစားရသည်။ မြစ်ရေ မဟုတ်ဘဲ ရေစက်မှလာသည့်ရေကို ချိုးရသည်။ ညအိပ်လျှင် သင်ဖြူးပျာပေါ်မှာ မွေ့ရာထပ်ခင်း၍ ဖိမ်ကျကျအိပ်ရသည်။ အဖေအိမ်မှာ မကြားရသော ရေဒီယိုသီချင်းသံကို ကြားရသည်။ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျှင် အဖေကြမ်းတွေ ကျိုးမှာစိုးသဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသော မမသည် မမကြီး၏ ပျဉ်ခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကျွမ်းထိုး၍ ခုန်ပေါက် ဆော့ခွင့်ရခဲ့သည်။

သို့သော် မမ ...မပျော်ခဲ့ပါ။

မမကြီး၏ ယောက်ျားသည် ကျန်သည့်အချိန်တွင် မျက်နှာတည်ရုံသာ ဖြစ်သော်လည်း အရက်မူးလာလျှင် မမကြီးကို ရိုက်နှက်နှိပ်စက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မမကြီးကို တစ်ချက်ရိုက်လျှင် မမသည် ကိုယ့်ကို ရိုက်ခံလိုက်ရသလိုပင် နာကျင်သွားတတ်သည်။ မမကြီးကြိတ်၍ငိုနေပြီဆိုလျှင် မမသည် တချောင်းချောင်းမှာ ကျွမ်းပုန်း ချောင်းကြည့်ရင်းက မမကြီးယောက်ျားကို ထုရိုက်ကုတ်ဆွဲ ပစ်ချင်လာလေသည်။

သူ ပြောသော မမကြီး၏ အပြစ်များသည် မမ နားမလည်နိုင်သော အပြစ်များသာ ဖြစ်၏။ ဥပမာ ...ကြက်သားကို အရိုးတွေချည်းပဲ ချန်ထားလို့ ဟူသောအပြစ်မျိုး...။

“မဟုတ်ဘူးကိုသိန်းရဲ့၊ မနက်ကတည်းက အသားမှ သိပ်မကျန်တော့တာ၊ အခုဟာက...”
“တိတ်စမ်း...”

သူ အသံအစ်အစ်ကြီးနှင့် အော်လိုက်လျှင် မမကြီးက တုန်သွားပြီး မမကတော့ နေစရာပင် မရှိတော့ချေ။ မမကြီးက ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ပန်းကန်ဆေးရင်း ပန်းကန်တစ်ချပ်လောက် လွတ်ကျသွားလျှင် သူက မမကြီးကို ခြေထောက်နှင့် ပိတ်ကန်တတ်၏။

“မြင့်မြင့်...ငါ့ကိုရေတစ်ခွက် ပေးစမ်း”

မမကြီးက ရေခွက်ကို ကမ်းပေးစဉ် လက်တုန်ပြီး သူ့အပေါ် ရေဖိတ် ခြံသွားလျှင် ထိုရေခွက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ပုတ်ချပစ်ပြီး နောက်တစ်ခွက် ပျားခပ်မိုင်းတတ်၏။ မမကြီး၏ နေရာမှာသာ မမဆိုလျှင် မမတော့သေမှာပဲ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိကာ တွေးရုံမျှ ဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ရသည်။ တစ်ခါ သူ့ဟာသူပိုက်ဆံ နေရာအထားမှား၍ အုပ်လိုက် ပျောက်နေတတ်သည့်အခါမျိုးမှာ မမကြီးကို မယုံသင်္ကာဖြင့် တရားခံစစ်သလို ရိုက်စစ်သည်က ပို၍ မုန်းဖို့ကောင်းသည်။

“မြင့်မြင့်... နင်ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လင်ငယ်ကို ပေးဖို့ ခိုးတာတုန်း... ဟင်၊ ပြောစမ်း”

မမကြီးကို လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်၊ လက်ဖြင့်ရိုက်လိုက် စိတ်ရှည် လက်ရှည် စစ်သည့်အခါ မမကြီးသည် သူ့ကို ရှိခိုးတောင်းပန်ရလေသည်။

“ကိုသိန်းရယ် ကျွန်မ ...မခိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ ...မယူပါဘူး၊ မနှိပ်စက်ပါနဲ့၊ ရှိခိုးပါရဲ့”

မမက ထိုအခါမျိုးတွင် စာအုပ်ကို ငဲ့ကြည့်ကာ စာကျက်ဟန်ဆောင်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလျက် တိတ်ဆိတ်စွာ ငိုကြွေးမိသည်။
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ မမကြီးကို မမ မေးကြည့်ဖူး၏။
 “မမကြီးကို အစ်ကိုကြီးက ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ ရိုက်နေရတာလဲ”
 မမကြီးက အရိုက်ခံရသူမှာ သူ မဟုတ်သလိုပင် ကြည်လင်စွာ ပြုံးရယ်၏။
 “သူ စိတ်တိုအောင် မမကြီးက သွား သွားလုပ်မိလို့ပေါ့”
 မမ သဘောမတူနိုင်ပါ။
 “ဟင် ...မမကြီးဖြင့် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ မမမြင်နေတာပဲ။ သူ့ဟာ သူ အရက်မူးပြီး ဒေါသတွေ ကြီးနေတာပါ”
 မမ အလွန်သိချင်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးမိသေး၏။
 “သူက မမကြီးကို မချစ်ဘူးနော်”
 “အို ...မဟုတ်တာ၊ သူ မမကြီးကို သိပ်ချစ်တာပါ ကလေးရယ်”
 “ဟင် ...ဟုတ်ဘဲနဲ့”
 မမကြီးက မမ၏ ဆံပင်တိုကလေးများကို ဖွသပ်၍ ပြုံးနေသည်။
 တစ်ခါကတော့ သူ မမကြီးကို ကော်ဖီပန်းကန်ပြားနှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်တာ မမကြီး၏ နှုတ်ခမ်းကွဲသွားပြီး သွေးတွေ ဖြာခနဲထွက်သွားသည်။ မမသည် ပုန်းကွယ်မနေနိုင်တော့ဘဲ မမကြီးထံ အပြေးအလွှား သွားဖက်မိ၏။
 “မလုပ်ပါနဲ့ ...မမကြီးကို မလုပ်ပါနဲ့”
 သူကတော့ မမကြီး၏ သွေးများကို မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်၍ ကြမ်းပြင်ကို တခုနဲ့ဒုန်းနင်းကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။ မမကြီးက နှုတ်ခမ်းကို

လက်ဖြင့်ဖိလျက်က နီးရာဆေးခန်းသို့ ပြေးရသည်။ မမက လူကြီးသူမ လုပ်ပြု မမကြီးနှင့် အဖော်လိုက်သွားရသည်။
 “ရှင်ယောက်ျား တော်တော်တရားလွန်နေပြီနော်၊ ရှင် ရုပ်ကွက်လူကြီးဆီ တိုင်ပါလား”
 မမကြီးနှုတ်ခမ်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချုပ်ပေးသော ဆရာဝန်မက မမရပ်နိုင်ဟန်ဖြင့် မြှောက်ပေးသည်။
 “အရင်တစ်ခါလဲ တိုင်ဖူးတယ် ဆရာမရဲ့၊ ဘာမှ မထူးခြားဘူး”
 “ရှင်တို့ ကလေးမရဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ကွာလိုက်။ လိုအပ်ရင် ကျွန်မ သက်သေလိုက်ပြောပေးမယ်၊ ရှင့်ဒဏ်ရာတွေ ကျွန်မကုပေးရတာ ဘယ်လောက်များနေပြီလဲ”
 မမကြီးက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ် ငြိမ်နေ၏။
 “ဘယ်နှယ်လဲဟင် မမြင့်...ကွာမယ်မဟုတ်လား၊ သူ...ရှင်ကိုနှိပ်စက်နေတာ လွန်ပြီ”
 “မဖြစ်သေးပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မ သူနဲ့ကွာရင် ...ကျွန်မ ဘာလုပ်ကိုင်စားရမလဲ”
 “အမယ်လေး မမြင့်ရယ် ...ပုပုပင်ပင်၊ မမြင့် ဈေးမရောင်းတတ်ဘူးလား။ ဆန်တော့ ချင်တတ်မှာပေါ့၊ ဆန်ရောင်းချင်ရောင်း ... လောကမှာ လုပ်စားစရာ တစ်ပုံကြီး၊ ကျွန်မ ...အရင်းထုတ်ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”
 ဆရာဝန်မက အတည်လိုလို စတုတ္ထလိုလိုပြောတော့ မမကြီးက စိတ်အားထက်သန်လာသည်။
 “ဟုတ်တယ် ...၊ ကျွန်မ ...သူ့ကို ကွာမယ်”
 “အဲလို လုပ်စမ်းပါ”

သို့သော် မမကြီးသည် ယောက်ျားနှင့် ကွာသည့်အဆင့်သို့ ဘယ်တော့မှ မရောက်ခဲ့ပေ။ အချိန်တန်လျှင် အရက်မူးပြီး လင်နှိပ်စက်သည့်ဒဏ်ကို ခံနေဆဲဖြစ်သည်။

မမကြီးအပေါ် မမ၏ သနားညှာတာမှုများသည် သူ့ယောက်ျားအပေါ် မှန်းတီးစက်ဆုပ်မှုများ အဖြစ်သို့ အချိုးညီညီ ပြောင်းလဲသွား၏။ စက်ဆုပ်ရုံမျှ မက ရွံရှာစိတ်ပါ ဝင်ခဲ့ရသည်မှာ ထိုသူသည် အရက်မူးလာလျှင် ညအိပ်သည့် အခါ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေစဉ် ဘယ်လောက်ပဲ အရေးကြီးသည်ဖြစ်စေ မမ သူတို့အခန်းသို့ မသွားရဲ၊ ဖြတ်၍ လျှောက်လျှင်လည်း မျက်လုံး ဝေမကြည့်ရဲပေ။ ငါးနှစ်သမီး အရွယ်အထိ အဖေနှင့်သာ အတူနေခဲ့သော မမသည် ယခုလို ပိုးစိုးပက်စက် မြင်ကွင်းမျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မကြုံဖူးခဲ့ရပေ။ အဖေသည် ဘယ်တော့မှ အရက်မသောက်၊ ဘယ်တော့မှလည်း ကိုးရိုးကားရား မထိုင်။ လုံချည်ကို ခူးဆစ်အထိလှန်တာပင် တစ်ခါမှ မမ မမြင်ဖူးခဲ့။ ယခုကျမှပင် မမသည် စိတ်ပျက်ရွံရှာစရာ အနေအထားများကို မြင်နေရလေသည်။

တစ်ညမှာတော့ အခန်းထဲမှ တွန်းသံ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်သံ၊ မမကြီး၏ အော်သံတို့ကို ကြားရသောကြောင့် မမကမန်းကတန်း အခန်းပေါက်ဝသို့ သွားရပ်မိသည်။ ထိုအခါ အဆိုးရွားဆုံးသော မြင်ကွင်းကို ထိတ်လန့်တကြား မြင်ခဲ့ရလေသည်။

မမသည် ဒေါသလည်းထွက်၊ မုန်းလည်းမုန်းပြီး ရွံလည်းရွံရှာကာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိအောင် တုန်လှုပ်နေခဲ့၏။ မမကြီးကိုလည်း သနားလှသည်။ နောက်တော့ ကြမ်းခင်းပေါ်မှာ ဆန်နုနုမှာ ထုတ်ယူသည့်

လှုပ် ကတော့ချွန်ကလေးတစ်ခုကို သွားတွေ့၏။ မမ ရုတ်တရက် ကတော့ကလေးကို ကောက်ယူပြီး အခန်းထဲသို့ သွေးစူးသွေးတန်း ပြေးဝင်သွားမိသည်။

မမကြီးကို ငါကယ်မှ ဖြစ်မယ်။
သို့သော် မမကြီးက မမကို ထိတ်လန့်တကြား နှင်ထုတ်၏။
“ညီမလေး... မလာနဲ့၊ အို... မလုပ်နဲ့လေ... မလုပ်ရဘူး...”

မမကြီး၏ ယောက်ျားက ဖြုန်းခနဲလူးလဲထလာပြီး မမအား တစ်ချက် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်၏။

ကတော့ချွန်ကလေး ဒေါက်ခနဲ လွတ်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မမကြီး၏ အိမ်ပေါ်မှ အပြီးအပိုင်ဆင်းကာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အဖေအိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။

(၇)

မမ၏ စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်က လူရွေး၊ မရွေး မသေချာသော်လည်း ဇင်မီ၏ ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်မှုကတော့ သူငယ်ချင်းအားလုံးကို တအံ့တဩ တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။

ဇင်မီနှင့် ဝေဘုန်း ပွင့်လင်းသော ချစ်သူများဘဝသို့ ရောက်ကြပြီး နောက် ကာလတော်တော်ကြာသော တစ်ညနေခင်းတွင် ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဝေဘုန်းသည် ဉာဏ်ကောင်းရုံမျှမက သူတစ်ပါးကို စာရှင်းပြရာတွင် စိတ်ရှည်၏။ သူတစ်ပါး နားလည်အောင် ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြတတ်၏။ ဇင်မီနှင့်ဝေဘုန်း စာကျက်တိုင်း ဇင်မီက ရှင်းပြရသည်က နည်းပြီး ဝေဘုန်း ရှင်းပြသည်က များသည်။ ဝေဘုန်းသည် ဇင်မီအား မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်သည်။

ဇင်မီမျက်နှာကို ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ဖတ်သလို ကြေညက်စွာ ဖတ်တတ်သည်။ ဇင်မီ၏ စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေသောအရာ တော်တော်များများကို ရိပ်မိပြီး ဇင်မီ မပြောရ၊ အမိန့်မပေးရဘဲ လိုက်လျောပြည့်စွမ်းတတ်သူ ဖြစ်သည်။ လိမ်ပွေ့စွာ ပြတ်သားသော ဝေဘုန်း၏ စကားများကို ဇင်မီအမြဲ နားဝင်ချိုမြဲ ဖွဲ့သည်။ မြင့်မိုရ်က ရှင်းပြသောစာကို ဇင်မီ အလွတ်မရသော်လည်း ဝေဘုန်း ရှင်းပြသောစာဆိုလျှင် နောက်တစ်ကြိမ် ဖတ်စရာမလိုလောက်အောင်ပင် ဇင်မီရင်မှာ စွဲမြဲခဲ့သည်။ မြင့်မိုရ်သည် ဝေဘုန်းထက် ပို၍ စာကျက်သူ၊ စာတော်သူ၊ တိကျသူ၊ သို့သော် အုပ်စုကို စာရှင်းပြရာ၌ နှစ်ယောက် အချက်အလက်တစ်ခုခု ကွဲလွဲခဲ့လျှင် ဇင်မီသည် မြင့်မိုရ်စကားကို အမှန် မယူဘဲ ဝေဘုန်းစကားကိုသာ အမှန်ယူလေသည်။ အဲသည်လောက်ထိ ဇင်မီက ချစ်သူအပေါ်မှာ ယုံကြည်အားထားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးအကြားမှာ ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်စရာ မရှိဟု အဖွဲ့က ယုံထားခဲ့ ကြသည်။

တစ်ညနေမှာ ကျောင်းဆောင်အပေါ်ထပ် လှေကားရင်းတစ်ခု ဇင်မီ နှင့် ဝေဘုန်း နှစ်ယောက်တည်း စာကျက်နေကြသည်။

“ဇင်မီ ဆံပင်ကလေးတွေက မွေးလိုက်တာနော်၊ ကိုယ် နမ်းကြည့် ရမလားဟင်”

ဇင်မီက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းညိတ်၏။

ဝေဘုန်းက လက်ထဲမှ ရောဂါဗေဒ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ကို ဘေးသို့ မျှလျှက် ဇင်မီဆံပင်များကို လက်ခုပ်ဖြင့် ထွေးယူကာ မွေးကြူလေသည်။ ဝေဘုန်း၏ လက်က ဇင်မီနားထင်ဘေးသို့ ထိသွားသည့်အခါ ဇင်မီက ဖိစိမနဲရယ်လျက် ကိုယ်ကို မသိမသာ ကျုံ့ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ... ကို တိုက်ဖို့ကဲအာလ်ဆာရဲ့ ပက်သိုလိုဂျီကို ရှင်းပြမယ်ဆိုကွာ”

“အေးပါကွာ...တွန့်တိုလိုက်တာလွန်ရော၊ နေဦး...ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဇင်မိက ချစ်မြတ်နိုးစွာ မျက်စောင်းထိုး၏။

“ဘယ်မှ မရောက်သေးဘူး၊ စကို မစရသေးတာ၊ အိတီယောလိုဂျီက ခပြောကွာ”

“အင်း...အင်း”

ဝေဘုန်း၏ အာရုံက...စာထဲမှာမရှိ၊ ဇင်မိ၏ ဝင်းမွတ်သော လည်ကုတ်ကလေးပေါ်မှာသာ ရှိသည်။ သူသည် ခဏထိန်းချုပ်ပြီးနောက် စိတ်ကလွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဇင်မိ...”

“အင်...”

“ဇင်မိလည်ကုပ်လေးကို ... ကိုယ်နမ်းမလို့၊ ဟိုတစ်နေ့ကလို့ မရယ်ရဘူးနော်”

“ဪ...အရေးထဲမှာ၊ ဒါနဲ့ပဲ စာကျက်လို့ ပြီးတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နမ်း...နမ်း...မြန်မြန်နမ်း၊ ပြီးရင် စာအုပ်ကိုင်တော့...ဒါပဲ”

ဝေဘုန်းက ဇင်မိဆံမင်လေးများကို မလျက် ဖြူဝင်းသော လည်ကုတ်ကလေးကို နှာခေါင်းဖျားဖြင့် ထိရုံလေး ထိမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နမ်းလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် နှုတ်ခမ်းဖြင့်လည်း မချင့်မရဲ ထိမိပြန်လေသည်။ သူ့မျက်နှာကို ဇင်မိလည်ကုပ်မှ ခွာပစ်ရမှာ ဝမ်းနည်းနမြေနေသည်။ ဇင်မိ၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့လေးကြားမှ သူကမန်းကတန်း ပြန်ဆုတ်

လိုက်၏။ ထို့နောက် ရော်ဘင်၏ ရောဂါဗေဒစာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်မှာတင်၍ Typhoid ulcer ကဏ္ဍကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အာရုံမှာ စာထဲသို့ မရောက်ပြန်။ ဇင်မိအင်္ကျီ လည်ပင်းက ဇာနားတပ် ကော်လာမပိုင်းကလေးကို ငေးကြည့်နေမိပြန်၏။

“ကို...ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဇင်မိ၏ စိတ်မရှည်ဟန် စကားသံသည် သူ့ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ ရိပ်မိသွားအောင် ကူညီပေးလိုက်သလိုရှိသည်။

“ဇင်မိအင်္ကျီကြယ်သီးက အဆန်းပဲနော်...အရောင်ပြေးလေး၊ အဲဒါကနကမာခေါ်သလားဟင်”

“ကိုကလဲ...တုံးလိုက်တာ”

ဇင်မိက ကလေးသဖွယ်ရယ်လျက်...

“အဲဒါ...ကော်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ထားလဲ မသိဘူး၊ တအားမျစ်စရာကောင်းတာ။ လှတယ်နော်”

“သိပ်လှတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကြီးများကြီးနေသလားလို့”

“အသေးတွေက ဒီလောက်မလှဘူး ကိုရဲ့၊ အံမယ်...ဒီကြယ်သီးတစ်လုံး ဘယ်လောက်တန်လဲ၊ ကို ခန့်မှန်းစမ်းပါ”

‘ငါးမူး’

ဝေဘုန်းက ရယ်လျက် စ၊နောက်တော့ ဇင်မိက ဝေဘုန်း၏ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်၏။

“သွား...ပေါက်တတ်ကရ၊ ရှစ်ကျပ်တော့...ရှစ်ကျပ်”

“အိုး...မိုင်ဂေါ့ဒ်”

ဇင်မိက သဘောကျစွာရယ်လျက် ဝေဘုန်း၏ပခုံးကို မှီလိုက်သည်။

ဝေဘုန်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲက ဇင်မီကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပခုံးမှ သိုင်းဖက် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇင်မီကော်လာမှ ကြယ်သီး ကလေးကို ထိကိုင်ကြည့် လေသည်။

“ဖြုတ်ရတာလွယ်လားဟင် ...ဇင်မီ”

“လွယ်ပါတယ်”

“ကိုယ် ဖြုတ်ကြည့်ရမလား”

ဇင်မီက အနည်းငယ်တွန့်ဆုတ်ပြီးမှ ‘အင်း...’ဟု ခေါင်းညိတ်သည်။ အသက် ၂၀ ရှိပြီဖြစ်သော ဇင်မီသည် အပြစ်ကင်းစင် ကလေးဆန်လိမ့်မည် ဟု ဝေဘုန်း မထင်မိခဲ့ပေ။ နောက်ပြီး ဇင်မီသည် ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တတ်ယနစ် အမ်ဘီ ကျောင်းသူလည်း ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ ချစ်သူ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ ကျီစယ်ကစားမှုကို ဖျော်လင့်ထားပြီး ဖြစ် လိမ့်မည်ဟု ဝေဘုန်းထင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဝေဘုန်း၏အထင်များ မှားယွင်း ခဲ့၏။ ချစ်သူ သက်တမ်း ၆ လကျော် ကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဇင်မီ၏ စိတ်အခြေခံကို ဝေဘုန်း မသိခဲ့။

ထို့ကြောင့် ရုတ်တရက် အသံခြစ်၍အော်ကာ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက် လိုက်သော ဇင်မီကို သူ တအံ့တဩ ငေးနေမိ၏။

“မလုပ်နဲ့ ...အဲလို မလုပ်နဲ့”

ဝေဘုန်းကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်သော ဇင်မီ၏ မျက်ဝန်းများ မှာ မုန်းတီး နာကြည်းရိပ်များ လွှမ်းလျက်...။ ဇင်မီ၏ လက်ဖျားများ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီလျက် ရှိသည်။

“ဇင်မီ...”

“မထိနဲ့ ...ငါ့ကိုမထိနဲ့”

မြန်းခနဲ ဝေဘုန်းကို ပုတ်ထုတ်တွန်းထိုးလျက် ဇင်မီ မတ်တပ်ရပ် သည်။ ဇင်မီမျက်လုံးမှာ ရုတ်တရက် ပြည့်လျှံလာသော မျက်ရည်များကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝေဘုန်း တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွား သည်။

“ဇင်မီ...”

ဇင်မီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဝေဘုန်းစိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ထိကိုင်တော့ ဇင်မီအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ မိမိဘာအပြစ်ကို ပြုမိမိလို့ သည်လောက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်ပျက်သွားတာပါလိမ့်၊ သူ နားမလည်နိုင် ပေ။ ဇင်မီ၏ မျက်လုံးအကြည့်မှာ ကြောက်စရာကောင်း၏။ ချစ်သူကို ကြည့်သောအကြည့်မျိုး မဟုတ်ဘဲ စက်ဆုပ်ရွံရှာစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်ကို ကြည့်သော မျက်လုံးမျိုး...။

ဝေဘုန်း ချွေးပြန်လာ၏။

“ဇင်မီ...ကိုယ်လေ ဇင်မီရဲ့၊ ဝေဘုန်းလေ”

ဇင်မီက ဝေဘုန်းကို ပြူးကြောင်ကြည့်နေ၏။

“ဇင်မီလေး...”

ဇင်မီပခုံးနှစ်ဖက်ကို ယုယကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်၍ မိမိရင်ခွင်ထဲ ဖျံ့သွင်းပြီး ကလေးတစ်ယောက်ကို နှစ်သိမ့်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ဇင်မီကျောပြင် ကလေးကိုပုတ်ပေးမိသည်။ ဇင်မီ တစ်ချက် ရှိုက်ငင်လိုက်၏။ ဇင်မီကျောပြင် ကလေးမှာ ပျောင်းနွဲ့မှုမရှိဘဲ တောင့်တင်းနေသည်။

“ဇင်မီ...မကြောက်နဲ့နော်”

ဇင်မီ ငိုကြွေးသောအခါ ဝေဘုန်းသည် မိမိကိုယ်ကို အထပ်ထပ် မခါခါ အပြစ်တင်လျက်ရှိသည်။

“သွားတော့မယ်”

သူ့ကို မော့ကြည့်ကာ တိုးတိတ်သောအသံကလေးနှင့် နှုတ်ဆက် ဖော်ရသော ချစ်သူကို ဝေဘုန်း ကြင်နာစွာကြည့်မိ၏။

“ခဏလေး...မျက်ရည်စကလေးတွေ သုတ်ပေးမယ်နော်” အင်္ကျီအိတ် ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါခေါက်ကလေးဖြင့် မဝံ့မရဲ သုတ်ပေးတော့ ဇင်မိငြိမ်သက် စွာ ခံယူ၏။

“ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်လေ ဇင်မိ”

“မပို့နဲ့”

ဇင်မိအသံက အနည်းငယ် မာကျောလာ၏။ သူ ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အိုကေ...အိုကေ”

ဇင်မိသည် အိပ်မက်ထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေသူလို ထုံထိုင်းစွာ လှည့် ထွက်လိုက်သည်။

“ဇင်မိလေး စာအုပ်တွေ နောက်မှကိုယ်သယ်လာပေးရမှာလား”

ဇင်မိ လှည့်ကြည့်ပြီး မိမိစာအုပ်များကို သတိရသွား၏။

“ပေးပေး...”

ဇင်မိ လက်လှမ်းတော့ ဝေဘုန်းက ဇင်မိစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဇင်မိလက် ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇင်မိအင်္ကျီကြယ်သီးနှစ်လုံး မတပ်ရ သေးသည်ကို သတိထားမိ၏။ သူ ခဏ ခေါင်းကုတ်တွေဝေသွားပြီးမှ အရဲ စွန့်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ဇင်မိ...ကြယ်သီး ကြယ်သီးတွေ ပြုတ်နေတယ်”

ဇင်မိက အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို အောက်သွားဖြင့် ဖိကိုက်နာကြည်းလျက်

မိမိအင်္ကျီကြယ်သီးနှစ်လုံးကို ကြမ်းတမ်းစွာ တပ်လိုက်ပြီး လှေကားမှ တခုနဲ့တခု ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ ဝေဘုန်းသည် ဇင်မိအဆောင်ကိုမှ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြန်ပါ့မလား၊ မိမိလိုက်သွားရ ကောင်းမလားဟု နှိုးရိမ်ပူပန်နေလျက်က နေရာမှ တစ်လက်မမျှ မရွှေ့ရဲဘဲ တွန့်ဆုတ်တွေဝေ မှာ ကျန်ခဲ့၏။ ထို့နောက် လှေကားလက်ရမ်းတစ်ခုကို သူလက်သီးဖြင့် ဖမ်းခနဲ ထိုးချလိုက်မိသည်။

ညအမှောင် ဖုံးလွှမ်းလာသည်အထိ သူဤနေရာမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

သင်သင်ခိုင်သည် အခန်းထဲသို့ ဖြန့်ခနဲ ပြေးဝင်လာသော ဇင်မိကို ကြည့်၍ တစ်ခုခုတော့မှားယွင်းနေပြီဟု ထင်လိုက်၏။ ဆံပင်များ ဖွာရာကျ လျက်၊ မျက်တောင်ဖျားမှာ မျက်ရည်စများ ပေကျံလျက် နာကျင်သော မျက်နှာထားဖြင့် အလောတကြီး ဝင်လာသော ဇင်မိကို သူမ လှမ်း၍ ဖမ်းဆွဲ ထိန်းလိုက်သည်။

“ဇင်မိ...ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဇင်မိက ဟိုဟိုသည်သည် အကဲခတ်ကြည့်ပြီး မိမိတို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်မှန်း သိသောအခါ လေသံကိုနှိမ့်၍ ပြောသည်။

“နင် ငါ့ကိုပြောပြတဲ့ ဝေဘုန်းရဲ့ မကောင်းမှုတွေထဲမှာ အရေးကြီးတာ တစ်ခု ကျန်နေသေးတယ် မိသင်...သိလား၊ အဲဒါကို အခုမှ ငါသိရတယ်”

“ဘုရားရေ...ဘာလဲ”

“ဒီကောင်...”

ဇင်မိသည် စကားကို တုံ့ခနဲရပ်ထားလိုက်ပြီး သင်သင်ခိုင်ခိုင်နင်းနင်းနားနားသို့ ကပ်လျက် တိုးတိုးလေး ဆက်ပြောသည်။

“သူ...လက်ဆော့တတ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကို နင်မပြောဘူး”

သင်သင်ခိုင်ခိုင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ဇင်မိ၏ လေးနက်စွာနာကျင်သော မျက်ဝန်းများကို အကဲခတ်မိသွားသောကြောင့် မရယ်ဖြစ်တော့ပေ။ ဇင်မိကို ညီမကလေးလိုပင် ယုယညှာတာစွာ ဖက်ပွေ့ထားလိုက်သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဇင်မိရယ်”

ဇင်မိ၏ ခွင့်မလွတ်နိုင်သော နာကြည်းမှုကို မိန်းကလေးအုပ်စုသည် ဘယ်လို ဖြေရှင်းပေးရမိန်း မသိအောင် စိတ်ရှုပ်နေကြ၏။ ဤသည်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်ဟု သူမတို့ သိကြသည်။ သို့သော် ပြဿနာကို ဘယ်ကစ၍ ဖော်ထုတ်ရမိန်း မသိ။ အားလုံးသည် ဇင်မိ၏ ခုတင်မှာ ဝိုင်းထိုင်လျက် ဇင်မိ၏ နာကြည်းစွာ တွန့်ကျေးသော နှုတ်ခမ်းကလေးကို ငေးမောနေကြလေသည်။

“ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေကို လူအဖြစ် မမြင်ဘူး၊ ကစားစရာ ပစ္စည်းကိရိယာတစ်ခုလို သဘောထားကြတယ်”

ယောက်ျားတွေ...ဟုသည့် စကားသည် ဝေဘုန်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရည်ရွယ်သည်ဟု သူတို့ ထင်ခဲ့ကြ၏။

“ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်နေခဲ့တာ၊ လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်ပေးနိုင်တဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်

ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်ကြသူများ

ဖြစ်လာဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်၊ ငါ့မှာ ဘာရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ ပါလာတယ် မရှိတာ ငါတောင် သတိမထားမိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူတို့ စိတ်ဝင်စားတာက ပါပဲ...ဒါတွေပဲ။ ငါ့ရဲ့ဦးနှောက်ဆိုတာ သူတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ငါ့ရဲ့ မရည်အချင်းဆိုတာ သူတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒီအရည်အချင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ထားပြီး ကစားစရာအရုပ်တစ်ခုဘဝကနေ ထွက်ပြေးလို့ မရနိုင်ဘူး၊ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူး”

ဇင်မိသည် အိပ်မက်ယောင်သူလို တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။

“ဒါဖြင့်...ဘာဖြစ်လို့ ငါ ဒီပညာတွေကို ဆက်သင်တော့မလဲ၊ ငါ့ကို တာမှ အကာအကွယ်မပေးနိုင်တဲ့ပညာတွေ... မိန်းမတွေ ဘာကြောင့် ပရော့ဖက်တီကျူဘဝ ရောက်ရတယ်ဆိုတာ...ငါနားလည်ပြီ သိလား ဝေ၊ ယောက်ျားတွေက ငါတို့ကို လူသားတွေအဖြစ် မမြင်ဘဲ အသုံးပြုစရာပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ်မြင်လို့ အဲဒီဘဝကို ရောက်ကြရတာ”

တဖြည်းဖြည်း ဇင်မိ၏ ကြောင်တောင်တောင်စကားများကို သင်သင်ခိုင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်လာ၏။

“ဇင်မိ...ဒါ ဒီလောက်နာကြည်းစရာအဖြစ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါ ချစ်သူ ယောက်ျားနဲ့ ချစ်သူမိန်းမအကြားမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝပဲ။ ဒါ ဘယ်သူကမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ အနိုင်ယူတာမဟုတ်ဘူး၊ အသုံးချတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ စော်ကားတာ မဟုတ်ဘူး...ဒါ အကြင်နာတွေလေ”

“ထပ်တရီ...”

ဇင်မိက ချက်ချင်းကန့်ကွက်၏။ သင်သင်ခိုင်က ခွတ်နှစ်၍ ပြောသည်။

“နင် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်ကိုချစ်ရင် အဲဒီ ကြောင်ကလေးကို အမွှေးလေးတွေ ပွတ်သပ်ယုယပြီး မနမ်းဘူးလား၊ အဲဒီအချိန် မှာ...နင်

ကြောင်ကလေးကို နှင့်သာယာမှုအတွက် အသုံးချပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကြီး ရှိနေသလား...ကဲ၊ သူ့ကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ပွတ်သပ်ယုယတာဟာ နှင့်အတွက်လား၊...သူ့အတွက်လား၊ နှင့် ဘယ်လို မြင်မလဲ”

ဇင်မီ အနည်းငယ် တွေဝေလာ၏။

“ဥပမာ...နှင် လသားအရွယ် ကလေး နီနီထွေးထွေးကလေးကို လက်ဖျားကလေးတွေ ဆုပ်ကိုင်ကြည့်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ပါးကလေး တွေကို လက်နဲ့ ထိကြည့်တယ် မဟုတ်လား။ သူ့အသားကလေးတွေက ပန်းပွင့်နုဖတ်ဖတ်ကလေးတွေလို နူးညံ့နေလို့ နှင် ကိုင်ပြီး ဖျစ်ညှစ် နမ်းရှုပ်တာဟာ နှင် သူ့ကို အသုံးချနေတာလား၊ သူ့ကို ချစ်နေတာလား။”

ဇင်မီက အနည်းငယ် ခေါင်းခါယမ်းလေသည်။

“သိပ်တော့ မတူပါဘူးသင်ရယ်”

“ဒါပေမယ့် သိပ်လဲ မကွဲပြားပါဘူး ဇင်မီရဲ့၊ ခပ်ဆင်ဆင်ပါပဲ။ နှင် ဝေဘုန်းကို စိတ်မဆိုးသင့်ဘူး”

“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ...ငါ ကြောက်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဝေဘုန်းကိုဝေဘုန်းလို့ မမြင်တော့ဘူး၊ တခြား တစ်ယောက်လို့ ထင်သွားလို့ပါ”

တခြားတစ်ယောက်...။ ထိုစကားလုံးကို မိန်းကလေး လေးယောက် လုံး သတိထားမိလိုက်ကြသည်။ မေးသင့်သလား၊ မမေးသင့်ဘူးလားဟု စဉ်းစားရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။ မိမိတို့သည် တက္ကသိုလ် မရောက်လာမီက ဇင်မီ၏ ဘဝကို မသိ။ ထို့ပြင် မိမိတို့ တစ်ယောက်ချင်းသည် အခြားသော သူငယ်ချင်းတို့၏ ဘဝကို မသိ။

“ဟိုး ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါ့မှာ ယောက်ျားတွေဆိုရင် ကိုယ့်ကို

တာများလုပ်မှာလဲဆိုတဲ့ သံသယနဲ့ အမြဲ သတိထား စောင့်ကြည့်ခဲ့ရတာ၊ ငါ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ယုံလို့မရခဲ့တာ။ ချစ်သူဆိုတာတော့ တခြား ယောက်ျားတွေနဲ့ ကွဲလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်”

ဇင်မီ၏ မျက်တောင်ဖျားမှာ တွဲလွဲခဲ့နေသော မျက်ရည်တစ်စက်ကို သူမတို့ ငေးမောရင်းဇင်မီ၏စကားအဆက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်နေ ကြ၏။ သို့သော် ဇင်မီ စကားမဆက်ပါ။

“ဇင်မီ...နှင် ဘာတွေ ကြုံခဲ့ရဖူးလို့လဲဟင်”

မြရွက်ညှိုက ညင်သာနူးညံ့စွာ မေးတော့လည်း ဇင်မီက အံ့တင်းတင်း ကြိတ်၍ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ အားလုံးသည် ဇင်မီစကားကို မျှော်လင့်နေ သည်။ သို့သော် ဇင်မီက စကားမစ။

နောက်ဆုံးမှာ ခင်လှဝေက ဇင်မီနုဖူး ဆံစကလေးများကို ညင်သာ စွာ သပ်ပေးလျက်က တိုးတိတ်စွာ စကားစတင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဖြင့် ယောက်ျားတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့ ငယ်ဘဝ အကြောင်း နှင်တို့ကို ငါပြောပြမယ်၊ ပုံပြင်ကလေးတစ်ခုလို သဘောထားပြီး နားထောင်ပေါ့ဟာ...နော်”

ဇင်မီက ခင်လှဝေကို မျက်လွှာပင့်၍ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ဝေက သူမကို အားတင်းသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးကြည့်လိုက်၏။

“မုံရွာနဲ့ မနီးမဝေးက အလုံလို့ ခေါ်တဲ့ ရွာကလေးတစ်ရွာမှာပေါ့... ယိပ်အေးဆေးပြီး ရိုးသားတဲ့ လယ်သမားလင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ခင်လှဝေ လို့ခေါ်တဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်...”

(၈)

ခင်လှဝေ

မည်သည့်အရွယ်ကတည်းက စ၍ လူကြောက်တတ်သည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသလဲဟု သူမ အတိအကျမမှတ်မိသော်လည်း ခင်လှဝေသည် လူတွေ့မိမိအပေါ် ကြည့်သည့်အကြည့်များကို ကြောက်ရွံ့သည်။

“အို...ဒါ မမြမှီရဲ့ သမီးကလေးလား၊ ရုပ်ကလေးက ဆိုးရှာတယ်နော်”

ထိုစကားကို ဝေ စပြီး မှတ်မိသည့်အရွယ်က ဝေ သုံးနှစ်ခွဲသမီးမှာ ဖြစ်သည်။ အရုပ်ဆိုးခြင်း၊ လှပခြင်းတို့ကို ဝေ ကောင်းကောင်း ခွဲခြားတတ်နေပြီ။ မှန်ထဲမှာ မိမိရုပ်သွင်ကို ကြည့်မိတော့ အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ နှာခေါင်းက အနည်းငယ် လန်လျက် အောက်နှုတ်ခမ်းက ခပ်တွဲတွဲဖြစ်နေသည်။

ဂျူးစာပေ

ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါက တော်တော် မလှတာပဲ။

ဝေသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဤရုပ်ရည်ဖြစ်နေခြင်းကို ဝမ်းနည်းမိ၏။ ဧရာပတ်ဝန်းကျင်မှ ကလေးများသည် ဝေလောက် အရုပ်ဆိုးကြဘူးဟု ထင်သည်။ ဝေမှာက အရုပ်ဆိုးရသည့်အထဲ ဆံပင်က သျှောင်ပေစူး ဆံရစ် ဝိုင်းနှင့်။ သနပ်ခါးပါးကွက် ခပ်ထူထူများ ကွက်ပြီးလျှင် မိမိ၏ ရုပ်ရည်ကို မိမိ မချစ်ခင် မနှစ်သက်စိတ် ပေါ်ပေါ်လာ၏။

“အမေ ...ကျွန်မ အရုပ်ဆိုးသလားဟင်”

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် အမေရင်ခွင်မှာ ခိုတွယ်၍ မေးတတ်၏။ အမေ ဖြေမည်စကားကို ဝေ သိပြီးသား။ ထိုစကားကို ကြားလို၍လည်း အဖြေ သိပြီးသား မေးခွန်းကို ထပ်ကာထပ်ကာ မေးနေမိခြင်းဖြစ်သည်။

“အမယ်လေးတော်...ကျုပ်သမီးကလေးက လှပပါလှပပါ၊ မျက်လုံးကလေးက ပြူးလို့...ဝိုင်းစက်လို့တော်၊ ပါးကလေးတွေက မိုမိုလေး သိပ်လှတဲ့ သမီးလေး”

အမေက ဝေကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ တရွတ်ရွတ်နမ်းမွှေး၍ မပြီးတော့ချေ။ ထိုအချိန်၌ အမေမျက်လုံးများတွင် ဝေမြင်ရသည်မှာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးရိပ်၊ ထို့အပြင် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားသည့် အရိပ်ပင် ပါဝင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လယ်ထဲဆင်းရသော အမေပါးပြင်များမှာ ညိုမှောင်နေပြီး တင်းတိပ်များပင် စွဲနေ၏။ အမေ၏ ပိန်ပိန်လျှလျှ ပါးပြင်နှစ်ဖက်သည် ဝေအတွက်တော့ အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ် နမ်းရှုပ်ဧရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ မျက်လုံးများဒဏ်ကို မခံနိုင်သော

ဂျူးစာပေ

ချစ်ခင်စရာ မကောင်းလှ။ ဝေ မနှစ်မြို့နိုင်သည့် တစ်ခုခု ပါဝင်နေသည်ဟု ဝေထင်သည်။

“ခင်လှဝေ...လာ၊ အစ်ကို့ဆီလာစမ်းပါဦးကွ”

ပထမတော့ ဝေတွန့်ဆုတ်နေသေး၏။ နောက်တော့ မိမိကို အရေး တယူ စကားပြော ရင်းနှီးပေးသော ထိုသူ့ကို ငြိုငြင်မှာစိုးသဖြင့် သူ့ပေါင်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ဝေသည် အဖေထမင်းစားချိန်တွင် အဖေပေါင်ပေါ်မှာ အမြဲ ထိုင်ဖူးသည်။ အဖေထမင်းပန်းကန်ထဲသို့ တို့စရာတွေကို တစ်ခုချင်း သင်၍ ထည့်ပေးနေကျဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ အဖေလည်း ယောက်ျား၊ ထိုသူလည်း ယောက်ျား...ဘာဖြစ်လို့ ထိုနှစ်ယောက်က မတူညီရတာလဲ။ အဖေပေါင်ပေါ်ထိုင်ရသည့်အရသာနှင့် အဖေပေါင်ပေါ် ထိုင်ရသည့်အရသာ အတူတူပဲ။ သို့သော် ထိုသူ့အပေါ်မှာ ထိုင်ရသည့်အခါ အဖေပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရသလို စိတ်ပေါ့ပါးလွတ်လပ်မှုကို ဝေ ဘာဖြစ်လို့ မရရှိခဲ့တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဝေ မနှစ်သက်ရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဝေက စက်ဆုပ်ရွံရှာရတာလဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေ အော်ဂလီဆန်၍ ချွေးပြန်လာတတ်သေးသည်။

နောက်ပိုင်းတော့ ဝေသည် ဘာကိုမှ မငဲ့တော့ဘဲ ဇွတ်ငြင်းတတ်လာ၏။

“ခင်လှဝေ...လာပါဦးကွ”

ထိုသူက ခေါ်လျှင် ဝေ ပြေးတော့သည်။ ထိုသူနှင့် ဝေးရာ၊ အမေနှင့် နီးရာ။ တစ်ခါတစ်ခါ ထိုသူ့ကို အမေက အားနာပုံရလျက် “ဝေ...သမီး၊ အစ်ကိုက ချစ်လို့ခေါ်တာ...သွားလိုက်လေ” ဟု ပျောင်းပျံ့လျှင် အမေကိုပါ မှန်းတီးမိ၏။

“ဟင့်အင်း...မသွားချင်ဘူးအမေ”

အမေက ခင်လှဝေ၏ အပြုအမူအတွက် အားနာဟန်ပြသော်လည်း မီးသီးသော သမီး၏ဟန်ကို ရိပ်မိသွားပြီး ဇွတ်မတိုက်တွန်းတော့ဘဲ ပြုံးနေလျှင် ဝေ အမေကို ကျေးဇူးတင်လှသည်။

ဝေသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူစိမ်းယောက်ျားများအပေါ် ယုံကြည်မှု မလျော့နည်းခဲ့သည်။ သို့သော် ဆွေမျိုး အစ်ကိုဝမ်းကွဲများကိုတော့ ယုံကြည်စိတ်ချစိတ် ရှိနေသေး၏။ သို့ပေမယ့် ဆွေမျိုး ယောက်ျားအပေါ်မှာပင် ယုံကြည်စိတ်ချမှု မရှိဘဲ ထိတ်လန့်တန်လှုပ်စွာ ရှောင်ရွာမိအောင် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝေသည် ဆံရစ်ဝိုင်းမှ ရှည်လာသောဆံပင်ကို အုပ်လုံး သိမ်းထားသော ဆံတောက်ကောက်ဆံပင်နှင့်၊ မှတ်မှတ်ရရ စတုတ္ထတန်းစားမေးပွဲ ဖြေအပြီး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းစာမှာသာမက အပြင်စာမှာပါ စိတ်ဝင်စားလျက် သဲကြီးမဲကြီး ပတ်ရွတ်တတ်သော ဝေကို အစ်ကို ဝမ်းကွဲက တစ်ယောက်က အမြဲစာအုပ်တွေ ငှားလေ့ရှိသည်။ သူငှားသော စာအုပ်များမှာ အမျိုးအမည် ခုံလှ၏။ ရှံစား၊ ဒိန်းဒေါင် ကာတွန်းမှ အစပြု၍ သာရ၊ သော်တာဆွေ၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး အထိ ဖြစ်သည်။ ဝေသည် ထိုအစ်ကို ဝမ်းကွဲကိုတော့ ခင်မင်လှ၏။ ထိုအစ်ကိုက ဝေအရပ်ဆိုင်းသည်ကိုလည်း မကဲ့ရဲ့၊ တခြားသူတွေ စ၊ နောက်သလို ‘ညည်းက မမြဲမီရဲ့၊ သမီးအရင်း မဟုတ်ဘူးတော့၊ မွေး စားသမီး၊ လှည်းလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ အနီးကလေးနဲ့ ပတ်ထားတာ တွေ့လို့ ကောက်ပြီး မွေးစားထားတာ’ ဟုလည်း စ၊ နောက် မလှောင်ပြောင်ခြင်း မရှိပေ။

“ဆရာမကြီးဖြစ်အောင်ကြိုးစား...သိလား၊ ဒါမှ လယ်ထဲမဆင်းရမှာ”

ဝေ နားမလည်သောစာများကို ရှင်းပြဖော်ရပြီး ဝေအား အားပေး တတ်သဖြင့် ထိုအစ်ကိုကို ဝေ ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ထိုနေ့ကတော့ သူ့အပေါ် ခင်မင်တွယ်တာသမျှ၊ ကျေးဇူး တင်သမျှ အားလုံး ဆုံးရှုံးပျက်စီးခဲ့ရသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက် နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် ဝေ အိမ်ပေါ်မှာ တစ်ယောက် တည်း စာဖတ်နေခိုက် ထိုအစ်ကို ရောက်လာ၏။ ထို အစ်ကိုသည် ဝေတို့ အိမ်ပေါ်သို့ လာနေကျဖြစ်သောကြောင့် ဝေ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ သတိ မထားလိုက်ပေ။ သူက ဝေကို ဝတ္ထုစာအုပ် တစ်အုပ်ပေးပြီး ဖတ်ခိုင်း၏။ ထိုဝတ္ထုစာအုပ် မျက်နှာဖုံးမှာ အဝတ်အစား မလုံမလဲ စုတ်ပြီလျက် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော လှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပုံ ပန်းချီနှင့် ဖြစ်သည်။ ဝေက သူပေးသော စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်ရှုနှင့် ရှက်ရွံ့ သွား၏။ 'ဟင်...ဘယ်နှယ် စာအုပ်ပါလိမ့်'ဟု စဉ်းစား အဖြေရှာဆဲ... ထိုအစ်ကိုက ဝေအနီးမှာ ကပ်၍ထိုင်ကာ ဝေကိုဖက်ရန် ကြိုးစားလာလေ သည်။ ဝေ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားကာ လက်က အလိုလိုပင် သူ့လက် ကို ပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ဪ...ဝေအထင်မှားတာဖြစ်မှာပါလေ ဟူသော အကောင်း မြင်စိတ်ဖြင့် ဝေ သည်းခံ၍ စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ခဏ အတွင်း ဝေသည် အဖြစ်မှန်ကို ကောင်းကောင်းသိသွား၏။

ဝေသည် မယုံကြည်နိုင်စရာကောင်းသော ထိုသူ၏ အပြုအမူအတွက် အံ့ဩတုန်လှုပ်လျက် စက်ဆုပ်ရွံရှာစိတ်လည်း ဝင်သွားသည်။ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စိတ်လည်း ဝင်သွားသည်။

"အမေရေ..."ဟု အသံကုန်အော်ပြီး ဖြန်းခနဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ

အောက်ထပ်သို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်းသွားမိလေသည်။ အိမ်အောက်ထပ် မှာ အမေက နွားစာစဉ်းနေ၏။

"အမေ..."

"ဟဲ့ ဪ...ဒီကောင်မလေး အထိတ်တလန့်နဲ့ ဘာဖြစ်လာတုန်း"

အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြ တိုင်တည်လိုက်တော့မည့်ဆဲဆဲ ထိုအစ်ကိုက အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလိုက်လာသည်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး အရိုးရယ်...သူ့လက်ထဲ ပိုးဟပ်တစ်ကောင် ကောက်ထည့်လိုက်မိလိုပါ"

ဝေသည် ထိုအစ်ကို၏မျက်နှာကို ဖြန်းခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလိမ်ညာရသလဲ။ သူပြုလုပ်သည့် အမှုကိုစွဲ ကို ဘာဖြစ်လို့ သူ ဝန်မခံတာလဲ။ ဝေသည် ထိုကဲ့သို့ လိမ်ညာခြင်းကို မကြိုက်ပေ။ ဝေသည် လိမ်ညာခြင်းနှင့်လည်း မရင်းနှီးပေ။ ဤအဖြစ်ကို အမေအား ပြန်မပြောသင့်ဘူးလား။

အစ်ကိုပြန်သွားသောအခါ ဝေသည် အမေအား တိုးတိုးကလေး ကျိတ်၍ အသိပေးလိုက်၏။ အမေက အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ဝေကို ဆွဲဖက် လျက် နမ်းရှုပ်သည်။

"အမယ်လေးတော်...ငါ့သမီးကလေးမှာမှ ဖြစ်ရပေလေ"

နောက်တော့ အမေကလည်း သမီးကို ပစ်ထားပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့ မနေတော့။ ဝေကလည်း အမေကို လှမ်းမြင်နိုင်သည့် နေရာများမှာသာ နေတော့သည်။ ဝေ၏ အသိစိတ်အရ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးများသည် လည်း မဖွယ်ရာ၊ အစ်ကိုဝမ်းကွဲသည်ပင် မဖွယ်ရာဟု မှတ်ထားလိုက်လေ သည်။

ဝေသည် အခြားမိန်းကလေးများထက် နောက်ကျ၍ ကြီးကောင်
 ဝင်သည်ဟု ဆိုရမည်။ အမေ့အသက် ၁၄ နှစ်မှာ အပျိုဖော်ဝင်သည်ဟု
 အမေပြော၏။ သို့သော် ဝေက ကိုးတန်းအောင်သည်အထိ ဝေ အပျို
 မပြစ်သေးပေ။ ဝေ ဆယ်တန်းနှစ် (အသက် ၁၆ နှစ်) အထိ အမေက စောင့်
 သည်။ မိရိုးဖလာဆေးများ တိုက်ကျွေးကုသသည်။ ဘာမှ မထူးခြားပေ။
 ထိုအခါ အမေက ဝေ၏သွေးသား ပုံမှန်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု စိတ်ပူကာ
 အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် ပြရန် မန္တလေးအထိ ခေါ်လာ၏။

ဆရာဝန်သည် ဥပစိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်
 လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဖြစ်သည်။ ဝေ၏ ရောဂါရာဇဝင်ကို မေးမြန်းပြီးနောက်
 ဝေကို စစ်ဆေး စမ်းသပ်ချိန်အထိ ပုံမှန်သာဖြစ်၏။ ဝေ၏ ဝမ်းဗိုက်
 အောက်ပိုင်းကို နှိပ်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် အမေ့ကို အခန်းထဲမှ ခဏ
 ထွက်ခိုင်းပြီး ဝေ၏ ခါးအောက်ပိုင်းကို စမ်းသပ်လေသည်။ ဝေသည်
 ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်နေပြီမို့ ဆေးပညာဗဟု သုတနှင့် သိပ်မဝေးပါ။
 မိန်းမလူနာတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားဆရာဝန် တစ်ယောက်က စမ်းသပ်
 တော့မည်ဆိုလျှင် ဘေးမှာ သူနာပြုဆရာမသော်လည်းကောင်း၊ လူနာစောင့်
 သော်လည်းကောင်း ရှိသင့်သည်မဟုတ်လား။ ဝေတစ်ယောက်တည်း ရောက်
 လာလို့ ဆိုလျှင်လည်း ထားပါတော့။ အခု ဘာဖြစ်လို့ အမေမရှိစေရတာလဲ။
 ဘာအကျိုးအတွက်လဲဝေ...နားမလည်ပေ။

သို့သော် ဝေ၏ မယုံသင်္ကာစိတ်များသည် ဆရာဝန်၏ တည်ငြိမ်သော
 အကြည့်အောက်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ၏။
 နောက်တစ်နေ့ ထပ်ပြရန် ဆရာဝန်က ချိန်းတော့ 'မသွားတော့ဘူး' ဟု

မဝ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် အမေက ဆရာဝန်အပေါ် တစ်မျိုးတစ်မည်
 မထင်ရဲချေ။

“သမီးရယ်...ဒါ လိုအပ်လို့စမ်းတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဆရာ့ကို မပြစ်မှား
 ပါနဲ့” ဟု ဖျောင်းဖျ၏။

“အို...လိုအပ်တာဆိုရင်လဲ အမေ့ကိုခေါ်ပြီး အမေ့မျက်စိအောက်မှာ
 စမ်းပါလား၊ အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ အပြင်နှင့်ထုတ်သေးလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
 ကျွန်မကို...”

အမေ ဘာမှ မဖြေရှင်းတတ်တော့။ မျက်ရည်စမ်းစမ်းကလေးနှင့်
 သမီးကို ဖျောင်းဖျဖို့သာ တတ်နိုင်တော့သည်။

“သမီးကျန်းမာရေးအတွက်ပါ၊ ဒီတစ်ရက်တော့ သွားလိုက်ရအောင်
 ပါနော်...သမီး”

ဝေသည် ဆေးခန်းနှင့်ဆရာဝန်ကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်ရုံမျှ
 နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းကာ ဇောဇွေးတွေ ပြန်လာ၏။ ဒီ
 တစ်ခါ ထပ်စမ်းရင် ငါတော့သေမှာပဲဟု တွေးမိသည်။ သို့သော် အမေ
 စိတ်ပူပန်မှု ပျောက်ကင်းပါစေတော့ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် နောက်
 တစ်ကြိမ်ပြဖို့ သဘောတူလိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါ အမေ အပြင်ထွက်မသွားနဲ့နော်၊ ကျွန်မအနားမှာပဲနေ”
 “အေးပါသမီးရယ်”

သို့သော် အမေသည် ဆရာဝန်ကို တော်တော်ကြောက်ရွံ့ရှိသေဟန်
 ရှိ၏။ ဆရာဝန်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် အပြင်ထွက်ခိုင်းသည့်အခါ
 မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မော့ကြည့်နေသည်မှ တစ်ပါး ဘာ အခွင့်အရေးမှ
 တောင်းဆိုတတ်သူ မဟုတ်။

သည်တစ်ခါတော့ ဝေသည် အံတင်းတင်းကြိတ်လျက်က မျက်ရည် ကျခဲ့ရလေသည်။

အမေ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသောအခါ ဝေမျက်ရည်များကို အမေ မြင်သွား၏။

“သမီးရယ်...ဆရာကြီးက သမီးနေကောင်းအောင် ကုပေးဖို့ စမ်းတာ လေ” ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ချော၏။ သို့သော် အမေ မျက်လုံးများမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကို ဝေ မြင်နေရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယောက်ျားများကို ဝေ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဝေသည် ယောက်ျားများကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်၏။ သို့သော်...တစ်ပြိုင် တည်းမှာပင် သူတို့ကို စိတ်ဝင်စား၏။ ယောက်ျားများသည် မကောင်းမှု ပြုလုပ်ရန် ဝန်မလေးကြ၊ သူတို့အတွက် အခွင့်အရေး ရဖို့သာ လိုသည်။ အခွင့်အရေး ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကြင်နာမှု၊ ညာတာမှုဆိုတာ မရှိ၊ ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်မှုဆိုတာလည်း မရှိတော့ပေ။

ဝေ ကြံရသော ယောက်ျားများလို မဖွယ်ရာသောယောက်ျားများ ဘယ် နှစ်ယောက် ရှိနေသလဲ။ ထိုယောက်ျားများသည် ဝေလို မသိနားမလည် သည့် မိန်းကလေးငယ်ကလေးများအပေါ် ဘယ်နှစ်ခါ အနိုင်ကျင့်ပြီးပြီလဲ။ ယောက်ျားများသည် မိန်းမများအပေါ် အလကားနေရင်း သူတို့အတွက် သာယာမှုရှာစရာ သတ္တဝါများအဖြစ် ဘာဖြစ်လို့ ယူဆနေကြသလဲ။ ဝေတို့ မိန်းမတွေကတော့ ဘာဖြစ်လို့ ယောက်ျားတွေလောက် တဏှာရာဂအပေါ် မတပ်မက်ကြတာလဲ။ ယောက်ျား၏ ကိုယ်အင်္ဂါပိုင်းနှင့် မိန်းမ၏ ကိုယ် အင်္ဂါပိုင်း အာရုံခံစားမှု ဘာတွေကွာခြားပါသလဲ။

ဝေ ကြံရသော ယောက်ျားများကို သာမန် ယောက်ျားများအဖြစ်

ယတ်မှတ်ရမည်လား၊ သို့မဟုတ် ထူးခြားသော စိတ်ဝေဒနာရှင်များအဖြစ် ယတ်မှတ်ရမည်လား။ သာမန်နှင့် စိတ်ဝေဒနာသည် နှစ်မျိုး၏ ခြားနားမှု အလွှာကရော ဘယ်လောက် ထူပါသလဲ။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးမိသည့်မေးခွန်းမှာ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ဘယ်သူကပို၍ မြင့်မြတ်သလဲ...ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်သည်။

(၉)

Field Trip သွားရသည့်အခါ အုပ်စုသည် ရှစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် trip ဆင်းဖို့ လျော်ကန်သင့်မြတ်သော လူအရေအတွက် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အုပ်စုတွင်းမှာ အနည်းဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားရာ အုပ်စုတွင် ယောက်ျားသုံးယောက်ပင် ပါသည်မဟုတ်လား။ သတ်မှတ်ထားသော ဥပဒေမှာ...အုပ်စုတစ်စုတွင် အနည်းဆုံး လူလေးယောက်ပါဝင်ရမည်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပါဝင်ရမည်၊ အများဆုံး လူဆယ်ယောက်သာ ဖြစ်ရမည်။

အုပ်စုခေါင်းဆောင်အဖြစ် နေရာတကာတက်ကြွသော မြင့်မိုရ်က ဝမ်းသာအားရ ဆောင်ရွက်သည်။ မိမိတို့သွားရမည့်မြို့ကိုတော့ အုပ်စုခေါင်းဆောင်များက မဲနှိုက်ရလေသည်။

“ဟာ...ဒီကောင်ကို ခေါင်းဆောင်တင်မိတာ မှားပြီကွ၊ ဒီကောင်က နည်းနည်းမှ ကံကောင်းတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး”

တင်မင်းသော်က ညည်းညူသည်။

မြင့်မိုရ်သည် ဘာကိုပဲ မဲနှိုက်နှိုက် ဘယ်တော့မျှ မပေါက်။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ် မလုံလောက်၍ မဲနှိုက်တော့လည်း မပေါက်။ Dissecting Set (ခွဲစိတ်ကိရိယာ) မလုံလောက်၍ မဲနှိုက်တော့လည်း မပေါက်ချေ။

“ဟေ့ကောင်...နီးနီးနားနား ကျအောင် နှိုက်နော်၊ စဉ့်ကိုင်တို့ ကျောက်ဆည်တို့...”

ဝေဘုန်းက မြင့်မိုရ်ကို တိုးတိုးကပ်ပြော၏။

“ဟ...ငါဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲကွ၊ ဝေးချင်လဲဝေးမယ်၊ နီးချင်လဲ နီးမှာပေါ့၊ မင်းနှိုက်ပါလား...ကဲ”

မိန်းကလေးအားလုံး၏ မျက်စောင်းက ဝေဘုန်းအပေါ် တစ်ပြိုင်တည်း ကျရောက်လေသည်။

“သူ မန္တလေးနဲ့ နီးနီးနေချင်တာကို ငါသိတယ်...ငါ သိတယ်”

တင်မင်းသော်က လျှို့ဝှက်မှုကို ဖွင့်ပြောတော့မည့် မျက်နှာထားနှင့် ထအော်သည်။ ဧင်မိက မိမိမသိသော လျှို့ဝှက်ချက်ဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာလေး ငယ်သွား၏။

“ဘာလဲဟင် ဘာလဲ...ဧင်မိမသိဘူး”

“အေး၊ နင်မသိပေမယ့် ငါသိတယ်၊ နေဦး...ဒီအတိုင်းတော့ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ နံရိုးပေါင်း အဝကျွေးရမယ်”

တင်မင်းသော်က စပ်ဖြဲဖြဲမျက်နှာထားဖြင့် ဇွတ်ဆက်ပြောနေတော့ ဝေဘုန်းက ငြိမ်မနေနိုင်တော့ပေ။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ဧင်မိုကို သူ

လက်ဖျားဖြင့်ပင် မထိရဲ၊ ဧင်မီ မျက်နှာညှိုးမည်ကိစ္စကို သူ ဘာတစ်ခုမျှ မစမ်းသပ်ရဲ။

“တင်မင်း...မင်းဘာတွေ အစထောင်ဦးမလို့လဲ...” မျက်နှာတိ မျက်နှာထားဖြင့် ဟောကံ၏။

“ဘာလဲကွ...မင်း မန္တလေးနဲ့ နီးချင်တဲ့အကြောင်းလေးကိုတော့ ဧင်မီသိသွားအောင်...”

“ဧင်မီ...ဘုရားစူးရစေ၊ ကိုယ် ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး။ ဧင်မီက ခရီးသွားတဲ့အခါ မူးတတ်တယ်၊ လမ်းကြမ်းတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိလို့၊ နောက်ပြီး ဧင်မီက ရှမ်းခေါက်ဆွဲကို မနက်တိုင်း စားနေကျမို့ ဧင်မီအတွက်...”

“ဟာ...ဟေ့ကောင်၊ ငါ့ကိုပြောတုန်းကတော့ ဧင်မီအကြောင်း မပါပါလားကွ၊ သူ ပြောင်လိမ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ ဧင်မီ”

ဧင်မီက မျက်နှာထား အနည်းငယ်တင်းလျက် ဝေဘုန်းထံမှ မျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်၏။

“ကောင်းတယ်...သူ့ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့သူ နေပစေ၊ ဧင်မီဆီ ကပ်မလာ နဲ့။ နောက်တစ်ခါ ဧင်မီလေးလို့ လာမခေါ်နဲ့...ဒါပဲ”

ဝေဘုန်းက တင်မင်းသော်ကို လက်သီးနှင့် ရွယ်လိုက်သည်။

“တင်မင်း...မင်းအခုချက်ချင်း ဖြေရှင်းပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ငါ့လက်သီးအကြောင်း မင်းသိတယ်နော်”

“မသိဘူး”

အားလုံးက ဝါးခနဲဝိုင်းရယ်ကြလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဧင်မီမျက်နှာ အနည်းငယ်ကြည်လင်လာ၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် မုံရွာကို မဲကျ၏။

“ဟင်...မုံရွာက ငါတို့ရောက်ဖူးပြီးသားကြီး”

မမက ညည်းညူလေသည်။ သူတို့အဖွဲ့သည် ခင်လှဝေရှိရာ အလုံ လို့ အလည်သွားရင်း မုံရွာတစ်မြို့လုံးနှင့် သံဗုဒ္ဓဘုရားသို့ နဲ့နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟာ...ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ဇော်ခင်တို့က ဆားလင်းကြီးကွ၊ ဇော်ခင်ဆီ သွားလည်ကြလို့ ရတာပေါ့”

တင်မင်းသော်က အဖွဲ့ထဲမှာ သင်သင်ခိုင်းရှိမနေသလို ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြော လည်။

“ဇော်ခင်က မင့်ယောက်ဖမို့လား”

ဝေဘုန်းက တင်မင်းသော်ကို ခပ်ချဉ်ချဉ်မျက်နှာထားဖြင့် မေးတော့ တင်မင်းသော်က မျက်နှာတည်လျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အခု မဖြစ်သေးဘူး၊ မကြာခင်မှာ ယောက်ဖတော်ရတော့မှာကွ။ ညီမလေးသင်သင် ...အစ်ကိုကို ရေခွေးကြမ်းခွက်ကလေး လှမ်းပေးစမ်း”

တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းရယ်မောချိန်တွင် သင်သင်ခိုင်းက အသံမထွက်အောင် နှုတ်ခမ်းဖြင့် ဆဲရေးရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

မုံရွာ trip သည် မြင့်မိုရ်နှင့် မြရွက်ညှိ၏ သံယောဇဉ်အစ ဖြစ်သည်။

မုံရွာဆေးရုံကြီးနှင့် ကပ်လျက် သူနာပြုဆရာမများ ငှားနေသော ခြံ ဝန်းထဲမှာ အိမ်နှစ်လုံးဖြင့် အုပ်စုနှစ်ခုခွဲ၍ နေကြရ၏။ ယောက်ျားလေး အုပ်စုက တစ်အိမ်၊ မိန်းကလေးအုပ်စုက တစ်အိမ် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည်

မိန်းကလေးအလုပ်နှင့် ယောက်ျားလေးအလုပ်ကိုလည်း ပြောင်းပြန် လုပ်ကြလေသည်။

Trip မှအပြန် တင်ရမည့် စာတမ်းအတွက် အချက်အလက် စုဆောင်းခြင်း၊ စာရေးသားခြင်း၊ ပုံပြုဖျဉ်းများ ဆွဲခြင်းတို့ကို မိန်းကလေးများက ပြုလုပ်ကြ၏။ စာတမ်း၏ ခေါင်းစဉ်မှာ 'တိုးချဲ့ ကာကွယ်ဆေးထိုးလုပ်ငန်း' ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ် အဖွဲ့အတွက် အစားအသောက်စီစဉ်ဖို့ တာဝန်ကိုတော့ ယောက်ျားလေးများက ယူလေသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်၍ မီးဖိုချောင်တစ်ခါမှ ဝင်မကြည့်ဖူးသော မြင့်မိုရ်က စက်ဘီးဖြင့် ဈေးဝယ်သည့် တာဝန်ကို ယူ၏။ ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်က မြင့်မိုရ်ဝယ်လာသမျှ အသားငါး အရွက် အားလုံးကို လိုက်ဖက်သည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်ဖက်သည်ဖြစ်စေ အကုန် ဟင်းဖြစ်အောင် တာဝန်ယူ၍ ချက်ပြုတ်သည်။

အုပ်စုအတွက် ဆေးရုံမှ ခွဲတမ်းဖြင့် ထုတ်ပေးသောဆန်မှာ အလွန်ညံ့သဖြင့် ပြန်ရောင်းကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီကိုလာတာ ရသတဏှာအတွက် ခိမ်ခံဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဆန်ဟာ မြန်မာပြည်သူ ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများ စားနေကြရတဲ့ ဆန်ကွ။ ဒီဆန်ကို ဒီလိုရက်မျိုးမှာ ငါတို့ စားဖို့ တာဝန်ရှိတယ်”

တင်မင်းသော် အဆိုတင်သွင်းသဖြင့် ဝေဘုန်းက ပထမရက်တွင် ထိုဆန်ကိုပင် ချက်လိုက်၏။ သို့သော် အဆိုတင်သွင်းသူ တင်မင်းသော်ကိုယ်တိုင်ပင် မစားနိုင်ချေ။

“ငါတို့ အောင်ဆန်းဆောင်က ဆန်လောက်တောင် မကောင်းဘူးကွာ... နော်”

ကြေးမုံကို မယုံကြည်ကြသူများ

သူတို့သည် ညစာကိုပင် မချက်တော့ဘဲ ဆန်ကို ပြန်ရောင်းပြီး အနည်းငယ်သင့်တော်မည့်ဆန်ကို ဝယ်လိုက်သည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် ဒေသန္တရဆေးပေးခန်းများသို့ သွားကြရသည်။ အမှာကြီးရောဂါ စီမံကိန်း၊ တီဘီရောဂါစီမံကိန်းများသို့ သွားကြရသည်။ အနီးအနားရွာများသို့ ကျန်းမာရေးစစ်ကြောင်းသွားလျှင် လိုက်ပါကြရသည်။ ရပ်ကွက်တစ်ခုခုမှာ ကာကွယ်ဆေးထိုးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်လျှင် လိုက်ပါကူညီရသည်။ သို့သော် သူတို့သည် ညနေ ၄ နာရီကျော်လျှင်တော့ တာဝန်များ ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ထိုအခါ အဆောင်ပြန်၊ ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီး မိန်းကလေးများက စာတမ်းအတွက် ရေးမှတ်၊ ယောက်ျားလေးများက ထမင်းချက်ကြရလေသည်။ ယောက်ျားလေးများချက်သော ထမင်းဟင်းကို ချိုသည်၊ ခါးသည်၊ ငန်သည်၊ ပေါ့သည် မညည်းရဲကြ။ နင်တို့ မကြိုက်ရင် နင်တို့ ဝင်ချက်ပါလားဟု အပြောခံရမှာ စိုးကြသည်။

ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် နှစ်အိမ်ကျော်လောက် ခြားသော မိန်းကလေးအုပ်စု၏ အိမ်သို့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ယောက်က လာ၍ ခေါ်ရသည်။ အများအားဖြင့်တော့ မြင့်မိုရ်သည် ထမင်းဟင်း မြည်းတတ်သူလည်း မဟုတ်၊ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်တတ်သူလည်း မဟုတ်သဖြင့် မြင့်မိုရ်က လာခေါ်တာ များသည်။

“အိမ်ကြီးရှင် မမတို့ရေ... ထမင်းပွဲအဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီခင်ဗျာ၊ သုံးဆောင်ရန် ကြွခဲ့ကြပါ”

အောက်ကလီအာသံနှင့် မလိုတမာ ခေါ်တတ်လေသည်။

“ကျောင်းအစ်မတို့ကလဲ အပင့်ကို စောင့်နေသေးတယ်၊ အချိန်တန်

ရင် အခေါ်မစောင့်ဘဲ လာလိုက်ကြပါလား။ စောစောရောက်တော့ ပန်းကန် ဆေးရမှာ ကြောက်လို့လား။”

တင်မင်းသော်က ယောင်းမကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က ခါးထောက်လျက် မျက်နှာနှင့် တံထောင်ဆစ်မှာ အိုးမဲတွေနှင့် ဆီးရွှံ့ ဆူပူတတ်သည်။ မိန်းကလေးတွေက လျှာတစ်လစ်ထုတ်လျက် တင်မင်းကို ရော့ကြရသည်။

“ဟယ် တင်မင်းရယ်... ရေလာထည့်တဲ့လူကို စောင့်နေရလို့ပါဟယ်၊ ဒီနေ့ညနေ ရေထမ်းသမားက တော်တော်နဲ့ မလာလို့ ငါတို့ ရေမချိုးရဘဲ ထိုင်စောင့်ရမှာ အတူတူဆိုပြီး ကုန်ကျစရိတ်တွေ တွက်ချက်နေကြတာပါ”

မုံရွာမှာ သူတို့ကြုံရသည်က ရေဒုက္ခ၊ မီးဒုက္ခနှင့် အိမ်သာဒုက္ခ ဖြစ်သည်။ အိမ်သာသည် အိမ်နှင့်တော်တော်ဝေးသည့်အပြင် မြက်ပင်ရှည်များ ထူထပ်သောကြောင့် အိမ်သာသို့ တစ်ယောက်သွားချင်လျှင် ကျန်သည် မိန်းကလေးများကပါ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လိုက်သွားကြရ၏။

“ဒါဆိုလဲ... ငါတို့ ရေတိုင်ကီမှာ လာချိုးပေါ့ဟာ၊ ငါ ရေဖြည့်ပေးပါ့မယ်”

ဝေဘုန်းက စေတနာဗရပွဖြင့် ပြောတော့ မိန်းကလေးအားလုံး၏ မျက်စောင်းများ သူ့အပေါ် တစ်ပြိုင်တည်း ကျရောက်ကုန်တော့သည်။ ဝေဘုန်းက ပြောပြီးမှ သူ့စကားသူ မသင့်တော်မှန်း သတိရကာ ဆံပင် ဆွဲလျက် ယောင်ပေပေနှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ အကြောင်းရှာ၍ ဝင်သွားသည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ မိန်းကလေးအုပ်စု ထမင်းစားသွားဖို့ နောက်ကျသည်မှာ မြရွက်ညို၏ ဆံပင်များကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုနေ့ညနေက မြရွက်ညို ခေါင်းလျှော်၏။ မြရွက်ညို၏ ဆံပင်များ

မှာ တင်ပါးအထိ ရှည်လျားသောကြောင့် ခေါင်းလျှော်ရတာလည်း ခက်ခဲ၏။ နောက်ပြီး သင်သင်ခိုင်၏ ဆံပင်ရှည်များလို ဆံလုံးတုတ်ပြီး မကြမ်းတမ်းဘဲ မြရွက်ညို၏ ဆံပင်များက ဆံလုံးသေးသေးနှင့် ပျော့အိ နူးညံ့လှသောကြောင့် အလွန် ကိုင်ရတွယ်ရ ခက်ခဲသည်။ မြရွက်ညို ခေါင်းလျှော်သောနေ့သည် သူမတို့အုပ်စု ဘာပဲလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားထား၊ နောက်ကျမှ ပြုလုပ်ကြရသည်။ မြရွက်ညို၏ ဆံပင်အရှင်းကို စောင့်နေရသောကြောင့် တည်း။

“ကောင်မလေးတွေ... ထမင်းစားမယ်”

မြင့်မိုရ်လာခေါ်ချိန်တွင် အားလုံးက မြရွက်ညိုအနားမှာ ဝိုင်းအုံ့လျက် ရှိသည်။

“ဒါကြောင့်ပြောတာ ညှိရယ်... နင့်ဆံပင်ကို ဖြတ်ပစ်ပါဆိုတာ၊ ငါ့လို တိုတိုလေးညှပ်ပစ်ပါလား”

မမက ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် မြရွက်ညိုဆံပင်ကို ရှင်းဖို့ ကြိုးစားရင်း စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ မြင့်မိုရ်က ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကြားသွားသည်။

“မမ... နင်ဟာလေ ကိုယ် အမြီးပြတ်တိုင်း သူများကို အမြီးပြတ်စေချင်တဲ့ အိမ်မြောင်လိုပဲ”

မမကို မျက်နှာထားနှင့် ပြောပြီး မြရွက်ညိုဘက်ကျတော့ နူးညံ့ရိဝေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ပြုံးကြည့်လေသည်။

“မြရွက်...သူ မြောက်ပေးတိုင်း သွားမဖြတ်နဲ့နော်၊ မြရွက် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဲဒီဆံပင်တွေက ချစ်စရာအကောင်းဆုံး...သိလား”

မိန်းကလေးများက မြရွက်ညိုနှင့် မြင့်မိုရ်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်၍ တအံ့တဩ ဟားတိုက်ရယ်မောကြသည်။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း... မြရွက်တဲ့၊ ဘယ်တုန်းက အခေါ်အဝေါ်တွေ ပြောင်းသွားတာလဲ”

မြရွက်က ခေါင်းငုံ့၍ ရယ်ဆဲ မြင့်မိုရ်က ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဘာလဲ၊ ငါ ဒီလိုပဲ ခေါ်နေကျကို”

“မကြားဖူးပါဘူး၊ ဝေ...နင်ကြားဖူးလား”

သင်သင်ခိုင်က ခင်လှဝေကို မေးတော့ ခင်လှဝေက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ငြင်းသည်။

“လုံးဝ မကြားဖူးဘူး”

မြင့်မိုရ်က ‘မကြားဖူးလဲ နေဟာ၊ ငါမသိဘူး’ဟု ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်၍ သစ်သားလှေကား လေးသုံးထစ်ကို မနင်းဘဲ ခုန်ချထွက်ပြေးတော့သည်။

“ငါလဲ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးခေါ်တာပဲ” ဟု မြရွက်ညိုက ဘယ်သူမှ မစစ်ဆေးဘဲ ဖော်ကောင်လုပ်၏။

မြရွက်ညို၏ မျက်ဝန်းများမှာ ချစ်ရိပ်ဖြင့် ရွန်းလဲ့လျက် ရှိလေသည်။

မြရွက်ညိုသည် သူမ၏ အချစ်ကို သူမကိုယ်တိုင် သတိမထားမိဘဲ ရှိခဲ့ရာမှ မြင့်မိုရ်က မြရွက်ဟု လူအများရှေ့မှာ ခေါ်လိုက်သော တစ်ခဏကလေးမှာပင် မြင့်မိုရ်ကို အရမ်းချစ်မိနေပြီဟု သိလိုက်သည်။

“မြရွက်...တဲ့၊ ချစ်ရာလေးဟယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် သူပဲခေါ်တတ်တယ်။ ကိုဖြင့် အဲလိုခေါ်ဖို့ သတိမရပေါင်”

ဇင်မိက မြရွက်ညို၏ ဆံပင်ဖျားကလေးကို ဘီးနှင့်ဆွဲချ ဖြန့်ပေးရင်း ပြုံးရယ်နေသည်။

သို့သော် မြင့်မိုရ်သည် အပြင်တစ်နေရာရာသွားတိုင်း မမကိုသာ သူ့စက်ဘီးပေါ်မှာ တင်ရပြန်၏။ အကြောင်းမှာ မမသည် စက်ဘီးပေါ်သို့ လုံးဝ ခုန်မတက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မမ စက်ဘီးပေါ်တက်ဖို့ မြင့်မိုရ်က ခြေကားရားခွလျက် ရပ်ထားပေးရသည်။ မမ စက်ဘီးနောက်ခုံမှာ ထိုင်ပြီးမှ မြင့်မိုရ်စက်ဘီး နင်းရသည်။ မြင့်မိုရ်သည် စက်ဘီးနင်းလျှင် ဇင်လှဝေ၏စက်ဘီးနှင့် ယှဉ်လျက် နမ်းတတ်၏။ စက်ဘီးနင်းရင်း ဇင်လှဝေ စက်ဘီးနောက်မှ မြရွက်ညိုကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိလေသည်။

တစ်နေရာရာသို့ ရောက်၍ စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းကြသောအချိန် မြရွက်ညိုများ နဖူးကို ပဝါစကလေးနှင့် မသုတ်လိုက်နှင့်၊ မြင့်မိုရ်က အနားသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်လာတတ်သည်။

“မြရွက်...ပင်ပန်းနေပြီလား”

ဇင်လှဝေက ကြားသွားလျှင် ဒေါသကြီးကြီးနှင့် မြင့်မိုရ်ကို ရန်တွေ့၏။

“ဪ...ဟုတ်ပဲ၊ စက်ဘီးနင်းတဲ့လူက ဘယ်ပင်ပန်းမလဲ၊ နောက်က အသာထိုင်လိုက်ရတဲ့လူက ပင်ပန်းရှာမှာပေါ့။ ရေလေး ဘာလေး ရွာပြီး တိုက်လိုက်ဦးလေ”

မြင့်မိုရ်က သူ့စကားလွန်သွားမှန်း သတိရပြီး ရှက်သွား၏။

“နင် စက်ဘီးနင်းတာ အသုံးမကျလို့ နင်စက်ဘီးက ဟိုယိုင်သည်ယိုင်

ဖြစ်နေလို့ မြရွက်နောက်မှာ လိမ့်မကျအောင် တအားထိန်းနေရတာ နင်မှ မသိဘဲ”

ရှက်ရမ်းရမ်းတော့ အုပ်စုသည် ညီညီညာညာပင် ‘ဟေ...’ ဟု အော်ဟစ်လှောင်ပြောင်ကြ၏။

“ဒါဆိုလဲ မြရွက်ညိုကို နင်တင်နင်းပေါ့၊ တင်မင်း... မမကို တင်နင်းလိုက်၊ သင်... နင်က ငါ့နောက်မှာလိုက်”

“အာ အာ... မမကို ငါမတင်ချင်ဘူး၊ ငါက ခါးဖက်ရင် ယားတတ်တယ်၊ မမက အရမ်းကြောက်တတ်တာ”

တင်မင်းသော်က ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် ငြင်းလေသည်။ မမက သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတင်ချင်တော့ဘူး အောက်မေ့ကာ ဝမ်းနည်းစွာ စိတ်ကောက်နေခဲ့သည်။ ကလေးဝေးများကို ဆေးထိုးရာ၌ မြရွက်ညိုက ညင်သာစွာ ကျွမ်းကျင်သဖြင့် နာမည်ကောင်းရသည်။ မြင့်မိုရ်ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးထိုးခါနီး လုံးဝမလှုပ်ရှား မရုန်းကန်နိုင်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိန်းချုပ်ပေးရာ၌ ကျွမ်းကျင်သည်။ ထိုအခါ မြင့်မိုရ်နှင့် မြရွက်ညိုက ဆေးထိုးသည့်အတွဲဖြစ်သွား၏။ ဝေဘုန်းနှင့် ဇင်မိက ကလေးများကို အထွေထွေရောဂါ ခမ်းသပ်စစ်ဆေးသည့်အတွဲ ဖြစ်သည်။

တင်မင်းသော်၏ ကျွမ်းကျင်မှုက တစ်မျိုး။ မျက်ခမ်းစပ်ရောဂါ စစ်ကြောင်းလိုက်လျှင် တင်မင်းသော်သည် ကလေးလူကြီး အားလုံး၏ အပေါ်မျက်ခွံကို လှန်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ၌ တော်၏။ ခင်လှဝေနှင့် သင်သင်ခိုင်သည် ကလေးတစ်ယောက်၏ အပေါ်မျက်ခွံကို လှန်ဖို့ အချိန်တော်တော်ကြာအောင် ကြိုးစားပြီး မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်ခမ်းစပ်ရောဂါပိုး ရှိသည်ဟု တင်မင်းသော်က မှတ်ချက်ချပြီး လွတ်ပေးလိုက်သော

လူနာများကို တက်ထရာဆိုက်ကလင်း မျက်စဉ်းတောင့်ဖြင့် ဆေးညစ်ထည့်ပေးသည့်တာဝန်ကို သူမတို့နှစ်ယောက် ယူရသည်။ မမကတော့မျက်ခမ်းစပ် ရှိသူအတွက် စားဆေးစသည်ဖြင့် ဝိတာမင် ဆေးပြားများကို အထုပ်ကလေးများဖြင့် ခွဲပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ညွှန်ပေးတတ်သည်။

အုပ်စုသည် တစ်ယောက်က ဘာလိုချင်သည်ကို တစ်ယောက်က သိ၍ တစ်ယောက်လိုအပ်ချက်ကို တစ်ယောက်က ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်သဖြင့် တစ်စတစ်စ ပို၍ ညီညွတ်ကာ ပျော်ရွှင်လာကြသည်။

“ငါတို့အုပ်စု လေဘာရမ်း (Labour room) မှာ အတူတူနေရရင် ကောင်းမှာနော်”

တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖွဲ့ဖြစ်နေသော ခင်လှဝေက ညည်းညူသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)တွင် ကလေးအယောက်နှစ်ဆယ် မွေးရသည် ဖြစ်ရာ အခြား ခုံနံပါတ်တူအုပ်စုနှင့် အတူလုပ်ကိုင်ရမည်ကို ခင်လှဝေ စိတ်ညစ်နေသည်။

“ငါတို့နဲ့ လိုက်မွေးပေါ့ဟာ၊ အရေးကြီးတာက ကလေးနှစ်ဆယ် မွေးပြီးဖို့ပါပဲ”

မြင့်မိုရ်က နှစ်သိမ့်သည်။

မွေးခန်းတွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများသည် အချင်းချင်းလည်း ကလေးလူကြရပြီး သားဖွားသင်တန်းသူကလေးများနှင့်လည်း ကလေးလူကြရ၏။ သင်တန်းသူကလေးများက ပို၍ ကလေးအရေအတွက်များသည် ဟု ထင်သည်။ သူတို့ အသေအချာမသိ။

မွေးခန်းသည် သူတို့အတွက် အထင်ကြီးစရာ... အံ့ဩစရာ... တုန်လှုပ်

စရာ ဌာနကြီးတစ်ခု ဖြစ်သောကြောင့် ပထမဆုံး ကလေးမွေးရသည့်နေ့တွင် သူတို့ ရင်တွေခုန်နေကြသည်။ မွေးခန်း၏ ပိုးသတ်ထားသော ခုံဖိနပ်များနှင့် လည်း မရင်းနှီးသေး၍ ထိုခုံဖိနပ်ကြီး မိမိ စီးနေရသည့်အဖြစ်ကို တော်တော် နှင့် အာရုံပြောက်၍ မရပေ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ၏ ညည်းညူအော်ဟစ် သံများကို ကြားရခါစက ဧဝံသိသည် မျက်နှာပျက်နေ၏။ သားအိမ်ကျ အား ကောင်းရန် ကိုယ်ဝန်ကိုလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပေးရင်း အမျိုးသမီးကို မကြည့်ရက် သဖြင့် မျက်နှာလွှဲနေရသည်။ သင်သင်ခိုင်က ကလေးနှလုံးခုန်နှုန်း နားထောင် သည့် အော်လံကလေးဖြင့် ကလေး၏ နှလုံးသံ Foetal heart sound ကို နားထောင်ရတာ ပျော်နေ၏။

“ပေးရှင်ကို အက်ပီကိုက်မယ်နော်...လာကြည့်ကြ၊ ဒါရိုက်ရှင်ကို မှတ်ထားကြ”

အလုပ်သင်ဆရာဝန် အစ်ကိုတစ်ယောက်က လှမ်းအော်တော့ အားလုံး ထို မွေးစင်သို့ ပြေးကြသည်။ Episiotomyဆိုသည်မှာ မွေးလမ်းကြောင်း ကျယ်အောင် ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ညှပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“လိုကယ်လ် ထုံဆေးကို ...ဟောဒီ နှုတ်ခမ်းသား အစွန်းတစ်ဖက် တစ်ချက်စီကနေ ထိုးမယ်”

ဆေးထိုးအပ် တစ်ဆုံးနီးပါး အပြောအောက် အသားလွှာကြားထဲ ထိုးလိုက်တော့ ဧဝံသိက ဣတ်ခနဲ အော်တော့မည့်ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်၍ ထိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။ မွေးစင်ပေါ်မှ အမျိုးသမီးကလေးသည် အသံသဲ့သဲ့ဖြင့်... တစ်ချက်သာ အော်၏။ ထုံဆေး အာနိသင် လာချိန်၌ ကတ်ကြေးဖြင့် အသားကို ကိုက်ဖြတ်တော့ ‘ကျွတ်...ကျွတ်...’ဟု တိုးတိုး ကလေးသာ ညည်းပြီး နောက်ထပ် အသံမထွက်ပေ။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်က ခုတင်ခြေရင်းမှာ ထိုင်ခုံဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

“လာ...ဘယ်သူမွေးမှာလဲ”

ဧဝံသိနှင့် သင်သင်ခိုင်က ရုတ်တရက် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။ စောဘုန်း နှင့် တင်မင်းသော်က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ မင်းမွေး ငါမွေးနှင့် ရှောင်ဖယ်နေကြသည်။ ထို့နောက် တင်မင်းသော်က ကျွန်တော် မွေးမယ်...ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်နှင့် အနီဝတ် ဆရာမကြီး၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် တင်မင်းသော်သည် သူ၏ ပထမဆုံး သောကလေးကို နောက်ငါးမိနစ်အကြာတွင် အောင်မြင်စွာ မွေးဖွားပေး လိုက်သည်။

“ပလေစင်တာ(အချင်း)ကို ချတဲ့အခါမှာ ကလေးမွေးသလောက်ပဲ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါ၊ ဟောဒီ ယူးထရပ်စ်နေရာကို ဘယ်ဘက်လက်နဲ့ ထောက်ကြည့်ထား...တွေ့လား၊ ကွန်ထရက်(ကျွဲ)ဖြစ်နေတဲ့ ယူးထရပ်စ် ကို တွေ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညာဘက်က ကော့ဒ်(ချက်ကြိုး)ကို မိမိရရကိုင်ထား၊ ဟုတ်ပြီ... တဖြည်းဖြည်းချင်း သာသာကလေးဆွဲယူ... မလောနဲ့၊ လောမကြီးနဲ့” အားလုံးသည် တင်မင်းသော်၏ ညာလက်ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့် ကြည့်နေကြ၏။ ချက်ကြိုးသည် အလိုက်သင့်ပါလာပြီး မွေးလမ်းကြောင်းမှ အချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်ခုလုံး ထွက်ကျလာသည်။

“ဟာ...ရပြီ”

တင်မင်းသော်သည် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံ ရောမောနေသဖြင့်

ဝမ်းသာ တုန်ရီလျက်ရှိသည်။ ပလတ်စတစ်ပုံးထဲသို့ ချလိုက်သော အချင်းကို ပြည့်စုံမှုရှိ မရှိ စစ်ဆေးတတ်အောင် ဆရာဝန်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ပြသသည်။

“ကလေးလေးကလဲ နွေးနွေးကြီး၊ placenta (အချင်း)ကလဲ နွေးနွေးကြီး”

တင်မင်းသော်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာပြောတော့ အခန်းထဲ ရှိသမျှ ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမများ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဇင်မီက ကလေးကို အမျိုးသမီး၏ ဝမ်းခိုက်ပေါ် တင်ပေးလျက် “သိပ်နာသလားဟင် အစ်မ” ဟု မေး၏။ အမျိုးသမီးက မောပန်းနာကျင်နေသည့်ကြားမှ ရွှင်လန်းစွာပြုံးသည်။ “နာတာပေါ့ ဆရာမရယ်”

“ဒါဆို နောက်ထပ် ကလေးယူချင်သေးသလား”

အမျိုးသမီးက ခဏ တွန့်ဆုတ်ပြီး “ယူမှာပေါ့” ဟု ဖြေ၏။ ဇင်မီနှင့် သင်သင်ခိုင် ပခုံးတွန့်လိုက်ကြသည်။

“ဒါ မိခင်မေတ္တာပဲနော်” ဟု ရေရွတ်မိ၏။ episiotomy ကတ်ကြေးခွဲရာကို ကျကျနန ထိုင်ချုပ်နေသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးက ပြုံးသည်။

“မိခင်မေတ္တာက ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများပါမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တခြားအကြောင်းရင်းတစ်ခုလဲ ပါသေးတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောရင် ခင်ဗျားတို့အမျိုးသမီးတွေ ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်း ရုန်တွေ့ကြလိမ့်မယ်”

ဇင်မီနှင့်သင်သင်ခိုင်သာမက ဝေဘုန်းနှင့်တင်မင်းသော်ပါ စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။

“ဘာအကြောင်းလဲဗျ”

ဆရာဝန်က ချုပ်ရိုးတစ်စကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကြည့်ပြီး ချည်လိုက်၏။ ထို့နောက် အနားမှာဝိုင်းနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသား ကလေးများကို မော့ကြည့်သည်။

“မက်ဆိုချီဇင်(မ်)ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိပြီပေါ့နော်၊ အရင်က မသိရင်လဲ ဖော်ရင်းဆစ်မက်ဒီဇင်(မူခင်းဆေးပညာ)မှာ သင်ရမှာပေါ့”

ဇင်မီက အနည်းငယ် မျက်မှောင်ချိုလျက် ... “သိပါတယ်ဆရာ... pleasure of pain ကို ခေါ်တဲ့ စကားလုံးပါ” ဟု ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ဖြေလိုက်သည်။ ဆရာဝန်က အပ်ကောက်ကလေးကို အသားထဲ ထိုးကော်ရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“တော်တယ်”

“ဒါပေမယ့်... ဘာဆိုလို့လဲ ဆရာရဲ့”

“ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်တော် ပြောမလို့၊ အမျိုးသမီးတွေ တော်တော်များများမှာ အဲဒီ နာကျင်မှုအပေါ်မှာ သာယာစိတ် အနည်းနဲ့ အများ ရှိကြတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်... ဆိုက်ကို လိုဂျီဘာသာရပ်က ပြောတာ”

ဆရာဝန်လေးက ကမန်းကတန်း အကာအကွယ်ယူလိုက်သည်။

“ယောက်ျား ရိုက်တာနက်တာကို သည်းညည်းခံနေတဲ့ မိန်းမတွေဟာ အဲဒီ မက်ဆိုချီဇင်(မ်)စိတ်ကို အခြေခံနေတယ်လို့ ကျွန်တော်ဖတ်ဖူးတယ်၊ နောက်ပြီး မိန်းမတွေမှာ အခုလိုကြုံရတဲ့ labour pain (မီးဖွားဝေဒနာ)ပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ဒီ နာကျင်မှုကိုတော့ သူတို့ဟာ မိခင်စိတ်နဲ့ပဲ တွန်းလှန်ပြီး ခံစားနေရတာပါ ဆရာရဲ့”

ဇင်မီက ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့လေသည်။ ဆရာဝန်က လက်မြောက်ပြကာ ရယ်၏။

“အာ...ဒါ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်ဖို့အတွက် ပြောပြတာနော်၊ ခင်ဗျားတို့ အသက်အရွယ်၊ အတွေ့အကြုံရင့်လာတဲ့အခါ ဖရွိုက်ဒ်တို့ ပြောတဲ့ စကားတွေ မှန် မမှန် သုတေသန ထပ်လုပ်ကြနိုင်အောင် ကျွန်တော်က လမ်းဖွင့်ပေးတာပါ။”

ဇင်မီသည် တစ်ညလုံး ထိုဆရာဝန်၏စကားကို မကြေလည်ပေ။

“တခြားကိစ္စတစ်ခုခုနဲ့ ဥပမာပေးရင် ငါ ခံနိုင်ပါသေးတယ်ဟာ၊ အခုလို သေဘေးနဲ့ရင်ဆိုင်ရလောက်အောင် နာကျင်တဲ့ labour pain (မီးဖွားဝေဒနာ) နဲ့ ဥပမာပေးတာတော့ ငါမခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ ဒီ နာကျင်မှုကို ထပ်ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာဟာ သူတို့ အသွေးအသားကနေ အချစ်နဲ့ တည်ပြီး မွေးလာမယ့်ရင်သွေးလေးတွေကို လက်ခံရယူဖို့ဟဲ့၊ အဲဒီအကြောင်းရင်းက လွဲလို့ ဘာမှမရှိဘူး။”

ယောက်ျားတွေအပေါ် အကောင်းဘယ်တော့မှမမြင်တတ်သည့် ဇင်မီ အကြောင်းကို သိနေသည့် ဝေဘုန်းက ဘာမှ စောဒကမတက်ဘဲ အသာနားထောင်နေရလေသည်။

ထိုညက masochism နှင့်ပတ်သက်၍ မိန်းကလေးအုပ်စုသည် ညတစ်နာရီခွဲအထိ ၅ ယောက် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ စိတ်ရောဂါကို စိတ်ဝင်စားသော ခင်လှဝေက သူဖတ်ခဲ့သောစာများ၏ အဆိုကို စဉ်းစဉ်းစားစား တွေး၏။

“ဖရွိုက်ဒ်က ရှင်းပြတာကတော့ masochism ဟာ death instinct အသေးစားမျိုး သဘောပဲ။ လူတိုင်းလူတိုင်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ သေချင်စိတ်

death instinct ရှိတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ masochism လဲ အနည်းနဲ့အများ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် passivity (ပြင်ပအရာဖြုတ်ပြင်သည့် အတိုင်း ထိခိုက်ခြင်း) ရယ်၊ masochism (နာကျင်မှုအပေါ်သာယာခြင်း) ရယ်၊ narcissism (ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခြင်း) ရယ် အဲဒီသုံးမျိုးဟာ မိန်းမတွေရဲ့ အခြေခံစရိုက်လက္ခဏာတွေပဲတဲ့”

“အင်း...၊ ဖြစ်နိုင်တယ်နော်” မမက စဉ်းစဉ်းစားစား ထောက်ခံသည်။

မြရွက်ညိုက နှုတ်ခမ်းလေးအသာတွန့်ကျွေး၍ ငြင်းဆိုသည်။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိန်းမတွေဟာ physical pain (ခန္ဓာကိုယ်ဝေဒနာ) ရော၊ psychological pain (စိတ်ဝေဒနာ) ရော တစ်ခုခုကို မခံစားချင်ကြဘူး။”

“မဟုတ်ဘူးလေ ညိုရဲ့ conscious mind (အသိစိတ်) နဲ့ မဟုတ်ဘဲ နဲ့ subconscious mind (မသိစိတ်) နဲ့ သာယာနေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

ခင်လှဝေက ခပ်ဆဆမေးတော့ မြရွက်ညိုက ခါးခါးသီးသီး ခေါင်းယမ်း၏။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

Masochism သဘောတရားကို ဘာကြောင့် မြရွက်ညိုခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရသလဲဟုသည့်အဖြေမှာ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း(က) နှစ်ကုန်ခါနီးတော့ အဖြေပေါ်သွား၏။

တစ်ရက်တွင် မှုခင်းဆေးပညာ (Forensic Medicine) အချိန်၌ ကျောင်းသားအားလုံး ဆေးရုံကြီးရေခဲတိုက်သို့ သွား၍ case တစ်ခုကြည့်ရသည်။

“မပြောမရှိနဲ့နော်... ဒီနေ့လယ် လက်ချာမရှိဘူးတဲ့၊ ဒါပေမယ့် လစ်
မယ်မကြနဲ့ မော်ကျူရီမှာ case တစ်ခု (အလောင်းတစ်လောင်း) ရှိတယ်”
ကျောင်းသားတစ်ယောက်က စာသင်ဆောင်ခန်းမ ရှေ့ဆုံးထွက်၍
အသိပေးတော့ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ ဝေးခနဲ ထအော်ကြ၏။ သူတို့
သည် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းသော သမားရိုးကျစာသင်ချိန်ကြီး လွတ်သွား၍
ပျော်ကြသည်။

“ဘာကော့စ်လဲဟင်... ဘာကော့စ်လဲ”

“Hanging (ကြီးဆွဲချသေခြင်း) တဲ့”

မြရွက်ညို၏ မျက်နှာလေး ဖြူပျော့သွားသည်ကို မိန်းကလေးများ
ဘယ်သူမှ သတိမထားလိုက်မိ။

“ငါမလိုက်ကြည့်တော့ဘူးဟာ... ငါမနေ့ကမှ ခေါင်းလျှော်ထား
တာဟ”

မြရွက်ညိုက ငြင်းတော့ သင်သင်ခိုင်က တားသည်။

“အို ညိုကလဲ... ဒီလောက်လဲ အနံ့စွဲလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စွဲတော့လဲ
ဘာဖြစ်လဲ၊ မြန်မြန်လျှော်ပြီး dryer နဲ့ မှုတ်တာပေါ့၊ hanging case က
ရှားတယ် ညိုရဲ့”

မသိသား ဆိုးဝါးစွာ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းဖြင့် ဆွဲခေါ်မိသည်။

“အေးလေ case ရှိတုန်း ကြည့်ရတာ မနှစ်ကလူတွေဆိုရင် hanging
(ကြီးဆွဲချသေခြင်း) ရော၊ strangulation (လည်ပင်းအစ်၍သေခြင်း) ရော
ဘာမှမရှိလို့ ဘာမှမကြည့်ရဘူး”

မမက ထောက်ခံ၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညိုကိုဆွဲ၏။ တချို့ မိန်းကလေး

များက ပရုတ်ဆီဘူးများဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကမ်းပေးနေ
ကြသည်။

“ကော်ယူလိုက်...နည်းနည်းယူထားလိုက်၊ နွယ်ရေ...ပရုတ်ဆီ ယူဦး
မလား ရော...ရော”

ရေခဲတိုက်၏ အနံ့အသက်ကို ပရုတ်ဆီနဲ့ဖြင့် အကာအကွယ်ယူ၍ မရ
မှန်း သိကြသော်လည်း နည်းနည်းမှသက်သာပါစေတော့ဟူသည့် မျှော်လင့်
မျက်ကလေးဖြင့် ပရုတ်ဆီရှုရင်း ရေခဲတိုက်သို့ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက်
လမ်းလျှောက်သွားကြလေသည်။

ရေခဲတိုက်ထဲရောက်တော့ ကြမ်းပြင်သမံတလင်းပေါ်မှာ ခွေလျက်
ကွေးကွေးကလေးလဲနေသော အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်လောင်းကို ကြည့်
ကြရသည်။ ကြီးဆွဲချသေသူများမှာ ယောက်ျားများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု
ထင်မှတ်ထားသော မိန်းကလေးအုပ်စုသည် မမျှော်လင့်ဘဲ အမျိုးသမီးဖြစ်
နေမှန်း သိရသောအခါ တစ်ခဏ ကြောင်အသွားကြ၏။ အမျိုးသမီး၏
လည်ပင်းမှာ ကြီးကွင်းမရှိတော့ပါ။ သို့သော် အရေပြားပေါ်တွင် ပွန်းပဲ့နေ
သောကြီးရာကို အရစ်လိုက် မြင်နေရသည်။ အမျိုးသမီးသည် အသက်
လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည်။ အသားအရေ စိုပြည်မှုမရှိ၊ ခပ်ညိုညို
စပ်ခြောက်ခြောက် ပိန်ပိန်လျှလျ မျက်နှာက ညိုညို၊ အဝတ်အစားက
နွမ်းနွမ်း...ကြားဖူးသလို မျက်လုံးပြူးနေတာတို့ လျှာထွက်နေတာတို့လည်း
မရှိပေ။ မိန်းကလေးတို့သည် အမျိုးသမီးအလောင်းကို ငေးရင်း ကြင်နာ
သနားစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာနာကျင်လာကြသည်။

သူမမှာ သားသမီးတွေ မကျန်ခဲ့ဘူးလား၊ သူမ၏ သားသမီးတွေကို

ဘယ်သူနှင့် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့မှာလဲ၊ ဘာအတွက် ယခုလို ကြီးဆွဲချွဲ
သတ်သေပါသလဲ၊ ဘယ်လိုကုသမှုများကို သူမ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေခဲ့ရပါသလဲ။
ဆရာရောက်လာပြီး ရှင်းပြဖို့ သင်ခန်းစာကို စလိုက်စဉ်မှာပင် မြရွက်
ညိုသည် မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ခွေခနဲညွှတ်ကွေး ပျော့ကျသွားလေသည်။

“ညို...ညို လုပ်ပါဦး၊ ညို...ဘာဖြစ်သွားလဲ”

အနီးဆုံး ဧင်မီက သူမကိုယ်လုံးလေးဖြင့် မြရွက်ညိုကို မနိုင်တနိုင်
ထိန်းထားခိုက် ခင်လှဝေနှင့်မမက ချက်ချင်းအနားရောက်လာပြီး မြရွက်ညို
ကို ထိန်း၍ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ မြရွက်ညို၏ နဖူးဆံစများမှာ ချွေးစေးများ
ဖြင့် နိုထိုင်းလျက် မြရွက်ညို၏ လက်ဖဝါးများမှာ ချွေးစေးများဖြင့် အေးစက်
လျက်ရှိသည်။

“အပြင် ခေါ်သွား... အပြင် ခေါ်သွား၊ ဒီ အထဲက ... ventilation
(လေဝင်လေထွက်) မကောင်းဘူး”

ဆရာက လှမ်းအော်သည်။ မြင့်မိုရ်က ထောင့်တစ်နေရာမှ မြရွက်ညို
ရှိရာ အပြေးအလွှား ရောက်လာပြီး လက်ကောက်ဝတ်သွေးတိုးနှုန်း စမ်း
ကြည့်၏။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံရှိရာ လက်ဖြင့်စမ်းရန် ရွယ်ပြီးမှ ဖြုန်းခနဲ ဝှေ့ကို
လှည့်ကြည့်ကာ 'heart' ကို နည်းနည်းလောက် စမ်းကြည့်စမ်းပါဝေ' ဟု
ပျာယိုးပျာယာ အမိန့်ပေး၏။ တကယ်တော့ မြရွက်ညို၏ နှလုံး ပုံမှန်ဖြစ်
နေပါသည်။

“ငါပွေ့ချိုလိုက်ရမလား”

မြင့်မိုရ်က မမနှင့်ဧင်မီကို တိုးတိုးလေးအကြံဉာဏ်တောင်းပြီး အဖြေ
မရသေးခင် မြရွက်ကို ပွေ့ချိုပြီးသားဖြစ်နေပြီ။ အပြင်က သန့်စင်သော
လေအေးအေးကို ရသည့်အချိန်၌ မြရွက်ညို သတိပြန်ရလာသည်။ သတိရ

ကြံ့ပြာကို မယုံကြည်ကြသူများ

လာမီနှင့် မြရွက်ညိုသည် အနီး၌ ဝိုင်းနေကြသော အုပ်စုကို တစ်ခါမှ မမြင်
ပူးသည့် သူစိမ်းများလို ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးမောနေ၏။

“မြရွက်...မြရွက် သတိကောင်းကောင်းရပြီနော်၊ နေကောင်းတယ်
နော်”

မြင့်မိုရ်က ရင်ခွင်ထဲမှ ဖြူပျော့နေသောမျက်နှာလေးကို အလောတကြီး
နဲ့ကြည့်နေ၏။

“မြရွက်ရေ...”

မြရွက်ညိုသည် မြင့်မိုရ်၏ ရင်ဘတ်ကို မျက်နှာအပ်၍ ရိုက်ကြီးတင်
ပိုလေသည်။

(၁၀)

မြရွက်ညို

တစ်လောကလုံးတွင် မြရွက်ညို အမြတ်နိုးဆုံး၊ အချစ်ဆုံးသူမှာ အမေဖြစ်သည်။

အမေသည် အသားညိုညို၊ အရုပ်ခပ်ပျပ်ပျပ် မျက်နှာက ဘဲဥပုံ သွယ်လျှ၍ အစဉ်ချိုပြုံးနေသော နှုတ်ခမ်းများဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အဖေနှင့်မရမီက အမေသည် တပ်ကုန်းဈေးထဲမှာ ဟင်းရွက်စိမ်း ရောင်းရသည်ဟု ပြောသည်။ မြရွက်ညို မသိပါ။ မြရွက်ညို သိတတ်သည့်အရွယ်ရောက်တော့ အဖေက ငရုတ်သီး၊ မန်ကျည်းသီး လှောင်သည့် ပွဲရုံလုပ်ငန်းဖြင့် တော်တော်အဆင်ပြေနေပြီ။ မြရွက်ညို အတွက် ဂါဝန်လှလှကလေးများ၊ မောင်လေးအတွက် ဝတ်စုံလှလှလေးများ

ကြွေကုန် မယုံကြည်ကြသူများ

ကို အဖေဝယ်ဝယ်လာတတ်ပါသည်။ မြရွက်ညိုတို့ ခြံဝင်းထဲတွင် ဖျာများ ဖင်း၍ ငရုတ်သီးများ အမြဲမပြတ်ရှိနေသည်။

“အမေရယ်...အဲဒီငရုတ်သီးတွေ မြန်မြန်ရောင်းလိုက်ပါ။ မွန်လွန်းလို့ မြရွက်ညိုက ငရုတ်သီးအနဲ့ မခံနိုင်လျှင် အဖေအား တိုက်တွန်းဖူး၏။ အမေက သဘောကျစွာရယ်၍ မြရွက်ညိုကို ပွေ့ဖက်သည်။

“ရောင်းမှာသမီးရယ်...စိတ်ချ၊ အဲဒီဘက်မှာ သွားမဆော့နဲ့ပေါ့နော်၊ တောင်ဘက်ခြမ်းက ရှောက်သီးပင်တွေနားမှာ သွားဆော့ပေါ့ သမီးရဲ့” အဖေကတော့ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်တတ်၏။

“ဒီ ငရုတ်သီးတွေက ပိုက်ဆံတွေ...နားလည်လား၊ အချိန်တန်တော့ သူ့အလိုလို ကုန်သွားလိမ့်မယ်၊ ကလေး ကလေးပီပီနေတာမဟုတ်ဘူး”

“အို အစ်ကိုကလဲ...ကလေးကို အဲလိုမငေါက်ပါနဲ့၊ မြ ပြောပါ့မယ်” အမေ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုများသည် ဘယ်ကနေ အဖေဆီ ဝင်ရောက်လာကြသလဲ မသိ၊ အဖေ ကြမ်းတမ်းသလောက် အမေက နူးညံ့အေးဆေးလှ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖေအရက်သောက်ပြီး အမေကို ရန်လုပ်လျှင် အမေက မြရွက်ညိုတို့ မကြားအောင် တိုးတိုးကလေး ဖျောင်းဖျတ်တတ်သည်။

“အစ်ကိုရယ်...မူးရင်လဲအေးအေးဆေးဆေး အိပ်ပါနော်၊ ဒီမှာ သားက မအိပ်သေးဘူး၊ သမီးကလဲအိပ်ခါစ ရှိသေးတာ...လန့်နိုးသွားပါဦးမယ်”

အဖေသည် သူ့မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ အမေကို များများ မပေးဘဲ တစ်နေ့စာဈေးဖိုးကို တွက်၍ပေးတတ်သည်။ အေးဆေးသော အမေသည် အဖေမှာ ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲ သိဟန်မတူပေ။ မနက်ဈေးသွားခါနီးတိုင်း အမေက အဖေထံမှာ လက်ဖြန့်ခံ၍ ဈေးဖိုးတောင်းရလေ့ရှိသည်။

“အိမ်မှာ ငါးပိကုန်နေပြီအစ်ကို...ပုစွန်ခြောက်လဲ ဝယ်ရဦးမယ်”
လိုသည့်ပစ္စည်းကိုပြောမှ ထိုပစ္စည်းအတွက် ကျသင့်မည့်ပိုက်ဆံကို
ဖြည့်ပေးတတ်သည်။

“သမီးက အခုနှစ် ကျောင်းစတင်ရတော့မှာအစ်ကိုရဲ့၊ ကျောင်းဝတ်စုံ
ကလေးတွေ ချုပ်ရတော့မယ်”

မြရွက်ညိုကျောင်းတက်ဖို့ အင်အားကလေးတွေကို အမေကိုယ်တိုင်
ကတ်ကြေးနှင့်ကိုက်ပြီး ဓားနားတပ် အိတ်ကလေးတွေ၊ ကော်လာအတွန့်
ကလေးတွေ၊ ခါးစည်းကြီးကလေးတွေ ဝေနေအောင် တွန့်ထားသော ခါးတွန့်
ကလေးဖြင့် မြရွက်ညိုနှင့် ကွက်တီဖြစ်အောင် လှပနေလေ့ရှိသည်။

“အမေ...အဖေဆီက ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးတောင်းထားပါလား
အမေရဲ့”

မြရွက်ညိုက အကြံပေးတော့ အမေဖြိုးရယ်သည်။ ဘာမှ မဖြေပေ။

“အဖေမှာရော ပိုက်ဆံတွေ မရဘူးလား”

“ဟိုတုန်းကတော့ အမေဈေးရောင်းတော့ ပေါပေါသုံးရတယ်၊ အခု
တော့ ညိုအဖေက အဖေကို ဈေးမရောင်းရဘူးတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲအမေ”

“အမေ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပေါ့”

“ဟုတ်ပါဘူး”

မြရွက်ညိုက အဖေကိုငေးမော၍ နှုတ်ခမ်းစုမိသည်။

“အဖေပုဆိုးတွေ၊ အင်အားတွေ ဖွပ်ရတော့လဲ အမေမောတာပဲ၊ ဒါပေ
မယ့် အဖေကုပြီး မဖွပ်ပါဘူး၊ ခြင်ထောင်တွေ စောင်တွေလဲ အမေ
တစ်ယောက်တည်း လျှော်ရတာ၊ အဖေက ထိုင်ကြည့်နေတာ”

ကြည့်ကုန် မယ့်ကြည့်ကြသူများ

အမေက မြရွက်ညို၏ နဖူးကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် မနာအောင် ထုသည်။

“အဖေက သမီးတို့၊ မောင်လေးတို့ အစားကောင်းကောင်းစားဖို့၊
မာသင်နိုင်ဖို့၊ အဝတ်အစားလှလှလေးတွေ ဝတ်နိုင်ဖို့ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပင်
ပန်းပန်း လုပ်နေရတာမဟုတ်လား သမီးရဲ့၊ အဖေခမျာ ညနေမှ နားရတာ”

မြရွက်ညို သဘောမတူပါ။

“ဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ပြီး ဟိုဟာ
နဲ့၊ ဒီဟာနဲ့နဲ့ ကိုမောင်မြင့်တစ်ယောက်ပဲ လုပ်နေတာပါ”

“ကြည့်စမ်း...သမီးက တော်တော် မြင်တတ်ပါလား၊ ဒါပေမယ့်
သမီးငယ်သေးတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ အဲဒီလို စီစဉ်ညွှန်ကြားတာက အဖေ
အလုပ်လေ။ တစ်ခါတစ်ခါ အဖေကိုယ်တိုင် မန်ကျည်းသီးပိုတွေ၊ ငရုတ်
အိတ်တွေ မ၊ ရ၊ ချီရတယ် မဟုတ်လား”

မြရွက်ညိုက အဖေကိုချစ်သူဖို့ အမှောဘက်က လိုက်ခဲ့မိသည်ဟုပဲ
ထင်ခဲ့သည်။

မြရွက်ညို၏ ဘဝ အဆိုးဝါးဆုံး ဝေဒနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်
တစ်နေ့ကိုတော့ မြရွက်ညိုဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ပေ။

တစ်ရက်လုံး အဖေနှင့်အမေ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်နေခဲ့သည်။
ရန်ဖြစ်ရခြင်းနှင့် အမေငိုကြွေးရခြင်းအကြောင်းရင်းကိုတော့ မြရွက်ညို၏
ကလေးအတွေးဖြင့် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်သာ သိခဲ့၏။

“ဒါဖြင့် ဒီကိုယ်ဝန်က ဘယ်ကရတဲ့ကိုယ်ဝန်လဲ၊ ဟင် ...မိမြကြင်”
အမေက ပါးစပ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ပိတ်ကွယ်အုပ်လျက် ခပ်တိုးတိုး

ငိုရွိုက်နေခဲ့၏။

“အပျက်မ...မိန်းမယုတ်”

အဖေ သည်လိုဆဲဆိုသည်ကို မြရွက်ညှိတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေ။ အဖေသည် အရက်တွေမှူးလျက် တစ်အိမ်လုံးပစ္စည်းတွေ ရိုက်ခွဲနေ၏။ မြရွက်ညှိသည် သုံးနှစ်သားအရွယ် မောင်လေးကိုဖက်၍ အိမ်အပြင် ရွက်လှပန်းပင်အောက်၌ ကုပ်ကုပ်ကလေး ငြိမ်ဝပ်နေခဲ့သည်။

“မြ ဘယ်သူနဲ့မှ မဟောက်ပြန်ဘူး၊ အစ်ကိုကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ... ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ သူများတွေ ကြားကုန်ပါမယ်”

“ငါ့ကိုယ်ဝန် ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ငါ သားကြောဖြတ်ထားတာကို...။ မင်းမသိဘူးလေ၊ ဟုတ်တယ်...မင်းမသိအောင် လုပ်ထားတာမင်း တွေ့ကရာလူနဲ့...”

အမေ့စကားသံ ဗလုံးဗထွေးနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ယောက် ပြုလဲသံ၊ တစ်ခုခုကို တွန်းထိုးကန်ကျောက်သံတို့ကို ကြားရသည်။ မောင်လေးက တဟီးဟီးငိုသောအခါ မြရွက်ညှိသည် မောင်လေးကိုပဲ ချောရမလား၊ အမေ့ဆီပဲ သွားရမလား...ကလေးဦးနှောက်ဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်လောက်အောင် ရှိလေသည်။ မောင်လေးကို ချောမော့ပြီးမှ အိမ်ထဲသို့ တိတ်တိတ်ကလေး ချွတ်နှင်းဝင်လာခဲ့သည်။ အဖေက အိပ်ခန်းထဲမှ ဝုန်းခနဲထွက်လာတော့ ညှိလန့်သွား၏။ သို့သော် အဖေက ညှိကိုလည်း မမြင်၊ မောင်လေးကိုလည်း မမြင်၊ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး တံခါးကို ကြမ်းတမ်းစွာ ပိတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။

“အမေ...”

တိတ်ဆိတ်သော အိမ်တစ်ခုလုံးတွင် အမေ့ရှိက်သံသဲ့သဲ့သာ ကြားရ၏။ ညှိ အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားတော့ အမေက ပါးစပ်မှ ပေနေသည့်သွေးများကို ကပျာကယာသုတ်ပြီး ညှိတို့နှစ်ယောက်ကို ဆီးကြိုပွေ့ဖက်၏။

ကြားကို ဖယ်ကြည့်ကြသူများ

“သမီးတို့ ဘယ်သွားနေကြတာလဲ”

“ညှိတို့ ရွက်လှပင်အောက်မှာ ပုန်းနေကြတယ်၊ အဖေ့ကို ညှိ ကြောက်တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အမေ့ကို အားကိုးတကြီးဖက်၍ ငိုမိလေသည်။ အမေက မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်ကာ နှစ်သိမ့်၏။ တကယ်တော့ အမေ၏ နှစ်သိမ့်ဖက်ပွေ့မှုများသည် ခိုကိုးရာမဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ သွေးစူးသွေးတမ်း တွယ်တာမှုများဟု ဟိုစဉ်က ညှိမသိခဲ့။ ညှိ လုံးဝမသိခဲ့ပေ။

ထိုညက အမေ့ချောသိပ်သဖြင့် ညှိတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ ညှိအိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသောအခါ တစ်အိမ်လုံး ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ နံနက် အရုဏ်တက် အချိန်မို့ ထရံပေါက်ကလေးများမှ အားနည်းစွာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော အလင်းရောင်မှိန်ပျူပျူကို သတိထားမိသည်။ ခါတိုင်း ဤအချိန်ဆိုလျှင် မီးဖိုချောင်ဆီမှ အိုးသံခွက်သံ၊ ရေသံတို့ကို ကြားနေရပြီး အမေသည် နံနက် မိုးလင်းလင်းချင်း ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်လှေရှိသူ မဟုတ်လား။ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် အမေနိုးနေသင့်ပြီ၊ ချက်ပြုတ်ပြီးစီးသင့်ပြီဟု ညှိထင်သည်။ တစ်ခဏ စောင့်နေပြီး ဘာသံမှ မကြားရသောအခါ ညှိအိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ အသံတစ်စုံတစ်ရာကို နားစွင့်လျက် ခြေဖွင့်ပြီး အိပ်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အိပ်ခန်းတံခါးမှာ နေ့ထား၏။ ဟနေသော အကြားကလေးမှ ညှိချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ပျဉ်ခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အဖေတစ်ယောက်တည်း အိပ်နေသည်။ အဖေသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ အိပ်ပျော်နေသောကြောင့်

အဖေမျက်နှာမှာ ဒေါသရှိသေးသလား၊ ပုံမှန်အတိုင်းဖြစ်သွားပြီလား ညီ
အကဲမခတ်နိုင်။ ညီသည် အသာလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။

မီးဖိုရုံရာသို့ ခြေဖျားထောက်လာခဲ့သည်။

မီးဖိုချောင်သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။ မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင် အနိမ့်သို့
ခြေလှမ်းတစ်ထစ် ဆင်းလိုက်စဉ်မှာပင် ညီမျက်လုံးများက လေထဲမှာ တွဲလွဲ
ကျနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ လေးပင်သော
ထိုအရာဝတ္ထုကို ညီမြင်ဖူးပါသည်ဟု ထင်နေဆဲ...အမှောင်ကို တဖြည်းဖြည်း
ကျင့်သားရလာသောအခါ ထိုအရာဝတ္ထုကို ညီသိသွား၏။ ညီသည် တစ်ခဏ
သေသွားပြီးမှ အေးခဲတောင့်တင်းသော ကိုယ်ကလေး တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်
လျက် အသံကုန်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော်...အသံက မထွက်။

မီးဖိုချောင်ထုပ်တန်းပေါ်မှ တွဲလောင်းကျနေသော အမေသည် ညီကို
မမြင်၊ ဘာကိုမှ အမေ မမြင်။

“အမေ.....”

ညီနှုတ်ဖျားမှ အသံတိုးတိုးအက်အက်ကလေး ထွက်လာပြီး မီးဖို
ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဒူးထောက်လျက်သား ညီလဲကျသွားတော့သည်။

တစ်လလောက် ညီဖျား၍ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဆွံ့အနေခဲ့သည်။
အဖေသည် ဆရာဝန်၏ အပြစ်တင်စကားကြောင့် သူ့ခေါင်းသူ နံရံ
နှင့် ဆောင့်ဆောင့်ကာ ငိုလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်...ကျွန်တော့်ကြောင့် မမြကြင်သေရတာ”

အဖေ အမြဲအရက်ဖူး၍ တိုးတိုးရွိုက်ကာ ငိုကြွေးတိုင်း မြရွက်ညီ

အခန်းထဲမှ ချောင်းကြည့် ကျေနပ်နေလေ့ရှိသည်။ ဟုတ်တယ်...အမေ
သေတာ အဖေကြောင့်။ အဖေ သတ်လိုက်တာ။

သို့သော် အဖေထမင်းမစားဘဲ အရက်ချည်းသောက်နေသည်ကို အဖေ
အစ်မကြီးကြီးက ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ဆူပူပြန်တော့ မြရွက်ညီ အဖေကို
သနားရပြန်သည်။

“မင်းမှာ သမီး မိန်းကလေးလေးမွေးထားတာ သတိရဦး...မောင်
နီးမောင်ရဲ့၊ မင်းဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မိညီကလေး ကျောင်းဆက်ထား
ဖို့ကိစ္စ...အငယ်ကောင်လေး ပြုစုဖို့ကိစ္စ လုပ်ဦး”

မြရွက်ညီသည် အမေနှင့်အလွန်ရင်းနှီးသည်ဆိုသော အမေ့သူငယ်ချင်း
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး (မေမေဦး) ၏ အိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ် ဖြစ်
လာ၏။ မေမေဦးမှာ အောင်မိုးဟု ခေါ်သော သားတစ်ယောက် ရှိသည်။
အောင်မိုးက မြရွက်ညီထက် စာညံ့သောကြောင့် မြရွက်ညီက အမြဲစာပြနေ
ရလေသည်။ မောင်လေးကတော့ အဖေအိမ်မှာနေပြီး အဖေ၏ စောင့်ရှောက်
မှုအောက်မှာ နေရသည်။

“မေမေဦးက သမီးကို အသက်ကြီးတဲ့အထိ မွေးစားသွားမှာသမီးရဲ့၊
သမီးဖေဖေက အရက်သောက်တယ်လေ၊ သူ့အပေါင်းအသင်း တွေကလဲ
အိမ်ခဏခဏလာတာ မဟုတ်လား၊ သမီးနဲ့မဖြစ်ဘူး၊ မေမေဦးအိမ်မှာပဲနေ
နော်၊ သမီးပျော်သလိုသာနေ”

သို့သော် မြရွက်ညီသည် ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် အဖေနှင့် မောင်
လေးထံ အပတ်စဉ်လိုက်ဖို့ မေမေဦးကို ပူဆာရသည်။

အဖေအရက်သောက်တာကို မြင်ရလျှင် မြရွက်ညီစိတ်ဆင်းရဲပြီး

အဖေအရက်မသောက်ဘဲ ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေလျှင် မြရွက်ညို ပျော်ရွှင်ရလေသည်။

အသက်အရွယ် တော်တော်ရလာ၍ အဖေကိုဆွေးနွေးဖို့ ရဲဝံ့လာသော တစ်ချိန်မှာတော့ တစ်သက်လုံး ညှိရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုကို အဖေအား မေးလိုက်မိသည်။

“အဖေ...အမေ့ဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့အဖေဟာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ထိုမေးခွန်းသည် မြရွက်ညို၏ တစ်ဘဝလုံးအတွက် အရေးကြီးဆုံး သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ မြရွက်ညို၏ ပညာရေးထက်လည်း ပို၍ အရေးကြီး သည်။ မြရွက်ညို၏ အသက်ရှင်နေထိုင်မှုထက်လည်း အရေးကြီးသည်။ မြရွက်ညို၏ ဂုဏ်သိက္ခာထက်လည်း ပို၍ အရေးကြီးပါသည်။

အဖေက မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် မြရွက်ညိုကို ငေး မောကာ အားယူနေသေး၏။ ပြီးမှ မြရွက်ညို၏ နဖူးမှ ဆံစကလေးများကို လက်ဖြင့် သပ်ဖယ်သိမ်းပေးရင်း တိုးတိုးကလေး ဖြေ၏။

“အဖေ ကိုယ်တိုင်ပါပဲသမီးရယ်...”

ထိုစကားကြောင့် ညိုတစ်ကိုယ်လုံး တိမ်ခိုင်တိမ်လိပ်ကလေး တစ်ခုလို ပေါ့ပါးသွားလေသည်။

(၁၁)

မြရွက်ညို၏ဘဝကို သိပြီးသောအခါ မြင့်မိုရ်သည် မြရွက်ညိုအား မှုန်သူလို တစ်မျိုး၊ သူငယ်ချင်းလို တစ်မျိုး၊ နှမကလေးတစ်ယောက်လို တစ်မျိုး ကြင်နာမြတ်နိုးမိသည်။

မြရွက်ညို၏ ညိုလဲ့သောမျက်ဝန်းများမှာ ကြောက်လန့်ရိပ်တွေ ကင်း စင်ဖို့၊ နာကျင်ရိပ်တွေ ကင်းစင်ဖို့ မြင့်မိုရ်သည် အသက်နှင့်လဲ၍ပင် ကာကွယ် လိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်မိသည်။

သို့သော် သူသည် မြရွက်ညိုအား ချစ်စကားမပြောရသေးပေ။ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မြတ်နိုးလျှင် မိမိ၏ ရင်၌တည်သော ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ထိုမိန်းကလေးသိအောင် ဖွင့်ဟကြေညာရမည်ကို မြင့်မိုရ်သိပါ သည်။ သို့သော် မြရွက်နှင့်မိမိ၏ အဖြစ်တွင်တော့ ပြောစရာမလိုတော့ဘူးဟု ထင်သည်။

တစ်ဖွဲ့လုံးကို မိမိစာရှင်းပြနေစဉ် မိမိဦးတည်နေသည်က မြွေက
 မျက်နှာဖြစ်နေသည် မဟုတ်လား။ မလွဲသာမရှောင်သာ၍ စာမေးပွဲအတွက်
Hanging, strangulation စသည့် ပြဋ္ဌာန်းစာများကို ရှင်းလင်းဖတ်ကြား
 နေရစဉ် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် မကြာခဏ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်မိသည်
 က မြွေကမျက်နှာ။ ညညမှာ မိန်းကလေးအုပ်စု အဆောင်မှာ စာကျက်ရင်း
 စားဖို့ လက်ဖက်သုပ်၊ ရှောက်သီးသုပ်စသည့် အသုပ်များ သွားသွားပို့ရသည်
 အခါ အမြဲတစေ ပါလာတတ်သည်က မြွေကတစ်ယောက်တည်းသာ
 ကြိုက်နှစ်သက်တတ်သော ကြောင်လျှာသီးသုပ်...။

“မြင့်မိုရ်ရယ်...မနက်ဖြန်ကျရင် ၈၆ လမ်းအိမ်ကို လိုက်ပို့ပါနော်၊
 မေမေဦးက ငွေပို့ထားတယ်ဆိုလို့ သွားယူချင်လို့”

ယောက်ျားလေး သုံးယောက်ရှိသည့်အနက် ဝေဘုန်းကတော့ ဇင်မို
 ချစ်သူမို့ ထားလိုက်တော့။ တင်မင်းသော်နှင့် မြင့်မိုရ်တို့နှစ်ယောက်မှာ မြင့်မိုရ်
 ကိုသာ မြွေကက ချွဲနဲ့၍ အကူအညီတောင်းတတ်သည်။ တင်မင်းသော်က
 အားလပ်ပြီး မြင့်မိုရ်က မိဘခိုင်းထားသည့် ကိစ္စတစ်ခုခုရှိနေလျှင် မြင့်မိုရ်
 အားလပ်သည့်အချိန်အထိ မြွေကက စောင့်တတ်သည်။

“ဖတ်(စ်)(ထ်)အမ်ဘီ ရောက်ခါစတုန်းကလေ နင့်ကိုငါ သိပ်ချင်တာ...
 သိလား မြင့်မိုရ်”

မြွေကက တစ်ခါတစ်ခါ မြင့်မိုရ်စက်ဘီးနောက်မှာ ထိုင်ရင်း မြင့်မိုရ်
 ၏ နောက်ကျောကို မေးစေ့ကလေးဖြင့် ထိတွန်းလျက် ရယ်ကျဲကျဲ ပြော
 တတ်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သိဘူးလေ...ဆောင့်ကြွားကြွားနိုင်သလားလို့”

“ကိုယ်က...”

“အင်းပေါ့”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် မြွေကရယ်...”

“သင်ကတော့ပြောတယ်၊ မြင့်မိုရ်က ရိုးလဲနဲပါတ်ဝမ်းမို့ မနာလိုတာ
 ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့၊ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာနော်...အဲဒီတုန်းက မြွေကက ရိုးလဲနဲပါတ်
 ဖစ်(ဖ်)တိလေ...”

မြင့်မိုရ်ကတော့ အတိတ်ကို သိပ်စိတ်မဝင်စားလှ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ
 သဲကြီးမဲကြီး စိတ်ဝင်စား၏။

“အခုရောဟင်...မြွေက၊ အခု ကိုယ့်ကိုချင်သေးလား”

“အိုး...မေးနေစရာ လိုသေးလို့လားကွယ်”

အင်း...ဟုတ်ပါရဲ့၊ မေးနေစရာ မလိုတော့ပါ။

“ကိုယ် အခုတလော ရေမွှေးတွေ၊ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေ သိပ်သုံးတာ
 ပဲတဲ့၊ မေမေက ရယ်နေတယ်...သိလားမြွေက”

“အင်း...”

“သား...မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို ပိုးနေပြီလား...တဲ့၊
 မေမေက မေးတယ်”

မြင့်မိုရ်၏ နောက်ကျောကို မြွေကနှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် ထိလိုက်သည်
 ဟု မြင့်မိုရ်ထင်သည်။ ရယ်သံ ခပ်အစ်အစ်ကလေး ထွက်လာ၏။

“အင်း...အင်း၊ အဲဒီတော့...ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲဟင်”

“ဟုတ်တယ်မေမေ...ကျွန်တော်သူ့ကိုမရရင် သေသွားနိုင်တယ်လို့”
 မြွေကညှိုက မိန်းကလေးထုံးစံလို ရှက်မသွားဘဲ ခပ်ဟားဟား ရယ်လေ
 သည်။

နံနက်ပိုင်း ဆေးရုံမှာ လူနာဆောင်များ၌ စာသင်ရစဉ် မြင့်မိုရ်သည် မြရွက်ကိုသာ ဦးစားပေးလျက် လူနာစမ်းသပ်စစ်ဆေးစေသည်။

“မြရွက်...နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ နိုင်ယာစတိုးလစ် မာမာ (နလုံးညည်းသံတစ်မျိုး) ...သိပ်ရှင်းတာပဲ”

“မြရွက်...ပလူရယ်ရပ်(ဘ်)(အဆုတ်မြေ့ ပွတ်တိုက်သံ) နဲ့ တူတယ်၊ နားထောင်ကြည့်စမ်း”

မမ၏ မျက်စောင်းကို သတိထားမိမှ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် မမကို နေရာပေးရလေသည်။

မြရွက်အဆောင်သို့ တစ်ခါတစ်ခါလာတတ်သော မြရွက်၏ မွေးစားအစ်ကို အောင်မိုးဆိုတာကိုတော့ စတွေ့ကတည်းက မြင့်မိုရ်က မျက်နှာကြောမတည့်။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောမှာ သာ(ဒ်)မိတ်(တ်)ဟု မြရွက်ကပြောတော့ ပို၍ပင် မျက်နှာကြောမတည့်။ မြရွက်ကို ကြည့်သော မျက်လုံးများက စူးရှတောက်ပလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ မောင်နှမချင်းကြည့်သော မျက်လုံးများနှင့် သိပ်မတူဘူးဟု မြရွက်ကို ပြောမိသည်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ...ဒါ၊ လူကို မယုံတဲ့သဘောလား”

မြရွက်က ကျီစယ်သလိုမေး၏။

“မြရွက်ကို ယုံပါတယ်၊ ဒီကောင်ကို မယုံတာ”

သူ အနည်းငယ်ရိုင်းရိုင်းစွာ စွပ်စွဲတော့ မြရွက်က ရယ်သည်။

“အောင်မိုးက ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာပါဟာ” ဟု ပြောရာပြောကြောင်းပြောမှ သူ့ပို၍ ဒေါသထွက်သွား၏။

“အမ်မာလေး...သူ အဲဒီလိုချစ်မှာကို ဒီကောင်က ပိုကြောက်တာပဲ”

ကြမ္မာကို မယုံကြည်ကြသူများ

သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသော အုပ်စုက နားစွန်နားပျားကြားလျက် ဟားတိုက်ရယ်ကြလေသည်။

ဝေဘုန်း၊ ဇင်မိုကိုချစ်တုန်းက အဖွဲ့အတွက် ဘာမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမပိုသော်လည်း မြင့်မိုရ်ကမြရွက်ကို ချစ်လာသည့်အခါ ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော် ဦးနှောက်ခြောက်ရ၏။ မြင့်မိုရ်က ဇီဝါဆောင်ရှေ့ သွားပြီး သီချင်းဆိုချင်သည်ဟု ပြဿနာရှာလာသည်။

သီချင်းဆိုချင်သည်သာပြော၍ မြင့်မိုရ်သည် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုမှ မြောင့်အောင် မဆိုတတ်။ သန်းနိုင်တို့၊ မင်းမင်းလတ်တို့ သီချင်းများကို မဆိုထားနှင့်၊ ကိုင်ဇာ၏ သီချင်းကိုပင် သူ အစအဆုံး မရပေ။ ဆိုဖို့ ဆန္ဒရှိသည့် သီချင်းခေါင်းစဉ်ကိုပြောတော့ ဝေဘုန်းတို့ ဟားကြသည်။ နိုင်ထူး၏ 'သီလား' ဆိုသော သီချင်း။

“မင်းကွာ...ဘယ်တုန်းကမှ အနုပညာမဆန် ကဗျာမဆန်တတ်တဲ့ ကောင်က အခုမှ သီချင်းဆိုချင်ပြန်သတဲ့၊ အမေရေ...ကွန်တော်တို့ ကမ္ဘာကြီး အရင်လိုမလည်ဘဲ ပြောင်းပြန်များ လည်နေပြီလား အမေရယ်”

ဝေဘုန်းသည် ဂစ်တာကို ဒိုးဒိုးဒေါင်ဒေါင် အသံမြည်အောင်သာ ခေါက်တတ်၏။ နိုင်းထီးဆိုင်၏ သီချင်းသုံးလေးပုဒ်တော့ သူ တီးတတ်သည်။ နိုင်ထူး၏သီချင်းတော့ တစ်ပုဒ်မှ မတီးတတ်ပေ။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ...မြင့်မိုရ်၊ မင်းအိမ်ကကက်ဆက်ကို ဓာတ်ခဲထည့်ပြီး ယူလာနဲ့၊ အဆောင်ရှေ့မှာပွင့်၊ ငါတို့က ဂစ်တာတီးချင်ယောင်ဆောင်မယ်၊ မင်းက သီချင်းဆိုချင်ယောင်ဆောင်...မကောင်းဘူးလား”

မြင့်မိုရ်က နှုတ်ခမ်းလှုပ်၍ ဆဲရေး၏။

“ငါတို့ ဇော်ခင်ကို အကုသညီတောင်းရအောင်ကွ၊ ဒီကောင်က ဂစ်တာတီး သိပ်တော်တယ်”

တင်မင်းသော်၏ အကြံပြုချက်ကိုတော့ မြင့်မိုရ်က ချက်ချင်း ပယ်ချ၏။

• “မဖြစ်ဘူးကွ...ဒီကောင်အခုထိ သင့်ကို ပိုးနေတုန်းပဲ၊ တော်ကြာ ငါ့အတွက်လို့ မထင်ဘဲ သူ့ကို ငါတို့က အရေးပေးသလို ထင်သွားလိမ့် မယ်၊ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ ငါတို့က မိန်းကလေးရှင်တွေလေ...ထိန်းရမှာ ပေါ့ကွာ”

“မင်းအဲလို တွန့်တိုနေတာနဲ့ပဲ မိသင် ဒီတစ်သက် ယောက်ျား ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ အပျိုကြီးပဲ ဖြစ်ပစေ”

မြင့်မိုရ် မြရွက်အတွက် သီချင်းဆိုချင်သည့် ဆန္ဒသည် ဤကဲ့သို့ ပင် ပြီးဆုံးသွားပါသည်။

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)စာမေးပွဲကို အောင်မြင် သွားကြ၏။ ဇော်ခင်သည် သင်သင်ခိုင်ကို မျက်လုံးဖြင့် ချစ်ရေးဆိုဆဲ၊ သင်သင်ခိုင်ကလည်း ဇော်ခင်ကို လုံးဝမျက်နှာသာ မပေးသည့် အမူအရာမျိုး ကို ပြဆဲ၊ ဇင်မိက သင်သင်ခိုင်ကို ဖွင့်မမေးသော်လည်း ဇော်ခင်အပေါ် သင်သင်ခိုင်စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု ထင်နေဆဲဖြစ်သည်။ သင်သင်ခိုင်သာ မညာတတ်ဘူးဆိုလျှင် ဇင်မိသည် သင်သင်ခိုင်၏ စိတ်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ကို သိခွင့်ရလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သင်သင်ခိုင်၏ စိတ်ကို ဇင်မိ နားလည်ရ ခက်လှသည်။ မိမိသည် ယခုအခါ ဝေဘုန်းကို ဘဝတစ်သက်တာ အဖော်

ကြေးမုံကို ယုံကြည်ကြသူများ

မဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီးပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဇင်မိ အခွင့်ရသမျှ ရှင်းပြပါသည်။ ထိုအခါများတွင် သင်သင်ခိုင်သည် လျှို့ဝှက်သော အပြိုးကလေးဖြင့် ဇင်မိကိုငေးကြည့်နေတတ်သည်မှတစ်ပါး ဘာစကားမှ မပြောခဲ့။ ဇော်ခင် နှင့် မိမိ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် သင်သင်ခိုင် ဆုံးဖြတ်ရခက်နေသည်ဟု ဇင်မိ အနည်းငယ် ရိုးတိုးရိပ်တိတ်နားလည်ရသော်လည်း ဘာမှ သိမထား သူ ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်ကတော့ သင်သင်ခိုင်မနစ်သက်စရာ ဇော်ခင် ၏ အပြုအမူဘာများရှိပါလိမ့်ဟု နားမလည်နိုင်ပေ။

“မိသင်...နှင့် ဇော်ခင်ကို နည်းနည်းမှမကြိုက်တာ သေချာရဲ့လား”

တင်မင်းသော်က တစ်ခါတစ်ခါ သင်သင်ခိုင်ကို နှမတစ်ယောက်လို သဘောထား၍ စပ်စုတတ်သည်။ သင်သင်ခိုင်က နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ကျွေး ရှိ ပြီးလေသည်။

Final Part II Prebloc ကာလတွင် သူတို့သည် မျက်စိ နား နှာခေါင်း

လည်ချောင်း ဆေးရုံသို့ သွားရောက် စာသင်ကြားရ၏။ ထိုကာလတွင် ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်သည် သင်သင်ခိုင်အပေါ် ထားသည့် ဇော်ခင်၏ အကြင်နာတို့ကို တစ်ပိုင်းတစ်စ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အဝတ်အစား ဖိုသိဖတ်သိ၊ မျက်နှာထား မှန်ကုတ်ကုတ်နှင့် မိုက်ရိုက်အပြည့်နှင့် ဇော်ခင်မှာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့မှုများ မရှိသယောင် ထင်ရ၏။ သို့သော် ဇော်ခင်သည် သူတစ်ပါး ကို ညှာတာတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် လူနာများအပေါ်မှာ ကြင်နာတတ် လေသည်။ မျက်စိဆေးရုံ ပြင်ပလူနာကုဌာနတွင် မျက်စိလူနာများကို ဆရာများက စမ်းသပ်စစ်ဆေးစဉ် ဇော်ခင်က စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကူညီ၏။ လူနာများအပေါ် စကားပြောလျှင် သူငယ်ချင်းများအပေါ် စကားပြောသည်

ထက် ပို၍ ချိုသာသိမ်မွေ့၏။ သင်သင်ခိုင်အပေါ်မှာတော့ ပြောစရာပင် မလိုတော့ချေ။

“နင်မကြိုက်တာသေချာရင် ငါကြိုက်လိုက်တော့မလို့”

တင်မင်းသော်က မိန်းမလို မိန်းမရဟန် ခွဲခွဲဖြင့် သင်သင်ခိုင်ကို တီးတိုးတီးတိုး စ၏။ သူတို့နှစ်ယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်မောဟားတိုက် နေတာကို ဇော်ခင်မြင်သွားလျှင် မျက်နှာပျက်သွားပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်၍ မျက်နှာလွဲသွားတတ်သည်။

တစ်ခါတော့ တင်မင်းသော်က မိမိနှင့် သင်သင်ခိုင်၏ စကားပိုင်းထဲ သို့ ဇော်ခင်ကိုပါ ဆွဲခေါ်ရသည်။

“ဇော်ခင်... ငါ မိသင်ကို မင်းမှာခေါင်းပေါက်ကျယ်ရခြင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ရမလားကွ”

ထိုအခါ ဇော်ခင်သည် ခပ်ရှက်ရှက်နှင့် ရယ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့မျက်နှာမှာ ကလေးငယ်တစ်ဦးလို နူးညံ့ပြေပြစ်သွား၏။

စိတ်မဝင်စားဟန် ဟန်လုပ်တင်းမာဖို့ မေ့လျော့သွားသော သင်သင်ခိုင်က မျက်လုံးဝိုင်းကလေးနှင့် ဇော်ခင်ကို မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ဇော်ခင်သည် လှစ်ခနဲ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားကာ ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် ပြုံးငေးနေမိသည်။

“ပြောလိုက်မယ်နော်... ဟေ့ကောင်”

ဇော်ခင်က နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသောဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်ခါလျက် ဟက်ခနဲ ရယ်၏။

“ပြောလေ... ရပါတယ်၊ ကြားဖူးတာပေါ့”

ထို့နောက် တင်မင်းသော်က စပ်မြီဖြူနှင့် ငြိမ်သက်နေသည့်အခါ ဇော်ခင်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြောလိုက်သည်။

ကြွေးကို မယ်ကြည်ကြသူများ

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော့ခဲ့တဲ့ဒဏ်တွေပေါ့ သင်သင်ခိုင်ရဲ့”

သင်သင်ခိုင်က မျက်မှောင် မချိတချီနှင့် စဉ်းစားနေတော့ ဇော်ခင်က မိမိမှာခေါင်းကို မိမိပွတ်သပ်လျက် ဆက်ပြောသည်။

“သင်သင်ခိုင်တို့မိန်းကလေးတွေ ငယ်ငယ်က မန်ကျည်းစေ့နဲ့ ဆော့ဖူးလား”

“အင်း... ဆော့ဖူးတယ်၊ ဇယ်တောက်တာ”

“တို့ကတော့ ဇယ်မတောက်ဘူး၊ နှာခေါင်းထဲထည့်တယ်”
သင်သင်ခိုင် တကယ်အံ့သြသွား၏။

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပြိုင်ပြီး နှာခေါင်းပေါက်ထဲ မန်ကျည်းစေ့ ထည့်တမ်းကစားကြတာလေ ဘယ်သူ့နှာခေါင်းပေါက်က မန်ကျည်းစေ့ တယ်နှစ်စေ့ ဆုံသလဲလို့”

သင်သင်ခိုင်သည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို မေ့သွားကာ အသံထွက် ရယ်မောရင်း မေးမိ၏။

“ဘယ်နှစ်စေ့ ဆုံသလဲဟင်”

“သုံးစေ့”

သင်သင်ခိုင်၏ အရေးတယူမေးခွန်းကြောင့် ဇော်ခင်ပျော်သွားသည်။

“အို”

“ပြန်ထုတ်လို့ရရဲ့လား မေးဦး မိသင်”

တင်မင်းသော်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဝင်ထောက်၏။

“အောက်ဆုံး မန်ကျည်းစေ့ကို မေမေက ထုတ်ပေးတယ်၊ ဒုတိယ

မန်ကျည်းစေ့အတွက် ဆေးခန်းက ဆရာဝန်ဆီ သွားထုတ်ရတယ်။ တတိယ
မန်ကျည်းစေ့အတွက်တော့ မိတ္ထီလာဆေးရုံကြီးမှာ သွားပြီး ခွဲခန်းထဲမှာ
ထုတ်ရတယ်” ဇော်ခင်က ရယ်ရင်း ဖြေလေသည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်... ပျော်လို့လား”

“ပျော်တယ်၊ ထည့်တုန်းကတော့ ပျော်တယ်၊ ပြန်ထုတ်တော့ ခံလိုက်ရ
တာ ပြောမနေနဲ့”

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ခွဲစိတ်ခန်း၌ သင်သင်ခိုင် မူးဝေသွား
ခဲ့သည်။ သူတို့ section တွင် မိန်းကလေးဆို၏ ဇင်မီနှင့်သင်သင်ခိုင်သာ
ပါဝင်ပြီး ယောက်ျားလေးက (၇) ယောက်ပါဝင်သည်။ သူတို့ ထိုနေ့က ကြည့်
ရသော case မှာ (၇) နှစ်အရွယ် ကလေးမကလေး။ မျက်လုံးကင်ဆာဟု
အကြမ်းအားဖြင့်ခေါ်နိုင်သော Retinoblastoma ရောဂါသည် ကလေးမ
ကလေး။ မျက်လုံးတစ်လုံး လုံးကို ခွဲထုတ်ပစ်ရပြီး အရိုးနှင့်ကပ်နေသော
အသားများကိုပါ ခြစ်ထုတ်ပစ်ရသည်ဖြစ်ရာ အရိုးခေါင်းတစ်ခု၏ မျက်လုံး
ရာ အချို့တစ်ခုအဖြစ်သာ ကျန်တော့သည်။ မူးဝေတတ်သော သင်သင်ခိုင်
ကို ဇင်မီကတော့ မေးပါသည်။

“သင်... ဖြစ်ရဲ့လားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်”

သင် ဇွတ်ပေ၍ ဆက်ရပ်ကြည့်နေသည်မှာဇော်ခင်ရှေ့မှ ဖြစ်ချင်
ဖြစ်မည်။ သင်ကိုယ်တိုင်လည်းမသိ၊ ဇင်မီလည်းမသိနိုင်။ နောက်ဆုံး သင့်
မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာပြီး ရင်ခေါင်းထဲမှ စူးစူးရှရှ ထိုးအောင်လာသော
အခါကျမှ ဆရာကိုခွင့်တောင်း၍ အခန်းထဲမှထွက်သည်။ သင်သင်ခိုင်ကို

ကြွေးကြော် ဖယ်ကြည့်ကြသူများ

မရိပ်လိုကြည့်နေသော ဇော်ခင်သာမရှိလျှင် အခန်းတံခါးပေါက်ရှေ့မှာ
လင် သမံတလင်းပေါ် ပစ်လဲသွားနိုင်၏။ ယခုတော့ ဇော်ခင်က မျက်ခနဲ
ဖြူး၍ ပွေ့လိုက်လေသည်။ သတိမလစ်သော သင်သင်ခိုင်က မျက်လုံး
ဖွင့်လျက်နှင့် ဘာမှမမြင်ရဘဲ “တင်မင်းလား... ဖယ်ဖယ် ရတယ်၊ ငါ
မပြင်ထွက်မလို့” ဟု တွန်းသည်။ ဇော်ခင်က အိုးတိုးအန်းတန်းဖြင့်
သင်သင်ခိုင်ပခုံးကိုထိန်း၍ အခန်းပြင် ထုတ်သွားသည်။ အခန်းပြင်မှာရှိ
သော ပြတင်းပေါက်ဘေး သွားရပ်တော့မှ သင့်မျက်လုံးတွေ မြင်လာရသည်။
ဇော်ခင်ကို မိမိအနီးမှာ မြင်ရတော့ လန့်သွားပြီး “တင်မင်းရော” ဟုမေး၏။
ဇော်ခင်က ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်လေသည်။ “ဟို... ဆရာပတ်တီး
ညည်းတာကို ကုနေရလို့နဲ့ တူတယ်”

ညနေမှာ သင်သင်ခိုင်အဖြစ်ကို တစ်ဖွဲ့လုံး သိသွားကြတော့ စိတ်ဓာတ်
ကျသွားကြသည်။

“အဲလိုသာ အိုတီထဲမှာ မူးမူးနေရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးခွဲမလဲဟင်”

“မပြောတတ်ဘူးဟာ ငါလဲ ထိန်းရင်းထိန်းရင်းကနေ ဖြစ်သွားတာပဲ။
မခွဲရလဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ခွဲကြည့်လို့မှမရရင် ဆေးရုံအလုပ်မဝင်ဘဲ အပြင်
ဆရာဝန်လုပ်ရမှာပဲ”

သင်သင်ခိုင်က မျက်လုံးကလေးပြူးလျက် ဧည့်စားရင်း ဖြေ၏။

“အပြင်မှာလဲ သွေးတွေ ဒဏ်ရာတွေနဲ့တော့ ဘယ်လွတ်မလဲ သင်ရဲ့၊
ဓားခုတ်ဒဏ်ရာတွေလာမယ်၊ စုတ်ပြဲဒဏ်ရာတွေလာမယ်၊ ဆီဘေးရှုပ်စ်
ဆစ်(စ်)(တ်)တို့ ဘာတို့လာရင် ခွဲထုတ်ပေးရမယ်”

သင်သင်ခိုင်က ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလဲ တခြားအလုပ် လုပ်စားမှာပေါ့ဟာ”

မြင့်မိုရ်က သင်သင်ခိုင့်ကိုငေးမောကာ ခေါင်းယမ်းနေသည်။

“နင် ဆရာဝန်အလုပ်ကို ဝါသနာပါတယ်မဟုတ်လား သင်”

သင်သင်ခိုင့်သည် လျှို့ဝှက်သော အပြုံးကလေးဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ပြုံးနေသေး၏။ နောက်မှ လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားပြီး ဖြေသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ဝါသနာမပါဘူး... တစ်စက်မှ ဝါသနာ မပါဘူး”

မျှော်လင့်မထားသော အဖြေဖြစ်၍ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ သင်သင်ခိုင့် ဟန်ဆောင်ကောင်းလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆေးကျောင်းလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာလဲ၊ အမေ အမေ တိုက်တွန်းလို့လား”

သင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ကွေး၍ ပြုံး၏။

“သူတို့က မတိုက်တွန်းပါဘူး၊ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ် လာတာ”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“အခုလောလောဆယ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆရာဝန်လိုင်းက အကောင်းဆုံး၊ အမှတ်အများဆုံး၊ လူကြိုက်အများဆုံးမဟုတ်လား။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံး ဆိုတာကို ရချင်တဲ့စိတ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တာ”

သင်သင်ခိုင့်၏ နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးကလေး ပျောက်သွား၏။

“ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ကို သူများပေးသမျှပစ္စည်းတွေ အားလုံးက အကောင်းဆုံးတွေ မဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒုတိယတန်းစား၊ တတိယတန်းစားတွေ၊ တစ်ပတ်နှစ်ပတ်တွေ။ ငါ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတာကို တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒီတော့ ဆယ်တန်းကို ငါ ဂုဏ်ထူးအများကြီးနဲ့ အောင်ရမယ်၊ တစ်မြို့လုံးမှာ ငါ အမှတ်အများဆုံးဖြစ်ရမယ်၊ ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ငါ့ဝီရိယနဲ့ကြီးစားပြီး ရလာတဲ့

ကံကြမ္မာကို မယုံကြည်ကြသူများ

ငါ့ ကိုယ်ပိုင်ဘဝဟာ အကောင်းဆုံး ဘဝ ဖြစ်ရမယ်၊ အကောင်းဆုံးပညာ ဖြစ်ရမယ်... အဲဒီရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုတည်းနဲ့ ဟောဒီကျောင်းကို ငါ ရောက်လာခဲ့တာ”

သင်သင်ခိုင့်၏ မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များ တဖြည်းဖြည်း ရစ်ဝဲ စုအိုင်လာ၏။

“ငါ့ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးဆိုလို့ ဒီတစ်ခုပဲ ရပါသေးတယ်ဟာ”

(၁၂)

သင်သင်ခိုင်

မောင်နှမသုံးယောက်ထဲတွင် သင်သင်ခိုင်သည် ဒုတိယမြောက် ဖြစ်ပြီး အလတ်ဖြစ်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏အထက်မှာ အစ်ကို တစ်ယောက်၊ အောက်မှာ မောင်တစ်ယောက်ရှိသည်။

မိဘတွေဟာ သားသမီးတွေကို တန်းတူ ချစ်မှချစ်ရဲ့လားဟူသော မေးခွန်းကို သင်သင်ခိုင် အသက် ၄ နှစ်သမီး အရွယ်မှာ စ၍ တွေးတတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဖေနှင့်အမေသည် ကိုကိုနှင့်သင်သင်ခိုင်နှစ်ယောက်တွင် ကိုကိုကို ပို၍ဦးစားပေးသည်။ မုန့်နှစ်ခုကို တစ်ခုစီဝေလျှင်ပင် ကိုကို မကြိုက်သည့် မုန့်ကိုမှ သင်သင်ခိုင်စားရ၏။ ကစားစရာပစ္စည်းများဆိုလျှင် သင်သင်ခိုင်

ကယ်တော့မျှ အသစ်ကျပ်ချွတ်မရ၊ ကိုကို ဆော့ပြီး ငြီးငွေ့လာပြီဖြစ်သော ကစားစရာများကိုသာ သင်သင်ခိုင် ဆော့ကစားရသည်။ ကိုကို လက်တည့်စမ်းပြီး ဖျက်ဆီးပြင်ဆင်၍ စက်သိပ်မကောင်းတော့သော သံပတ်စက်ရုပ်မျိုး၊ တီးများပြုတ်နေသော အရုပ်မော်တော်ကားမျိုး၊ လက်မောင်းအဆစ်တွေ ချောင်ပြီး ခဏခဏပြုတ်တတ်သော ကော်ပတ်ရုပ်မျိုး...အဲသည်အရုပ်မျိုးကိုသာ သင်သင်ခိုင် ဆော့ခွင့်ရသည်။

“ကိုကိုလား... အမယ်လေး သားကြီးက သိပ် ဉာဏ်ကောင်းတာ အေးရဲ့၊ ဟောဟိုအိမ်ကလေးက သူဆောက်ထားတာလေ...လူကြီး ပြခရာ မလိုဘူး”

သင်သင်ခိုင် ကိုင်ကြည့်လျှင် ကိုကိုက လက်သီးနှင့်ရွယ်တတ်၍ ဆော့ဖို့ မပြောနှင့် ကိုင်၍ပင် ကြည့်ခွင့်မရသော ပလတ်စတစ်ပြားကလေးများဖြင့် အိမ်ဆောက်ရသည့်ကစားစရာကို သင်သင်ခိုင်က နံဘေးမှာသာ ထိုင်ကြည့်ခဲ့ရသည်။ မောင်ကလေးကိုမွေးသောအခါ အဖေ အလွန်ပျော်သည်ဆိုတာ ငိုတိုးရိတ်တိတ်မှတ်မိ၏။ သင် မွေးတုန်းက အဖေပျော်ရဲ့လား သင် မသိပေ။ မောင်ကလေးကိုမွေးလာပြန်တော့ သင်သင်ခိုင်သည် မောင်လေးမကြိုက်သည့် မုန့်ကိုသာ စားရလေသည်။

“သမီးရယ်... သမီးက အကြီးမဟုတ်လား၊ မောင်လေးကို ညာတာပါနော်”

ထိုစကားသည် အဖေ အမြဲဆုံးမသည့်စကားဖြစ်၍ သင်သင်ခိုင်၏ နားထဲမှာ ခွဲနေပြီ။

“စိတို့များ သိပ်ကံကောင်းတာပဲ သားနှစ်ယောက်တောင်၊ ကိုယ့်မှာတော့ သမီးချည်း သုံးယောက်မွေးလို့ စိတ်ညစ်နေရတယ် စီရေ”

အမေ့သုငယ်ချင်း ဒေါ်ဒေါ်အေး ခဏခဏပြောသည့်စကားသည် သင့်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ သမီးတွေမွေးတာ စိတ်ညစ်စရာလား။ သားတွေမွေးတာ ကံကောင်းတာလား။ ဘာကြောင့် သားတွေက ကံကောင်းပြီး သမီးတွေက ကံဆိုးပါသလဲ။ သင်သည် ကလေးအတွေးဖြင့် ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားကြည့်၏။ အဖြေမထွက်ပေ။ သင် နားလည်သမျှ ပြောရလျှင်တော့ ကိုကိုနှင့် မောင်လေးသည် အမြဲတမ်းလိုလို ဆော့ကစားခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်နေခဲ့၏။ သင့်လို မေမေအဝတ်များကို တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ ခေါက်မပေးတတ်ပေ။ အမေကလည်း တစ်ခုခု ခိုင်းစရာရှိလျှင် မညည်းမညှူလုပ်တတ်သော သင့်ကိုသာ ခိုင်းလေ့ရှိ၏။

“သမီးရေ... ကြောင်အိမ်အောက်ဆုံးထပ်က ဆပ်ပြာခဲကလေး ယူခဲ့ပါဦး”

“သမီးရေ... စားပွဲပေါ်က ပဲသီးဗန်းကလေး အမေ့ဆီယူခဲ့နော်”
 သင်သင် လေးငါးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက အမေပင်ပန်းမှာကို မကြည့်ရက်၊ အမေ အဝတ်လျှော်လျှင် ဘေးမှာ ဂါဝန်လေး စုသိမ်းပြီး ဆောင့်ဆောင့်ထိုင်ကာ အမေလုပ်သမျှ မှတ်သားနေခဲ့သည်။

“သင်ကြီးလာရင် အမေ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေ... သင်က အဝတ်တွေ လျှော်မယ်”

အမေက ရယ်လေသည်။
 မောင်လေး၊ ကိုကိုတို့နှင့်အတူ အမေက သင့်ကို ရေချိုးပေးလျှင် သင်က ဘောင်းဘီကလေး ဝတ်လျက် ချိုးရပြီး မောင်လေးတို့ကတော့ ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ချိုးခွင့်ရသည်။ မိုးရွာသည့် အခါ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းထဲ ထွက်၍ မိုးရေချိုးရန် အလွန်ပျော်သော သင်သင်သည် ကိုကိုတို့နှင့်အတူ ကိုယ်တုံးလုံး

ရှုတ်၍ မိုးထဲရေထဲ ပြေးချင်လေသည်။ သို့သော် သင်သင် ထိုအခွင့်အရေးကို ကြာရှည်မရခဲ့။

“အမေ... အမေ့သမီး ဘောင်းဘီလဲမပါဘူး၊ အမေ ပြောဦး”
 ကိုကိုက ခြောက်နှစ်သား၊ သင်သင်က လေးနှစ်သမီး၊ မောင်လေးက နှစ်နှစ်သား။ ကလေးအရွယ်ချင်းတူတူ သင်သင် ဘောင်းဘီ မဝတ်တာကို အထူးအဆန်းလုပ်၍ ကိုကို ဘောင်းဘီမဝတ်တာကျတော့ မထူးဆန်းပြန်ဘူးတဲ့။

“သမီး... ဘောင်းဘီဝတ်လေ”
 “ဟင်... ကိုကိုလဲ မဝတ်ဘူး၊ မောင်လေးလဲ မဝတ်ဘူး”
 “ဟဲ့ သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီးက မိန်းကလေးလေ... ရှက်စရာကြီး၊ လာ”

‘မိန်းကလေး’ နှင့် ‘ရှက်စရာကြီး’ ဟူသော စကားနှစ်မျိုး၏ ဆက်စပ်မှုကို သင်သင်သည် အမေအပြောဖြင့် ပုံသေနည်းတစ်ခုလို မှတ်ယူနာခံခဲ့ရသည်။

မောင်လေးတို့က မရှက်ရဘဲ သင်သင်က ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာလဲ။ သင်သင် နားမလည်နိုင်။ ကိုကိုတို့၏ ကိုယ် အောက်ပိုင်းနှင့် သင်၏ ကိုယ်အောက်ပိုင်း ကွဲပြားခြားနားသည်ကိုတော့ သင်သိ၏။ သို့သော် ထိုကွဲပြားခြားနားမှုကြောင့် သင် ရှက်စရာလိုသည်ဆိုတာကိုတော့ သင် နားမလည်ခဲ့ပေ။

သူများပစ္စည်းကို သူများမပေးဘဲယူတာဟာ ရှက်စရာ။ ဆဲတာဟာ ရှက်စရာ။ လူကြီးတွေကို မရိုမသေ ပြန်ပြောတာ ရှက်စရာ။ စာမတတ်တာဟာ ရှက်စရာ... စသည်ဖြင့် ရှက်စရာ... ရှက်စရာ ဟူသော လုပ်ရပ်များ

သည် မကောင်းသောလုပ်ရပ်ကိုခေါ်သည်ဟု ယေဘုယျ နားလည်ထားသော သင်အတွက် 'မိန်းကလေး' နှင့် 'ရှက်စရာ' ကို ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစား လိုက်သောအခါ 'မိန်းကလေး' နှင့် 'မကောင်းတာ' အတူတူပင်ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု ထင်သွားသည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကိုကိုနှင့်မောင်လေး ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့်ပဲ ထိုင်ထိုင် အမေ့အတွက် ဘာမှ ပြဿနာမရှိ၊ သို့သော် သင်သင် ကိုကိုတို့ထိုင်သလို ထိုင်မိလျှင် အမေအပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ဂါဝန်ကို ဆွဲချပေးတတ်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ သမီး ဂါဝန်ကို ဒီလိုလေးပုံးပြီးထိုင်နော်... ရှက်ရှက်”

သင်သင်သည် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ မတူညီသော မိမိအဖြစ်အတွက် သိမ်ငယ်စွာခံစား၍ ဝမ်းနည်းမိသည်။ အမေ့ကို မကျေနပ်သည့်စိတ်မှ ကိုကိုနှင့်မောင်လေးအပေါ် မကျေနပ်သည့်စိတ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

“သားလေးက သွက်တယ်နော် စီရေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကြီးရင် သူ့အစ်ကို အစ်မတွေကို ရောင်းစားမှာ”

“အလယ်မကလေးရော ဘယ်နှယ်နေလဲ”

“အင်း... သူကတော့ အလယ်အလတ်လောက်ပါပဲ အေးရယ်”

သင်သင်သည် မိမိကို အလယ်အလတ်ဟု အမေ ဆုံးဖြတ်သတ်မှတ်ပေး လိုက်သည်ကို သိပ်မကျေနပ်သော်လည်း စီရင်ချက်တစ်ခုပမာ နားခံခဲ့ပြီ။

သင် ကျောင်းစတင်သောအခါ ကိုကိုက ဒုတိယတန်း ရောက်နေပြီ။ သင် ဒုတိယတန်းမှာ ကိုကို စတုတ္ထတန်းဖြစ်၏။ ဉာဏ်အလွန်ကောင်းသည် ဟုဆိုသော၊ အမေ ကံကောင်းသည်ဟုဆိုသော ကိုကိုသည် စတုတ္ထတန်း၌ တစ်နှစ်ကျသည်။ စာမေးပွဲနီးစဉ် အပြင်းဖျားပြီး စာကျက်မှတ်ချိန် သိပ်မရ

သောကြောင့်ဟု အမေနှင့်အဖေ ပြောသံကြားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင့် ထက် အစစအရာရာမှာ ဉာဏ်ကောင်းသည်ဟု သင် မနာလိုရသောအစ်ကို စာမေးပွဲကျ၍ သင် တိတ်တခိုးစိတ်ဓာတ်တက်ကြွခဲ့ရသည်။ အမေ၏ အလယ် အလယ်ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ကို သင် အနည်းငယ် မယုံမကြည် ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ သင်သည် အတန်းထဲမှာ စာကြိုးစားသင်ယူခဲ့လေသည်။

ကိုကို စတုတ္ထတန်းကို နောက်တစ်ကြိမ်ဖြေ၍ အောင်သွားသော အခါ အဖေနှင့်အမေက အစ်ကိုအတွက် နှစ်ဘီးစက်ဘီးအသစ်ကလေး တစ်စီး ဝယ်ပေးခဲ့၏။ အနီရောင်စက်ဘီးကလေးမှာ သစ်လွင်လှပလျက် သင်သင် အလွန်သဘောကျသည်။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း စက်ဘီးကို သင်သင် ချက်ချင်းစီးခွင့်မရ။ ကိုကိုစီးရတာ ရိုးသွားပြီဆိုမှ ကိုကိုဘီးပေါ်မှ ဧကဆင်းခိုက် ဧကကလေးစီးခွင့်ရသည်။

သင် စတုတ္ထတန်းအောင်သောအခါမှာတော့ သင့်အတွက် စက်ဘီးသစ် တစ်စီးမရခဲ့ပေ။ ကိုကိုစီး၍ ဟောင်းသွားပြီဖြစ်သော စက်ဘီးအဟောင်း ကလေးကို သင် အပိုင်ရလိုက်၏။ ကိုကိုက သည်ထက်ကြီးသော စက်ဘီး အသစ်တစ်စီး ရပြန်သည်။ သို့သော် မောင်လေး စတုတ္ထတန်းအောင်သည့် နှစ်တွင် အဖေက မောင်လေးအား သင့်စက်ဘီးအဟောင်းကို မပေးဘဲ နောက်ထပ်စက်ဘီးအသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးလိုက်သည်။

အဖေအမေဟာ သားသမီးကိုချစ်တဲ့နေရာမှာ တန်းတူမှ ချစ်ပါရဲ့လား ဟူသော ငယ်စဉ်ကအတွေး ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အဖေနှင့် အမေအပေါ် မှာ မကျေနပ်စိတ်၊ နာကြည်းစိတ် ဝင်ရမှာကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့် အကြောင်းရင်းနောက်တစ်ခုကို ရှာဖွေဖို့ ကလေးတွေနှင့် စဉ်းစားသည်။

အဖေနဲ့အမေက ကိုကိုနဲ့မောင်လေးကို တစ်မျိုး၊ ငါ့ကိုတစ်မျိုး ဘာ
ဖြစ်လို့ နှစ်မျိုးသဘောထားနေတာလဲ။

အကြောင်းကတော့ သူတို့နဲ့ငါနဲ့ မတူလို့ပဲပေါ့။

ဘာမတူတာလဲ၊ ဘာတွေကွဲပြားနေလို့လဲ။

သူတို့ကယောက်ျား၊ ငါက မိန်းမ...တဲ့။ သူတို့က ပထမတန်းစား၊

ငါက ဒုတိယတန်းစား အလယ်အလတ်တဲ့။ သင်သင်ခိုင်သည် အဖေအမေ
ကို နာကြည်းစရာမလိုသည့် ခိုင်လုံသောအကြောင်းရင်းတစ်ခုကို ရသွားခဲ့
သည်။

သင်သင်ခိုင်၏စိတ်တွင် ယောက်ျားကလေးသည် ပထမတန်းစား
အကောင်းစား။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားလေးရသမျှ ပစ္စည်းတွေသည် ပထမ
တန်းစား၊ အကောင်းစား။ မိန်းကလေးကတော့ အလယ်အလတ်တန်းစား၊
ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးရသမျှ ပစ္စည်းတွေသည် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်၊ အလယ်
အလတ်တန်းစား ဟု စွဲမှတ်ထားခဲ့ရ၏။ အဖေ ထမင်းစားလျှင် အမေက
အကောင်းဆုံး အသားဖတ်ကိုရွေး၍ အဖေပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ့
ရှိသည်။ အမေကတော့ အရိုးအရင်းသာ စားလေသည်။ အဖေက
အမေ၏ခွဲဝေမှုကို တရားမျှတသည်ဟု လက်ခံထားသလိုပင် ဘာမှမပြောဘဲ
ငြိမ်နေတတ်သည်။ ဟင်း နည်းနည်းကလေးကျန်လျှင် အမေသည် အဖေ
ကို ဦးစားပေးပြီး သူ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဖြစ်သလိုစားလိုက်တတ်သည်။
လစဉ်အသုံးစရိတ်ကို အဖေက အမေ့ကို အမြဲအပ်လေ့ရှိသည့်အခါ အမေ
မျက်လုံးများသည် ကျေးဇူးတင်သည့်မျက်လုံးများဖြစ်သည်ဟု သင် ထင်
သည်။ အဖေက ပထမတန်းစား အကောင်းစားလား၊ အမေက ဒုတိယတန်း
စား အလယ်အလတ်လား၊ သင်သင်ခိုင်သည် အလယ်အလတ်တန်းစား

ကြမ္မာကို မယုံကြည်ကြသူများ

ဖြစ်ချင်ပေ၊ အကောင်းစားသာဖြစ်ချင်သည်။ ပစ္စည်းကိုလည်း အကောင်းစား
သာ လိုချင်သည်။

“အမေ... မိန်းမဟာ ယောက်ျားဖြစ်လာနိုင်သလားဟင်”
သင် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အမေ့ကို ထိုမေးခွန်း မေးခဲ့ဖူးသည်။ အမေ

က တအံ့တဩရယ်လေသည်။

“အို... ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ သမီးရဲ့၊ မိန်းမဟာ တစ်သက်လုံး မိန်းမပဲ။

ယောက်ျားဟာလဲ တစ်သက်လုံးယောက်ျားပဲ”

ထိုမေးခွန်းကို ကိုကိုက တစ်ခွန်းတစ်ကြားသွားပြီး အာခေါင်ကို
ဖြစ်၍ အောက်ကလီအာသံနှင့် ရယ်မောလှောင်ပြောင်ခဲ့၏။ သင်သည်
ကိုကိုကို အရမ်း မုန်းတီးသွားခဲ့သည်။

ယောက်ျားလေးဖြစ်ရတာဟာ ဂုဏ်ယူစရာလား၊ မိန်းကလေး ဖြစ်ရ
တာရော ဂုဏ်ယူစရာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သင်သင်ခိုင်၏စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်
ထားလိုက်၏။

ကံကောင်းထောက်မရွာပင် အထက်တန်းကျောင်းမှာ သင်သင်ခိုင်
သည် ပထမတန်းစားမဟုတ်သော ယောက်ျားများနှင့် အလယ်အလတ်
တန်းစား မဟုတ်သော မိန်းမများကို တွေ့ရသည်။ သင်သင်ခိုင်တို့အတန်းခွဲ
မှာ စာအတော်ဆုံးလူသည် ကျောင်းသားမဟုတ်ဘဲ ကျောင်းသူဖြစ်နေသည်။
သင်သင်ခိုင်တို့၏အထက်က ကိုကိုတို့အတန်းမှာလည်း စာအတော်ဆုံး လူ
သည် ကျောင်းသူသာဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါတုန်းက သင်သင်ခိုင်တို့အတန်းမှာ သင်္ချာအပြိုင်တွက်ရသည်။
မှန်သည့်လူက မှားသည့်လူကို နားရွက်ဆွဲကြေးဖြစ်သည်။ သင်သင်ခိုင်
သည် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကို နားရွက် ဆွဲလိမ့်ခွင့်ရသည့်အခါ

အလွန်ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားခဲ့၏။ ကဲ...နင်တို့ ပထမတန်းစား အကောင်းစား ကြီးတွေ ငါတို့ မိန်းမတွေကို ယှဉ်နိုင်သေးရဲ့လား ဟုသောစိတ်ဖြင့် သူ နားရွက်ကို တအား ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူများကို အားရပါးရဆွဲလိမ်ပြီးပြီဆိုတော့ မိမိအလှည့်မရောက်လာ အောင် အသေအလဲ ကြီးစားခဲ့ရသည်။

သင်သင်ခိုင်သည် အတန်းတိုင်း အတန်းတိုင်းမှာ ပထမဟူသော ရာထူး ကို လိုချင်ခဲ့၏။ မိမိဘဝတွင် မိမိ ရနိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးမှာ အဖေအဖေ ၏ အကောင်းဆုံးအချစ်မဟုတ်၊ အကောင်းဆုံး အကြင်နာမဟုတ်၊ အဖေ အမေထံမှ အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်မဟုတ်၊ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်တိုင်ကြီးစားယူရသည့် ပညာမှာသာ အကောင်းဆုံးကိုရနိုင်သည်။ ထိုစိတ် အခြေခံဖြင့် သင်သင်ခိုင်သည် အတော်ဆုံးကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

(၁၃)

မမက မြင့်မိုရ်အပေါ်မှာထားရှိအပ်သော တွယ်တာအားကိုးစိတ် အကြောင်းကို နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) စာမေးပွဲဖြေခါနီးလောက်မှာ တစ်ဖွဲ့လုံး သိလိုက်ရသည်။

ထိုရက်က မမ အကြီးအကျယ်များသည်။

ခွဲခန်းမှာ အူကျရောဂါ Hernia ခွဲစိတ်သည်ကို ကြည့်ပြီး နောက် တစ်ရက်မှာ အဖျားဝင်ခြင်းဖြစ်၍ မိန်းကလေးအုပ်စုက မမကို သဘောကျစွာ ရယ်မောနောက်ပြောင်နေသေး၏။ နောက်တော့ အဖျားက လုံးဝ ကျမသွား ဘဲ ငါးရက်လောက် ဆေးထိုးပြီး မသက်သာတော့မှ အားလုံး အထိတ် တလန့်ဖြစ်ကာ ဖျားနာဆောင် (၃) မှ မိမိတို့ ဆရာမ မမတူး (ဒေါက်တာ ဝင်းဝင်းမြင့်) ကို သွားပြရသည်။ Enteric Fever (အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ) ဟု ရောဂါ နာမည်တပ်ခံရပြီး ဖျားနာဆောင် (၃) မှာ မမ ဆေးရုံတက်ရသည်။

မမဖျားသည့်အခါ မိန်းကလေးအုပ်စုသာမက ယောက်ျားလေးအုပ်စုပါ ပျာယာခတ်ရတော့၏။ မမကို လေးနာရီခြားတစ်ခါ ဆေးတိုက်ပေးခင်လှေတောဝန်ယူသည်။ မမအတွက် ကြက်စွတ်ပြုတ်ကို အဆီအနည်းငယ်မျှ မစေဘဲ အသားမျှင်တစ်ခုတလေမှ မပါစေရဘဲ စိစဉ်ဖန်တီးပေးဖို့ မြွေကညိုက တာဝန်ယူသည်။ သံပုရာရည်ကို အချဉ်ဓာတ် သိပ်မပါစေရဘဲ သံပုရာသီးမျှင်ကလေးများ တစ်ခုမျှမပါစေရဘဲ ကြည့်လင်နေအောင် ဂလူးကို(စ်)နှင့်ပျော်ပေးဖို့ သင်သင်ခိုင်းက တာဝန်ယူသည်။ နံနက်အိပ်ရာထတိုင်း မမ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ဖို့ သနပ်ခါးမွှေးမွှေးကလေး မျက်နှာမှာ ပွတ်သပ်လိမ်းကျံဖို့ အဝတ်အစားတွေလဲဖို့တာဝန်ကိုတော့ ဇင်မိကယူသည်။

ယောက်ျားလေးများက ဆေးရုံနှင့်အဆောင် ကူးပြီး အဝတ်အစား၊ အစားအသောက်သယ်ယူရန်၊ ဆေး၊ ဂလူးကို(စ်)၊ သံပုရာသီး၊ လိမ္မော်သီးဝယ်ရန်၊ မြွေကညို ကျိုချက်ပေးသော ရေကျက်အေးပုလင်းများ သယ်ပေးရန် တာဝန်ယူကြသည်။ မြင့်မိုရ်ရှိနေလျှင် မမ မျက်နှာ ကြည့်လင်ရွှင်ပျနေပြီး မြင့်မိုရ်ရောက်မလာလျှင် မမသည် လူနာချိန်မဟုတ်ဘဲလည်း မျှော်နေတတ်သည်။

“ဒီနေ့ မြင့်မိုရ်ရဲ့ မားသားကြီး ရေချိုးခန်းထဲ ချော်လဲသွားလို့ ဆေးခန်းသွားပြနေလို့ တဲ့”

မမသည် ဝမ်းနည်းမှုကို ဇွတ်ထိန်းချုပ်ရင်းက မျက်ရည် တလည်လည်နှင့် ရှိတတ်၏။ နှစ်ရက်လောက်ဆက်ပြီး မြင့်မိုရ်ပျက်ကွက်လျှင် မမက မြင့်မိုရ်အတွက်ပြန်၍ စိတ်ပူပန်သည်။

“မြင့်မိုရ်စက်ဘီးစီးတာ ကြမ်းကကြမ်းနဲ့၊ အိမ်မှာရောဂါရှိရဲ့လား အက်ဆီးဒင့်တွေဘာတွေ...”

ကြေးမုံကို မယုံကြည်ကြသူများ

ပြောရင်း အသံတုန်လာလျှင် တင်မင်းသော်က မမနဖူးကို လက်သီးဖြင့် နှာအောင်ထု၏။

“ဒီကောင်ကြီးလား... ဆန်အိတ်တင်တဲ့ ဂျီအမ်စီကားကြီးနဲ့ ဝင်တိုက်ရင်တောင် မသေဘူး စိတ်ချ၊ သူတစ်ခုခု အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ရင်လဲ အခုလောက်ဆို အမ်မာဂျင်စီမှာ ရောက်နေရောပေါ့၊ မြင့်မိုရ်ကို မန္တလေး တစ်ဆေးရုံလုံး သိတယ်။ တို့ဆီကို အကြောင်းကြားမှာ မရွေ့စာ... ပူနေနဲ့၊ ကိုယ့်သံပုရာရည်သာ ကိုယ် ကုန်အောင်သောက်”

ဝေဘုန်းက ဟက်ခဲတစ်ချက်ရယ်လျက် မမကို စဖို့ ကြိုးစားသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့ကွာ သူ့ရုပ်ကိုဖမ်းလို့မရလောက်အောင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဒဏ်ရာတွေ ဘာတွေရနေခဲ့ရင်တော့”

စကားမဆုံးမီ မမလက်ထဲမှာကိုင်ထားသော သံပုရာရည်ဖန်ခွက်အောက်သို့မှောက်ကျကာ မမမျက်နှာ ဖြူပျော့သွား၏။ မြွေကညိုက ကမန်းကတန်း ခွက်ကို ဖမ်းထိန်းကာ သံပုရာလေးပေါ် တင်လိုက်ရသည်။

“ဝေဘုန်း နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ သွားစမ်း သွားစမ်း... မြင့်မိုရ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်း”

မွေ့ရာပေါ်မှ သံပုရာရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါလေးဖြင့် သုတ်ရင်း မမကို ပျောင်းဖျရသေး၏။

“မြင့်မိုရ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမမရယ်၊ သူ့အမေ နေမကောင်းသေးလို့ပါ၊ မနက်က သူ့ဝါ (ဒ်) ထဲ ခဏလာသွားပါတယ်။ မနက်ဖြန်လောက်တော့ သူဒီကို ရောက်လာမှာပါ”

မမသည် မြွေကညို၏ အေးဆေးသောမျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ ရက်ရွံ့စွာ မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်သွားသည်။ အုပ်စုသည် တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ပြီး ပင့်သက်ကိုယ်စီ ခိုး ရှိုက်လိုက်၏။ မြရွက်ညိုကတော့ မမ၏ ကော့ညွတ်သောမျက်တောင်လေးများကို ငေးမောနေသည်။

ည ရှစ်နာရီမှာ မဖျော်လင့်ဘဲ မြင့်မိုရ် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ရောက်လာ၏။ မြင့်မိုရ်ကိုမြင်တော့ အားလုံး စိတ်ပေါ့ပါးစွာ ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

“ဟောဒီမှာ ရောက်ပါပြီခင်ဗျာ...မောင်မြင့်မိုရ်လေး။”

တင်မင်းသော်က နောက်တီးနောက်တောက်ဖြင့် အသံကျယ်ကျယ် အော်တော့ မှိန်းနေသောမမ၏ မျက်တောင်များ ရုတ်ခနဲ ပွင့်လာ၏။ မြင့်မိုရ်သည် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူရောင် လက်ရှည်ကို တစ်ဖက်က ခေါက်ထားပြီး တစ်ဖက်က ဖတ်လတ်ကျနေသည်ကို ယခုမှ ပြင် ခေါက်နေ၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ အားလုံးပျော်ရွှင်သွားကြသည့်အတွက် မြင့်မိုရ် အကြောင်ကြောင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ...ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သင်သင်ခိုင်က မြင့်မိုရ်ထိုင်နိုင်ရန် ခုံတန်းပေါ်မှ ထပေးလိုက်၏။

“ဟောဒီမှာ မမရယ်... နင်မလာလို့တဲ့၊ တစ်ချိန်လုံး မြင့်မိုရ်... မြင့်မိုရ်နဲ့ တနေတာ”

မမက မြင့်မိုရ်ကို အားနည်းသောမျက်ဝန်းများဖြင့် အားကိုးတကြီး ကြည့်လေသည်။ မြင့်မိုရ်က ခုံတန်းပေါ်ထိုင်မည်ပြုပြီးမှ မမ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များကို ရိပ်မိသွားပြီး မမခုတင်စွန်းမှာ အသာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမရယ်... ငါလာမှာပေါ့ဟာ၊ မေမေ့ကို ဆေးခန်း လိုက်ပို့ပြီး အိမ်ပြန်ပို့နေရလို့ပါ။ အခုတောင် ငါရေမချိုးခဲ့ရသေးဘူးဟာ၊ နံစော်နေရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပေါ့နော့၊ ဟာ...မငိုနဲ့လေကွာ...မငိုနဲ့”

မြင့်မိုရ်သည် နမကလေးတစ်ယောက်ပမာ မမကို ကြင်နာသွားပြီး မမမျက်ရည်များကို သူ့လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးရင်း ပြုံးရယ် ချောမောသည်။

“မငိုနဲ့၊ နဂိုကမှ မျက်လုံးတွေက ပြူးရတဲ့အထဲ မလှတော့ဘူး၊ တော်ကြာ...ကောင်လေးတွေ မကြိုက်ဘဲနေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူမကြိုက် ကြိုက်ကြိုက်”

မမက နှုတ်ခမ်းစုကာ ပြုံးရယ်လာသည်။ ထို့နောက် မြရွက်ညို မပဲလှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေသည်ကို သတိထားမိသွားပြီး မျက်နှာကလေး ဣန္ဒြေ ၅၇ တည်ငြိမ်သွား၏။

“မြင့်မိုရ် ဟိုခုံတန်းပေါ် သွားထိုင်လေ...နော်”

“ဟင်း... ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

ဝေဘုန်းက မမကို အံ့ကြိတ်၍ လက်သီးဆုပ်ပြ၏။

ည အားလုံးပြန်ပို့ ပြင်ဆင်သောအခါ မမက မြရွက်ညိုကို လှမ်းခေါ်သည်။

“ညို...ခဏလောက်”

မမ၏ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များကို သတိထားမိသည့် ခင်လှဝေက အသာနောက်ဆုတ်ပြီး အဆောင်ပြန်မည့်အဖွဲ့ဆီ သွားပေါင်းလိုက်သည်။

“ဘာမှာမလဲ...မမ” မြရွက်ညိုက ခုတင်မှာဝင်ထိုင်ပြီး ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်ငဲ့လိုက်သည်။

“ဪ...မမှာပါဘူး၊ ညိုစိတ်မဆိုးနဲ့လို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“အို...ညိုက...”

မမက မြရွက်ညို၏ နှုတ်ခမ်းကို ပူဇွေးသောလက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဖွကလေး အုပ်လိုက်၏။ မြရွက်ညိုကို တောင်းပန်သော အကြည့်ဖြင့် မျက်နှာငယ်စွာ ကြည့်လေသည်။

“မမ ခေါင်းတွေ သိပ်ကိုက်လွန်းလို့ သတိလက်လွတ်တွေ ဖြစ်သွားရတာပါ ညိုရယ် နော်၊ မမအမြဲတမ်း အဲလိုမဖြစ်ပါဘူးကွယ်”
ထို့နောက် မျက်လုံးများကို တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ငါ မမကိုချစ်ပါတယ်သင်ရယ်... ဒါပေမယ့် ငါ မြင့်မိုရ်ကို မခွဲနိုင်ဘူး။ ငါလေ... ငါ မြင့်မိုရ်နဲ့ပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်၊ မြင့်မိုရ်ကရော ငါ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်... သင်... ပြောပါဦး၊ ငါ့ကိုချစ်တာပါနော်”

မြရွက်ညိုက ဆောက်တည်ရာမရ သင်သင်ခိုင်ကို ဖွင့်ဟပြောချိန်သည် ညတစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။ သင်သင်ခိုင်၏ ခြင်ထောင်ထဲမှာ နှစ်ယောက် အတူလဲလှောင်း၍ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်လျက် ပြောရမည့် စကားများကို အားယူနေကြ၏။

“မြင့်မိုရ်က နင့်ကိုချစ်တာပါ ညို... အဲဒါ ငါသိပါတယ်၊ နင်လဲ သိပါတယ်”

“ဒါဖြင့်...”

ညို မျက်လုံးကလေးများ တောက်ပသွား၏။

“တကယ်လို့ ငါ မြင့်မိုရ်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင် မမစိတ်ဆိုးမယ် ထင်လားဟင်... နောက်ပြီး မမဘာဖြစ်မယ်ထင်လဲ”

မမ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ နှစ်ယောက်လုံး မသိနိုင်ကြပါ။

“မမ စိတ်ဆိုးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်... ငိုမယ်ထင်တယ်”

ကကြွေကို မယုံကြည်ကြသူများ

တစ်ခဏ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“သင်... နင် ဇော်ခင်ကိုချစ်ခဲ့သလားဟင်”

သင်သင်ခိုင်၏ကိုယ်လုံးကလေး တောင့်တင်းသွား၏။ မြရွက်ညိုက အိပ်ရာမှ လက်ထောက်ကာ တစ်ဝက်ထိုင်လျက် သင်သင်ခိုင်မျက်နှာကို မီးရောင်မသံမကွဲဖြင့် ကြည့်၏။

“ငါ ဇော်ခင်ကိုပြန်မပြောပါဘူး၊ ငါလေ ငါ... သိချင်တာသက်သက်ပါ သင်ရယ်၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲလို့ နည်းနည်းကလေး စဉ်းစားနိုင်ရုံလေးပါ။ ဖြေစမ်းပါ သင်...”

သင်သင်ခိုင်က မြရွက်ညို၏ မျက်လုံးထဲ ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“မတူဘူးလေ ညိုရယ်... နည်းနည်းမှ မတူပါဘူး”

“ဒါပေမယ့်...”

“ငါအမှန်အတိုင်းပြောမယ်၊ ဇော်ခင်ကို ငါမချစ်ဘူး... ချစ်ကို မချစ်လို့ပါ”

ပင့်သက်ရှိုက်သံနှစ်ခု ပြိုင်တူဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

မြင့်မိုရ်နှင့် တစ်သက်လုံးဝေးရမည်ကို တွေးမကြည့်ဝံ့လောက်အောင် ပင် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရသော မြရွက်ညိုအတွက် အလွန်ဆိုးဝါးသော ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခု ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

ခါတိုင်း ၈၆ လမ်းအိမ်သို့သွားလျှင် မြင့်မိုရ်ကို ခေါ်သွားလေ့ရှိသော မြရွက်ညိုသည် သည်တစ်လတော့ မိမိဘာသာ မိမိ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။ တနင်္လာနေ့မှာ မြင့်မိုရ်က case တင်ရမည်။ မမအတွက်

အချိန်အတော်များများ ပေးနေရသည်ဖြစ်၍ မြင့်မိုရ်သည် သူတင်ရမည့် ရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ ပြင်ဆင်ချိန်မှာ သည်တစ်ရက်သာရှိသည်။ လူနာ၏ ရောဂါရာဇဝင်၊ အထွေထွေစမ်း သပ်စစ်ဆေးမှု၊ ရောဂါ၏ သွင်ပြင်လက္ခဏာ အသေးစိတ်တင်ပြမှု၊ လိုအပ်သော ဓာတ်ခွဲခန်းစစ်ဆေးမှုများ၊ ထို့နောက် ကုသချက်နှင့် ခွဲစိတ်ကုထုံး အားလုံးကို မြင့်မိုရ်က လူနာရှေ့ထားပြီး ကျောင်းသားများရှေ့မှာ ဆရာကို ဖတ်ကြားဆွေးနွေးရမည်။ ဆရာ စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် မေးသမျှ အသေးစိတ်ကို ရေပက်မဝင်အောင် ဖြေနိုင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရမည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်မိုရ်ကို ညာတာသည်အနေနှင့်ရော မမ ဘေးနားမှာရှိနေသင့်သည့် သူငယ်ချင်းများကို နားလည်သည့်အနေနှင့်ရော အကူအညီ မတောင်းဘဲ မြရွက်ညှိက တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာ၏။

၈၆ လမ်းအိမ်ရောက်တော့ အောင်မိုး၏ ဆိုင်ကယ်လ်ကို အိမ်ဝိုင်းထဲမှာ တွေ့ရသည်။ မြရွက်ညှိသည် ရုတ်တရက်ပျော်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း အနည်းငယ် စိတ်ကောက်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။

ကြည့်စမ်း...အောင်မိုး မန္တလေးကိုရောက်နေလျက်နဲ့ ငါ့အဆောင် ကို မလာဘူးပေါ့။

ညှိ အလောတကြီးအိမ်ထဲဝင်တော့ မေမေဦး၏ ညီမ မေမေလေးကို ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးထိုင်သောက်လျက် တွေ့လိုက်၏။

“ဟဲ့...ညှိလား၊ လာ လာ...မေမေလေးလဲ ညှိလာရမယ့်ရက်ပဲလို့ ထင်နေလို့ မျှော်နေတာ”

“မေမေလေး...အောင်မိုးရောက်နေတယ်နော်၊ အခု ဘယ်မလဲ”

“ဟုတ်ပေါ့ ရောက်တာ နှစ်ရက်တောင်ရှိပြီ၊ ဖျားနေလို့... ညှိရဲ့၊ အတော်ပဲ... ဆေးလေးဘာလေး ထိုးပေးခဲ့စမ်းပါဦးအေ”

“ဟင်... ညှိမှာ ဘယ်ဆေးထိုးအပ် ပါပါ့မလဲ မေမေလေးရဲ့၊ အောင်မိုး...”

အောင်မိုးသည် အပေါ်ထပ် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ စောင်ခြုံလျက် ကွေးကွေး ကလေး လဲနေ၏။ ညှိအသံကြားတော့ အောင်မိုး ကပျာကယာ လူးလဲ ထသည်။

“နေလေ...အိပ်နေလေ၊ မထနဲ့”

အကျင့်ပါနေသောလက်ဖြင့် အောင်မိုး၏ နဖူးကို ဖျတ်ခနဲ စမ်းလိုက် မိသည်။ အဖျားတစ်ရာတစ်လောက်တော့ ရှိမှာပဲဟု ခန့်မှန်း၏။ ဖြူဝင်းသော အောင်မိုး၏မျက်နှာမှာ အဖျားသွေးဖြင့် နီရဲနေသည်။ အင်း...ငါ့မလဲ အခုတလော လူမမာတွေနဲ့ချည်း တွေ့နေပါလား။

“ညှိ နင်ပိန်သွားလိုက်တာ၊ နေမကောင်းဘူးလား”

လူမမာကတစ်ပြန် မေးနေ၏။ ညှိ ခစ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။

“နေကောင်းပါတယ်ဟယ်၊ လူမမာပြုစုနေရလို့”

“ဘယ်သူလဲ”

“တို့သူငယ်ချင်း မမလေ၊ နင်တောင်ငါ့ကိုပြောပေးခိုင်းပါသေးရော၊ ဆံပင်တိုလေးနဲ့ ရေနံချောင်းကလေး”

အောင်မိုးက ဖျားနေလျက်က အသံထွက်အောင် ရယ်လေသည်။

“စတာပါဟာ...နင်ကလဲ၊ တွေ့လိုက်တိုင်း ဒီအကြောင်းချည်းပဲ”

“ဆေးထိုးချင်လားဟင် အောင်မိုး”

“ဟာ မထိုးချင်ပါဘူးဟာ၊ နင်တို့ဆရာဝန်တွေ တော်တော်ခက်တယ်၊ ခဏနေပျောက်သွားမှာပါဟ။ ခေါင်းကိုက်ပြီး အန်ချင်နေတာတစ်ခုပဲ။ အခု နင်မြင်လိုက်ရတော့ ခေါင်းကိုက်တာတောင် တစ်ဝက် ပျောက်သွားပြီ”

ရယ်သလို မောသလို ပြောတာကိုပင် မြွေကန်ညှိမခံနိုင်။

“မပြောကောင်းတာတွေ အောင်မိုးရယ်၊ နင်က ငါ့မောင်လေးလေဟာ”

“ဘာလဲ...ဘင်္ဂလားမောင်နှမကို”

“အောင်မိုး၊ နင်ဘာစကားအဆန်းတွေ တတ်နေပြီလဲ”

မျက်နှာတိ မျက်နှာထားနှင့် ငေါက်မိသည်။

“တတ်နေတာတော့ ကြာပါပြီအစ်မရယ်...အစ်မဆီ လာတိုင်း ဟို မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးက ကွယ်ကွယ်နေလို့”

မြွေကန်ညှိ ဝုန်းခနဲမတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။

“အဲလိုဆို ငါပြန်မယ်၊ နင့်ဟာနင် ဖျားရုံမကလို့ သေသေ”

“ဟာ...တော်ပြီ၊ ငါမပြောတော့ပါဘူး၊ ငါ့ကို ဆေးလေးတော့ တိုက်ခဲ့ပါဦး...ညှိရယ်”

အောင်မိုး၏ အဖျားသွေးဖြင့် ရီဝေအားငယ်ဟန်ရှိသော မျက်လုံးများကို ကြည့်ပြီး ပြန်ထိုင်မိပြန်သည်။ မေမေလေးကို အောင်မိုးနားမှာ အစောင့်ထားပြီး ညှိက ဈေးချိုဘက်သွားကာ အပြေးအလွှား ဆေးဝယ်ရသည်။ အောင်မိုးနှင့်တည့်မည်ထင်ရသော ကိတ်မုန့်၊ ကိတ်ခြောက်များကို ဝယ်ရသည်။ မေမေဦးဆီ စာလှမ်းရေးရရင် ကောင်းမလား။ အို...ဒါ တုတ်ကွေးဖျားပဲ၊ ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ ဆိုယ်ခန္ဓာကြီးနဲ့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး။

“သမီးညှိ...နေ့လယ်စာစားပြီးမှ ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ မေမေလေး ငါးရဲ့တွေ ဝယ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြွေကန် မယုံကြည်ကြသူများ

“သား...အောင်မိုး၊ ငါးရဲ့ဆန်ပြုတ်ကလေး သောက်မယ်မဟုတ်လား၊ မေမေလေး ပြုတ်လိုက်မယ်နော်”

အောင်မိုးက ညောင်နာနာအသံဖြင့် ‘မသောက်ဘူး’ ဟု လှမ်းအော်၏။

“အို...မသောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ညှိနဲ့အတူ ထမင်းစားမယ်ကွာ”

“စားရပါလိမ့်မယ်...အားကြီး၊ ဒီလောက်အဖျားတွေ ကြီးနေတဲ့ဥစ္စာ။ မေမေလေး...ပြုတ်လိုက် ပြုတ်လိုက်၊ ညှိကိုယ်တိုင် ရအောင်တိုက်မယ်”

“အေး အေး...ညည်းတို့မောင်နှမကိစ္စ ညည်းတို့ဟာညည်းတို့ရင်း၊ ကျုပ်တာဝန်က ငါးရဲ့ဆန်ပြုတ် ကောင်းကောင်းလေးပြုတ်ပေးမယ်၊ ငါးရဲ့ ဆီပြန်လေး ချက်ပေးမယ်...ဟုတ်ပလား”

အောင်မိုးသည် မြွေကန်ညှိနှင့် ပထမတန်းကျောင်းသူကျောင်းသား ဘဝမှာကတည်းက မောင်နှမလို တွယ်တာ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့ရသူမို့ အခုလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မည်ဟု မြွေကန်ညှိမထင်ခဲ့။ အောင်မိုး သည်လောက် ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်ခဲ့ပေ။

မေမေလေးကြားအောင် ဘာဖြစ်လို့ ညှိအော်ဟစ်ရုန်းကန် အကူအညီ မတောင်းသလဲဟု ညှိကိုယ်ညှိ ပြန်မေးမိလျှင် ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထအောင် လန့်ဖျပ်သွားရတတ်၏။

“မေမေဦးက နင်နဲ့ငါ့ကို ရစေချင်တာ နင်သိလျက်သားနဲ့ညှိ ရယ်...”

“အို...မေမေဦး ရစေချင်တိုင်း ငါယူရမှာလား၊ ငါ့မှာ...ငါ့မှာ... ချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား။ ငါ သူ့ကိုပဲချစ်တယ်၊ မြင့်မိုရ်က လွဲပြီး...”

“တော်တော့”

ကကြွေကရီ မယုံကြည်ကြသူများ

မြရွက်ညို၏ ကမ္ဘာလောကကြီးသည် အထက်မှအောက်၊ အောက်မှအထက် ပြောင်းပြန်လည်ကာ မှောင်အတိကျဖြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

မြရွက်ညိုသည် အောင်မိုးရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျခဲ့။ အောင်မိုးကို မျက်လုံးသေများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ဘာစကားမှ မပြောနိုင်ခဲ့။ ရန်မတွေ့နိုင်ခဲ့။ ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်မပစ်နိုင်ခဲ့။

မြရွက်ညို၏ဘဝသည်မိနစ်ပိုင်းအတွင်း နုနယ်သောအဖြစ်မှ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သောဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

“ညိုရဲ့ အဲဒီမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ငါ့ကိုမကြည့်ပါနဲ့၊ အဲလိုမကြည့်ပါနဲ့။”

အောင်မိုးက စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြေသွားသည်အခါ ညိုမျက်လုံးများကို တည့်တည့်မကြည့်ရဲဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ ငိုငင်တွေနေသည်။

“ညိုကို လက်ထပ်မယ်နော်၊ နင့်ကိုငါ လက်ထပ်မှာပါ”

ညိုသည် နှုတ်ခမ်းမဲ့လျက် နာကြည်းစွာ အသံထွက်ရယ်မောလေသည်။

“ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့်...ဒါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမဟုတ်ဘဲ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးနဲ့ ဖြစ်သွားတာပေါ့နော်...အောင်မိုး”

အောင်မိုးက စကားတွန့်ဆုတ်လျက်ရှိသည်။

“မြင့်မိုရ်က ငါ့ချစ်သူပဲ၊ မြင့်မိုရ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ ငါ လက်မထပ်ဘူး၊ နင့်အကြောင်းတွေ မြင့်မိုရ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြပြီး တောင်းပန်မယ်...သိလားအောင်မိုး၊ နင်ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး”

အောင်မိုးသည် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်လျက် တစ်ချက် ရှိုက်ငင်လေသည်။

မြရွက်ညိုသည် အဆောင်ပြန်ရောက်သောအခါ ဆောက်တည်ရာ မရ တုန်လှုပ်နေ၏။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကို ရေချိုးရင်း ဆပ်ပြာအထပ်ထပ် တိုက်လျက် အောင်မိုးပေးလိုက်သော အညစ်အကြေး အစွန်းအထင်းများ ဘယ်တော့မှ သန့်စင်တော့မည်မဟုတ်သည်ကို သိရသောအခါ ရှိုက်ကြီး ဟင် ငိုမိလေသည်။ ထို့နောက် မိမိသည် လစဉ်ရာသီသွေး စက်ဝိုင်း၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ရောက်နေပြီကို အထိတ်တလန့် သတိရလိုက်မိ၏။ ဘုရားရေ...ကိုယ်ဝန်...၊ မတော်တဆ...။ အို...မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်စေရဘူး...။

ညိုသည် ရေကိုပင် စင်အောင်မသုတ်နိုင်တော့ဘဲ မိမိဘာလုပ်သင့်သလဲ၊ ဘယ်သူ့ကို တိုင်ပင်ရမလဲဟု သွေးရူးသွေးတန်း စဉ်းစား၏။ ခင်လှဝေ...။ ခင်လှဝေသည် မမကို ဆေးရုံမှာ စောင့်အိပ်ရာသည်။ သင်သင်ခိုင်၊ ဟင့်အင်း...သင်သင်ခိုင်က ကျောင်းစာတစ်ခုအနေနှင့်သာ ဤကိစ္စမျိုးကို သိတော့မပေါ့။ ကိုယ်တွေ့ကြုံသောပြဿနာတစ်ခုအဖြစ် ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ...မဖြစ်ဘူး။ ဇင်မိ...ဇင်မိကိုသတိရတော့ မိမိ၏ လှုပ်ရှားနေသော စိတ်များ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဇင်မိဟာ ဝေဘုန်းရဲ့ချစ်သူမဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်...ဇင်မိငါ့ကိုကူညီနိုင်လိမ့်မယ်။

မြရွက်ညိုသည် ဇင်မိ...မမထံမှ ပြန်အလာကို ဇင်မိ့ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း စောင့်နေလိုက်သည်။

သင်သင်ခိုင်နှင့်ဇင်မိသည် ည(၇) နာရီကျမှ ပြန်လာ၏။ မြရွက်ညိုကို မြင်တော့ သူတို့စိတ်အေးသွားဟန်ရှိ၏။

“ဟော...ပြန်ရောက်ပြီ ပြန်ရောက်ပြီ၊ မမဘုရား ပြန်မရောက်သေးလို့ တစ်ဖွဲ့လုံးစိတ်ပူနေရတာ၊ သွား သွား...အဆောင်ရှေ့မှာ မြင့်မိုရ်တို့ ပါလာတယ်၊ နင်ပြန်ရောက်တဲ့အကြောင်း လှမ်း အချက်ပြလိုက်”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ သိပ်နေမကောင်းဘူး သင်... နင်သွားပြောလိုက်နော်”
မြရွက်ညို၏ ထူးဆန်းသောမျက်လုံးကို အကဲခတ်မိပြီး သင်သင်ခိုင်
ငြိမ်သက်စွာ လှည့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဇင်မီ...”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော မျက်ဝန်းများကို ဇင်မီအထိတ်တလန့်
ကြည့်၍ ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်၏။

“ညို... ညိုဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြရွက်ညိုသည် မိမိမျက်နှာကို လက်ဖြင့်ဖုံးကွယ်အုပ်၍ တစ်ချက်
နှစ်ချက် ရှိုက်ငင်လိုက်သည်။ ဇင်မီက မြရွက်ညို၏ကိုယ်ကလေးကို
သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

“ညို... တစ်ခုခုဖြစ်လို့လားဟင်၊ ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညိုက ဇင်မီပုံစံကို လက်ဖြင့်သိုင်းဖက်ပြီး မိမိမျက်နှာဆီသို့ ဆွဲနှိမ့်ချ
လိုက်၏။ ထို့နောက် တိုးတိုးကလေးကြိတ်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဇင်မီရယ်... after drugs (မိန်းမနှင့်ယောက်ျား လိင်ဆက်ဆံမှု
အပြီးမှာ ကိုယ်ဝန်မရအောင်သုံးသည့်ဆေး) ဆိုတာ တကယ်စိတ်ချရရဲ့လား
ဟင်၊ နောက်ပြီး ဘယ်အမျိုးအစားကို သုံးသင့်သလဲ”

“ဘုရားရေ...”

မြရွက်ညိုနှင့်ဇင်မီသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မမြင်ဖူး
သလို စိုက်ငေးနေကြသည်။ ခဏကြာမှ ဇင်မီသတိဝင်လာ၏။

“ညို ဘယ်လို... ဘယ်တုန်းက...၊ ဟို... ဘယ်သူနဲ့...”

မြရွက်ညိုသည် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့လျက် အကြိတ်ရင်း မျက်လုံး
များ မာကျောလာကြသည်။ စကားသံ တစ်ခွန်းမှ မထွက်။

“ညိုရဲ့... ငါ့ကိုပြောပါဦး”

“ဇင်မီရယ်... ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ဟင့်အင်း... ပြောလို့
မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ ငါကြိုရတဲ့ဝေဒနာမျိုး နင်တို့ဘယ်သူမှ ကြုံရမှာမဟုတ်
ဘူး၊ ဆို... ငါလေ ငါ... သေသွားရင်သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဇင်မီရဲ့၊ ငါသေချင်
တယ်”

“အို... ညိုရယ်”

မြရွက်ညို ရှိုက်ငိုသည့်အခါ ဇင်မီသည် ခပ်လှမ်းလှမ်း အခန်းတစ်နေရာ
ရှိ အငယ်တန်းကျောင်းသူနှစ်ယောက်ဆီ ပျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
ညိုမျက်ရည်များကို မိမိပါးဖြင့်ကပ်၍ သုတ်ပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်
ညိုနားနားမှာ ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး နှစ်သိမ့်၏။

“ညီမလေး တိတ်ပါကွယ် မငိုပါနဲ့၊ တို့ဘာလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ
စဉ်းစားကြတာပေါ့နော်၊ ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့ အဆုံးသတ် မဟုတ်သေးပါ
ဘူး ကွယ်”

ထို့နောက် မိမိတို့၏ စကားများကို ထိန်းရန်နှင့် မိမိတို့ အမူအရာ
များကို တစ်ပါးသူမမြင်နိုင်စေရန် ဇင်မီသည် ခြင်ထောင် ကမန်းကတန်း
ထောင်လိုက်သည်။ ခြင်ထောင်တွင်းသို့ ဝင်ပြီးနောက်မှ ညိုဘေးမှာ
တိတ်ဆိတ်စွာလဲလျောင်းအိပ်လိုက်ပြီး ညိုလက်ဖျားကလေးတွေကို စုဆုပ်
ထွေးယူလိုက်သည်။

“ကဲ ပြောစမ်း ညို... ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်း”

ညို လုံးဝမပြောပါ။ ရှိုက်သံကို အတင်းထိန်းချုပ်ထားသောကြောင့်
တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေသည်။ ညိုမျက်ရည်များကို ဇင်မီသုတ်ပေးတော့
ညိုနှုတ်ခမ်းများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။

“ပြောလေ ညို...ညိုကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”
 - ညို မပြောပါ။ ဇင်မိသည် ပင့်သက်ကို တိုးတိတ်စွာရှိုက်လိုက်ပြီး
 ညိုပါးပြင်နှင့် မိမိပါးပြင်ကို ကပ်ထိလိုက်၏။
 “ညို မပြောချင်ရင် အသာကလေး နားထောင်နော်...ညို၊ ဟိုး လွန်ခဲ့
 တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်တုန်းက ငါဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို
 ပြောပြမယ်”
 “ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပြဖူးတဲ့ ငါ့အဖြစ်ကို နင့်ကို ပြောပြပါမယ်”

(၁၄)

ဇင်မိ

ဇင်မိဖေဖေ ဆုံးသွားသောအခါ ဇင်မိသည် ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ
 ရှိသေး၏။ ဇင်မိမေမေသည် အလွန်လှပါသည်။ သူများ၏စက်မှာဆွယ်တာ
 ကို နေ့စားလုပ်ခဖြင့် အငှားထိုးပေးရသည့်မေမေသည် ဇင်မိကို ကျောင်း
 ထားနိုင်ဖို့ ဟု နေ့ရောညပါ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရှာ၏။ ဖွားဖွားသည်
 အိမ်မှာ ဇင်မိကိုထိန်းကျောင်းရင်း တို့ဟူးကျို၍ တို့ဟူးသုပ်ရောင်းသည်
 ဆိုင်တွေသို့ ဖောက်သည်ပေးသည်။ ဖွားဖွား၏ တို့ဟူးမှာ ကျောက်ကျော
 ကလေးလိုပင် နဖတ်ကြည်စင်၍ ချောမွတ်နေလေ့ရှိသည်။ ဇင်မိတို့ ရပ်ကွက်
 တစ်ခုလုံး ဖွားဖွားကို တို့ဟူး အကျိုကောင်းသဖြင့်သိကြပြီး မေမေကိုတော့
 ချောမောလှပသဖြင့် သိကြသည်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမ ဖြစ်ရသည်

ဟု ပတ်ဝန်းကျင်က မေမေ့ကို အကဲခတ်ကြ၊ သနားကြသည်။ ဧင်မိုကိုတော
 ကလေးမကလေးက မအော့အလှကို မိမှာမဟုတ်ဘူးဟု အကဲဖြတ်ကြသည်။
 ဧင်မိသည် မိမိထက် မေမေ့ပိုလှသည်ကိုပင် မေမေ့အတွက် ဂုဏ်ယူ
 ကျေနပ်လျက်ရှိသည်။ မေမေ့အား ချဉ်းကပ်ကြသော ယောက်ျားကြီးကြီး
 ငယ်ငယ်များကိုတော့ ဧင်မိ မုန်းမိသည်။ ဧင်မိတို့အိမ်သို့ ပုံမှန်လာလည်ပြီး
 မေမေ့ကို ပိုးပန်းနေသော ယောက်ျားကြီးသုံးယောက် ရှိပါသည်။
 တစ်ယောက်က ဂေါ်ဖီစိုက်ခင်းပိုင်ရှင် ဦးလေးကြီးဖြစ်သည်။ အသား
 ညိုညို အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကွမ်းစားထားသော သူ့သွားတွေက အရပ်ဆိုးလှ
 သည်။ ဖွားဖွားက သူ့ကို မောင်ညွန့်မောင်ဟု ခေါ်ပါသည်။ သူသည်
 ဧင်မိတို့အိမ်သို့လာလျှင် သူ့ခြံထွက် ဂေါ်ဖီပန်းများ၊ ဂေါ်ရခါးသီးများကို
 လက်ဆောင်အဖြစ် ယူ ယူလာတတ်သည်။
 “သမီး... အဲဒီ မောင်ညွန့်မောင်ကို သမီး အပေတော်ချင်လား”
 ဖွားဖွားကမေးတော့ ဧင်မိသည် ဖွားဖွားကို ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ၏။
 ဖွားဖွား နောက်ပြောင်လိုက်တာလားဟု ထင်မိသည်။ ဖွားဖွားနယ် မေးမှ
 မေးတတ်ပလေ။
 “လုံးဝ မတော်ချင်ဘူး”
 ဘေးနားမှာ နားထောင်နေသောမေမေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်၏။
 “သမီးမတော်ချင်ရင် မေမေလုံးဝမယူဘူး... ဟုတ်ပြီလား”
 နောက်တစ်ယောက်မှာ ရှမ်းတရုတ် ကပြားတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
 ပြင်ဦးလွင်ဈေးထဲမှာ ဆွယ်တာတို့၊ ဂျာကင်တို့ရောင်းသည်။ သူက ကျွန်
 နှစ်ယောက်နှင့်စာလျှင် ငွေကြေး တော်တော်တောင့်တင်းသည်ဟု ဖွားဖွား
 နှင့် မေမေ တိုင်ပင်သံကြားရဖူးသည်။ သို့သော် အသားက နီစပ်စပ်နှင့်

မေမေ့ကို သူကြည့်သောမျက်လုံးများမှာ ကြောက်စရာကြီး။ အလွန် ငတ်မွတ်
 နေသော လူတစ်ယောက် သူ့ရှေ့မှ စားစရာထမင်းဟင်းအကောင်းများကို
 အငမ်းမရကြည့်နေသည့် ဟန်ပန်မျိုး။
 “မေမေ... အဲဒီလူကြီးကို ဧင်မိမကြိုက်ဘူးနော်”
 “ဘာဖြစ်လို့ မကြိုက်တာလဲသမီးရဲ့”
 ထိုလူကြီး၏ မျက်လုံးအကြောင်း ပြောပြရ ကောင်းမလားဟု စဉ်းစား
 ပြီးမှ ဖွားသွားလျှင် မေမေ စိတ်ဆိုးမှာကြောက်၍ သေချာသော အခြား
 အကြောင်းပြချက်တစ်ခုကို ပြောလိုက်သည်။
 “သူ့မျက်နှာကြီးက အဆီတွေ ချွေးတွေနဲ့ ဖိုဖိုကြီး၊ သူ့လက်ကြီးကလဲ
 ဖိုဖိုကြီး”
 ဖွားဖွားက ဧင်မိုကို အလေးအနက်ကြည့်၏။
 “မြေးက သူ့လက်ကို ကိုင်ဖူးလို့လား”
 “ဧင်မိက ကိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူက လာကိုင်တာပါ။ ဖွားဖွား
 ထင်းခွဲနေတုန်းကလေ၊ သူက ဧင်မိုလက်ကို လက္ခဏာကြည့်ပေးမယ်တဲ့၊
 အဲဒီလက်ကြီးလဲ ဧင်မိမကြိုက်ဘူး”
 မေမေနှင့်ဖွားဖွား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်
 လိုက်ကြသည်။
 “နောက်ကို သမီးကို ဘယ်သူနဲ့မှ စိတ်ချလက်ချမထားပါနဲ့ အမေ
 ရယ်”
 “အေးပါအေ... ငါလဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေခဲ့တာပဲ၊ စိတ်ချစမ်းပါ”
 “ကျွန်မသမီးလေးကို သူ့မရိုးမသား တစ်ခုခုလုပ်ချင်လို့များလားဟင်
 အမေ”

“ဟုတ်မထင်ပါဘူး...ဒါစိုးရိမ်စရာမဟုတ်ပါဘူး”

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုဆရာကတော့ စကားပြောလျှင် အသံ ကျယ်ကျယ် ကျယ်ကျယ်နှင့်။ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာလျှင် အမြဲ စက်ဘီးဘဲလ်ကို ကလပ်ကလင် မြည်အောင်တီးပြီးမှ လာတတ်သည်။ သူ့ဆံပင်က လိမ်ကောက်ကောက်၊ သူ့မျက်နှာကလည်း လိမ်ကောက်ကောက်။ မျက်မှန်ကတော်တော် ထုလေသည်။ သူ ဇင်မီအား ကကြီးခကွေး ရေးနည်းကို သင် သင်ပေးတတ်သည်။

ဖွားဖွားက သူ့ကိုတော့ ဆရာဟုခေါ်သည်။

“အဲဒီဆရာကိုရော... အဖေတော်မလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မြေးရဲ့”

ရုတ်တရက် အခြားသူတွေလို ထိုဆရာ၏ပြစ်ချက်ကို စဉ်းစားမရ။

“ဖေဖေနဲ့မှတူဘဲ”

မေမေသည် သက်ပြင်းချ၍ ဆုံးဖြတ်ရခက်သွားဟန်ရှိလေသည်။

ဇင်မီ စတုတ္ထတန်းအရွယ်မှာ ဖွားဖွားဆုံးသွား၏။ ဖွားဖွားဆုံးသောအခါ မေမေသည် ဂေါ်ဖီစိုက်ခင်းပိုင်ရှင် ဦးညွန့်မောင်ကို ယူလိုက်သည်။

“သမီးရယ်... မေမေတို့ချည်းနေလို့ မတင့်တယ်ဘူးမဟုတ်လား”

ဇင်မီသည် မေမေစကားကို သိပ် ကောင်းကောင်းနားမလည်။ ဇင်မီတို့အိမ်မှာ ခြံစည်းရိုးရှိသည်။ အစောင့်ခွေးကြီး တိုးပွား ရှိသည်။ မေမေမှာ နေ့စဉ် ဝင်ငွေရှိသည်။ ဇင်မီက ကျောင်းမှာ မှန်ထုပ်ကလေးတွေ ယူသွား

ပြီး ရောင်းသည်။ မရွေးတစ်ထုပ်ကို ၁ ကျပ်ပေးရသည်။ ဆယ့်သုံးခုပါသည်။ တစ်ခုကို ဆယ်ပြားနှင့် ရောင်းပြီး တစ်ထုပ် ကုန်သောအခါ ဇင်မီပြား ၃၀ မြတ်သည်။ တစ်နေ့ကို မရွေးတစ်ထုပ်၊ မက်မန်းသီးတစ်ထုပ် ကုန်အောင်ရောင်းလျှင် ဇင်မီမှန်ဖိုး ငါးမူးရသည်။ ဇင်မီမှန်ဖိုးကို မေမေပေးစရာမလိုပေ။ ဇင်မီသည် ဦးညွန့်မောင်ကို ဇင်မီတို့ ဘာဖြစ်လို့ လိုအပ်သလဲဟု စဉ်းစား၍မရ။ သို့သော် မေမေက ယူသည်ဆိုမှတော့ ဇင်မီ၏အိမ်မှာ ထိုလူကြီးနေသည်ကို ဇင်မီ နှင်ထုတ်ပိုင်ခွင့်မရှိချေ။

သူက သူ့ကို ဖေဖေဟု ဇင်မီကခေါ်ရမည်... တဲ့။ ဇင်မီ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းမိ၏။ ဇင်မီ၏ ဖေဖေနေရာတွင် ဇင်မီ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မထားနိုင်ပါ။

ဦးညွန့်မောင်နှင့် ရတော့ မေမေသည် ဆွယ်တာထိုး လုပ်ငန်းကို မလုပ်တော့ဘဲ အိမ်မှာပင် ထမင်းချက်ပြုတ်ထိန်းသိမ်းကာ ဇင်မီကို စာပြပေးသည်။ မေမေသည် ဖေဖေနှင့်မရမိက ခြောက်တန်းအထိ ကျောင်းနေဖူးပါသည်။ မေမေစာပြလျှင် သင်ခန်းစာတွေက သူ့အလိုလို ရှင်းသွားလေ့ရှိသည်။

“မေမေက စာသင် သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မေမေ ဘာပြုလို့ ကျောင်းဆရာမ မလုပ်တာလဲဟင်”

မေမေက ရယ်သည်။

“ခြောက်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့ဘူးလေ သမီးရဲ့၊ မေမေတို့ခေတ်က ခုနစ်တန်းအောင်မှ ကျောင်းဆရာမလုပ်ရတာ၊ အခုလဲ သမီးရဲ့ ဆရာမပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇင်မီနှင့်မေမေ၏ သာယာသောဘဝကလေးသည် ဇင်မီ ပဉ္စမတန်း အရွယ်၌ ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့က ကျောင်းအပြန် ခါတိုင်းလို အိမ်မှာ မေမေမရှိ။ အိမ်နီးချင်း
ထံမှာ မေမေ သော့အပ်ပြီး ခြံထဲလိုက်သွားသည်ဟု ပြောပါသည်။ ခြံထဲသို့
မေမေသွားတတ်တာ အထူးအဆန်းမဟုတ်သဖြင့် ဇင်မီ သော့ကိုဖွင့်ကာ
အိမ်ထဲဝင်နှင့်သည်။ မေမေချက်ထားသောထမင်းကို ခူးခပ်စားပြီးနောက်
ခြံပိုင်းရှေ့ကွက်လပ်ကလေးမှာ စာ ထိုင်ကျက်နေခိုက် ဦးညွန့်မောင် တစ်
ယောက်တည်း ပြန်လာပါသည်။

“ဦး...၊ မေမေရော”

“သမီးမေမေ လာလိမ့်မယ်၊ ဦးက ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ စောစော
ပြန်လာတာ”

ဦးညွန့်မောင် အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ဇင်မီ လိုက်မသွားခဲ့ပါ။ မေမေက
ဇင်မီကိုမှာထားသည်မဟုတ်လား။ “မေမေမရှိတုန်း သမီးနဲ့ ဦးနဲ့
နှစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အိမ်ထဲမှာမနေနဲ့နော်၊ ခြံထဲမှာဆင်းနေ...ကြား
လား၊ တိုးပွားကိုလဲ ချည်မထားနဲ့”

မေမေသည် ဇင်မီနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ၊ မယုံသည်
အတွက်လည်း အားမနာတတ်ပေ။

ထိုနေ့ကတော့ ဦးညွန့်မောင်က ပရုတ်ဆီဘူးရှာခိုင်းသဖြင့် ဇင်မီ
စာအုပ်ကလေးချကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ မေမေ မှာထားတာကို သတိမရ၍
မဟုတ်၊ သတိရပါလျက် ဝင်လာရခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ၊
နေမကောင်းနေသည့်လူကို ပရုတ်ဆီဘူးကလေးမှ ရှာမပေးလျှင် ဇင်မီ
ရိုင်းစိုင်းသူ ဖြစ်သွားမှာပေါ့နော်။

ပရုတ်ဆီဘူးတွေ့ပြီး ပေးပြီးသည်နှင့် ဇင်မီတာဝန်က မပြီးသေး။
“သမီးရယ်... ဦးဇင်မီကြောင့် ပရုတ်ဆီလေးလူးပြီး နှိပ်ပေးစမ်းပါ”

ဇင်မီ နည်းနည်းတော့ တွန့်ဆုတ်သွား၏။ ဇင်မီဖေဖေမဟုတ်သော
လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဇင်မီ နှိပ်ပေးချင်ပါ။

“ဇင်မီစာကျက်လို့မပြီးသေးဘူး”

“တယ်... စာကျက်တာ ဘယ်အချိန်ကျက်ကျက် ရတာ၊ လာစမ်း
နှိပ်ပေးစမ်း”

ကြမ်းတမ်းစွာအငေါက်ခံရတော့ ဇင်မီကြောက်လန့်သွားပြီး သူခိုင်း
သလို နှိပ်ပေးရသည်။ သူက ဇင်မီ၏ဂါဝန်ကို အသေအချာ ကြည့်လျက်
“အင်း... ညည်းဂါဝန်တွေလဲ တိုကျပ်နေပြီနော်၊ ညည်း အမေကို ဂါဝန်
အသစ်တွေ ဝယ်ခိုင်းဦးမှပါ” ဟု ရေရွတ်နေ၏။

ထို့နောက် သိပ် မကြာမီမှာပင် ဇင်မီကို သူ့လက်ဖြင့် ကြမ်းတမ်းစွာ
ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။ ဇင်မီက အသံကုန်အော်တော့ သူက ဇင်မီပါးစပ်ကို
သူ့လက်ဖြင့် အတင်းပိတ်ထား၏။ ထို့နောက်...။ ဇင်မီသည် မှောင်ပိန်း
နေသောကမ္ဘာထဲမှ အလင်းရောင်ရှိသောကမ္ဘာထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း
လွင့်ပျော်၍ ရောက်လာချိန်၌ ဇင်မီ ပထမဦးဆုံး မြင်လိုက်ရသည်က
ဇင်မီမျက်နှာပေါ်မှာ မိုးနေသော မျက်ရည်စုံရွဲနေသည် မေမေမျက်နှာ၊
ထို့နောက် ဖြူဖွေးသော မျက်နှာကြက်... ခပ်လှမ်းလှမ်း ခြေရင်းဆီမှ
အဖြူရောင် သံခုတင်တိုင်များ...ဆေးရုံ။

ဇင်မီသည် ဆေးရုံမှပြန်ဆင်းသောအခါ၌ ကျောင်းပြန်တက်ရန်
တော်တော်နှင့် စိတ်မကူးရဲဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဇင်မီ၏အဖြစ်က ဘယ်လောက်ပဲ မေမေ ဖုံးဖိထားသည် ဖြစ်စေ
တစ်ရပ်ကွက်လုံးက သိနေပြီ၊ တစ်ကျောင်းလုံး သိနေပြီ။ ကျောင်းက ဆရာမ
များက ဇင်မီကို လာ၍ အားပေးနှစ်သိမ့်ကြပါသည်။

“သမီးကလေး ပိန်သွားလိုက်တာနော်၊ အစားတွေအများကြီး စားသိလား၊ အရင်လို သမီး ဝဝကစ်ကစ်ကလေးဖြစ်လာအောင်”

မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြစ်နေသော မေမေ့ကို သူတို့က နှစ်သိမ့်၏။

“သမီးကလေး အသက်အန္တရာယ်ဘာမှမဖြစ်တာ တော်ပါသေးတယ်ကွယ်၊ အားလုံးပြီးသွားပါပြီ...ကျောင်းပြန်တက်တော့မှာမဟုတ်လား သမီး”
“စင်မီသည် ကြောင်တောင်တောင်အကြည့်ကလေးဖြင့် ငေးကြည့်ရုံသာ တတ်နိုင်၏။”

“နောက်နှစ်မှပဲ ထားတော့မယ် ဆရာမရယ်၊ သမီးကလေးကို ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မထိတွေ့စေချင်သေးဘူး၊ သူ့ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ပေမယ့် စိတ်ဒဏ်ရာတွေ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

ဆရာမက ဇင်မီကို ပွေလျက် နမ်းရှုပ်၏။

“အဲဒီစိတ်ဒဏ်ရာကြောင့်ပဲ ကျောင်းပြန်တက်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မားမားမတ်မတ် ရင်ဆိုင်ရမယ်လေ။ အခုဖြစ်သွားတာဟာ သမီးအပြစ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဟိုလူရဲ့ ယုတ်မာမှုပဲ၊ သမီးမျက်နှာ မပြရဲစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ သမီးက စာသိပ်တော်တာ ညီမရဲ့ အတန်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံး”

ဇင်မီကျောင်းပြန်တက်ဖို့ကိစ္စသည် မေမေ့အတွက် တရားရုံးမှာ အစစ်ခံရသလောက်ပင် ရှက်ရွံ့ကြောက်လန့်စေခဲ့သည်။

“ကျွန်မလေ...ကျွန်မသမီးလေးနဲ့ ကျွန်မအတွက် မလုံခြုံဘူး ထင်လို့ နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာပါ၊ အခုလိုဖြစ်မယ်မှန်း.....”

မေမေ့ရှက်ကြီးတင်ငိုတော့ ဇင်မီက မေမေ့ကို ပြန်ချော့ရ၏။

“မေမေ မငိုပါနဲ့၊ ဇင်မီရှိတယ်လေ...ဇင်မီနေကောင်းနေပြီလေ”

မေမေနှင့် ဇင်မီသည် ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တွဲကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ဇင်မီ၏ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်အတွက် ဇင်မီကို အထူးအဆန်း စိတ်ဝင်တစား အကဲမတ်ကြသော မျက်လုံးများကို သားအမိနှစ်ယောက် မာန်တင်း၍ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဇင်မီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်နေရာရာတွင် ဘယ်လိုပြောင်းသွားပြီလဲ၊ ပုံမှန်နှင့် မညီမျှကွာခြားသွားပြီလဲဟု စပ်စုကြသော ဇင်မီ၏ မိန်းကလေးအတန်းဖော်များကို ဇင်မီကုန်မြေရရ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဇင်မီကို ပြိတိတိ မျက်လုံးနှင့်ကြည့်ကြသော ရွယ်တူယောက်ျားကလေးများ၏ မျက်လုံးဒဏ်ကို ရဲရင့်စွာရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

မေမေ ခြေလှမ်းတွန့်ဆုတ်သည့်အခါမှာ ဇင်မီက အားပေး၊ ဇင်မီ ခြေလှမ်း တွန့်ဆုတ်သည့်အခါမှာ မေမေက အားပေး...သည်လိုနှင့် သားအမိနှစ်ယောက်၏ ဘဝခရီးကို ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဇင်မီ ဘယ်လိုပဲမေ့ထားထား၊ ဇင်မီပတ်ဝန်းကျင်က ဤအဖြစ်ကို မမေ့ပေ။ ဇင်မီမျက်နှာကို ဇင်မီ မှန်ထဲကြည့်တိုင်း ဇင်မီ၏ အိပ်မက်ဆိုးကို ဇင်မီ သတိမရတတ်တာအမှန်။ သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဇင်မီကို မြင်တိုင်းလိုလို ဇင်မီ၏ ထူးခြားသော အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းမှုကို သတိရနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးများ...။ ထိုအကြည့်များကို ဇင်မီ သိနေပါသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်တုန်းက ဒီကောင်မလေးကို...”

ဇင်မီသည် ထိုအကြည့်များကြောင့်ပင် ဇင်မီကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ သတိလစ်ရသည်အထိ စူးရှစွာ နာကျင်ခဲ့ရဖူးသော ဝေဒနာကို ထပ်ကာထပ်ကာ မပြီးနိုင်အောင် ပြန်လည်ခံစားနာကျင်ရတော့သည်။

“မေမေ...သူတို့ ဧင်မိအကြောင်းကိုဘယ်တော့ကျမှ မေ့ကြမှာလဲဟင်”
မေမေက ဟိုးအဝေးကြီးသို့ငေးကြည့်၍ ဖြေသည်။

“သမီးတက္ကသိုလ်ရောက်တဲ့အခါ သမီးပတ်ဝန်းကျင်အသစ်နဲ့ တွေ့ရမယ်၊ သမီးအလုပ်ဝင်ပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေးကို သွားတဲ့အခါ သမီးပတ်ဝန်းကျင်အသစ်နဲ့ တွေ့ရမယ်။ သမီးကို ဒီမှာမမြင်ရတာ ကြာတဲ့အခါ ဒီကလူတွေ သမီးကိုမေ့ကြလိမ့်မယ်။ သမီး ဒီကိုပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ သမီးက ကိုးတန်းကျောင်းသူ၊ ဆယ်တန်းကျောင်းသူကလေး ဧင်မိ မဟုတ်တော့ဘူး။ သမီးက ပြောင်းသွားပြီ၊ သမီးရဲ့ အနေအထားပြောင်းသွားမှပဲ သူတို့ သမီးဘဝကို မေ့သွားကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို...”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီးစာကြိုးစားရမယ်။ ဒီမြို့ကနေ သမီးထွက်ပြေးတာ မဟုတ်ဘဲ ဒီမြို့မှာသမီး သင်ယူလို မရတဲ့ ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားဖို့အတွက် မြို့ကြီးတစ်ခုခုမှာ သွားပြီး ကျောင်းတက်တဲ့နည်းနဲ့ သမီးဒီမြို့က ခွာရမယ်လေ”

မေမေဆိုလိုသော စကားအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဧင်မိနားလည်လိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ...နောက်ပြီး သမီးသွားတက်ရတဲ့ ကျောင်းကလဲ ဒီမြို့က တခြားသူတွေ တစ်ပြိုင်ကြီးသမီးလို လိုက်တက်နိုင်တဲ့ ကျောင်းမျိုး မဟုတ်မှ ဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ သမီးကို သူတို့လိုက်ပြီး အတင်းမပြောနိုင်တဲ့ ကျောင်းမျိုး ဖြစ်ရမှာပေါ့နော် မေမေ”

“အေး...အဲဒါအမှန်ပဲ”

မေမေသည် ဧင်မိကို တစ်ခဏတိတ်ဆိတ်စွာငေးပြီး ဧင်မိခေါင်းမှ ဖယ်ပင်ကလေးများကို လက်ဖြင့် ဖွသပ်လိုက်၏။

“သမီး...ဆရာဝန်မလုပ်ချင်ဘူးလားကွယ်၊ သမီးအတွက် မေမေ နုထားခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေရှိတယ်၊ သမီး ပညာရေးအတွက် မေမေအငတ်ခံပြီး စုထားတာ၊ ဘယ်သူ့ပိုက်ဆံမှမဟုတ်ဘူးနော်... ဘာလျော်ကြေးမှ မဟုတ်ဘူး။ ဟောဒီ မေမေလက်နှစ်ဖက်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားအလုပ်လုပ်လို့ ရလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေ သမီး”

ဧင်မိသည် မေမေရင်ခွင်မှာ တိုးဝင်၍ မျက်ရည်ကျခဲ့ရ၏။

“မေမေ...”

မေမေနှင့်ဧင်မိ၏ဘဝတွင် စွန်းထင်းနေသော အမည်းစက်ကြီးကို ဧင်မိဖျက်ဖို့ ကြိုးစားရလိမ့်မည်။ ဧင်မိ၏ ဘဝအသစ်ကို ဧင်မိ ကိုယ်တိုင်ပင် ရအောင် ယူရလိမ့်မည်။

“ဧင်မိ ဆရာဝန်လုပ်မယ် မေမေ”

မေမေက ဧင်မိကို ယုံကြည်ကိုးစားသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မြိုး၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။

အပိုင်း (၃)

တစ်ယောက်လို ဆေးဝါးကုသမှုမှာလဲကျွမ်းကျင်ပြီး ခွဲစိတ်ကုသရာမှာ တုရားပေးတဲ့လက်ကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ရမယ်။

တကယ်တော့ ဆေးဝါးဖြင့် ကုသခြင်း အလုပ်ကို ဆရာဝန်တိုင်း လုပ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ဆေးဝါးကုသရုံဖြင့် မသက်သာဘဲ ခွဲစိတ်ကုသ မှသာ အသက်ကယ်နိုင်မည့် ရောဂါဝေဒနာများကိုကျတော့ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန် ကသာ တတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက နှစ်မျိုးလုံးဖြင့် အသက်ကယ်နိုင်သော ခွဲစိတ်အထူးကု ဆရာဝန်ဘဝကို ခုံမင်မြတ်နိုးစွာ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။

အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝ ရောက်၍ ညတာဝန်ကျချိန် ခွဲစိတ်ခန်း၌ မိမိ၏ ခွဲစိတ်ရမည့်အလှည့် မရောက်သေး၍ ညသန်းခေါင်ကျော် နှစ်နာရီ အထိ ထိုင်စောင့်နေချိန်ကျမှ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးမှန်း သိလိုက်ရ၏။ ဆရာဦးသိန်းဟန် ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး သူ့ကို မေးပါသည်။

“ကိုမြင့်မိုရ်...ဘယ်လိုဆရာဝန်မျိုး လုပ်မှာလဲ”

“Surgeon လုပ်မယ်ဆရာ...”

ကိုယ့်ဟာကိုယ် လွတ်ခနဲဖြေလိုက်မိအောင် ရင်ထဲမှာ ပျိုးယုထားခဲ့ ရုံသော ဆန္ဒ၏ အချိန်ကာလ မည်မျှကြာခဲ့သနည်း။ သူ...မသိနိုင်ပါ။ ဆရာက ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံး၏။

“အင်း...ခင်ဗျားလဲ ဟိုဘဝက ဝင့်ကြွေးတွေ ပါလာတယ်ထင်တယ်၊ သမားတော်ပဲလုပ်ပါလားဗျာ၊ အဲဒါ သက်သာတယ်”

ခွဲစိတ်ဆောင် ဆိုသည်မှာ သားဖွားမီးယပ်ဆောင်ထက်ပင် အေအိုင် ဒီအက်စ်ရောဂါသည်များနှင့် တွေ့ရဖို့ ပို၍နီးစပ်သည်ကို သူ သိပါသည်။

(၁၅)

ဘာကြောင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တစ်ဦးဘဝကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါသလဲဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က မေးလာခဲ့လျှင် တစ်ခုတည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြေရမည့် အဖြေ သူ့မှာမရှိပါ။

ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆရာဦးဟန်စော(ယခုပါမောက္ခဒေါက်တာ ဟန်စော)၏ သပ်ရပ်စွာခွဲစိတ်မှုများကို စောင့်ကြည့်အားကျခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာသည် ခွဲစိတ်ကုသပညာရပ် မဟုတ်သည့် အခြား ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ နောက်ဆုံးထုတ်စာအုပ်များကိုဝင်လျှင် အမြဲမပြတ် ဖတ်ရှုခဲ့၏။ ဆရာ၏ ပြောနေကျစကားတစ်ခုကို သူ ဘယ်တော့မျှမမေ့ပါ။

“A surgeon must be a physician with gifted hand.”
ခွဲစိတ်အထူးကု ပါရဂူဆိုတာ ခွဲစိတ်တတ်ရုံသာ မဟုတ်ဘူး၊ သမားတော်

မူးယစ်ဆေးကို သွေးကြောထဲသွင်းသူများ၊ အချုပ်ခန်းလူနာများ၊ ပြည်တန်ဆာများ (ယဉ်ကျေးသောအခေါ်အဝေါ်အရ commercial sexual workers ပေါ့) ကို ခွဲစိတ်ကုသရင်း သူတို့သွေးနှင့် ထိမိဖို့ကိစ္စ၌ သူစွန့်စားရမည်ဖြစ်ကြောင်း သူသိပါသည်။

သို့သော် သူခိုင်မာစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။

အလုပ်သင်ဆရာဝန် ပြီးဆုံးပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ပထမဦးဆုံး posting အဖြစ် ကျိုင်းတုံပြည်သူ့ဆေးရုံတွင် သူ တာဝန်ကျသည်။

“မမရယ် ကိုယ်နဲ့တစ်ခါတည်းလက်ထပ်ပြီး ကျိုင်းတုံကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

အလုပ်ဝင်ခါနီး မမရှိရာရေခဲချောင်းသို့ သူလိုက်သွားပြီး ဆွေးနွေးကြည့်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ခဏစောင့်ပါဦး ကိုကိုရယ်”

သူ မမ၏ မည်းနက်တောက်ပသော မျက်ဝန်းလေးများကို မချင့်မရဲ ငေးမောကြည့်မိ၏။

“ကိုယ်က ဘာကိုစောင့်ရမှာလဲဟင်... မမ”

“အချိန်ပေါ့”

“ဘာအတွက် အချိန်လဲ”

မမက ဝမ်းပန်းတနည်း နှုတ်ခမ်းကလေး အနည်းငယ် မဲကွေးသွားကာ တိုးတိုးကလေး ဖြေ၏။

“မမက မြရွက်ညှိထားရစ်ခဲ့မှ ကိုကိုကိုပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့... ကိုကို သူ့ကိုမေ့ဖို့ နောက်ပြီး...”

“တော်ပါတော့မမရယ်... မမဟာ ကလေးကလေးကျနေတာပဲ”

သူ မမ၏ ဆေးခန်းခုံရုံက ကလေးမိခင်ပုံတစ်ပုံကို ငေးကြည့်ရင်း မကားထစ်အသွားသည်။ ဟုတ်လား...၊ မြရွက်လက်ထပ်သွားမှ မမကို သူရွေးခဲ့တာလား၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြရွက်ကို သူဘယ်တုန်းကမှ ချစ်စကားတောင် ပြောခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ မြင့်မိုရ် တကယ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တာက မမပေါ့။ မညာနဲ့... မင်းသူများကိုသာ ညာလို့ရချင်ရမယ်၊ မမကို မင်းညာလို့မရဘူး။ မြရွက်ညှိရဲ့ မင်္ဂလာပိတ်စာကို မမရှေ့မှာဖတ်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ဘဲဒီတုန်းက.....။

အဲသည်တုန်းက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ယောက်ျားတန်မဲ့နှင့် သူငိုခဲ့ရသည်။

“မမရယ်... အခုဆို နှစ်နှစ်တောင်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ သူတောင် ကလေးရနေပြီလေ၊ ကလေးကလားအတွေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ တွေးချင်ရတာလဲဟင်”

မမက သူ့ကိုချစ်မြတ်နိုးစွာ မော့ကြည့်လျက် အားယူ၍ပြုံးသည်။

“နောက်တစ်နှစ်ပဲ စောင့်ပါကိုကို... တကယ် တစ်နှစ်တည်းပါ...၊ မမကိုကိုဆီကို လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“တကယ်”

“အင်း”

ကျိုင်းတုံမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ချိန်မှာပင် အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦးဘဝကို သူလိုချင်လာသည်။ သာမန်လက်ထောက်ဆရာဝန်အပေါ် လူနာများလေးစားပုံ၊ ဆက်ဆံပုံနှင့် အထူးကုဆရာဝန်အပေါ်ဆက်ဆံပုံမှာ သိသာလောက်အောင်တော့ ကွာခြားသည်။

ထို့ပြင် ဆေးရုံနှင့်သက်ဆိုင်သော အခြားနေရာများ၏ ကျန်းမာရေးကိစ္စ တို့တွင် သာမန် လက်ထောက်ဆရာဝန်ကိုသာ လွှတ်လေ့ရှိသည်။ သူသည် ဆေးရုံမှာနေရသည်က နည်းနည်း Relieving (လွှဲပြောင်းခြင်း) တာဝန်ဖြင့် ဟိုသွားသည်သွား သွားရသည်က များများ ဖြစ်နေသည်။ အထူးကုဆရာဝန် ဆိုသည်ကတော့ မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သူ မဟုတ် လား၊ ဘယ်မျှသွားစရာမလိုချေ။ သူ့မှာတော့ စစ်ကြောင်းဆိုလည်း ဒေါက်တာ မြင့်မိုရ် ရဲအမှု (police case) အလောင်းဖော်ရန်ဆိုလည်း ဒေါက်တာမြင့်မိုရ် တောင်ပေါ်ကျေးရွာများအထိ အလောင်းစစ်ဆေးရန် သွားရသည်။

“မမရေ...ကိုယ်တော့ အလုပ်ထဲဝင်မိတာ မှားပြီထင်တယ်၊ ကိုယ့် အဖေကလဲ ခရိုင်ဆရာဝန် မဟုတ်၊ မမအဖေကလဲ ခရိုင်ဆရာဝန် မဟုတ်... နော်”

မမထံ ညည်းညူသည့်စာကို ရေးပြီးမှ မမ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပဲဟု ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

သာမန် လက်ထောက်ဆရာဝန်ချင်းအတူတူ အခြားတစ်ယောက်ကို တော့ ဆေးစတိုးကိုင်ထားရသူဟု အကြောင်းပြကာ 'တာလေ' ကိုစစ်ကြောင်း သွားတော့ တစ်ပတ်ပင်မကြာဘဲ ပြန်လာခွင့်ရလေသည်။ သူသည်ကျောင်းမှာ သင်မပေးလိုက်သော ပညာရပ်အထူးအဆန်းများကို တအံ့တဩဖြင့် မြင် နေရ၏။ သူတော်တော် စိတ်ပျက်သွားသည်။ 'ငါ လူနာတွေအပေါ်မှာလဲ စေတနာထားတယ်၊ ဆေးရုံအပေါ်မှာလဲ စေတနာထားတယ်၊ ငါ့ပညာနဲ့ ငါ့အင်အားနဲ့ ငါတတ်နိုင်သလောက် လုပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါနဲ့မပြီးသေး တူး။ ဆရာဝန်ဘဝဆိုတာ ဒါပဲလား”

ဟိုပုန်းမှရောက်လာသော နယ်လှည့်ဆေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဆရာ မြင့်မောင်အား ခရီးသွားဟန်လွဲသည်မိသည်။

“မင်းအလုပ်ဝင်တာ ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ ငါ့ညီ”

“ခုနှစ်လ...”

သူကရယ်၏။

“အေး စိတ်ညစ်မနေနဲ့... နောက်ထပ် အများကြီးလာဦးမယ်၊ အေ အက်စ်(လက်ထောက်ဆရာဝန်)ဘဝ၊ T.M.O-2 (မြို့နယ်ဆရာဝန်အဆင့် ၂)ဘဝကတော့ဒီလိုပဲကွ၊ လက်ခုပ်ထဲက ရေပဲ။ မင်း ဒီလို အဖြစ်မခံချင်ရင် တွဲလွန်တစ်ခုခုတက် ရန်းထွက်”

ဒေါက်တာမြင့်မိုရ် ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ တွန်းအားပေးသည့် အချက်ထဲတွင် ထိုအကြောင်းရင်းလည်း ပါဝင်နေသည်ဆိုတာတော့ ဘယ်သူ ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲသူ မျှီသိပ်ခဲ့သည်။

“ကိုကိုရေ...”

ချစ်မြတ်နိုးခြင်းများစွာနဲ့ မမစာရေးလိုက်ပါတယ်။ ကိုကို ကျိုင်းတုံကို ပြန်ရောက်မယ့်ရက်လောက်မှန်းပြီး စာထည့်ရ တာလေ၊ ကိုကိုခရီးထွက်ရတာတွေ သိပ်များတာပဲနော်... ကျန်းမာရေးကရစိုက်ပါကွယ်။ ကိုကိုရေ အခု ရေနံချောင်း ဆေးရုံမှာ ပို့စတင်နဲ့ ဘယ်သူရောက်နေလဲ...သိလား၊ ခင်လှဝေရယ်။ မမ ဝေကို အိမ်ခေါ်ထားဖို့ပါပဲ၊ ဝေက ဆေးရုံနား နီးနီးနေချင်တယ်ဆိုလို့လေ၊ ဒါပေမယ့် မမနဲ့ဝေနဲ့ တစ်ပတ်တစ်ခါတွေကြတယ်။ ဘာအကြောင်းတွေ ပြော

ဖြစ်မယ်လို့ ကိုကိုထင်လဲဟင်...။ ကိုကိုအကြောင်းတွေပေါ့ ကွယ်...နော။ ဒါနဲ့...မမ posting (အလုပ်) လျှောက်ချင် တယ် ကိုကို...။ လျှောက်လိုက်ရတော့မလား ဟင်”

အမယ်လေး၊ မယ်မင်းကြီးမ...ခင်ဗျားသာ posting ဝင်လိုက်ရင် ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား ပင်စင်ယူမှပဲ လက်ထပ်ရတော့မှာပဲ။ မဝင်နဲ့ဦး...လက်ထပ် ပြီးမှ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆက်စဉ်းစားကြမယ်။

မြင့်မိုရ်သည် ကျိုင်းတုံရောက်ပြီး တစ်နှစ်မပြည့်မီမှာပင် မမကို လက်ထပ်ဖို့ မရမကခေါ်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ် ထမင်းလခပေးစားနေတဲ့အိမ်က ကောင်မလေးချောချောလေး၊ တစ်ယောက်ရှိတယ်မမ၊ သူက ကိုကိုကို ကပ်နေတယ်။ ကိုယ်လဲ ရှောင်တော့ ရှောင်တာပဲလေ။ မတော်တဆ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ကိုကို ညားသွားရင် မမ ကိုယ့်ကို ရန်မတွေ့ရဘူး...ဒါပဲ...”

ထိုစာရေးပြီး ဆယ်ရက်အတွင်း မမကျိုင်းတုံသို့ ငြိမ်းခနဲ လိုက်လာ သည်။ မြင့်မိုရ်သည် တစ်နှစ်နီးပါးခွဲနေရသော မမအား အရိပ်တကြည့်ကြည့် နှင့် မြတ်နိုးမဆုံးရှိုက်တော့သည်။

“ဟိုကောင်မလေးကို မမ ကြည့်ချင်တယ်”

“ဘယ်ကောင်မလေးဓဲ”

မြင့်မိုရ်သည် သူ့လုပ်စာတံကိုသူ မေ့နေပြီ။

“ဒါ...ကိုကိုကို ကပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ထမင်းလခကျွေးတဲ့အိမ်ကလေ ကွာ”

“ဪ ဟားဟား...ဒါလား”

မြင့်မိုရ်သည် ရယ်မောလျက် ထိုအိမ်သို့ ခေါ်သွားလိုက်၏။ ဟို ရောက်တော့ ဒေါ်ဌေးဟုခေါ်သည့် ဝဝတုတ်တုတ်မိန်းမကြီးနှင့် မမကို ပိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုပြောတာပေါ့မမရဲ့၊ သူ့မှာမည်က မဌေးတဲ့...သူပဲ သူပဲ ကိုယ့်အနားမှာ ကပ်ခွင့်ရတဲ့ မိန်းကလေး”

“ဟင်...ဒါဖြင့်”

“ဟုတ်တယ်၊ မမ လာအောင်ခေါ်ဖို့က ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တာ မဟုတ်လား”

မမသည် အပြုံးလဲ့လဲ့ကလေးဖြင့် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလေ သည်။

“ကျောင်းတုန်းက ကိုယ်က စာရှင်းပြခဲ့ရတယ်၊ အခု မမက ကိုယ့် ကို ဘွဲ့လွန်အတွက် စာဖတ်ပြီး ရှင်းပြနော်”

လက်ထပ်ပြီး တစ်နှစ်အကြာတွင် ဘွဲ့လွန်ဆေးပညာရပ် ဝင်ခွင့်လျှောက် လွှာကို သူတင်လိုက်သည်။ လျှောက်လွှာတင်ပြီး လေးရက်အကြာမှာပင် မိုင်းယန်းမြို့နယ်ဆရာဝန်အဖြစ် သူပြောင်းရွှေ့မိန့် ကျလာခဲ့၏။

“ဟာ...သွားပြီမမရေ”

Transfer order (ပြောင်းရွှေ့မိန့်) ကြောင့် သူခဏဝိုင်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုရယ်...မိုင်းယန်းရောက်ဖူးတာပေါ့၊ မမလဲ လိုက် မှာပေါ့”

“ဘာ...၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲမမရဲ့”

မမသည် မိုင်းယန်းနှင့်ကျိုင်းတုံခရီးကို မသိရာပေ။ ခရီးကြမ်းရုံမျှ မက တိုက်ပွဲများလည်း မကြာခဏဖြစ်ကြောင်း မမကို ပြော၍မဖြစ်၊ ပြော

လိုက်လျှင် မမကသူ့ကိုလုံးဝစိတ်ချမှာမဟုတ်။ ၁၉၇၈ ခုနှစ်က မိုင်းယန်းတွဲ တိုက်ပွဲဖြစ်ကာ ဆရာဝန်ဒေါက်တာအောင်ဝင်းနှင့် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦး သေဆုံးခဲ့ရသည်ကို မမကို ပြောပြ၍ လုံးဝ မဖြစ်။

“ခရီးက သိပ်ကြမ်းတယ်လေ မမခိုက်ထဲက သမီးကလေးအတွက် အန္တရာယ်ရှိလို့ပါကွာ”

မမက သူမ၏ရင်သွေးကို သတိရကာ ပြီးလာသည်။

“အမယ်...သမီးတုံး၊ အာလ်ထရာဆောင်းလဲ မရိုက်ရသေးဘဲနဲ့”

“ဒီမှာ...အာလ်ထရာဆောင်းထက် သေချာတယ်၊ supernatural power (စိတ်တန်ခိုး) နဲ့ ကိုယ်သိတယ်... သမီး”

မမကို ကျိုင်းတုံမှာ ထားခဲ့ပြီး သူက မိုင်းယန်းသို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။

“ကိုယ် စာမေးပွဲဖြေဖို့ လာရဦးမှာလေ မမ၊ မကြာဘူး...ကိုယ် ပြန်လာမှာ၊ ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက်နော်”

ကျိုင်းတုံမှ မိုင်းယန်းသို့ စစ်ကြောင်းယာဉ်တန်းဖြင့် သွားရသည်။ ကားများ ရွံ့ဇွက်နစ်နေ၍ ကျိုင်းတုံနှင့်မိုင်းခတ် ၅၈ မိုင်ခရီးကို (၇)ရက် ကြာအောင် သွားခဲ့ရ၏။ လမ်းသည် အတော်ကို ဆိုးဝါးသည်။ ကားကို ကြီးများဖြင့် ဆွဲကြ၊ တွန်းကြရသောအချိန်မှာတော့ မမကို တမ်းတမိလေသည်။ မိုင်းခတ်နှင့်မိုင်းယန်း ၂၈ မိုင်ခရီးကိုတော့ တစ်ရက်လုံး ခြေလျှပ်လမ်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။ ကုန်ပစ္စည်းက တစ်ကွဲ့၊ လူကတစ်ကွဲ့၊ ကုန်ပစ္စည်းများကို လှည်းဖြင့်တင်ကြရပါသည်။

ကျားကုတ်ကျားခဲကြီးစားပြီး မိုင်းယန်းရောက်သွားတော့ ဆေးရုံကို ကြည့်ပြီး သူတော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မိုင်းယန်းဆေးရုံဟု သာ ပြောရသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းမရှိ၊ ခွဲစိတ်ခန်းသုံးခုတင် မရှိ၊ ဆေးရုံမှာရှိသော

မေ့ဆေးများက ရက်လွန်နေသောဆေးတွေ ဖြစ်သည်။ အပြင်မှဝယ်၍ ရသော spinal anaesthesia (ခါးဆစ်ရိုးတွင် ထိုးရသောထုံဆေး) များက ရက်လွန်သည်ကို လူမသိအောင် တံဆိပ်ခွာပြီး ပြန်ကပ်၍ ညာရောင်းထားသော ဆေးများ ဖြစ်နေသည်။

ခွဲစိတ်မည့်ဆရာဝန် ရှိပါလျက် ဆေးဝါးနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာ မရှိ၍ လူနာကိုထိုင်ကြည့်နေရသည့်အဖြစ်လောက် ဆိုးဝါးတာ လောကမှာ ဘာများ ရှိမည်နည်း။ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ဆေးရုံဟု ခေါ်နေရပါသနည်း။ ခွဲစိတ်လူနာမှန်သမျှကို ကျိုင်းတုံသို့ Refer (တင်ပြ) လုပ်နေရသည့်အဖြစ်အား သူ စိတ်ပျက်အားလျော့လာသည်။ သူ လွတ်လိုက်သော လူနာတိုင်းသည် ကျိုင်းတုံသို့ မသွားနိုင်၊ ကျိုင်းတုံသို့ သယ်ဆောင်သွားခံရသော လူနာတိုင်းသည်လည်းကျိုင်းတုံသို့ ရောက်မသွားရှာကြပါ။

သူ သည်ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ဆောက်တည်ရာမရ ဘယ်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရမှန်း မသိ၊ ဘာကို အပြစ်တင်ရမှန်း မသိနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။

အမ်အက်စီဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဖြေခါနီး တစ်ပတ်အလိုတွင်တော့ ကျိုင်းတုံသို့ စာမေးပွဲဖြေရန် ဆင်းရသည်။ ဖြေပြီးတော့လည်း ဇနီးနှင့် စကားဆေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးမှာကြားရန် အချိန်မရ။ သုံးရက်အကြာတွင် မိုင်းယန်းသို့ပြန်ရသည်။ မြင့်မိုရ်သည် ကျိုင်းတုံမှာ ဆက်နေခွင့်ရရန် တတ်စွမ်းသမျှ နားလည်အောင် ပြောကြည့်သေး၏။ (မိမိတို့ခေတ်က ဝင်ခွင့် ရေးဖြေစာမေးပွဲကို နှစ်ဆင့်ဖြေရသည်။ ကျိုင်းတုံမှာဖြေ၍ အောင်လျှင် ရန်ကုန်ဆင်း၍ တစ်ခါဖြေရမည်) အောင်စာရင်းကလည်း နှစ်ပတ်အကြာမှာ

ထွက်မည်ဖြစ်သည်။ သည်နှစ်ပတ်မှာ မိုင်းယန်းပြန်မသွားတော့ ကမ္ဘာကြီး
 တာဖြစ်သွားမှာလဲ။ အသေးစား ခွဲစိတ်မှုနှင့် သာမန်များနာများအတွက်က
 သူမျက်နှာလွှဲနိုင်လောက်သည် ဝါရင့်သူနာပြုဆရာမနှင့် ကျန်းမာရေးမှ
 များ ရှိနေသားပဲ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်ကလည်း ဆရာဝန်မရှိဘဲ ဆေးရုံ
 တစ်ခုလုံး လုပ်ငန်းလည်ပတ်နေခဲ့ပြီးသားပဲ။ ကျိုင်းတုံမှ စာမေးပွဲအောင်သည့်
 သတင်းကို သူ့ထံဘယ်လိုပို့ပေးမှာလဲ။ ရန်ကုန်မှာ စာမေးပွဲသွားဖြေဖို့ အချိန်
 မီအောင် ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးမှာလဲ။

သူဒေါသတကြီး ဖြစ်လာ၏။ သူဒေါသကြီးလျှင် မမက မျက်နှာငယ်
 လေးနှင့် ဖျောင်းဖျရလေသည်။

“ကိုကိုရယ်... သွားဆိုလဲ သွားလိုက်ပေါ့ကွယ်။ ကိုကိုအောင်စာရင်းကို
 မမတာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးပါ့မယ်... နော်”

“မင်းတာဝန်ယူစရာမလိုဘူး၊ ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အလုပ်
 ကွ”

မမသည် မြင့်မိုရ်က တစ်ခါမှ အော်ငေါက်တာမခံရဖူးသူဖြစ်၍ မျက်
 ရည် ချက်ချင်း ရစ်ဝဲလာ၏။ သူမမမျက်ရည်ကြောင့် ဒေါသတွေ ချက်ချင်း
 ပြေသွားသည်။

“ဆောရီးမမရယ်... ကိုယ် စိတ်နည်းနည်းတွေနေလို့ပါ။ မမကို စိတ်
 တိုတာမဟုတ်ဘူး နားလည်ရဲ့လားဟင်” မမက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်
 ခေါင်းညိတ်၏။

“အေးလေ... တကယ်တော့ ဒါဟာ ဘယ်သူ့တာဝန်မှ မဟုတ်ပါဘူး
 ကွာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ တာဝန်ပါပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို မိုင်းယန်းသို့ အချိန်မီ

ပေးပါမည်ဟုသော လူကြီးကတိစကားဖြင့် သူမိုင်းယန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။
 လို့သော် ထိုကတိမတည်ပါ။ မိမိချစ်လှစွာသောဇနီး မမသာ ကျိုင်းတုံမှ
 အောင်စာရင်းပို့မပေးခဲ့လျှင် သူရန်ကုန်သို့ အချိန်မီဆင်း၍ စာမေးပွဲဖြေနိုင်
 မည် မဟုတ်ပါ။

အင်းလေ... ပို့မပေးခဲ့ရင်လည်း ခပ်ကောင်းကောင်းနေမှာပါ။
 ထိုနှစ်က ရန်ကုန်သို့ သွားဖြေသောအခါ သူစာမေးပွဲကျသွားလေ
 သည်။

မမက ကျိုင်းတုံမှာနေ၊ သူကမိုင်းယန်းမှာနေ၊ ခြောက်လလောက်
 ကြာမှ တစ်ခါလောက်ပြန်တွေ့နှင့် မိမိ၏သမီးကိုမိမိ ပြန်မမှတ်မိနိုင်အောင်
 နှိမ့်ခဲ့သည်။ သမီးကလေးကို သူချီလိုက်လျှင်သမီးက ကျွက်ကျွက်ညှပ်အောင်
 ကော်ငိုတတ်၏။ သူ သမီးကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည်။

“ကိုကိုကလဲ... သမီးက ကိုကိုနဲ့ စိမ်းနေသေးလို့ပါ။ ကြာကြာနေ
 ရာမလိုဘူး၊ ဆယ်ရက်ပဲ သမီးနဲ့နေကြည့်၊ သမီးကိုကိုကို ချစ်လာလိမ့်
 မယ်” မမက နှစ်သိမ့်၏။

မဖြစ်ဘူး၊ သမီးနဲ့မမနဲ့ အတူတူနေခွင့်ရအောင် ငါမိုင်းယန်းက မြန်မြန်
 ပြောင်းရမှဖြစ်မယ်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ခွင့်ပြေသည့်အခါ သူအောင်မြင်သွား၏။ မန္တလေး
 ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ ဒုတိယတစ်ကြိမ် ပြန်လည်တက်ခွင့်ရလေသည်။

သူ မန္တလေးတွင် နှစ်နှစ်သင်တန်း တက်ခွင့်ရ၍ မြို့ကြီးမှာ အေးအေး
 ဆေးဆေး မမနှင့်သမီးနှင့် အတူနေနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော်လည်း သူ
 ထင်မြင်ချက် မှားသွား၏။ မမသည် သူမန္တလေးမှာရှိနေသည့် နှစ်နှစ်လုံးလုံး

ပထမဆုံးအလုပ်တာဝန်အဖြစ် လေးမိန်းရှိ ချင်းပြည်နယ်ဆေးရုံမှာ လက်ထောက် ဆရာဝန် တာဝန်ကျနေခဲ့သည်။

ဆေးကျောင်းသားဘဝတုန်းက ပင်ပန်းလှပြီဟု ညည်းညူမိခဲ့သမျှသည် ယခု ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသားဘဝကျတော့ ရယ်စရာတွေ ဖြစ်သွား၏။ ကျောင်းမှာတုန်းက ရောဂါတွေ၊ တာဝန်တွေ၊ ကျောင်းစာတွေနှင့် အချိန်မလုံလောက်မှုအကြားမှာ ဘေးက အားပေးမော်အားပေးဖက်သူငယ်ချင်းများရှိခဲ့သည်။ ဝေဘုန်းရှိသည်၊ တင်မင်းသော် ရှိသည်၊ မမ ရှိသည်။ အင်း... မြရွက်ညိုလည်းရှိခဲ့သည်။

“ဆရာရေ... ရိဂျစ်စတာလေး သွင်းပေးပါဦး”

မိမိကို လူနာမှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲ စာရင်းသွင်းခိုင်းလို့လည်း ဒေါသထွက်၍ မရ။ ဒါဟာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အလုပ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ တစ်နှစ်လုံးလုံး ဒီအလုပ်တွေလုပ်ခဲ့ရပြီ။ ထိုစကားမျိုး သူပြော၍ မရ၊ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဆိုတာ ဆေးရုံမှာ မမြင်ဖူးလောက်အောင် ဆေးရုံနှင့် ခါးဆက်ပြတ်နေချိန်ဖြစ်သည်။

“ဆရာရေ...ဟောဟိုမှာ ဆရာ ဟစ်စ်ထရီ(ရောဂါရာဇဝင်)ယူရမယ် ကျော်စေ”

လူနာဆောင်ထဲမှာ နေရာချထားဆဲလူနာသစ်များမှာ တစ်ပုံကြီး။

“ဆရာ...ဒေါ်သန်းကြည်ရဲ့ ဆေးရုံဆင်းလက်မှတ်”

လူနာစောင့်ကလေးက တွန့်ဆုတ်စွာသူ့အနားကပ်လာလျှင် သူသည် မှတ်ပုံတင်အသစ် စာရင်းဖြည့်ရင်းက အလုပ်နှစ်လုပ်လုပ်ရသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံ

တွေ၊ ဇာတ်ပွဲတွေမှာ ရုံခါသည်ဟု သုံးသော်လည်း ဆေးရုံမှာတော့ weight (အလေးချိန်) လျှော့သည်ဟု သုံးကြသည်။

“ခင်ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့၊ ပေးရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခဏကလေး စောင့်...ဆယ် မိနစ်ပဲစောင့်”

တစ်ပတ်တွင် ခွဲစိတ်လူနာဆောင်တစ်ခု၌ ခွဲစိတ်ရက် နှစ်ရက်ရှိသည်။

Ward တစ်ခုက တနင်္လာနှင့် ကြာသပတေး၊ နောက် ward တစ်ခုက အင်္ဂါနှင့်သောကြာ၊ နောက် ward တစ်ခုက ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် စနေ။

ခွဲစိတ်ကု အမ်အက်စ်စီကျောင်းသားဘဝနှင့်ပထမဆုံးခွဲခန်း ဝင်ရသော နေ့မှာ သူစိတ်လည်းပျက်၍ ရယ်လည်းရယ်မိသည်။ ခွဲခန်းအနီးက လူနာဆောင်တွေမှ ရေလောင်းအိမ်သာမှာ ပိုက်ပေါက်နေခဲ့၏။ အထဲက မစင်များက အပြင်သို့ရောက်ကာ ခွဲခန်းအနီးမှာ အနံ့အသက် တော်တော် ဆိုးလေသည်။ အမ်အက်စ်စီကျောင်းသားအသစ် စက်စက်ကလေးမို့ သူသည် အစစ အရာရာ စနစ်တကျ သန့်စင်စေလိုသည်။ နောက်ဆက်တွဲ အန္တရာယ်များကို သူကြို၍တွေးပြီး ကြက်သီးပင် ထမိ၏။

“ဆရာမကြီး အထက်ကို စာတင်ဖို့ကောင်းတယ်”

ခွဲခန်းမှ အပြာဝတ် staff ဆရာမကို သူအကြံပေးမိ၏။

“ဆရာက လူသစ်နဲ့တူတယ်”

ဆရာမအုပ်စုက ကြိတ်၍ ရယ်သည်။ ထို့နောက် လက်ခါပြ၏။

“ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့ ကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ wound sepsis (ခွဲစိတ်ဒဏ်ရာများမှ ပိုးဝင်ခြင်း) တွေ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ များတာပေါ့ဆရာရယ်”

ဟာ...၊ သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းယမ်းမိသည်။

နောက်ထပ် သူတွေ့လာရသည့် ရုပ်ဝတ္ထုဆိုင်ရာ အဆင်မပြေမှုများမှာ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ရေမကြာခဏပြတ်ခြင်း၊ မီးမကြာခဏပြတ်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းဆိုင်ရာအဝတ်များသည် အလွန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်နေရမည်။ သူတို့ကို စနစ်ကျကျနှင့် ပြည့်စုံလုံလောက်သည်အထိ ပိုးသတ်ထားရမည်။ ပိုးသတ်ရန်အတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ရေနံမီးကိုမှ မရလျှင် ခွဲစိတ်ခန်း၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်နည်း။

မိုင်းယန်းမှာတုန်းက ကျိုင်းတုံဆေးရုံကို တမ်းတခဲ့ပြီး ကျိုင်းတုံဆေးရုံမှာတုန်းက မန္တလေးဆေးရုံကို တမ်းတခဲ့ရ၏။ ယခုသူ မန္တလေးဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်နေပြီ။ Teaching hospital (သင်ကြားရေး ဆေးရုံ) ကြီးသို့ ရောက်နေပြီ။ သူဘယ်ဆေးရုံကို ထပ်မံတမ်းတရပါမည်နည်း။

ပုံမှန်ခွဲစိတ်သည့်နေ့ (elective operation day) တွင် မီးပျက်လျှင် မီးစက်နှိုးပြီး ခွဲရသည့်အတွက် ခွဲစိတ်ခုတ်ပေါ်မှာ အဆင်ပြေခဲ့သော်လည်း အရေးပေါ် (emergency) ခွဲစိတ်ရသည့်ရက်များတွင် မီးပျက်လျှင် အလွန် ဒုက္ခရောက်၏။ သူသည် ပထမပိုင်းတွင် အရေးပေါ် လက်ဆွဲမီးအိမ်ငယ် (emergency lamp) နှင့် လူနာအသက်ကယ်နည်းကို အကျွမ်းမဝင်သေးချေ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူတော်တော်နေသားကျသွားပြီ။

ဝေဘုန်းတစ်ခါပြောဖူးသော တောနယ်က ခွဲစိတ်ကုသနည်းကို သူ သတိရ၏။

“ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ကောင်းလဲ... သိလား၊ တို့မြန်မာနိုင်ငံက ဆရာဝန်တွေ သိပ်တော်တယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီးကုခဲ့ရတာ၊ တလင်းပြင်မှာ ကျွန်းစားပွဲတစ်လုံးချ ပိုးသတ်ထားတဲ့ အိပ်ရာခင်းစ ခင်းပြီး လူနာတင်ပြီး ခွဲတာမောင်၊ operation light(ခွဲစိတ်ရာမှာ အလင်းရောင်အောင်

အသုံးပြုတဲ့မီး) တွေက ကားရှေ့မီးတွေဗျ၊ ဟိုဘက်က ကားတစ်စီး ရှေ့မီးဖွင့်ထား၊ ဒီဘက်က ကားတစ်စီး ရှေ့မီးဖွင့်ထား၊ ဟား... လင်းသလား မမေ့နဲ့၊ ခွဲလို့ကောင်းမှကောင်း”

အေး...၊ မင်းတို့ကတော့ နေရာကျယ်တော့ ကားမီးအလင်းရောင်နဲ့ ထွန်းလို့ရတာပေါ့၊ ဝေဘုန်းရာ၊ ဒီခွဲခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာတော့ မီးအိမ်နဲ့ ပဲ ခွဲရတာပဲ။

သို့သော် ဝေဘုန်းပြောသလို သူတို့မြန်မာနိုင်ငံဆရာဝန်များ၏ အစားထိုးမီးအလင်းအပေါ် ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ခွဲစိတ်သမျှ လူနာတိုင်း ရလဒ် အလွန်ကောင်းမွန်ခဲ့သည်။

အလွန်ရယ်စရာတစ်ခုကိုတော့ မမထံစာရေး၍ ရယ်မောမိ၏။

“ကိုယ်တို့အရေးပေါ်ခွဲခန်း ခုတ်တစ်လုံး ခေါင်မိုးက မိုးယိုနေတယ်... သိလား မမ၊ ကိုယ်တို့ surgeon တွေဟာ အရှောင်အတိမ်းလဲ တတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ သဲသဲမဲမဲမိုးရွာရင် မိုးရေလွတ်အောင် မနည်းရှောင်ပြီး ခွဲရတယ်။ မိုးရေ ကိုယ့်လက်ကို မထိဖို့... မိုးရေလူနာကို မထိဖို့၊ အေးလေ... တို့မြန်မာနိုင်ငံမှာလဲ လူတော်တော်များများက ရောဂါပိုးကို immune(ပြီး) ဖြစ်နေပြီနဲ့ တုပါရဲ့၊ ကိုယ်ခံအား တော်တော်ကောင်းနေကြပါပြီ”

အမ်အက်စ်စီကျောင်းသားဘဝတွင် မမရှိရာ ဖလမ်းသို့ တစ်ခေါက်သာ ရောက်ဖြစ်ပြီး မမ မန္တလေးဆင်းမှ သူတွေ့ခွင့်ရပါသည်။

“ဒီ ဝက်ခံရုပ်ကလေးက သမီးအတွက် ဝေက ပေးလိုက်တာမမ” မမက မြင့်မိုရ်ကို စိမ်းကားသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၏။

“ဪ...ဖလမ်းကိုတော့ ဆေးရုံအကြောင်းပြ၊ စာအကြောင်းပြ နဲ့

ရန်ကုန်ကိုတော့ သွားနိုင်တယ်ပေါ့၊ ဝေခွဲတွေ့ရုံတင် ဟုတ်ရဲ့လား၊ ညှိဆီကို...”

မမသည် စကားကိုဆုံးအောင်မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျကာ မြင့်မိုရ်ကို ထုရိုက်ငိုကြွေးခဲ့ဖူးသည်။

“ဟာ ဟာ မမ... မဟုတ်ဘူးလေ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုပြောမယ်၊ ကိုယ်တို့ မသွားမဖြစ် သွားရတာလေ၊ speciality (အထူးသင်ကြားခြင်း) သုံးလသွားရတာလေ မမရဲ့။ Neuro (ဦးနှောက်ရောဂါ ခွဲစိတ်ဆေးရုံ) ကို သွားရတယ်၊ cardiac (နှလုံးဆိုင်ရာခွဲစိတ်ဌာန) ကို သွားရတယ်။ ဟာ... မမရယ် ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါကွာ၊ ဝေ လာတွေ့လို့ ဝေခွဲတွေ့ခွင့်ရတာ၊ မြရွက်ညှိနဲ့ တစ်ခါမှတောင် မတွေ့ခဲ့ပါဘူး... ယုံပါကွာ”

မမ၏ လက်ကလေးများကို ထိန်းချုပ်ထွေးဆုပ်ကာ နမ်းရင်း မမကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့မိတော့မှ မမ၏ မျက်နှာအနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာခဲ့သည်။ မမက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို လက်ဖြင့်ထိတိုက်စားရင်း တစ်ချက်ချင်း ရှိုက်နေခိုက်မှာ မမ၏ နဖူးပြင်ကလေးကို ယုယကြင်နာစွာ နမ်းမိ၏။

Cardiac (နှလုံးခွဲစိတ်ကုဌာန) ကို သွားရင်း အမ်အက်စ်စီ (ကလေးဆေးပညာ) တက်နေသော မြရွက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ခဲ့တုန်းက ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြေကွဲစွာ နှုတ်ဆက်ဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုတော့ မမကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ပြောလို့ဖြစ်မှာ မဟုတ်။

ကျောင်းသားဘဝ နှစ်နှစ်လုံးတွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် လုံးဝမရှိ။ မေမေနှင့်ဖေဖေက မန္တလေးမှာနေသည်မို့ မြင့်မိုရ်က မေမေအိမ်မှာ ကပ်နေ၊ မေမေ ကျွေးထားသည်ကို အသာကလေး ငြိမ်နေ... သည်လိုသာ

မဟုတ်လျှင်ဖြင့် မြင့်မိုရ် သင်တန်းသားဘဝမှာ ဘယ်လောက် စုတ်ပြတ်လိုက်မလဲ စဉ်းစား၍ပင် မရပေ။ ဆေးရုံတာဝန်နှင့် ကျောင်းစာ၏ ဖိနှိပ်မှုအောက်တွင် မလူးသာ မလွန်သာအောင် တင်းကျပ်လျက် မမနှင့်သမီးလေးထံ လူကိုယ်တိုင်လည်း မသွားနိုင်၊ စာလည်း ခဏခဏမရေးနိုင်။ မြင့်မိုရ်၏ ကိုယ်စား မေမေကသာ ဖလမ်းနှင့် မန္တလေး အိမ်ဦးကြမ်းပြင် ကူးရ သန်းရသည်။

“မင်းမိန်းမ မလဲ ပင်ပန်းရှာပါတယ်သားရယ်၊ ဆေးရုံနဲ့ ဆေးခန်းနဲ့၊ ကမယ်... ဒါတောင် သူတို့လွန်ပြေဖို့တဲ့ စာတွေကျက်လို့တောင်။ ငါ့မြေးလေးတော့ ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးနဲ့မအေ တွေ့နိုင်တဲ့အချိန်က ည ဆယ်နာရီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ သမီးက အိပ်ပျော်နေပြီ”

တိတိတာတာ ပြောတတ်နေပြီဖြစ်သော သမီးကို စိတ်ထဲမှာ ပွေ့ဖက် နမ်းရွပ်မိတော့ ရင်ထဲက စူးစူးနှင့်နှင့် နာကျင်လာ၏။

“မေမေတောင် မမကို အလုပ်ဝင်ရမလားလို့ ဆူခဲ့သေးတယ်၊ တွဲလွန်ဆိုတာတော့ မစဉ်းစားနဲ့လို့”

သူ နည်းနည်းပြုံးမိ၏။

“အဲဒီတော့ မမက ဘာပြောလဲမေမေ”

“အို... သူ့ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ရယ်နေတာပေါ့။ ငါက ကလေးကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုတော့ အသည်းအသန်ဖြစ်နေတယ်၊ သမီးကလေးဟာ တစ်နေ့လုံး မမနဲ့မတွေ့ရပေမယ့် တစ်ညလုံး မမရင်ငွေ့နဲ့ အိပ်ခွင့်ရပါသေးတယ် မေမေ...တဲ့”

“ခေါ်လာခဲ့ရောပေါ့ မေမေရယ်”

သူသည် ရွန်းလဲ့တောက်ပသော မျက်လုံးသေးသေးကလေးများ

မှူးမှိတ်သွားအောင် တခစ်ခစ်ရယ်တတ်သည့် သမီးကလေး၏ နီထွေးသော ပါးဖိုဖိုကလေးကို လက်ဖြင့် မထိတွေ့ရ။ မနမ်းရှုပ်ရတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲဟု တမ်းတမိသည့်အခါ ဖတ်လက်စာအုပ်ကြီးကို ဝန်းခနဲ ပစ်ချပစ် ပြန်သည်။

ငါ surgeon ဖြစ်ဖို့အတွက် သမီးကလေးဟာ ဖအေဆိုတာကို ကောင်းကောင်းမခံစားတတ်တဲ့ဘဝကို ရောက်ရတယ်။ သမီး စိတ်ဒဏ်ရာ များ ရသွားရင် ဒီခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က ဘယ်လိုကုပေးရမလဲ... ဘယ်လို ကုပေးနိုင်မှာလဲ။

ထိုခဏ၌ သူ့ဘဝတွင် ဆေးရုံတာဝန်တွေလည်း အရေးမကြီးတော့၊ ခွဲစိတ်ကုပညာရပ်တွေလည်း အရေးမကြီးတော့၊ လူနာတွေလည်း အရေး မကြီးတော့၊ သမီးမှသမီး မိမိဘဝ၏ အရေးကြီးဆုံးအရာ ဖြစ်သွားသည်။

သွားမယ်...နောက်တစ်ပတ် ခွင့်ယူပြီး သမီးဆီ သွားမယ်...။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားမယ်။

သို့သော် မြင့်မိုရ်သည် မိမိကိုယ် မိမိ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာပင် ပညာ၏ သားကောင်ဖြစ်နေပြီကို သိလိုက်ရတော့သည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ဟို bleeding oesophageal varices case ကို ဆရာကြီး ဦးနော်မန်က shunt operation လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဆရာ မြင်ဖူး လား”

“မမြင်ဖူးသေးဘူးဆရာ”

“သိပ်တော်တယ်ဗျ... ဆရာကြီးလက်အောက်မှာ ဆရာအလုပ် လုပ်ခွင့်ရတာ ဆရာသိပ်ကံကောင်းတယ်”

ဆရာကြီး ဒေါက်တာနော်မန်လှသည် ဘုရားပေးသောလက် ပိုင်ရှင်

ခွဲစိတ်ကုသမားတော်ကြီးဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ရင်ခေါင်း ခွဲစိတ်ကုသ ဆရာဝန်အားလုံးတွင် အတော်ဆုံးဖြစ်သည်။ မြင့်မိုရ်သည် ဆရာကြီး၏ ပြီးရွှင်သောမျက်နှာ၊ တိကျသောအတွေး၊ စနစ်ကျသောသပ်စွာမြန်ဆန်သော လက်တို့ကို တအံ့တဩ လေးစားအားကျမိ၏။

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်ကြီးဘဝ ရောက်ဖို့အတွက် ဆရာကြီး ဘာတွေကို ဖုံးရှုံးခဲ့ရသလဲ၊ ဘာတွေကို စတေးခဲ့ရသလဲ... မြင့်မိုရ်သိချင်ပါသည်။

ဆရာကြီးနှင့်အတူ ခွဲခန်းထဲမှ ထွက်လာချိန်တွင် မြင့်မိုရ်စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလျက်ရှိသည်။ မြင့်မိုရ်၏ အတွေးထဲမှာ မမ၊မရှိ၊ သမီးပင် မရှိ တော့။ ခွဲစိတ်ကုပညာရပ်နှင့် ခွဲစိတ်ကုပညာ တွေးခေါ်ပုံနည်းလမ်းသာ ရှိတော့သည်။ ညကျမှ post-operative patient (ခွဲစိတ်ကုသပြီးခါစ လူနာ) ကို အခြေအနေစောင့်ကြည့်ရင်း၊ စာကျက်ရင်းက ရသမျှအချိန်မှာ မမထံစာရေးမိသည်။ မိမိအကြောင်းက နည်းနည်း... ဆရာကြီးနှင့်ခွဲစိတ်ကု ပညာအကြောင်းက များများ...။

“မမရယ် နင်မြင်စေချင်တယ်၊ shunt operation လေး side-to-side portacaval anastomosis (သွေးပြန်ကြောများအား ဘေးချင်း ဆက်၊ ဆက်သွယ်ခြင်း) သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အရင်တုန်းက အင်ဒိုနီးရားမှာပဲ လုပ်လို့ရတယ်ဆိုလား ဘာလား၊ အခု ကိုကိုတို့ဆီမှာလဲ အောင်မြင်နေပြီ မမရဲ့၊ result (ရလဒ်) လဲ သိပ်ကောင်းတယ်၊ မမ ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

လူနာတွေ၏အသက်ကို ကယ်တင်ရာ၌ မိမိတို့ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် ဘဝကမှ အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံးဟု ဂုဏ်ယူစိတ်များသည် မြင့်မိုရ်၏ စိတ်ဒုက္ခ အခက်အခဲများမှ လွတ်မြောက်စေသည့် တွန်းအားများဖြစ်ခဲ့သည်။

ခွဲစိတ်ကုပညာဆိုသည်မှာ အနုပညာတစ်ခုဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

ခြောက်လလျှင် တစ်ကြိမ်လောက် ဖလမ်းမှ မန္တလေးသို့ ခဏကလေး ဆင်းလာရသော မမ၏စကားနာထိုးမှုများအောက်မှာ တွန့်လိမ်၍ ခံစား ကာကွယ်ရင်းပင် သူသည် အမ်အက်စ်စီဘွဲ့အတွက် ကျမ်း (dissertation) ကို ပြင်ဆင်ခဲ့ရသည်။

အခက်အခဲများကြားမှ dissertation အတွက် injection sclerotherapy in oesophageal varices ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဦးဟန်စောက သူ့ကို အားပေးပါသည်။

ကျောင်းမှာ ခွဲစိတ်ကုပညာသင်ကြားရစဉ်တုန်းက G.I bleeding (အစာအိမ်လမ်းကြောင်း သွေးယိုခြင်း) များ၏ ၆၅ ရာခိုင်နှုန်းမှာ နှစ်ရှည် လများ အစာအိမ်နာ (chronic gastric ulcer) ကြောင့်၊ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်း မှာ ရုတ်တရက် အစာအိမ်နာ (Acute gastric ulcer) ကြောင့်၊ ၅ ရာခိုင်နှုန်း မှာ အခြားသော အကြောင်းများကြောင့်ဟု စာသင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း ခွဲစိတ်ဆောင်မှာ တွေ့နေရသည်က တော်တော်များများ သည် အစာမျိုပြန် သွေးကြောပေါက်ခြင်း (oesophageal varices) ကြောင့် ဖြစ်နေ၏။ သွေးယိုမှုကို ထိန်းသိမ်းပေးသည့် နည်းများမှာလည်း အားရစရာ ကောင်းအောင် လူနာနှင့် လိုက်လျောညီထွေမဖြစ်။ ဥပမာ သွေးယိုမှုကို ထိန်းပေးသည့် pitressin ထိုးဆေး၊ အလွန်အလွန်ဈေးကြီးပြီး ဝယ်ရတာ မလွယ်။ ဆေး ၄ လုံးလျှင် ၈၄ သောင်းနှင့်ချီ၍ ကုန်ကျသည်။ တချို့လူနာ များ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ကြပါ။ medical Tamponade (ဆေးဝါးနည်း) ဖြင့် မကုဘဲ surgical Tamponade (ခွဲစိတ်နည်း) ဖြင့်ကုမည် ဆိုပြန်တော့ အသုံးပြုသည့် sengstaken triluminal tubes တွေက ပေါက်ပြဲနေ သည်။

ထို့ကြောင့် အစာအိမ်တွင်းသို့ endoscopy နည်းဖြင့် ကြည့်ရှုပြီး သွေးကြောကို sclerosant ဆေးထိုးသည့်နည်း (injection sclerotherapy) ကို သုံးလာကြသည်။ သို့သော်...

“Scope က သိပ် ကောင်းကောင်း အလုပ်မလုပ်ဘူးဆရာ”

“အေး...ပျက်နေပြီလို့ပြောပါဗျာ” ပျက်လိုက်ကောင်းလိုက် ထို တစ်ခုတည်းသောကိရိယာဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးများက လူနာအသက်ကို ကယ် နေကြရသည်။

အခြားနိုင်ငံများတွင် အသုံးပြုသော... sclerosants ဆေးများမှာ ethanoamine oleate, sodium tetradecyl sulphate တို့ ဖြစ်ကြ သော်လည်း မြင့်မိုရ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ သုံးလေ့ရှိသောအရာမှာ ရာနှုန်းပြည့် အရက် (cent percent alcohol) ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးလေး ကိုကိုကိုမှတ်မိအောင်လို့ အိပ်ရာဘေးနားမှာ ကိုကို စာတ်ပုံကြီး ထောင်ထားပြီး ည အိပ်ရာဝင်တိုင်း ဖေဖေအကြောင်း ဆိုပြီး ပုံပြောပြောပြနေတယ်ကိုကိုရေ၊ အမယ်...သမီးက ပုံပြင် နားထောင်တတ် နေပြီ ကိုကိုရဲ့။ မမကတော့ မိဘတာဝန်ကျေပါတယ် နော် ကိုကို”

မမက မိဘတာဝန် ကျေပွန်ချိန်တွင် သူက ဖခင်တာဝန်ကို မကျေပွန်ခဲ့ သည့်အဖြစ်မှာ သိမ်ငယ်စရာကောင်းလှသည်။ လင့်ဝတ္တရား မကျေပွန်ဘူး ဟု မမ ဘယ်အချိန်မှာများ ခန့်လိုက်လေမလဲဟု မမစာကို ဖတ်တိုင်း ရင် တထိတ်ထိတ် စိုးရိမ်ရသည့် သူ့ဘဝကို မမ နားလည်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင် ပါသည်။

“သမီးဖေဖေဟာ သမီးနဲ့ခွဲနေပြီး လူတွေအသက်ကို ကယ်ဖို့ ပညာတွေ

သင်နေတာပါ သမီးရယ်၊ သမီးဂုဏ်ယူတတ်ဖို့ပါ” သမီးနှင့် တေးနေရသည့် မိမိ၏ရွေးချယ်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကာအကွယ်ယူမိ၏။

သမီးရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု၊ ချမ်းမြေ့မှုကိုစတေးပြီးယုမှ ရတာတဲ့လား ဖေဖေ ရယ်...ဟု သမီး တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဝမ်းနည်းတတ်လေမလား။ သူတွေ့မိတော့ မိမိ ဘယ်သူ့အတွက် အသက်ရှင်နေထိုင်ရမလဲဟု မတွေ့တတ်အောင် ရှိတော့သည်။

သို့သော် သမီး၏ စိတ်ဒုက္ခထက် အဆများစွာကြီးမားသော ဒုက္ခသည် ဝေဒနာရှင်များကို သူ နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

အစာအိမ်ပေါက်သောလူနာ၊ နယ်မှ အချိန်မီရုံကလေး ရောက်လာချိန် တွင် လူနာ၏ ဝမ်းဗိုက်တစ်ခုလုံး အပုပ်ရည်များဖြင့် ညစ်နေပြီ၊ ထိုဝမ်းဗိုက် ကို ဆေးရန် ရိုးရိုးရေဖြင့်ချည်း မရ၊ ပို၍သန့်စင်အောင် normal saline နှစ်ပုလင်းလောက်နှင့် ဆေးကြောရမည်။ လူနာသည် normal saline ပုလင်းကလေး ဝယ်ပေးရလောက်အောင်ပင် ပိုက်ဆံမရှိ။ sepsis ရချင် ရပစေ ဆိုပြီး ဒီအတိုင်းခွဲစိတ်ပြီး ပြန် ချုပ်ပိတ်ပေးလိုက်ရမှာလား။ သူ့အိတ် ထဲက ပိုက်ဆံကိုခိုက်ထုတ်ပြီး ဝယ်ခိုင်းရသော သာဓကပေါင်း များခဲ့ပြီ။

သမီးရဲ့ ဒုက္ခဟာ သူတို့ဒုက္ခလောက် မကြီးပါဘူးလို့ ဖေဖေ နှစ်သိမ့်မိ ရင် သမီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွယ်။

ည အချိန်မတော် အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရသည့်အခါများတွင် မိမိတို့ ဆရာဝန်များက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ၊ ဖျတ်လတ်သွက်လက်စွာ အသက်ကယ်ဖို့ ခွဲစိတ်ကုသပေးနေချိန်၌ ညမှာဝယ်ရသည့်ညဆေးမို့ နေ့ခင်းဈေးနှုန်းထက် လေးငါးဆ ပိုပေးပြီး ဝယ်ခဲ့ရသော လူနာရှင်များ၏ ဒုက္ခကို သူ မြင်နေရ

သည်။ မဝယ်လျှင် အသက်သေမှာဖြစ်၍ ဝယ်နေရသူများ၏ မရှိမဲ့ရှိမဲ့ငွေကို ဖြစ်ညစ်ပြီး ယူရက်ကြသလား။

သမီးရေ... လောကကြီးဟာ သမီးလို အမြဲဖြူစင်နေရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲကွယ်။

(၁၆)

ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရခဲ့ခြင်းသည် မမအတွက် မမ၏ ချစ်ခြင်း၊ မေတ္တာကပေးသော ဆုလာဘ်တစ်ပါးဟုဆိုလျှင် သမီးကလေးသည် မမအတွက် တစ်ဘဝလုံးနှင့်ပုံ၍ တန်ဖိုးထားရသော ရှားပါးလှသည့် ရတနာတစ်ပါး ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သမီးလေးအတွက်ဆိုလျှင် သူမ ဘာမဆို စွန့်လွှတ်ပြီး အဆင်သင့်ဖြစ်ခဲ့၏။ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝကိုမယူဘဲ စွန့်လိုက်ရမလား၊ ဆေးပညာကိုပဲ စွန့်လိုက်ရမလား... သမီးကသာ လိုအပ်မည်ဆိုလျှင် မေမေသည် သမီးအနားမှာ တစ်ဖဝါးမျှမခွာဘဲ သမီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက် မည်။ ထိုစိတ်ကူးဖြင့် သမီး တစ်နှစ်ပြည့်သည်အထိ ကျိုင်းတုံမှာ

အပြင်ဆေးခန်းဆရာဝန်ဘဝနှင့်နေရင်းက မိုင်းယန်းမှ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာတတ်သည် သမီးမေမေကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် မမ၏ ဘဝသည် ဤဘဝမဟုတ်သေးဘူးဟု မမ သိနေသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ စေတနာ၊ အတတ်ပညာ၊ ကျွမ်းကျင်မှုအားလုံးကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုခွင့်မရသော အပြင်ဆေးခန်း ဆရာဝန်ဘဝကို မမကြာရှည် သည်းမခံနိုင်။ သမီးလေးအတွက် မေမေဟာ အပြင်ဆေးခန်းဆရာဝန် ဒေါက်တာမမပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆေးရုံတစ်ရုံက လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာမမပဲ ဖြစ်ဖြစ် သိပ်မကွာခြားပါဘူးနော်... သမီးရယ်။ မေမေ ဆေးရုံဆရာဝန်လုပ်ချင်တယ်။

မမသည် posting ဝင်ဖို့အတွက် လိုက်လျောရန် ဆန္ဒသိပ်မရှိသော ခင်ပွန်းသည်ကို တစ်ခဏအာရုံထဲမှာ ဖျောက်ကာ မိမိစကားကို နားမလည်၊ ပြန်မပြောတတ်သေးသော သမီးလေးကို တိုင်ပင်ခဲ့သည်။

“သမီး... မေမေအလုပ်ဝင်လိုက်မယ်နော်”

သမီးကခစ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

မမ၏ ပထမဦးဆုံး ဆေးရုံတာဝန်သည် ဖလမ်းမှာဖြစ်၏။ သမီးလေးကို ကိုကိုရှိရာ မန္တလေးမှာ ထားမလား၊ မမရှိရာ ဖလမ်းမှာ ထားမလားဟု ကိုကိုမေမေကမေးတော့ လုံးဝတွေ့ဝေတွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိ ဘဲ ‘မမဆီမှာပဲ ခေါ်ထားမယ်မေမေ’ဟု သွက်လက်စွာဖြေခဲ့သည်။

အဖေသည် သမီးနှင့်မြေးရှိရာ ဖလမ်းမှာ လာရောက်နေထိုင်ဖို့ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်လျောခဲ့သည်။ နံနက် ၈ နာရီခွဲတွင် ဆေးရုံသို့ ထွက်လာရချိန်၌ သမီးလေးသည် သမီး၏ နာနီလည်းဖြစ်၊ အိမ်ထောင်တာဝန်ထိန်းသူလည်းဖြစ်သော မဝင်းနှင့် သမီးအဘိုး၏ ရင်ခွင်မှာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နေ့ခင်း ၁၂ နာရီ

မှ နေ့လယ် ၂ နာရီအထိ သမီးကို မမချီခွင့်ရတတ်၏။ ညကျူတီမရှိသည့် ရက်များတွင်တော့ ညဆယ်နာရီဆိုလျှင် သမီးကို ရင်ခွင်မှာထား၍ အိပ်ခွင့် ရတတ်သည်။

ဆေးရုံမှာလုပ်ခွင့်ရလျှင် တော်ပါပြီ။ ကိုကိုလို အထူးကုဆရာဝန်ဘဝ မှ မက်မောသူလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူးဟု မိမိကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်နေခဲ့သည်မှာ လိမ်ညာခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ဖလမ်းဆေးရုံရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် အမှန် အတိုင်း သိသွားသည်။

ဖလမ်းဆေးရုံတွင် မမသည် သူမ၏ ကျောင်းတုန်းက ဆရာမ ဒေါက်တာဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်နှင့် ပြန်ဆုံရလေသည်။

Posting ဝင်ဝင်ချင်း medical ward (ဖျားနာဆောင်) တွင် တာဝန် ကျ၏။ မမ၏ ဘွဲ့လွန်အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ပေးသူမှာ ဆရာမ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြင့်ပင် ဖြစ်သည်။

“မမ...ညည်း အသက်ငယ်ငယ်လေး ရှိသေးတယ်၊ တစ်ခုခု ဆက် တက်ပါလား။ ရိုးရိုးအေအက်စ်ဘဝကတော့ သိပ်ကျေနပ်စရာမကောင်း လှပါဘူး”

“အို...မမတူးရယ် တက်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သမီးကလေး က ရှိသေးတယ်လေ”

“အို...ဘာဖြစ်လဲ၊ ကလေးနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နေ့တိုင်းထိတွေ့နေနိုင်တာပဲ၊ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လောက် အပင်ပန်းခံလိုက်ပြီးရင် ပြေလည်မှာပါ၊ ဘာဝါသနာ ပါလဲ”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ မဆိုင်းမတွ ဖြေနိုင်ခဲ့၏။

“Medicine ဒါမှမဟုတ် child ပေါ့ မမတူးရယ်”

ဆရာမက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“Medicine ကိုဖြေမယ်ဆိုရင် ညည်းကိုကျုပ် အစစကူညီနိုင်တာပေါ့၊ မက်ဒီဇင်ပဲ ဖြေပါ”

ဆရာမက စာအုပ်စာတမ်းများကိုညွှန်ကြား၍ မမကို ရှာခိုင်းသည်။ ဆရာမရှင်းပြသမျှ နာယူ၊ ဆရာမ ကျက်ခိုင်းသည့်စာကိုကျက်၊ ဆရာမ ရှာခိုင်းသည့် စာများကို ရအောင်ရှာ၍ ဖလမ်းမှာနေသမျှ နှစ်နှစ်လုံးလုံး လေ့လာပြင်ဆင်ခဲ့၏။

“မမရေ...မမကို ကိုယ်လွမ်းလှပြီ”

စာရေးပျင်းသည်ကိုကိုက တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းညည်းလျှင်တော့ ကိုကိုနှင့် စကားပြောရင်း မျက်ရည်ကျရ၏။

“မမအမ်အက်စ်စီဖြေဖို့ ကိုကိုသဘောတူပါတယ်နော်”

“သမီးအတွက်တော့ သဘောမတူဘူး၊ ဒါပေမယ့်...ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

“ဘာလို့လဲဟင် ကိုကို”

“ဪ Teaching hospital (သင်ကြားရေးဆေးရုံ) မှာ တက်ရမှာ ဆိုတော့ ဝင်ခွင့်ရရင် မမ မန္တလေးမှာ လာတက်ရမှာလေ၊ ကိုယ်ကလဲ အမ်အက်စ်စီဘွဲ့ ရရင် နယ်ကို မလွင့်အောင် teaching ကို ပြန်ယူမလို့၊ ဒီအတိုင်းဆိုကိုယ်တို့ တစ်အိမ်တည်း ပြန်နေခွင့်ရတော့မှာပေါ့ မမရဲ့”

“ဟင်...လူလည်”

“ကြီးစားနော် မမ၊ ဘာစာအုပ်တွေလိုသေးလဲ...ကိုကို ဘာမှာပေးရ မလဲ”

အသိဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ ရှေးရိုးနည်းအတိုင်း conser-

vativeအမြင်ရှိလိုလား မသိ၊ မမ အမ်အက်စ်စီဖြေချင်သည်ကို အားမပေးခဲ့ပေ။

“ဘာလုပ်မှာလဲ ဒေါ်မမရယ်...ကိုယ့်မှာအိမ်ထောင်ရှိတယ်၊ ကလေးရှိတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝ ပြည့်စုံနေပြီပဲ။ ဒေါ်မမက အမ်အက်စ်စီဘွဲ့ ယူပြီး ဘာလုပ်မှာတုန်း”

မမသည် ဆရာကြီးကို ငေးမော၍ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။

“သမားတော်လုပ်မှာပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့”

အိမ်ထောင်ပြု၊ ကလေးမွေးရုံနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝ ပြည့်စုံသွားပြီဟု ဆရာကြီးမို့ ထင်ရက်လေသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ တန်ဖိုး၊ ဆရာဝန်ပညာ၏ အနှစ်သာရ...ထိုအရာများနှင့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ မည်မျှပြီးပြည့်စုံသွားမည်လဲ။ မိန်းမ တစ်ယောက်၏ သီးခြားကိုယ်ပိုင် ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို မေ့လျော့ထားကြလေသလား။

သမားတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်ဟုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမီးကလေးအား ထပ်ကာထပ်ကာပြောရင်း မမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားတင်းခဲ့ရ၏။

သို့သော် နယ်မှ တောသူတစ်ယောက်က အမ်အက်စ်စီဖြေရမည့် အဖြစ်သည် တော်တော် မလွယ်ကူသော ကြိုးစားမှုဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ဆိုတာကို ဘေးဖယ်ထား၊ သမီးဆိုတာကို ထည့်မတွက်နှင့်ဦး၊ ကျောင်းစာသက်သက်၏ ဒုက္ခကပင် နယ်နှင့်မြို့ကြီးနှင့် မတူပေ။

မမတို့ ကျက်မှတ်ထားရသည့် M.C.၉ စာအုပ်များကလည်း နောက်ဆုံးပေါ် မေးခွန်းများ မဟုတ်ပေ။ စာမေးပွဲမေးခွန်းများကလည်း မှားလျှင်

အမှတ်ပြန်နုတ်သော Minus system ဖြစ်နေသည်။ ပထမဆုံး ဝင်ခွင့်ဖြေသည့် နှစ်တွင် မမသည် M.C.၉ မေးခွန်းပေါင်း ၃၀၀ အနက် နှစ်ရာပင် ပြည့်အောင်မဖြေရဲ။ ထိုနှစ်က ဝင်ခွင့်ကျခဲ့သည်။

ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ကျတော့ ကလေးလိုပင် မမငိုခဲ့၏။ ကိုကိုက မမကို ကြည့်၍ ရယ်သည်။

“မမကလဲ...ကလေးကလား၊ ဒီတစ်ခါဖြေလို့ မအောင်တော့ နောက်တစ်ခါဖြေရုံရှိတာပဲ”

“ဪ... ကိုကိုပြောမှလား၊ ဒါတော့သိတာပေါ့လို့”

ကိုကိုက မမကိုရော သမီးကိုပါ ရင်ခွင်မှာ တစ်ခါတည်းပွေ့ဖက်၍ နမ်းသည်။

“ကိုယ့်တုန်းကလဲ ပထမတစ်ခါဖြေလို့မအောင်၊ ဒုတိယတစ်ခါကျမှ အောင်တာ မမရဲ့၊ အခု မမစာမေးပွဲအတွေ့အကြုံရှိသွားပြီလေ၊ ကြည့်နေ... ဒုတိယတစ်ခါမှာ အောင်ကိုအောင်မယ်”

မမ ဇဝေဇဝါမျက်လုံးများဖြင့် ကိုကိုကို မယုံသင်္ကာကြည့်မိ၏။

“တကယ်...၊ ကိုကိုဘယ်လိုသိလို့လဲ”

“Supernatural power (စိတ်စွမ်းအင်)နဲ့ သိတာပေါ့၊ သမီးကိုယ်ဝန်ဆောင်တုန်းကလိုလေ”

ကိုကိုက မမ၏ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖွဖွ ထိဆွဲကိုင်စယ်ရင်း အားပေးခဲ့၏။

“အမ်အက်စ်စီဝင်ခွင့်အတွက် အမ်အက်စ်စီ M.C.၉ တွေတင် ကြည့်ရုံနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး မမရဲ့၊ အမ်အာ (ရ်)စီပီ ကွက်ရှင်တွေပါ ကြည့်ရမယ်”

မမက ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ ကိုကိုကို အားကျစွာမော့ကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုဘဝကတော့ အားကျဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်၊ အခုဆို အမ်အက်စ်စီဘွဲ့တောင်ရပြီ။ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်လို့လဲ ဆိုင်းဘုတ်တပ်လို့ရပြီပေါ့”

“ဟ ကိုယ်က ဆိုင်းဘုတ်တပ်ဖို့ အောင်အောင် ပြေခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာလဲ ရန်စကားပြောတာလား၊ တကယ် ရန်ဖြစ်ရဲလို့လား”

နှစ်ယောက်လုံး ရယ်စရာမဟုတ်သောအကြောင်းအရာကလေး တစ်ခုကို ပြိုင်တူရယ်လို့ကောင်းနေ၏။ မမရင်ခွင်ထဲက သမီးကလေးကလည်း အဖေနှင့် အမေကိုကြည့်ကာ ရယ်လေသည်။

“ကိုကိုကလဲ သဘောပြောပြတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုက ဝင့်ကျွတ်သွားပြီလေ... စာကျက်ရတဲ့ဘဝက လွတ်သွားပြီ၊ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ရင်ခုန်ရတဲ့ဘဝက လွတ်သွားပြီ”

“အင်း... ဒီလိုတော့လဲ ပြောလို့မရသေးဘူးလေ မမရယ်”

ကိုကိုမျက်နှာက အလေးအနက်ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုယ် စာမေးပွဲတွေ ထပ်ဖြေဖြစ်ဦးမယ်ထင်တယ်၊ အက်ဖ်အာရ်စီအက်စ်လို့မျိုးပေါ့”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ခွင့်ဖြေခဲ့ရာမှာတော့ ကိုကိုပြောစကားအတိုင်း မမ အောင်ခဲ့သည်။

ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအောင်သောအခါ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် မမသည် ဒုတိယအကြိမ် စာသင်ကြားခွင့်ရခဲ့သည်။ အခြေခံဘာသာရပ်များ Basic Science ကို သုံးလသင်ရပြီး နောက်ဆုံးလ ကျမှ ပရိုတိုကောလ်

(စာကြမ်းငယ်)အကြောင်းကို သိရသည်။ အမ်အက်စ်စီ ဝင်ခွင့်ရ၍ ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်ကလေး တော်တော်ရှုပ်ထွေးသွား၏။

“ကိုကိုကလဲ... မမကို ဘာမှမပြောဘူး၊ ပရိုတိုကောလ်လုပ်ရမယ် ဘာသာ အိုင်ဒီယာနည်းနည်းလောက်တော့ ပြောပြထားဖို့ကောင်းပါတယ်”
ကိုကိုအား ရန်တွေ့မိတော့ ကိုကိုက ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပဲ။

“ဪ...မ ကလဲ၊ အချိန်တန်တော့ သိလာတာပဲမဟုတ်လား၊ လုပ်လုပ် ဆိုတော့လဲ ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ဒီအတွက် ဘာမှ ကြိုတင် ဦးနှောက်ခြောက်နေစရာမလိုဘူး၊ ကိုယ်နဲ့မမ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန် တယ်လောက်ရှိလို့လဲ”

မမမှာက Basic science တက်နေချိန်မှာ Ward ထဲ မရောက်သောကြောင့် ဆေးရုံမှာ ဘာတွေအဖြစ်များသလဲ၊ ဘယ်ကျော်စံကို ပရိုတိုကောလ်လုပ်ရင် အဆင်ပြေမလဲ မသိ၊ ဆေးရုံက ဆရာတွေကတော့ သူတို့ဖြစ်စေချင်သည်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောကြ၊ တိုက်တွန်းကြသည် မမသည် ဦးနှောက်ခြောက်လာ၏။ Investigation (စမ်းသပ်ချက်များ) လုပ်ဖို့ laboratory (ဓာတ်ခွဲခန်း) က အဆင်ပြေပြေလုပ်ပေးနိုင်သည့် case လည်း ဖြစ်ရမည်။

နောက်ဆုံး မမသည် ငှက်ဖျားရောဂါကို ရွေးချယ်လိုက်၏။ ပရိုတိုကောလ် ရေးပြီးတော့ မိမိရေးထားသမျှ အချက်အလက်များ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကို ကာကွယ်ရေးနှင့် လူမှုရေး ဆေးပညာဌာန ဆရာ တစ်ယောက်ယောက် ထံမှာ သွား သွားပြဖို့ ဆေးရုံမှ အားလပ်ချိန်မှာ ကျောင်းသို့ သွား၍ အလစ်ချောင်းရပြန်၏။ ပြင်လိုက်ဦးဟု ခိုင်းလိုက်သည်နေ့က

မမ စိတ်ဓာတ်ကျ၍မပြီးတော့ပေ။ ကိုကိုကို အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်မည် လုပ်ခါမှ ကိုကိုက ညတာဝန်နှင့် ဆေးရုံမှာ အိပ်ရသည့်အခိုက်နှင့် ကြုံပြန် သည်။

ည ကိုကို အိမ်သို့ဖုန်းဆက်တော့ မမက ကိုယ့်ဒုက္ခကို ညည်းပြမိ သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုကတော့ အေးတိအေးစက်။

“ဒါဟာ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးလေ မမ၊ ဒါဟာ အမ်အက်စ်စီ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ရဲ့ သေးငယ်လွန်းတဲ့ ပြဿနာအစိတ်အပိုင်းကလေးတစ်ခုပဲ”

မမသည် စိတ်ဆိုးလျက် စကားပြောခွက်ကို ဆောင့်ချပစ်လိုက်မိ သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကိုကိုက ဆေးရုံမှအထွက်တွင် မမတို့ ဖျားနာဆောင် သို့ ဝင်လာပြီး မမကိုချော့မော့သည်။ တကယ်တော့ ကိုကိုမချော့မိကတည်း က မမ စိတ်ပြေပြီးသားပါ။ ကိုကိုပြောစကားကလည်း အမှန်တွေလေ။ ဒါထက်မကသော ဒုက္ခများကို မမ ပြင်ဆင်ထားရဦးမည်။

သုံးလပြီးသည့်အခါမှာ ပရိုတိုကောလ်အတွက် Defend (ခုခံကာ ကွယ်) လုပ်ရသည်။ Defend အဖွဲ့မှာ ပါမောက္ခချုပ်နှင့် ဘာသာရပ်စုံက ပါမောက္ခများပါဝင်၏။ မမပြုလုပ်မည့်စာတမ်းအတွက် ဟာကွက်မရှိအောင် ပိုလူက ထောက်မေး၊ သည်လူက ထောက်မေး၊ အစစ စဉ်းစားပြီးမှ မမကို ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

မမ အမ်အက်စ်စီ ဆေးပညာ ပထမနှစ် ကျောင်းသူဘဝတွင် သမီးကို စတင်၍ ကျောင်းထားသည်။

“သမီးတောင် ငါးနှစ်ရှိပြီဆိုတော့ မမ နောက်ထပ် သားကလေး တစ်ယောက်လောက် မွေးရင်ကောင်းမလားဟင်... ကိုကို”

ကိုကို မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဟာ မမကလဲ၊ နင် အမ်အက်စ်စီဖြေခါနီး ကလေး တိုးလိုးတဲ့လောင်း နဲ့ ဖြေချင်လို့လား၊ မဖြစ်ဘူး မယူနဲ့ဦး”

“ကိုကို အားနေပြီပဲ၊ ကိုကို ထိန်းပေးပေါ့”

မူနဲ့စွာပြောလိုက်မိတော့ ကိုကိုမျက်နှာ အလေးအနက်ဖြစ်သွား၏။

“ကိုယ့်ကို အားတယ်လို့ ဘယ်လိုအမြင်နဲ့များ ပြောလိုက်တာလဲ မ ဗယ်၊ ကိုယ် ဆေးရုံတာဝန်နဲ့ ဆေးခန်းတာဝန်နဲ့ ညကို အိမ်ထဲကို ၁၁ နာရီ လောက်မှ ပြန်ဝင်ရတာ မအသိပဲကွာ၊ ကိုယ်ဘယ်အချိန် သွားထိန်းရမလဲ၊ ဆေးရုံခေါ်သွားရမှာလား”

မမ ဝမ်းနည်းစွာ မျက်နှာလွဲလိုက်တော့သည်။

“ကိုကိုမှာ ဖခင်စိတ်ဓာတ်မရှိဘူး”

“မ... ကိုယ့်ကိုမစော်ကားနဲ့”

“မွေးကိုမွေးမယ်... သားလေးတစ်ယောက် မွေးဦးမယ်”

ကိုကိုက ခပ်စိုက်စိုက်မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

“မင်းထိန်းနိုင်ရင် မွေးပေါ့၊ အမြွှာမွေးချင် မွေးလိုက်ဦး... ရတယ်”

မမသည် စားပွဲပေါ်မှပေါင်ဒါဘူးဖြင့် ကိုကိုကို လှမ်းပေါက်ပစ်လိုက် ၏။ ကိုကိုကပဲ အရှောင်အတိမ်း ကျွမ်းကျင်လို့လား၊ မမ ကိုယ်တိုင်ကပဲ ကိုကိုကို မထိအောင်ပေါက်လိုက်မိလေသလားမသိ။ ကိုကိုဘေးမှ ဖြတ် သွားပြီး နံရံမှာ ဒေါက်ခနဲ သွားထိသည်။

“မမ... စောစောစီးစီး ရန်မဖြစ်ချင်စမ်းနဲ့၊ သွားသွား... ကိုယ် ဒီနေ့ အိုတီဝင်ရမှာ ကျေနပ်တွေက ဆယ်ငါးခုလောက်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်အတွက် ပေါင်မုန့်လေး မီးကင်ပေးနော်”

“လုံးဝပဲ”

မမသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ရေစိုရွှဲနေသောဆံပင်တိုကလေးကို တအား ပွတ်တိုက်ပြီး ကိုကိုကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ကိုကိုသွား... မမဖို့ ကော်ဖီဖျော်ပေး၊ ရှစ်နာရီမခွဲခင် မမ အမိသွားချင် တယ်”

“မင်းဟာမင်း သွားဖျော်ကွာ... ကိုယ် ခဏလောက်မှိန်းလိုက်ဦးမယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကတ်ဖဲ့လျက် ရှစ်နာရီမထိုးမီ မေမေ ကြော်ပေးသည့်ထမင်းကြော်ကို ကမန်းကတန်းစားကာ ကသုတ်ကရက် ဆေးရုံသွားရသည်။ ဆေးရုံမသွားမီ သမီး၏ ကျောင်းဝတ်စုံ ဝတ်ပေးဖို့ ဟန်ပြင်ဆဲ ကိုကိုက ဆိုက်ကယ်လ်ဟွန်းကို အရှည်ကြီး နှိပ်နေတော့သည်။

“လာပြီ... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“ကိုယ် အိုတီဝင်ရမှာလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား”

ကိုကိုမျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုး။

“ဟာ... ဘယ်မလဲ ထမင်းချိုင့်၊ ကိုယ် ဒီနေ့ နောက်ကျမှာနော်၊ နေ့လယ် ထမင်းစားပြန်ပို့နိုင်မယ်ထင်နဲ့”

မမ နောက်ထိုင်ခုံမှာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆိုက်ကယ်လ်သော့ကို မမပေးလိုက်၊ မမဟာ မမ ပြန်စားမယ်”

“မေမေ... တာတာ”

သမီးလေး၏ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာမြင်တော့ စုပုပ်နေသောမျက်နှာများ ကြည်လင် ပြုံးရွှင်သွားကြလေသည်။

ရန်ကုန်သို့ speciality သွားရမည်ဆိုပြန်တော့ ကိုကိုက မမကိုမှာ၍ မပြီးနိုင်အောင်ရှိသည်။

“မမ speciality သွားရင်းနဲ့ လိုအပ်သမျှ စာအုပ်စာတမ်း၊ ဂျာနယ်လ် တွေ စုလာခဲ့နော်၊ Library မှာ သွားရှာ၊ B.M.R မှာ သွားရှာ။ အိပ်ကံစံရေး တို့ ၄၅၅ ရှိတို့ ကားဒီးယက်တို့ကနေ နေ့လယ် ၁၂ နာရီနဲ့ ၂ နာရီကြား မှားတဲ့အချိန်မှာ အလကားမနေနဲ့၊ နောက်ထပ် ရန်ကုန်သွားပြီး စာအုပ်ရှာဖို့ ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီ တစ်လခွဲမှာ အပြီးလုပ်ခဲ့”

ကိုကို လိုက်မပို့ရကောင်းလားဟု စိတ်ကောက်ချင်သောမမက မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။

“အကူအညီလိုရင် ဆိုက်ခီယာထရီမှာ ဝေရှိတယ်၊ မြောက်ဥက္ကလာ ဆေးရုံမှာ သင်ရှိတယ်”

ကိုကိုက ပြောဆဲ မမ ကိုကိုကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခနဲလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကလေးဆေးရုံမှာလဲ မြရွက်ညှိရှိတယ်”

ကိုကို မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မ... ကိုယ့်ကို ဘာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုကို မျက်နှာထားတည်တည်နှင့်မေးတော့ မမ စုအောင့်အောင့် ဖြစ် သွားပါသည်။

“ကိုကို လိုက်ပို့”

ကိုကိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရွိုက်လိုက်ပြီး မမ၏ခါးကိုဖက်ပွေ့လိုက် သည်။

“မမလေး... အခုထိ ကလေးလုပ်ချင်တုန်းပဲနော်”

မမ၏ပါးတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆွဲလိမ့်၏။

“ကိုယ် မအားဘူး မမ၊ ဒီတစ်ပတ် ပြင်သစ်ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ အဖွဲ့
မန္တလေးဆေးရုံကို လာမယ်၊ စီအက်စ်တွေ အနားမှာ ကိုယ် ကျရဦးမယ်၊
ကျောင်းသားတွေကိုစာသင်ဖို့ တာဝန်တွေရှိတယ်၊ Ward ထဲမှာ ill case
(အသဲအသန် လူနာ) တွေ အများကြီး... ဒါတွေကိုပစ်ပြီး မိန်းမကို ရန်ကုန်
လိုက်ဖို့နိုင်မယ်လို့ မ ထင်လို့လား၊ မ သွားတတ်လျက်သားနဲ့၊ နောက်ပြီ
မမှာ အဖော်နှစ်ယောက်တောင် အတူပါဦးမှာဆို”

တကယ်တော့ မမနှင့်ကိုကိုသည် တစ်ခရီးတည်းသွားနေကြသူများ
မဟုတ်ပါတကားဟု ထိုအချိန်ကျမှ မမ သေချာသွားသည်။ သည်အချိန်
မှာတော့ မမသည် ဇနီးတစ်ယောက်မဟုတ်၊ ခင်ပွန်း၏ ယုယစောင့်ရှောက်မှု
ကို လိုအပ်သည့် ဇနီးတစ်ယောက်မဟုတ်။ မမသည် အမ်အက်စ်စီကျောင်းသူ
ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

Dissertation အတွက် မမ တကုပ်ကုပ် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အခါ
ကိုကိုသည် အကဲခတ်ရုံသာခတ်ပြီး ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု မမေး။
မမအနီးမှာ Burma Medical Journals တွေ အပုံလိုက်၊ ငှက်ဖျားရောဂါ
နှင့် ပတ်သက်သမျှ နိုင်ငံတကာက ထုတ်သော စာအုပ်တွေ၊ စာစောင်တွေ
၏ မိတ္တူများ အပုံလိုက်ဖြင့် ပေ ပွနေသည်ကို မြင်ပါလျက်နှင့် သမီးအိပ်ချိန်
တန်၍ ပုံပြင်ဖတ်ပြခိုင်းလျှင် မမဘက်သို့ မြားဦးလှည့်တတ်သေး၏။

“ကိုကို... မမတစ်ယောက်တည်း မွေးထားတဲ့ကလေးမဟုတ်ဘူးနော်၊
ကိုကိုလဲ တစ်ဝက်တာဝန်ရှိတယ်”

တစ်ခါတစ်ခါစိတ်တိုပြီး သမီးရှေ့မှာ စကားရိုင်းရိုင်းပြောမိလျှင်
ကိုကို ဒေါသကြီးတတ်၏။ မမကတော့ ကိုကို ဘာတွေ ဆက် ပြောနေလဲ
မသိ၊ သမီးနှင့်ဖအေ ဘယ်လို ငြိမ်းချမ်းရေးရသွားသလဲ မသိ။ ကိုယ်ဝန်နှင့်

တွဲဖက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်သော ပြင်းထန်လှသည့် ငှက်ဖျားရောဂါ (Pregnancy
with serious malaria) ၏ အကျိုးဆက်များကို ရာခိုင်နှုန်း ခွဲခြားဖို့
ကြိုးစားနေခဲ့ရသည်။ ငှက်ဖျားရောဂါ လူနာပေါင်း ၆၀ ကို ဟိုအုပ်စု သည်
အုပ်စု ခွဲလိုက်၊ နောက်တစ်နေရာကျတော့ တခြားအုပ်စုတစ်စု ထပ်ခွဲလိုက်
ဖြင့် ဇယားပေါင်းများစွာ ရှုပ်ရှက်ခတ် လျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့
ညသန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ ဘာအလုပ်မှမဖြစ်တော့ စိတ်ဓာတ်ကျကာ
အိမ်အပြင် ထွက် ထိုင်နေရတတ်သည်။ ထိုအချိန်မှာ ကိုကိုက သမီးနှင့်
အတူ အိပ်ပျော်နေပြီ။

ကိုကိုတို့များ သိပ် နေနိုင်တာပဲနော်။
သို့သော် မမသည် ဘယ်သူကမှ ရိုက်ပြီး မခိုင်းဘဲ သည်တာဝန်ကို
ယူခဲ့မိခြင်း မဟုတ်လား၊ မိမိခိုက်သောအပင်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ရိတ်သိမ်း
ရပေလိမ့်မည်။

Dissertation အပြီး သုံးလလောက်သာ စာကြည့်ချိန်ရလိုက်ပြီး
စာမေးပွဲဖြေရတော့သည်။

အမ်အက်စ်စီစာမေးပွဲသည် မေဘဝတွင် အခက်ခဲဆုံးနှင့် အပင်ပန်းဆုံး
စာမေးပွဲတစ်ခုဖြစ်သည်။ ရေးဖြေစာမေးပွဲဖြေရမည့်နှစ်ညမှာတော့ မမနှင့်
အတူ ကိုကို တစ်ညလုံးထိုင်၍ စာကြည့်ပေးခဲ့၏။ မမ အံ့လည်း အံ့သြ၍
ပျော်လည်း ပျော်နေသည်။

“ကိုယ် စာတော့ ရှင်းမပြနိုင်ဘူး မမ၊ ဒါပေမယ့် မမ ခဏ လဲပြီး
နားထောင်ချင်ထောင်လေ... ကိုယ် ဖတ်ပြပေးပါ့မယ်”

“အို ရပါတယ်ကိုကိုရယ်၊ မနက်ဖြန် ကိုကို အိုတီဝင်ရမှာမဟုတ်
လား အိပ်တော့”

သို့သော် မမအနီးမှာထိုင်၍ စားစရာသောက်စရာ စီစဉ်ပေးလိုက်၊ မမခေါင်းကိုက်နေလျှင် နားထင်ကြောကို အသာ ဖိနှိပ် ထောက်ပေးလိုက်၊ မမအား အသံထွက်၍ စာဖတ်ပြလိုက်နှင့် မမခင်ပွန်းသည် သူကိုယ်တိုင် စာမေးပွဲဝင်ရမလိုပါပဲလား။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ တစ်နှစ်လုံး မမအား ဂရုမစိုက်ခဲ့လေခြင်းဟု ငြူစုခဲ့မိသမျှ ပြောပျောက်ခဲ့ရသည်။

“ကိုကို အမ်အက်စ်စီဖြေရတော့ မမ မရှိဘူးနော် ကိုကို”

အနည်းငယ် ညှာတာစိတ် ဝင်ကာ သတိတရ ပြောမိတော့ ကိုကိုက အေးဆေးစွာပြုံးနေသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့ မရယ်... ဘယ်သူမှတော့ ပြီး ပြည့်စုံတယ်လို့ ဘယ်ရှိမလဲ”

Written (ရေးဖြေ) ဖြေနိုင်ပြန်တော့ Bed side (လူနာနှင့်ဖြေရသည့် စာမေးပွဲ) အတွက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ရပြန်၏။

“ကိုကို... ဝါဒီထဲ ဝင်ချောင်းပြီး ဘာကေ့စ်တွေရောက်နေလဲ မှတ်မပါနော်၊ ကိုကို။ ဝါဒီအားလုံးရဲ့ စာရင်း အတိအကျမှတ်ခဲ့” Private Study (စာကြည့်ရက်) ရပြီးကတည်းက ဝါဒီထဲ သွားခွင့်မရှိတော့တာမို့ ကိုကိုကို အပူကပ်ရသည်။

ကိုကိုက စာရွက်နှင့် ဝါဒီထဲရှိသမျှ လူနာအမျိုးအမည်များကို မှတ်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် မမ... ဒါတွေချည်း အားကိုးလို့ မရဘူးလေ၊ ဒိုပီဒီ (ပြင်ပ လူနာကုဏ္ဍ) ကနေ လူနာတွေခေါ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ကေ့စ်တွေ ဘာမှ မချန်နဲ့ အကုန်ကြည့်”

“ဟာ... မရတော့ဘူးကွာ၊ မမ ဘာမှမှတ်နိုင်တော့ဘူး”

သား၏ စာမေးပွဲတစ်ခါ၊ ချွေးမ၏ စာမေးပွဲတစ်ခါ ကြုံတွေ့နေရသော

မေမေကတော့ မြေးလေးကိုစာသင်ပေးရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အကဲခတ်လျက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေခဲ့သည်။ Bed side ဖြေရမည့်ညမှာ မမသည် စာအုပ်တွေကို လွင့်ပစ်မိ၏။

“မမ... မကြောင်နဲ့လေ၊ မနက်ဖြန်ပြီးရင် အောင်ပြီ... ဓဏကလေး တင်းထားစမ်းပါကွာ၊ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ ကိုယ် သံပရာရည်လေး ဖျော်ခဲ့မယ်နော်”

မမသည် မနက် စာမေးပွဲသွားခါနီး ဆံပင်လည်း မဖြီးနိုင်၊ မိတ်ကပ်သနခါးမလိမ်းနိုင်၊ အင်္ကျီလုံချည် ကိုကိုထုတ်ပေးလိုသာ လဲလိုက်ရသည်။ စာက ဖတ်လို့ ပြီးပြည့်စုံသည်ရယ် မရှိချေ။

တကယ်တမ်း လူနာဆောင်ထဲဝင်ရသည့်အခါမှာတော့ ကိုကိုမှတ်သားခဲ့သမျှ ဝါဒီထဲကကေ့စ်တွေ တစ်ခုမှ မပါ။ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသော တစ်ခါမှလည်း မစမ်းဖူးသော လူနာများဖြစ်နေသည်။

နံနက် ၈ နာရီမှစ၍ ဖြေရသည်မှာ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲအထိဖြစ်သည်။ long case ပြီးတော့ short case လေးခုကို ဖြေရသည်။ လူနာ တစ်ယောက်ကို ဆယ်မိနစ်သာ စမ်းခွင့်ရှိသည်။ Microscope နှင့် slides များ ကြည့်၍ ဖြေရ၏။ ထို့နောက် E.C.G အဖြေများ၊ x-ray ဖလင်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကြည့်၍ ဖြေရပြန်၏။ တစ်ခုလျှင် နှစ်မိနစ်သာ အချိန်ရလေသည်။

အားလုံးဖြေပြီးသွားတော့ ကိုကို လာကျွေးသည့် မုန့်တွေကို မမ မစားနိုင်။

“မမ... အောင်မှာမဟုတ်လား ဟင်”

“အင်း... အောင်မလားမသိဘူး၊ သူတို့ ကျေနပ်ပုံပါပဲ”

ချောမောစွာ ဖြေပြီးသော်လည်း မမရင်ထဲမှာ အလုံးအခဲကြီး ကျ
မသွားသေး။

“တော်ပြီ တော်ပြီ ဘာစာမေးပွဲမှ မဖြေချင်တော့ဘူး၊ အမ်အာ(ရ်)စီပီ
လဲ လုံးဝမဖြေတော့ဘူး၊ ကိုကို မမကို ဘာမှကို မဖြေခိုင်းနဲ့တော့... နော်”
“ဟောဗျာ...”

ထို့နောက် လင်မယားနှစ်ယောက် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောလိုက်မိကြ
သည်။

(၁၇)

“စီအောဘရက်(စ်) သွေး ရပြီလား”

လက်အိတ်တစ်ခု ပြောင်းစွပ်လိုက်ပြီး အထဲဝင်လာတော့ ရင်သား
ကင်ဆာလူနာက ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်ရောက်နေပြီ။

“မရသေးဘူးဆရာ... တစ်ပုလင်းနဲ့ပဲ ခွဲနှင့်ပါတဲ့၊ လိုရင် ထပ်တောင်း
ပါတဲ့”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးက မြင့်မိုရ်ကို တောင်းပန်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်လျက် နှာခေါင်းစည်းအဝတ်အောက်မှ မပွင့်တပွင့် စကား
ပြောသည်။

“အခုလိုပြီလို့ ထပ်တောင်းလိုက်၊ နှစ်ပုလင်းမရရင် မခွဲဘူးလို့ ပြော...
သွား၊ ဆရာ... သွားလေ”

မြင့်မိုရ်ဒေါသသည် တစ်မနက်လုံးထိန်းချုပ်ထားရာမှ အပြင်လို ပေါက်ကွဲထွက်လာ၏။

“bleeding (သွေးထွက်) များမှ ထပ်တောင်းရမှာလား၊ shock (သွေးဆုတ်သွေးလန့်ခြင်း) နဲ့ ကြွမှု သွေးပေးမှာလား၊ အလကား အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ”

“ဆရာ... ဆရာ ဒီနေ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ ဘယ်တုန်းကများ စိသေ ဘရက်(စ်)ကို Reserved two bottles (သွေးနှစ်ပုလင်းအရုံ) ရှားလို့လဲ”

မေဆေး staff က နှာခေါင်းစည်းပေါ်မှ မျက်လုံးများ မှေးစင်းအောင် ရယ်ရင်း မြင့်မိုရ်ကိုအကဲခတ်နေသည်။ သူ့အနည်းငယ် ရှက်သွား၏။ ဆရာမ ထံမှ မျက်နှာလွဲလိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ခုတင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာ၏။ လူနာ ကို မေဆေးဆရာဝန် ဇော်ခင်က သွေးဖိအား တိုင်းနေသည်။ ဇော်ခင်ကို နှာခေါင်းစည်းမပါဘဲ အပြင်မှာမမြင်တွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ ဟု သူ အကြောင်ကြောင်တွေး၏။ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လကမှ အရေးပေါ်လူနာ ခွဲ အပြီး ခွဲစိတ်ခန်းရှေ့မှာ ညနှစ်နာရီလောက် စကား ရပ်ပြောရသေးတာပဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ နှာခေါင်းစည်းမပါဘူး။ အင်း... အမှ သူလည်း ငါ့လိုအတွေးမျိုး တွေးနေမလားမသိဘူး။ Surgeon တွေ ကြောင် တယ်ဆိုတာ တကယ်များ ဟုတ်လေရောသလား။

သွေးကြောကလေးများကို သူညှပ်ကလေးတွေဖြင့် လိုက်ညှပ်ပိတ်နေ စဉ် သူ့မျက်လုံးထောင့်မှာ ခုတင်ခေါင်းရင်း၌ ဇော်ခင် မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်ကို သတိထားမိသည်။ Regional block ထုံဆေးဖြစ်၍ လူနာ အခြေအနေ စိတ်မချစရာအကြောင်းမရှိပါ။ သို့သော် ဇော်ခင် အနီးမှာ ရပ် နေဆဲဖြစ်၏။ ဇော်ခင် သူ့လက်များကို ကြည့်နေခြင်းလား၊ သူ့မျက်လုံးများ

ကို ကြည့်နေခြင်းလား သူ မသိ။ လှမ်း အကဲခတ်ဖို့လည်း သူ့မျက်စိက တစ်စက္ကန့်မှ မအားလပ်။ သို့သော် သူ့မျက်လုံးတွေကို ကြည့်နေတာဖြစ်လျှင် တော့ နံနက်စောစော က မမနှင့်သူ လင်မယား စကားများသည်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသွားနိုင် သည်။ သူသည် ဒေါသကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်သေးပါ။ မမကိုသတိရလိုက်တော့ ဒေါသစိတ်သည် ပူလောင်စွာ မြင့်တက်လာပြန်၏။

“ကိုဇော်ခင် ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုသေးတာလဲဗျ”

ဇော်ခင် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ သူ ပျော်သွားသည်။ ယနေ့ တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကြောင့်စိတ်ညစ်အောင် သူလုပ်ချင်နေသည်။

“ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်မပြုတာလဲဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံး ပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

သွားပြီ...။ စတပ်ဖ် လှမ်းပေးလိုက်သော ညှပ်ကလေး သူ့လက်မှ ချော်ထွက်မလိုဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူရယ်လိုက်၏။

“ဆရာတို့နော်... ဆရာတို့၊ ကျွန်မ အသည်းယားအောင် မလုပ်နဲ့၊ ကျွန်မ ထင်ချင်တာတွေထင်ပစ်လိုက်မယ်နော်... မကြောက်ဘူးလား”

စတပ်ဖ်က ရယ်မောနေသော်လည်း သူမ တကယ်စွပ်စွဲလိုဟန်ကို မြင်ရသည်။ ကိစ္စမရှိပါ။ သူ့မှာ မမနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိတာကို ခွဲခန်း တစ်ခုလုံး သိကြသည်။ ဇော်ခင် လူပျိုကြီးဖြစ်မှန်းလည်း ခွဲခန်းတစ်ခုလုံး သိကြသည်။ သူ ဇော်ခင်ကို ရသမျှအချိန်အတွင်း ဖျတ်ခနဲ အကဲခတ်လိုက် ၏။ ဇော်ခင်မျက်လုံးမှာ ဒေါသတွေလား။ သင်သင်ခိုင့်ကို ကြီးစား၍ မရသည်မှာ သူတို့အဖွဲ့ကြောင့်ဟု ဇော်ခင် ထင်လေမလား။

“ခင်ဗျားတို့ အနက်စိသက်တစ်(စ်)(တ်) အကြောင်း ခင်ဗျားတို့ မသိ ဘူး ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ခင်ဗျားတို့ကို ပြောမပြုရသေးဘူး

နော်၊ သူ ကျောင်းတုန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အသည်းအသန် ပိုးခဲဖူးတယ်ဗျ”

“ကိုမြင့်မိုရ်...” ဇော်ခင်က အထိတ်တလန့် ဟန့်တားသည်။

သူအသံထွက်၍ ရယ်လိုက်၏။

“ကံဆိုးချင်တော့ကောင်မလေးက သူ့ကိုမကြိုက်ဘူးဗျာ”

အမ်အက်စ်စီကျောင်းသားနှင့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်က ဝိုင်းရယ်ကြ သည်။

“ကိုမြင့်မိုရ်... ဆာဂျင်တွေပရမ်းပတာပြောတတ်တယ်ဆိုတာ အမှန်ပါ၊ ခင်ဗျား တော်တော် ပရမ်းပတာပြောတတ်ပါလား”

ဇော်ခင်အသံက မာမာတင်းတင်း။ အခြေအနေသည် ချက်ချင်း တင်းမာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မမအပေါ်ထားမိသော ဒေါသသည် သွေးဘက်က ဆရာဝန်ထံ ရောက်၊ သွေးဘက်က ဆရာဝန်ထံမှ ဒေါသသည် ယခု ဇော်ခင်ထံ ရောက်သွား၏။

“ကျွန်တော်က ပရမ်းပတာပြောတတ်တယ် ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားက တော့ ပရမ်းပတာလုပ်တတ်တာ၊ အဲဒီ ပရမ်းပတာလုပ်မှုကြောင့် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ။ အဲဒီနေ့က...”

“ကိုမြင့်မိုရ်... အခု ဒီနေ့ အိုတီက ထွက်ရင် ချက်ချင်း မပြန်နဲ့ဦး။ အပြင်ခန်းမှာ ခဏစောင့်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကို လက်သီးနဲ့ နှစ်ချက်လောက် ထိုးလိုက်ချင်လို့” တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဒေါသမျှက်လုံးဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

မြင့်မိုရ်က စတင် ရယ်မောလိုက်၏။ ထိုအခါ ဇော်ခင်ကလည်း ခပ်ရှက်ရှက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော့်သား ညကသိပ်နေမကောင်းဘူးဗျာ၊ အဲဒါ မမကို ဒီနေ့ ခွင့်ယူခိုင်းတယ်၊ မမက သူ့ဝါဒီမှာ ဒီနေ့ သူ့အွန်ကောလ်တဲ့၊ လွဲလို့မဖြစ်ဘူး တဲ့။ ပရော်ဖက်ဆာ မရှိဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်ကလဲဒီနေ့ အော်ပရေးရှင်းဒေး... ကြိုသိရင်လဲအကောင်းသား၊ ဒေါက်တာတင်ဝင်းက ခွင့်သွားနေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မနက်ကိုလစ်လို့ရမလဲ၊ အိုတီက နှစ်နာရီလောက် ပြီးမှာပါ ... ကိုယ်ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီကျမှ မင်းဝါဒီထဲသွားပါဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အရင် သူက ထွက်သွားတယ်ဗျာ”

ဇော်ခင်က စီးကရက်မီးခိုးများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် မှတ်ထုတ်လျက် သူ့ကို ငေးကြည့်နေ၏။

“အခု ကလေးကရော”

“မေမေ ကြည့်ထားရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ဆရာကြီးရဲ့ စီအေလန်း (အဆုတ်ကင်ဆာ)ကို အစစ်(စ်)(တ်)(အကူဆရာဝန်) လုပ်ပြီးရင်တော့ ပြန်တော့မယ်... အပင်းဒစ်(က်)(စ်)(အုအတက်ရောင်ရောဂါ)ကို ဒေအက်စ် ကို ပေးခဲ့မယ်”

ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို မ လိုက်ပြီး ဖျားနာဆောင် (၂) ကို တောင်း လိုက်၏။

“ဒေါက်တာမမ ရှိလား”

“အိမ် ခဏ ပြန်သွားပါတယ်”

သူ့နှလုံးသည် တစ်ချက်ဆောင့်ခုန်လိုက်သည်ဟု ထင်ရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...အိမ်က ဖုန်းလာသလား”

“ဪ...ကိုမြင့်မိုရ်ထင်တယ်၊ ဆရာရေ...ဘာဖုန်းမှမလာပါဘူး။ ကလေးက သိပ်နေမကောင်းဘူး ဆိုပြီး ပြန်သွားတာပဲ”
သူ့ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွား၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်နှစ်မှာရီလောက်က ပြန်သွားလဲ”

“အဲ...ရောင်း(ဒ်)အပြီးပဲ၊ ၁၁ နာရီခွဲလောက် ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

သူသည် ဇော်ခင်သောက်နေသော ဆေးလိပ်ကို ယူသောက်လျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေသည်။ ထိုအခိုက် ဇော်ခင်က စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲသို့ ထိုးချေမှုကာ ထရပ်လိုက်၏။

“ဟိုဘက်ဘက်မှာ ဂျီအေတစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ကျွန်တော် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်ဗျ”

ဇော်ခင် လှည့် အထွက်မှာ အိုတီ စတပ်တစ်ယောက် ဝင်လာ၏။

“ဆရာ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီလား”

“ဘယ်လဲ”

“Blood bank (သွေးဘဏ်) လေ”

“မဆက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ ဆက်တာ”

“လုပ်ပါဦး၊ သွေးတောင်းပေးပါဦး ဆရာ... ဆရာကြီးက ဟိုမှာ ဆုနေတယ်၊ သွေးလဲမရှိလို့တဲ့၊ ဓားတွေ ကတ်ကြေးတွေလဲ သုံးမရဘူးတဲ့၊ ကတ်ကြေးတစ်ချောင်း ပစ်ချပြီးပြီ”

ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ ကတ်ကြေးတွေ အပြင်မှာ သွား သွေးရသည်။ အိတ်စိုက်ပေါ့။ သူထိုင်ရာမှ ပြန်ခနဲ ထ ရပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားဟာခင်ဗျား တောင်းဗျာ... ကျွန်တော် စကားမပြောချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကောင် ရှိသေးတယ်”

အုကျရောဂါ လူနာ ခွဲစိတ်ခံပေါ်ရောက်ချိန်တွင် သူခုတင်အနီးသို့ ရောက်သွားသည်။

မမသည် မနက်ကတည်းက ကိုကိုကိုဒေါသဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကိုကို မျက်နှာကို ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားခဲ့ရ၏။ သားကလေး အနားမှာနေဖို့အတွက် သူ့တာဝန်က အရေးကြီးတယ်... ငါ့တာဝန်က အရေးကြီးတယ် စကားနိုင်လုရာက ပြဿနာပိုကြီးလာခဲ့သည်။

“မမ သိပါတယ်၊ ကိုကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှန်း သိတယ်”

တကယ်ဆို အမ်မာဂျင်စီခွဲစိတ်မှုမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကိုကိုတစ်ယောက် ခွင့်ယူရုံနှင့် ဘာမှမဖြစ်သွားပါဘူး။ မမ မန္တလေးရောက်ကတည်းက သတိထား နေခဲ့သည်။ ကိုကိုတစ်ခါမှ ဆေးရုံတာဝန်ကို မဖျက်သေး။

“မဆိုင်တာတွေမပြောနဲ့လေ မမရယ်၊ ဒါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သားကို ကိုယ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကုပေးထားတယ်မဟုတ်လား... ကိုယ်မရှိလဲ”

“ကိုကိုကုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မမ ကုတာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ... ထားပါတော့၊ မမက ဖိဆစ်ရှင်ပဲ။ အခု ကိုယ်ဒီမှာ နေခဲ့ပါပြီတဲ့... သား dyspnoea (ဖော) ရရင် ကိုယ်ရှိနေတာနဲ့ မမရှိနေတာ သားအတွက် ဘယ်ဟာက ပိုကောင်းမလဲ”

မမ ကိုကိုကို နှုတ်ခမ်း မဲ့ရွဲ လျက် မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ ယောက်ျားတွေဟာ တော်တော်ကို ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ယက်တတ်ကြတယ်နော်။ ဟိုတုန်းကတော့ surgeon ဆိုတာ physician with gifted hand ဆို ကိုကိုရဲ့။

“Physician တစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို ကိုကိုပါးစပ်က ထုတ်ပြော ဝန်ခံတာ ဒီတစ်ခါပဲရှိသေးတယ်နော်”

“မရိနဲ့ မမ ကိုယ် အဲဒါမျိုး မကြိုက်ဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်သည့်အဖြစ်မျိုး။ သား၏ ပုခက်ကို အလယ်မှာထား၍ လင်မယားနှစ်ယောက် ကြိတ်ကြိတ် ကြိတ်ကြိတ် ရန်ဖြစ်နေရာမှ ကိုကိုက အရင် မမကို ဆွဲ၍ ခေါ်ထုတ်သည်။

“ကိုယ် နေ့လယ် ၂ နာရီလောက် ပြန်လာမယ်။ မမ အဲဒီကျမှ ဝါဒီထဲ သွား။ နားလည်တယ်နော်”

မမ ကိုကိုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလဲ... chit case (ဦးစားပေးလူနာ) တွေ ရှိရင် ရှိတယ် ပြော... ကိုကိုငွေမက်တာ မမသိတယ်။ သားရဲ့ ကျန်းမာရေးထက်ပိုပြီး ကိုကို ဦးစား ပေးရမှာတွေ အများကြီးဆိုတာ မမသိတယ် သွားသွား။ ပြန်ကို မလာနဲ့”

သူ တအား ဒေါသထွက်သွားကာ မမကို ဆောင့်တွန်းလိုက်၏။

“မင်းကိုယ့်ကို မစော်ကားနဲ့”

“ဒါ စော်ကားတာမဟုတ်ဘူး။ အမှန်ပြောတာ။ ကိုကို ဆာကျင်ဘဝကို ဘာကြောင့်ယူသလဲဆိုတာ အရင်က မသိခဲ့ဘူး။ အခုမှသိတယ်။ ကျွန်တစ်ယောက် ကို ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချိုပြီး ငွေရတာကိုး”

“တော်စမ်း”

သူ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မမကိုငေါက်တော့ ဆတ်ခနဲ ဒေါသထွက်သွား မိ၏။ ခါးထောက်ကာ တင်းတင်းမာမာ ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

“ရှင်မပြောပေမယ့် ကျုပ်သိပါတယ်။ အိမ်မှာ ရှင် ခွဲစိတ်နေတာတွေ ကျုပ်မြင်သားပဲ။ အက်ဖ်အေဘရက်(စ်)(တ်)(ရင်သားအကြိတ်) တစ်ခု ခွဲ ရင် ငွေနှစ်ထောင်၊ လိုက်ပိုးမား (အဆီလုံး) တစ်ခုထုတ်ရင် ငွေနှစ်ထောင်၊ ဘယ်မှာလဲ စေတနာ... ဘယ်မှာလဲ အကြင်နာ...”

“ဟာကွာ...”

သူ တက်တစ်ချက်ခေါက်လျက် လှည့်ထွက်သွားကာ အုတ်ခုံရုံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးပစ်လိုက်လေသည်။

“အို... မလုပ်နဲ့လေ ကိုကို၊ ဒါ ရွှေထွက်တဲ့လက်တွေ”

ကိုကိုသည် မျက်နှာမည်းလျက် မမကို အံကြိတ်ကြည့်၏။ သူ မမကို မရိုက်ရဲပါဘူး။ သိပ်သိတာပေါ့။ ကိုကိုနှင့်မမ ရန်ဖြစ်တိုင်း မေမေက မမဘက် မှာရှိနေတာ၊ ရိုက်ရဲရင် ရိုက်ကြည့်ပေါ့။

“မင်း... ကိုယ့်ကိုမနာလိုဖြစ်နေတာပဲ”

အေးစက်စက်လေသံနှင့် မမကိုစွပ်စွဲတော့ မမ ဟားတိုက်ရယ်ပစ်လိုက် သည်။ မမ ငွေမမက်တာ သူအသိ။ မမ ဘယ်ဘဝမျိုးက လာတာလဲဆိုတာ သူအသိ။ မမမှာ သားသမီး၏အတွယ်အတာမှတစ်ပါး ဘာမှ ဆုံးရှုံးစရာ မရှိတာ သူ အသိပါ။ consultant fee (အတိုင်ပင်ခံ ဉာဏ်ပူဇော်ခ) မမ ဘယ်လောက်ပဲ ယူတယ်ဆိုတာ သူအသိပါ။

“တခြားလူတွေ ကိုယ့်ကိုနားမလည်တာ အံ့သြစရာမရှိပါဘူး။ မင်း ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကို နားမလည်တာတော့ ကိုယ်ရင်နာဘယ် မမ၊ စေတနာ ရယ်... စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံမှုရယ် ဒါတွေကို ကိုယ်ပေးရတဲ့ အကြိမ်တွေ

အများကြီးရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပညာရဲ့ တန်ဖိုး... ပညာရဲ့ မာနဆိုတာ လိုအပ်တဲ့အခါတွေ ရှိတယ်။ ဒီလိုစကားမျိုး မင်း မပြောကောင်းပါဘူး။ မင်း မိခင်စိတ်ခေါင်းပါးတာကို အကာအကွယ်ယူဖို့ မဆိုင်တာတွေ မဝံ့ ဆွဲထည့်နေတာ”

ကိုကိုကိုနိုင်အောင် ဘယ်တော့မျှမပြောနိုင်သောမမသည် ကိုကိုအရပ် ဆေးရုံသို့ ထွက်ခွာခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် နေ့လယ်ကျတော့ ဝါဒီထဲမှာ အဆင်ပြေလျှင်ပြေချင်း အိမ်သို့ အငှားကားဖြင့် ပြန်သွားပြီး သားကိုကြည့်ခဲ့သည်။ သား သက်သာလို့ပါ။ သို့သော် သားနှုတ်ခမ်းကလေး တွေ၊ လျှာကလေးတွေ အနည်းငယ် ပြာနေသေးသလိုလို...။ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ ဖောက်ဖို့ လူနာတစ်ယောက် အရေးကြီး၍သာ ဆေးရုံကို ပြန်လာခဲ့ရသည်။ သားကို စိတ်မချ။ သားကို မေမေရင်ခွင်မှာ ပွေ့ထားချင်သည်။ မနက်ဖြန် မှာတော့ သား၏အနီးမှာ တစ်နေ့လုံးနေလိုက်မည်။ မမ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်၏။

အိုဂျီက လူနာကို နေရာချထား၊ ကုသချက် နည်းနည်းပါးပါး ပေးပြီး စားပွဲမှာ ခဏ ထိုင်လိုက်သည်။ ယခုအချိန်မှာ ဧင်မီ ဝါဒီထဲမှာပဲ ရှိနေမှာပဲ။ Topic Discussion (ဆွေးနွေးပွဲ) လုပ်နေမလား၊ ဖုန်းဆက်ရင် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်သွားမလား။ အပြန်ကျမှ ကလေးဆေးရုံကိုဝင်ပြီး ဧင်မီ ခေါ်ရ မလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး... ဧင်မီ အိမ်ကိုစောစောပြန်သွားရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ။ ဧင်မီအိမ်က စားကစားနဲ့။ မမသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင် ရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်လာ၏။

“ဟုတ်ကဲ့... အမိန့် ရှိပါရင်။ အမ်ယုတူးကပါ”

“မမလား ဟင်”

မြင့်မိုရ်၏အသံ။ အနည်းငယ် ရေးကြီးသုတ်ပျာနိုင်နေသလိုလို...။ ကိုကိုအသံကြောင့် မမရင်ထဲကဒေါသတွေ လွင့်စဉ်ထွက်ပြေးသွားသည်။

“ကိုကို... အခု ဘယ်ကဆက်တာလဲ”

“အိမ်က...။ မမ... သား မောနေတယ်၊ နှုတ်ခမ်းတွေလဲ ပြာလို့”

ဘုရား ဘုရား...။

“မမ...။ ဧင်မီကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့နော်”

“အို... ဧင်မီကို ဖုန်းဆက်မလို့ရှိသေးတယ်၊ ဒီလိုလုပ် ကိုကိုရယ်... သားကို ဒီ ခေါ်ခဲ့ပါလား။ စီအက်စ်တွေကို ပြုကြည့်ရအောင်ကွယ်၊ မမ ပြော သလို Congenital heart (မွေးရာပါ နှလုံးရောဂါ) ပဲ ထင်တယ်၊ ခေါ်လာခဲ့ နော်”

“သားကိုချီပြီး ကိုယ် ဘယ်လို ဆိုက်ကယ်လ်စီးမလဲ”

“ဟာ... ကြောင်လိုက်တာကိုကိုရာ... တက်(က်)စီနဲ့ လာပေါ့ကွ ဒါမှမဟုတ်...”

“ဪ အေး အေး”

မမသည် တလှုပ်လှုပ်တုန်နေသောရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိထားလိုက်ရ၏။

“မမနဲ့ ညီလေးကိုပဲ ဒီလုပ်ငန်းကိုလွှဲပေးလိုက်ပါ အဖေ... ကျွန်တော် မလိုပါဘူး၊ အဖေတို့ငွေလိုတဲ့အခါသာ ကျွန်တော့်ကိုအသိပေးပါ။”

သူသည် ဇင်မိုကိုလက်ထပ်ခွင့်ရဖို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ခဲ့ရ၏။

“ဇင်မို လက်ထပ်ချင်ဘူး ကို...၊ ဒီအတိုင်းပဲ နေကြဦးစို့နော်”

နင့်နင့်သည်သည် မြတ်နိုးတွယ်တာရသောဇင်မိုအား စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးမိဖို့ သူထိန်းချုပ်စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်။ ဇင်မိုဘာကိုကြောက်နေသည်ဆိုတာသာ သူသိမထားခဲ့လျှင် သူဇင်မိုကို နာကြည်းချင် နာကြည်းမိမည်။ စိတ်တိုချင် တိုမိမည်။ အခုတော့ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇင်မိုအဖြစ်ဆိုကို မြရွက်ညှိပြောပြထား၍ သူ သိနေသည်။

“ဝေဘုန်း...”

မြရွက်ညှိသည် တပ်ကုန်းမှာ အောင်မိုးနှင့်မင်္ဂလာဆောင်သော ညက အဖွဲ့သားအားလုံးရှေ့မှာပင် သူ့ကို အားလုံးနှင့် ခွဲထုတ်လိုက်၏။

“ငါ နင့်ကို နင်စိတ်ဝင်စားမယ့် ထူးထူးဆန်းဆန်းအိမ်ကြီးတစ်လုံး ပြုမယ်လို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါ နင်တို့ မနက်ဖြန် မပြန်ခင် နင့်ကိုပြုမလို့၊ ငါ့ကို စက်ဘီးနင်းပြီးလိုက်ဖို့”

အသစ်စက်စက်သတို့သား၏ရှေ့တွင် ဝေဘုန်းကို မျက်နှာတည်တည်နှင့် ခေါ်ထုတ်သည်။

“အောင်မိုး... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေမပျင်းအောင် ဧည့်ခံထားလိုက်ဦးနော်”

မြရွက်ညှိသည် လူရှင်းသောလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပါသည်။

“လူတစ်ယောက်ဟာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို သိထားပြီးပြီဆိုရင်

(၁၈)

ဆုတောင်းခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ အယုံအကြည်မရှိခဲ့သော ဝေဘုန်းသည် သားအသက်ရှည်ရှည်နေရပါစေကြောင်း ဘယ်တော့မျှ ဆုတောင်းမိလိမ့်မည် မဟုတ်။ သားအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ်ကုသမှုများကိုသာ သူ လုပ်ပေးမည်။ ဤကိစ္စကို မိမိတို့ ဆရာဝန်မိဘများမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မကယ်တင်နိုင်။

ဝေဘုန်းဘဝတွင် မိသားစုအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းဟူသော ဝေါဟာရသည် အသစ်အဆန်းမဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်မကျမီက မိဘ၏ ယုံယွင်းသွားသော လုပ်ငန်းငွေရင်းကိုဖြည့်ရန် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖြင့် နေ့မအားညမအား ငွေရှာပေးခဲ့ရသည်။ လုပ်ငန်းပြန်လည်ကောင်းမွန်သွားသောအခါ ထိုလုပ်ငန်း၏ ရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှအား အမွေအဖြစ် မိမိလုံးဝ ခွဲယူလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း အသိပေးကြေညာ၍ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။

အဲဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်အချိန်အထိထိန်းထားရမလဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ပွင့်ထုတ်ရမလဲ...ဆိုတာ တော်တော်စဉ်းစားရကျပ်တယ်ဟာ။ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဖွင့်ပြောသင့် မပြောသင့် ငါ စဉ်းစားနေခဲ့တာ နှစ်လရှိသွားပြီ”

ပထမတော့ မြရွက်ညှို့ဘာတွေပြောနေမှန်း သူ မသိ။

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်လဲဟင် မြင့်မိုရ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်လား၊ နင်ဘာဖြစ်လို့ မြင့်မိုရ်ကို...”

မြရွက်ညှို့ ဝမ်းနည်းပန်းနည်း ပြုံးပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မြင့်မိုရ်နဲ့ ငါနဲ့ ကိစ္စမှာ မြင့်မိုရ်မှာ ဘာမှ လျှို့ဝှက်ချက် မရှိပါဘူး၊ ငါမှာသာရှိတာ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို ငါ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါပြောမှာက ဇင်မိုကိစ္စ... ဇင်မိုလျှို့ဝှက်ချက်”

သူ့ကျောထဲမှာ စိမ့်ခနဲအေးစက်သွား၏။ ဘာစကားမှ ထောက်မပေး နိုင်ဘဲ မြရွက်ညှို့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ငေးနေမိသည်။

“ဇင်မိုဘဝမှာ လျှို့ဝှက်ချက်နှစ်ခုရှိတယ် ဝေဘုန်း၊ တစ်ခုကတော့ နင့်ကို သူ ဘယ်တော့မှပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခုကတော့... နင့်ကို အခုထိ သူဖွင့်မပြောရဲသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖွင့်ပြောလိမ့်မယ် လို့ ယူဆရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အချိန်လဲလို့ ငါမသိဘူး၊ မနက်ဖြန် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ လေး ငါးနှစ် ကြာချင်ရင်လဲ ကြာမယ်”

“ညှို့... နင်ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝေဘုန်း မေးမိသည်။

“ငါ့အမြင်အနေနဲ့ ပြောရရင်တော့ ပထမလျှို့ဝှက်ချက်က သူ့အတွက် သာ အရေးကြီးတာ... တကယ်တော့ အရေးမကြီးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူက တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းပေးပါလို့ ကတိတောင်းတယ်၊ ငါ အဲဒီကတိကို

ပေးလိုက်တယ်၊ ငါ နင့်ကိုမပြောဘူး။ ဒုတိယလျှို့ဝှက်ချက်ကတော့ တော်တော် ကို အရေးကြီးတယ်၊ နင်နဲ့ ဇင်မိုဘဝအတွက် အရေးကြီးတယ်၊ အဲဒါကို တော့ အခုထိ သူ ငါ့ကို ဘာကတိမှမတောင်းသေးဘူး၊ အဲဒီအကြောင်းကို နင့်ကို ပြောမယ်၊ နင့်မှာ အလွန်ကြင်နာတတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိမယ်လို့ ငါ ယုံ ပြီးသားပါ”

သူ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လာ၏။ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ကိုင်ထားသော မြရွက်ညှို့၏ လက်ကို အေးစက်သော သူ့လက်များဖြင့် အမှတ်တမဲ့ ဆုပ်ကိုင် လိုက်မိသည်။

“နင်ငါ့ကို နှလုံးရောဂါရအောင်လုပ်နေတာပဲ ညှို့... ငါ သူ့ကိုဘယ် လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ နင်အသိပါဟာ၊ သူ့ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ငါ ခွင့် လွှတ်ဖို့ အမြဲ အဆင်သင့်ပါ”

မြရွက်ညှို့၏ မျက်လုံးများ မှန်မှိုင်းအေးစက်သွား၏။

“ဒါဟာခွင့်လွှတ်ရမယ့် ပြစ်မှုတစ်ခုမဟုတ်ဘူး ဝေဘုန်း၊ ဒါ အပြစ် တစ်ခုမဟုတ်ဘူး... ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားသုံးစရာ လုံးဝမလိုဘူး။ ဒီ ကိစ္စက သနား ညာတာရမယ့်ကိစ္စ... သူ့အပေါ် အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်လျှော ရမယ့် ကိစ္စ၊ ယုယ စောင့်ရှောက်ရမယ့် ကိစ္စ”

မြရွက်ညှို့က ခပ်တိုးတိုးဖွင့်ပြောလိုက်သောအခါ ဝေဘုန်း၏ ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး ချာချာလည်လျက် အမြင်အာရုံများ ဝေဝါးသွားခဲ့သည်။

ဇင်မိုကို သူ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတွင် စိတ်ပညာစာအုပ်ပေါင်းများစွာ သူ ဖတ်ခဲ့ရ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားအပေါ် ဇင်မို၏ ကြောက်ရွံ့မှန်းတီးမှု တစ်စချင်းလျော့ပါးသွားအောင် သူ တစ်ဆင့်ချင်း ကြိုးစား ပျော့ဖျော့ခဲ့ရသည်။

ချစ်သူ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် လက်ချောင်းများသည် မိန်းကလေးအတွက် ဘယ်လောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့တတ်သည်ကို သင်ကြားပေးခဲ့ရသည်။

“ဇင်မီ လက်ထပ်ချင်တာတော့ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဇင်မီရယ်... ပြင်ဦးလွင်နဲ့ ညောင်ဦး သိပ်ဝေးလွန်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလားဟင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ဆေးခန်းကို ပြင်ဦးလွင်ရွှေ့လိုက်ရ ကောင်းမလား”

မျက်နှာငယ်ငယ်ကလေးနှင့်ပြောတော့ ဇင်မီ ချစ်စဖွယ် မျက်စောင်းမျိုလေသည်။

မိမိ၏စိတ်ဆန္ဒဆိုတာကို လုံးဝ ထိန်းချုပ်မေ့ပျောက်လျက် ချစ်သူ၏ စိတ်ဆန္ဒကိုသာ အမြဲစောင့်ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်အောင် ခက်ခဲစွာ လေ့ကျင့်ယူခဲ့ရ၏။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြောင်းအလဲမြန်တတ်သောချစ်သူကို ဝေဘုန်း လိုက်လျောအနစ်နာခံဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရ၏။

“ကိုယ်က သိပ်စိတ်ရှည်တာပဲနော်... ကွန်ထရိုးလ်လဲ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ပါးနပ်သောဇင်မီက ချီးကျူးတတ်သေး၏။

“အဲဒီလိုထိန်းချုပ်ဖို့အတွက် ကိုယ်ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဇင်မီသိရင် ကိုယ့်ကိုသိပ်သနားသွားမယ်၊ တကယ်...။ ကိုယ်လေ...”

“သွား...၊ လိပ်ကြီးပဲ”

မိမိနှင့်ဇင်မီအကြားမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကိစ္စတိုင်းသည် မိမိဆန္ဒကြောင့်မဟုတ်စေရဘဲ ဇင်မီဆန္ဒကြောင့်သာ ဖြစ်စေရမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ဇင်မီကို ဖွင့်မပြောပါ။

“ကို...ဇင်မီ ပို့စတင်လျှောက်ထားတယ်”

“ကောင်းပါလေ့ဗျာ... အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က ဘာလုပ်နေရမလဲဟင်” ဇင်မီက ရယ်၏။

“အခု ပြင်ဦးလွင်နဲ့ညောင်ဦး ကူးသလိုပဲ၊ အဲဒီမြို့နဲ့ ညောင်ဦးနဲ့ ကူးပေါ့”

သို့သော် ဇင်မီ အလုပ်မဝင်မီ သူ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဇင်မီလက်ထောက်ဆရာဝန်အဖြစ် တန့်ယန်းမှာတာဝန်ကျသောအခါ သူလိုက်ဖို့ မလိုက်ဖို့ ဇင်မီဆန္ဒကိုသာ မေးခဲ့သည်။

“ကိုဆေးခန်းက သိပ် အလုပ်ဖြစ်တာ၊ နှမြောစရာကြီးကွယ်... ဇင်မီက မေ့မေ့ကို ခေါ်ထားလို့ရပါတယ်”

“ဒီတော့ ဇင်မီဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ”

“ကိုက ညောင်ဦးမှာပဲ နေ... ဆေးခန်းအရှိန်ရတုန်း ဆက်လုပ်၊ ဇင်မီတို့ သားအမိတွေအတွက် ပိုက်ဆံစုလေအောင်၊ ဇင်မီတို့ ကလေးမရမချင်းပေါ့နော် ကို”

“အင်း၊ မြင့်မိုရ်ကို ကိုယ် သရော်ခဲ့သမျှ ဝင့်ခံရပြီပေါ့နော်”

“ကိုရော အလုပ်မဝင်ချင်ဘူးလား”

သူ အလေးအနက်ဖြေမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဝင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သုံးလေးနှစ်လောက် ကိုယ် ပိုက်ဆံစုလိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ်က Teaching (သင်ကြားရေး) ဘက်ပဲ လျှောက်မလားလို့”

“ဟင်... ကိုက အဆန်းပဲ၊ သူများတွေဆို clinical (ဆေးကုသမှု) ဘက်ကို ကြိုက်လွန်းလို့၊ ကိုက ဘာဖြစ်လို့ Teaching ကို သဘောကျတာလဲ၊ ကို စာသင်တာဝါသနာပါတာလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ မြင့်မိုရ်ဆိုမှ ဟုတ်တုတ်တုတ်”

“ဟား ဟား ဝါသနာတော့မပါပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ပီအက်စ်အမ် (ကာကွယ်ရေးနှင့် လူမှုရေး ဆေးပညာ) ဂုဏ်ထူးလေးကို နှမြောလို့”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဘုန်းသည် ဇင်မီ ဆေးရုံတစ်ခုမှ တစ်ခုအပြောင်းတွင် ထိုမြို့သို့ လိုက်၍ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ခြင်းဖြင့် ပိုက်ဆံစုရသည်။ ဇင်မီက ဝေဘုန်းအတွက် သမီးနှင့်သားကို နှစ်နှစ်ပဲခြားလျက် မွေးရုံပဲမွေးပေးခဲ့သည်။ လသားအရွယ်ကတည်းက ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဇင်မီမေမေနှင့် ဝေဘုန်း၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ သားအသက်တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ ဇင်မီက ကလေးဆေးပညာတွဲလွန်တက်ချင်သည်ဟု ဝေဘုန်းကို ပူဆာလာ၏။

“ဇင်မီသဘောပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဇင်မီလေး သိပ်ပင်ပန်းမှာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုရဲ့... ဇင်မီပင်ပန်းတာက ရပါတယ်၊ ကိုခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်...”

ဝေဘုန်းက ဇင်မီပါးကလေးတစ်ဖက်ကို မချင့်မရဲ ဆွဲလိမ်လိုက်မိသည်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ... ယောက်ျားခွင့်ပြုမှလုပ်မယ်လို့ နာမည်ကောင်း ယဉ်းမယ် သူ...”

“မဟုတ်ဘူးလားလို့၊ ကိုမလုပ်နဲ့ဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကို ဘယ်တုန်းကများ ဇင်မီ လုပ်ခဲ့လို့လဲ”

“ဪ... ဟုတ်ပါကွာ၊ ကိုယ်ကရော ဇင်မီကို ဘာတစ်ခုများ မလုပ်ရဘူးလို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ဇင်မီ တွဲလွန်တက်မည်ဆိုတော့ မိမိ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံကလေး ရှစ်သောင်းဖြင့် မန္တလေးမြို့သစ်မှာ မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဇင်မီ

တွဲလွန်တက်ဖို့ ကြိုးစားနေချိန်ကာလသည် လေးနှစ်တိတိ ကြာခဲ့၏။ ထိုနှစ်များတွင် ဝေဘုန်းသည် ဆေးခန်းကိစ္စ၊ သမီးနှင့်သား၏ ဝေယျာဝစ္စတို့နှင့် အတူ ဇင်မီအတွက် မေးခွန်းဟောင်းများ စုဆောင်းလေ့လာ၍ ပြင်ဆင်ပေးသော ကိစ္စတစ်ခုပါ ပိုလာခဲ့၏။

“ဇင်မီ... ဂျီပီ လုံးဝမလုပ်နဲ့ ဇင်မီ ဓာပဲကျက်ပါ။ ကိုယ့်လုပ်စာတစ်ခုတည်းနဲ့ လုံလောက်ရုံမကဘူး ပိုတောင် ပိုသေးတယ်၊ ဆေးရုံတာဝန်တစ်ခုပဲ ဇင်မီယူ”

ဇင်မီ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲတစ်ခါ ဖြေ၍ ကျတိုင်း သူ တစ်ခါ အားပေးခဲ့ရသည်။

“အတွေ့အကြုံရတာပေါ့ ဇင်မီရယ်... နောက်တစ်ခါ ဖြေရင် အောင်ရမှာပေါ့”

“ဇင်မီ တစ်ခါမှ စာမေးပွဲဆိုတာ မကျပူးဘူး၊ ဇင်မီညှို့နေပြီလားဟင်” ဇင်မီကိုယ်လုံးတုတ်တုတ်ကလေးကို တအား ဖြစ်ညှစ် ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

“ဇင်မီညှို့တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ အခြေအနေတွေမတူတော့တာ။ အခုဇင်မီနဲ့ ဟိုတုန်းက ဇင်မီနဲ့ စိတ် လွတ်လပ်မှုခြင်း မတူဘူးလေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ကိုယ်က သမီးတို့ သားတို့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးပေး ဇင်မီမှာ အနည်းနဲ့ အများ တာဝန်ရှိနေတယ်၊ ဇင်မီအတွေးထဲမှာ သူတို့ရှိနေတယ်၊ နောက်ပြီး ကိုယ့်အတွက် ဇင်မီပုန်ရမယ်၊ လင်သားအတွက် သားအတွက်၊ နောက်ပြီး မနက် ရှစ်နာရီကနေ ညဆယ်နာရီအထိ ဇင်မီ နားမှမနားရတာ... ဘယ်မှာလဲ စာကျက်ချိန်။ စာကျက်ချိန် ဒီလောက်နည်းနေတော့ ဇင်မီ ကျတော့တာပေါ့”

နောက်တစ်ခါမှာတော့ ဇင်မီ ရေးဖြေအောင်ခဲ့၏။ ရေးဖြေအောင်လို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ဝမ်းသာမှုသည် နှုတ်ဖြေ ကျသွားသည့်အခါ ဖြန့်ဖျက် ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ဇင်မီငိုလေသည်။

“ဇင်မီ ဒီစိတ်ဒုက္ခကြီးကို မခံနိုင်တော့ဘူးကို... ဇင်မီ မဖြေတော့ဘူးတော်ပြီ”

“ဟာ... မဟုတ်တာကွာ”

ဇင်မီ၏ နှမ်းနယ်နေသောမျက်နှာကလေးကို ကြည့်ပြီး သူ သနားနေသည်။ အခုမှတော့ ဇင်မီ နောက်ဆုတ်၍မဖြစ်ပါ။ သုံးကြိမ် ကြိုးစားပြီးမှ လက်လျှော့လိုက်ရလျှင် ဇင်မီ စွန့်လွှတ်ထားခဲ့ရသည့် အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ၊ သားသမီးတာဝန်တွေသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သော စွန့်လွှတ်မှုများ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မည်။

“သမီးကြီးနဲ့ သားအတွက် ဇင်မီ ပိုစိတ်ရက်အောင်မှဖြစ်မယ် ဇင်မီ၊ နောက်ပြီး ဇင်မီကုန်ထားရတဲ့အချိန်တွေ မနည်းဘူး အဲဒီအချိန်တွေအတွက် ဇင်မီ အောင်ကို အောင်မှဖြစ်မယ်၊ နောက်ပြီး ဇင်မီစာမေးပွဲအတွက် ကိုယ် အိပ်ချိန်တွေထဲကနေ လူပြီး ပြင်ဆင်ပေးထားရတဲ့ နုတ်(တ်)(စ်)တွေအတွက် ဇင်မီ အောင်ကို အောင်မှဖြစ်မယ်... ကြားလား ဇင်မီ၊ လုံးဝ စိတ်မလျှော့နဲ့”

တုတ္တအကြိမ်ဖြေဆိုသည့်အခါမှာ ဇင်မီ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအောင်သွား၏။ ဇင်မီအောင်သည့်နှစ်မှာပင် မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်၌ ကလေး ဆေးပညာဘွဲ့ လွန်တက်ရောက်မည့်ကျောင်းသားများအတွက် စတင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“တွေ့လား ဇင်မီ...၊ ဇင်မီအခုမှအောင်တာ သိပ် အဆင်ပြေတာပဲ။”

အရင်နှစ်တွေကသာ အောင်ခဲရင် ကိုယ့်မန္တလေးမှာကိုယ် တက်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန် သွားတက်နေရမှာ။ အခုတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းထားလဲ နော်”

ယခုမှ သက်မချနိုင်သောဇနီးသည်က အပြုံးယဲ့ယဲ့ဖြင့် ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်ပါ့နော်... ကို၊ မနှစ်ကသာ အောင်ရင် ညှို့လှိုပဲ ရန်ကုန် သွားတက်နေရမှာ၊ ညှို့ခမျာ တော်တော် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ၊ မန္တလေးက ဆရာတွေနဲ့ ရန်ကုန်က ဆရာတွေနဲ့ကို အတူတူပဲထား၊ ပေါင်းရသင်းရတဲ့ဘဝတူ အမ်အက်စ်စီစတူးဒင့်ချင်း တူတာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က လူကိုကြည့်ရင် ဟောဒီလို ကြည့်တာတဲ့”

ဇင်မီက မျက်နှာခပ်ပင့်ပင့်မှာ ခေါင်းကို အနည်းငယ်ငဲ့၍ မျက်လုံးက မြေကြီးရှိရာ ခပ်တင်းတင်း မတူမတန်သလို ကြည့်ပြသည်။ ဝေဘုန်း တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်၏။ ဇင်မီက သူရယ်မောသည်ကို ငေးနေခဲ့သည်။

“ကို အခုလိုရယ်တာကို ဇင်မီ မြင်ရတာ ဘယ်တုန်းက နောက်ဆုံးပါလိမ့်”

“ဇင်မီ အင်းထရဲငစ် စ မဖြေခင်နှစ်ကလေး... အခုဆို လေးနှစ်ပေါ့”
သူ ခပ်သွက်သွက်ဖြေတော့ ဇင်မီ ရယ်ပါသည်။

“ကဲ ဇင်မီဘွဲ့ လွန်တက်ခွင့်ရပြီဆိုတော့ ကိုယ် ပို့စတင်ဝင်တော့မယ်”

ဇနီးသည်နှင့် သားသမီး၏ တာဝန်များ အနည်းငယ်ပေါ့ပါးသွားပြီဟုသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူသည် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်၊ ကာကွယ်ရေးနှင့် လူမှုရေး ဆေးပညာဌာနတွင် နည်းပြရာထူးဖြင့် အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။ သူကိုးနှစ်တိတိ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသောပိုက်ဆံသည် မန္တလေး

မြို့သစ်တွင် ဝယ်ထားခဲ့သော ပေအစိတ် x ပေငါးဆယ် မြေကွက်ကလေး တစ်ခု၌ တိုက်ခံအိမ် ခပ်သေးသေးကလေး ဆောက်နိုင်ရုံလောက်သာ လှ လောက်၏။

မည်သို့ဆိုစေ မိမိတို့မိသားစု၏ဘဝသည် ငြိမ်းချမ်းကြည်နူးမှုထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီဟု သူ ယုံကြည်ခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ယုံကြည်ချက်များ မှားယွင်းသွားခဲ့သည်။

ဝေဘုန်း၏ဘဝတစ်ဝက်သည် ဇင်မီအတွက်ပေးခဲ့ရသည်ဟု ပြောခွင့် ရှိလျှင် ဘဝ၏ ကျန်တစ်ဝက်သည် သားအတွက်ပေးဆပ်ဖို့ဖြစ်လာသည် ဟု ပြောရပါလိမ့်မည်။

သား မေးစေကွဲသော အဖြစ်အပျက်က စ၍ သူတို့ဘဝအတွင်းသို့ စိုးရိမ် သောကနှင့် ချောက်ချားမှုများ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့နံနက်က သူသည် Urban Health (မြို့ပြကျန်းမာရေး) အစီ အစဉ် အတွက် နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (က) ကျောင်းသားများကို မိဘမှ မိန်းကလေးဂေဟာသို့ လိုက်ပို့၍ စာသင်ရှင်းလင်းရသည်။ မနက် အိမ်က ထွက်ရန် ဆိုက်ကယ်လ်ထုတ်တော့ ဇင်မီက အဝတ်အစားလဲရင်း သူ့ကို လှမ်း နောက်ပြောင်နေခဲ့သေးသည်။

“ဟာ... ကိုက စတင်ကော်လာ အင်္ကျီဖြူလေးနဲ့ ပိုးတွဲလုံချည် မရန်းကွက်လေးနဲ့ သိပ်ကိုအဆင်ပြေတာပါပဲလား၊ အင်း... ဆရာငယ်ငယ် ကလေးနဲ့ ကျောင်းသူငယ်ငယ်လေးတွေနဲ့ ဒီအုပ်စု တော်တော်ကြည့်ကောင်း မယ်”

ငါ နှစ်သားအရွယ် သားက သူ့ထံပြေးလာ၍ သူ့ဆီးပွေ့ရန် ဟန်ပြင် လိုက်၏။

“အို... သား၊ ဖေဖေက အင်္ကျီဖြူလေးနဲ့ သားလက်ကဆီတွေ ပေကုန် မှာပေါ့”

ဇင်မီ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး သားကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“သွား သွား ကို အပြင်ထွက်နှင့်၊ ဇင်မီချော့ပြီး မေမေဆီ ပို့ပေးလိုက် မယ်”

သားသည် နံနက်တိုင်း သူ့ဖေဖေ သူ့အနားမှ ထွက် ထွက်သွားသည် ကို နေသားမကျသေးပေ။ ဇင်မီ ဆေးရုံသွားဖို့ပြင်ဆင်သည်ကို မြင်ပေမယ့် သား ဘယ်လိုမှ မပြောင်းလဲ၊ သူ့အဖေဆိုက်ကယ်လ်ထုတ်သည်ကို မြင်လျှင် သား အမြဲ ဂျီကျသည်။ မေမေလက်ပေါ်မှာ သားငယ် ငိုယိုနေသည်ကို ဇွတ် မျက်နှာလွဲ၍ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာကြရ၏။

“ဇင်မီ... ဒီနေ့ ဘယ်အချိန်လာကြိရမှာလဲ”

“ကို ဘယ်အချိန်ပြီးမှာလဲ”

“ကိုယ် ၁၁ နာရီလောက် ပြီးမယ်”

“အာ... ဒီနေ့ အက်ဒ်မစ်ရှင်ဒေး (လူနာတင်ရက်) ပါ ကိုရာ... ဇင်မီ ဘယ်အချိန်ပြီးမယ် မသိနိုင်ဘူး ၁၂ နာရီကျော်မှာ သေချာတယ်၊ တစ်နာရီ ဖြစ်ချင် ဖြစ်သွားမယ်။ ဒီလိုလုပ်... ဇင်မီ နေ့လယ်စာကို ဆေးရုံမှာပဲ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဖြစ်သလိုစားလိုက်မယ်၊ ကို အိမ်ပြန်စားချင်စားလိုက်၊ ညနေ လေးနာရီကျမှ ကျောင်းကအပြန် ဝင်ကြို... နော်”

သို့သော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သား ချော်လဲထားသည့် မေးခွေဒဏ်ရာ သေးသေးကလေးမှ သွေးထွက်များနေပြီ။ ဇင်မီမေမေက ရေခဲဝတ်နှင့် ထိန်းပေးထားသော်လည်း မရ။ သားမျက်နှာအောက်ပိုင်းမှာ သွေးဖြင့် ရွှံ့စို လျက် ရှိသည်။ သူသည် ပူလောင်သော စိုးရိမ်သောကဖြင့် လောင်မြိုက်လျက်

သွေးကိုထိန်းဖို့ နည်းလမ်းတွေ ဦးနှောက်ထဲမှ ထွက်ပြေးကုန်သည်။ သားကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သွေးတွေ ဘယ်လောက်ဆုံးရှုံးသွားပြီလဲ၊ လိတာဝက်လောက် ကုန်သွားပြီလား။ သား မေးစေ့ကို ငွမ်းစ ခေါက် ထည့်ထားသော ပတ်တီး ခေါက်ဖြင့် ဖိညှစ်ထားရ၏။

“သား...”

သားကို အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးထားလျက် စိကေထိုးပေးရ လျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားပြန်၏။ မဖြစ်သေးပါ။ နောက်ပြီး သားသည် ဆေးထိုးလျှင် အပ်ပေါက်မှ သွေးထွက်တတ်သည်။ သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားသော ရောဂါတစ်ခုကို သွားစိုးရိမ်လိုက်၏။ မဟုတ်ဘူး... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သား တစ်ခါမှ ဒီလို အချိန်ကြာကြာ သွေးမထွက်ဖူးပါဘူး။ တစ်မှာရီတိတိကြာမှ ဒဏ်ရာမှ သွေးတိတ်သွား၏။ သူ စိတ်သက်သာသွားသည်။

သို့သော် စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီးသည့်အခါ သူ အလွန် ရှက်ကြောက်နေသော ရောဂါ ဖြစ်နေသည်။ Haemophilia (သွေးမတိတ်သည့်) ရောဂါ။

ဇင်မီနှင့်သူသည် အပြေသိလိုက်ရသည့်ညက အိပ်ပျော်နေသော သား မျက်နှာလေးကို ငေးရင်း စိတ်ထိခိုက်စွာ ငြိမ်သက်နေခဲ့ကြသည်။

“သားဆီကို ဒီရောဂါက ဘယ်ကနေ ရတာလဲဟင် ကိုယ့်ဆီကလား”

သူ ကြောင်တောင်တောင် မေးခဲ့၏။

“ကိုကလဲ... ကိုဟစ်စထရီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဟေမိုဖီးလျား မရှိခဲ့ဘဲနဲ့၊ နောက်ပြီး ကိုမေ့နေပြီထင်တယ်၊ ကိုမှာ အဲဒီရောဂါရှိရင် ကိုသား

ကို အဲဒီ gene က မကူးဘူးလေ ကို သမီးကိုပဲ ကူးမှာပေါ့ ကိုရဲ့”

“အင်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ ယောက်ျား carrier (ရောဂါ သယ်ဆောင်ထားသူ) ဆိုတာ မရှိဘူးနော်...၊ ရှိလား”

ဇင်မီက ညှိုးငယ်လျက်က သဲ့သဲ့ပြုံး၏။

“ကို... သတိထားပါကွယ် ကိုတာဖြစ်နေလဲ၊ ယောက်ျား carrier မရှိဘူးလေ၊ ဖီးမေးလ်ကယ်ရီယာပဲ ရှိတာ၊ ဇင်မီက ကယ်ရီယာဖြစ်မှာပေါ့ ကိုရယ်”

“ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် ဇင်မီ”

တုန်လှုပ်သောသူ အသံကို သူမမှတ်မိနိုင်အောင်ရှိသည်။ ဇင်မီက သူ့ပါးပြင်ကို လက်ဖျားကလေးတွေနှင့် ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်၍ နှစ်သိမ့်သည်။

“သားကို နောက်ထပ် Bleeding မရအောင် (သွေးမထွက်အောင်) အမြဲစောင့်ကြပ်ကာကွယ်ရမှာပေါ့ ကိုရယ်... သိပ် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သားကို ကျောင်းထားသင့်မှ ထားမယ်၊ ဘယ်လိုအက်ဆီးဒင့်မှ မရစေချင်ဘူးလေ၊ အိမ်မှာစာသင်ပေးတာပေါ့ ကို...၊ နောက်ပြီး သမီးလဲ ကွန်ဗင်းရှင်နယ်လ် တက်(စ်)(တ်) (စည်းကမ်းတကျ အတိအကျလုပ်ရသော စမ်းသပ်ချက်များ) လုပ်ကြည့်ရဦးမယ်။ သမီးကယ်ရီယာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်”

“ဇင်မီ... ကိုယ်တို့ သားနဲ့ သမီး အိမ်ထောင်ပြုလို့မှ ရပါ့မလားကွာ”

“အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ သူတို့ကလေးမရအောင် ထိန်းဖို့ ဇင်မီတို့ တားရမှာပေါ့ ကိုရယ်”

သူတစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသောအခါ ဇင်မီက ပွေ့ဖက်၍ နှစ်သိမ့်လေသည်။

(၁၉)

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) စာမေးပွဲဖြေသည့်ရက်တုန်းကတော့ မိမိကိုယ်ကို စာမေးပွဲကိုကြောက်လှပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ နောက်များတော့ ဘာစာမေးပွဲမှ မဖြေပါရစေနဲ့တော့၊ ဘာ post graduate (ဘွဲ့လွန်) မှလည်း မတက်တော့ပါဘူးဟု အကြောက်ကြီးကြောက်ခဲ့သည်။ သို့သော် အလုပ်ဝင်သည့်အခါမှာတော့ ဘွဲ့လွန်တက်ချင်စိတ်က တဖြည်းဖြည်းချင်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဘွဲ့လွန်ကို သိပ်ဝါသနာပါလွန်း၊ ပညာတတ်ချင်လွန်း၍ မဟုတ်။ ဆေးရုံမှာ လူနာဆောင်မှာ ကြုံတွေ့နေရသော စိတ်တင်းကျပ်မှုများမှ လွတ်မြောက်အောင် ပြေးထွက် ရုန်းဖယ်ချင်သော စိတ်က အဓိက ကျခဲ့သည်။

ဂျူးစာပေ

ဆရာဝန်များ၏ အလုပ်သဘာဝအရ ဇင်မီတို့သည် အနီးကပ် စောင့်ကြပ်အမိန့်ပေးခံနေရသော (close supervised) အမျိုးအစားဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ရိုးရိုး လက်ထောက်ဆရာဝန် (A.S) ၏ အထက်မှာ အဆင့်မြင့် လက်ထောက်ဆရာဝန် (Senior A.S) ရှိသည်။ Senior A.S ၏ အထက်မှာက C.S (အတိုင်ပင်ခံသမားတော်) ရှိသည်။ သူ့အထက်မှာ ပါမောက္ခရှိသည်။ သူတို့အထက်မှာ ဆေးရုံအုပ်ရှိသည်။ လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ A.E တစ်ယောက်ကို သူ့အထက်က အင်ဂျင်နီယာက စောင့်ကြပ်ညွှန်ကြားနိုင်လျှင် တစ်လတစ်ခါ၊ နှစ်လတစ်ခါပေါ့။ သို့သော် ဇင်မီတို့၏ အလုပ်သဘာဝအရ C.S သည် A.S ကို နေ့စဉ် နာရီတိုင်း ထိတွေ့စောင့်ကြပ်နေ၏။

နံနက်မှာ Ward Round (လူနာလှည့်လည်စစ်ဆေးခြင်း) သည့်အခါ C.S က အမိန့်တစ်ခုခုပေးလျှင် လူနာမှတ်တမ်းထဲမှာ ချက်ချင်း ကောက်မှတ်၊ ချက်ချင်း လုပ်၊ ညတစ်ခါ Ward Round ပြန်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲညွှန်ကြားလျှင် အသစ်တစ်ဖန်ပြန်လုပ်။ ဇင်မီတို့၏ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝသည် မျက်နှာငယ်ရသည်။ အမှားတစ်ခုခုလုပ်မိမလား အမြဲသတိနှင့် နေ။ မိမိကို အထက်ဆရာဝန်က ဘာခိုင်းမလဲ အမြဲစောင့်နေ။ အထက်ဆရာဝန်၏ဆန္ဒကို မပြတ်စောင့်ကြည့်နေ။ တစ်ခုခု သဘောမတိုက် ဆိုင်စရာဖြစ်သွားလျှင်တော့ တစ်နေ့လုံး ထိုဒဏ်ကို ခံပေတော့။ ထို့ထက်ပို၍ဆိုးသည်က ဆေးကျောင်းမှာတက်စဉ်က မိမိထက် အတန်းငယ်သော ကလေးများက post graduate အောင်သွားပြီး မိမိထက် ရာထူးကြီးသွားလျှင် ထို ကလေးများ၏ နှိမ့်ချသလို အကြည့်များ၊ အထက်စီးဆန်သော အမိန့်များကို နာခံဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားရသည်။ မိမိထက် ငယ်ရွယ်သူ၊ မိမိကိုယ်တိုင် စာတွေဖတ်မှတ်ပြီး ရှင်းပြပေးခဲ့ရသူများကို မိမိက ရိုသေစွာ

ဂျူးစာပေ

မမ ခေါ်ရမည့်အဖြစ်မျိုး၊ ထိုအဖြစ်မျိုးသည် စာမေးပွဲကိုရင်ဆိုင်ရမည့်အဖြစ် ထက် ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။

ထို စိတ်တင်းကြပ်မှုများ၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်လွန်းသဖြင့် ဇင်မီ ဘွဲ့လွန် တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဘွဲ့လွန်တက်ခွင့်ရရှိအတွက် ဇင်မီ အသေအလဲကြိုးစားခဲ့ရပါသည် ဆိုလျှင် ထိုကြိုးစားမှု၏တစ်ဝက်သည် ခင်ပွန်းသည်၏ ကူညီအားပေးမှုများ ဖြစ်၏။

ဇင်မီ သူ့ကိုချစ်သူအဖြစ် စ၍လက်ခံခါစက ဝေဘုန်းသည် ဇင်မီအပေါ် သည်မျှ အခွံတာခံနိုင်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။ ဇင်မီ သည် ဝေဘုန်းကို လက်ခံခဲ့ရာတွင် မိမိအတွက် တစ်ဝက်သာ စဉ်းစား၍ သင်သင်ခိုင့်အတွက် တစ်ဝက် စဉ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သင်သင်ခိုင့်သည် ဇော်ခင်က ဖွင့်ပြောပြီးသည့်နောက်တွင် ဇော်ခင် အပေါ် စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်ဟု ဇင်မီထင်သည်။ အကယ်၍သာ ဇင်မီရင်ထဲက ဇော်ခင်အကြောင်း သင် မသိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် ဇင်မီ အိမ်ထောင် မကျမီပင် သင်နှင့် ဇော်ခင် လက်ထပ်ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော်ခင်အပေါ် စဉ်းစားသည့်အခါ ဇင်မီကို မေ့ပျောက် ဖယ်ထုတ်ထားနိုင်ဖို့ အတွက် ဇင်မီ ဝေဘုန်းကို အမြန်ဆုံး သဘောတူလက်ခံခဲ့၏။ ဇင်မီအတွက် က 'နှမ်းထွက်' သည် 'မှန်းချက်' ထက် အဆပေါင်းများစွာပိုခဲ့သည်။ သို့ သော် သင့်အတွက်ကတော့ မကိုက်ညီခဲ့ပါ။ သင်သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဇော်ခင်ကို လျစ်လျူရှုခဲ့တည်း။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုသည် ဇင်မီ၏ စစ်မှန်သော ပါရမီဖက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကိုသာ ဇင်မီဘေးမှာမပါလျှင် ဇင်မီ လောကကို ရဲဝံ့တင်းမာစွာ ရင်ဆိုင် နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ဇင်မီဘဝကို ယောက်ျားတစ်ယောက် သည်မျှ စိုးမိုး ကာကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့မည်ဟု မထင်ခဲ့မိပေ။ ကံကြမ္မာဆိုတာကို မယုံကြည်တတ် သော ဇင်မီအတွက်တော့ ကို၏ ယုယ ဓောင့်ရှောက်မှုများသည် ကို၏ မြင့်မြတ်မှုများသာ ဖြစ်သည်။

အမ်အက်စ်စီတက်ခွင့်မရခင်က အမ်အက်စ်စီတက်ခွင့်ရလျှင်တော့ ဘဝသည် တော်တော်ကျေနပ်ရက်ယူစရာကောင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် ယခုတော့ ဇင်မီသည် ဆင်းရဲဒုက္ခကို အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ၊ စွန့်လွှတ် မှုတွေနှင့်စက်၍ ဝယ်ခဲ့မိပြီ။ အထူးသဖြင့် သမီးလေး လပြည့်နှင့် သားကလေး နေမင်းတို့၏ ပျော်ရွှင်ပြည့်စုံမှုနှင့်ပင် လဲ၍ ဝယ်ခဲ့မိပြီ။

တစ်ခုအကျိုးကျေးဇူးရှိသည်က ကလေးဆေးပညာ အမ်အက်စ်စီ ကျောင်းသူဖြစ်ပြီးမှ သားတို့ သမီးတို့အပေါ် ပို၍ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ နားလည်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကလေးများသည် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှသည်။ လူကြီး ဆေးပညာအပေါ်မှာ အခြေခံတွေ့၍ ကလေးများတွင် ကွာခြားချက်များ ကို ရှာဖွေ၍ ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။ Children are not young adults ကလေးများသည် လူကြီးပေါက်စ ကလေးများ မဟုတ်ပါ။ ကလေး၏ ရောဂါရာဇဝင်ယူရတာက အခါ ရောဂါ စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်းအပါအဝင် ကုထုံး ကုနည်းများသည် လူကြီးများနှင့် မတူပါ။ ကလေး၏ ဇီဝကမ္မဗေဒသည် လူကြီးနှင့် ကွာခြား၏။ ကလေးများ သည် အစဉ်လိုက် မရပ်မနား ကြီးထွားနေကြသည်။ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေ သော ခန္ဓာဗေဒနှင့် ဇီဝကမ္မဗေဒကြောင့် ကလေးတို့၏ နှစ်အရွယ်အစား

အလိုက် ချဉ်းကပ်ပုံ၊ စမ်းသပ်ပုံ၊ တွေးခေါ်ပုံနှင့် ကုသချက်များအားလုံး ကွာခြားသွားကြပါသည်။

Teaching Hospital (စာသင်ကြားရေး ဆေးရုံကြီး) ဖြစ်နေပါလျက် ရောဂါ ရှာဖွေရန် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများ အစုံပြုလုပ်၍ မရသည့်အဖြစ်မှန် တစ်ခုကတော့ တော်တော်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလှသည်။ ပစ္စည်းကိရိယာ အစုံအလင်မရှိ။ ဇင်မီတို့သည် C.T Scan ဖြင့် ဦးနှောက်အတွင်း ဖြတ်ပိုင်း အလွှာများ ကြည့်သည့် စစ်ဆေးမှုမျိုးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သောကြောင့် အခွင့်အရေး ရစဉ်က ပြင်ဦးလွင် စစ်ဆေးရုံသို့ လူနာပို့ရင်း ဝင်ကြည့်ခဲ့ရ ဖူးသည်။ ကလေးက တစ်ချိန်လုံး တက် တက်နေသည့်ကလေး။ သူ့ကို ဦးခေါင်းခွံတွင်း အရည်ပြည့်ကျပ်သောရောဂါ (Hydrocephalus) ဟု ရောဂါအမည် တပ်ထားသည်။ ဦးနှောက် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရန် မန္တလေးဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ စာဖြင့် ဇင်မီတို့ သွားကြသည်။ C.T Scan ကို အဲသည်တုန်းက ဇင်မီတို့ကိုယ်တိုင် ကြည့်ခဲ့ရသည်။ တကယ်ကို obstructive Internal Hydrocephalus ရောဂါဖြစ်သည်။ ကလေးကို ဦးနှောက် အရည် လမ်းလွှဲပေးသည့် ခွဲစိတ်ကုသမှု shunt operation လုပ်ပေးလိုက် သောကြောင့် ကလေး သက်သာသွားပါသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်မျိုးကို ကြိုလိုက်ရတော့လည်း ကလေး ဆေးပညာ ဘွဲ့လွန် ကျောင်းသုဘဝသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပြန်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်တော့ Ward ထဲမှာ အလုပ်မှန်သမျှ မညည်းမညူလုပ်ရပြီး ဘယ်သူကမှ မလေးစား အသိအမှတ်မပြုသောဘဝကို ဘယ်လောက်ငြီးငွေ့မိမည်လဲ မပြောတတ်။ ပထမနှစ် အမ်အက်စ်စီကျောင်းသုဘဝတုန်းက ညတာဝန်ကျသည့် အခါ ဆေးရုံမှာ ညနေ ၆ နာရီမှ နံနက် ၆ နာရီအထိ နေရသည်။ ထိုညများ

ကွင် ကိုသည် မြို့သစ်မှ ဆေးရုံအထိ ဇင်မီကို လိုက်ပို့ပေးရသဖြင့် အပြန် ဆေးခန်း နောက်ကျ၍ ဖွင့်ရသည်။ ကိုအိမ်ပြန်ရောက်သွားသည့်အခါ လူနာ တွေ တန်းစီ၍ စောင့်နေကြပြီ။ ကိုက တစ်ညစင်းလုံး လူနာတွေနှင့် အလုပ် ရုပ်နေချိန်မှာ ဇင်မီကလည်း တစ်ညလုံး လူနာသစ်ကလေးတွေ ရောက်လာ သည်နှင့် အလုပ်ရုပ်နေတော့သည်။ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့သော သမီးနှင့် သား အတွက် ပုပန်ချိန် မရ။ ရိုးရိုး လက်ထောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဇင်မီ ဘေးမှာ ရှိပါရဲ့။ သို့သော် သူနှင့်ဇင်မီ နှစ်ယောက်ရှိသည်ပင် တစ်ခါတစ်ခါ လူနာနှင့် ဆရာဝန် မညီမျှတတ်ပေ။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ကလေးလည်း မနားရ။ ည (၇) နာရီခွဲလောက်ဆိုလျှင် C.S က ဆေးရုံသို့ ရောက်လာပြီး လာသမျှ လူနာသစ်တွေကို ကြည့်ရှုလေ့ရှိ၏။ ထိုအခါမှာ ဇင်မီတို့၏ ထင်မြင် မျက်၊ စမ်းသပ်စစ်ဆေးချက်၊ ကုသချက်တို့ကိုပြောပြပြီး C.S ၏ ညွှန်ကြား မျက်ကို တောင်းရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ လူနာသစ်မဟုတ်ဘဲ လူနာဟောင်း ထဲမှ တော်တော်အခြေအနေဆိုးဝါးသော ကလေးများ၏ ပြဿနာကို C.S ထံ တင်ပြရသည်။ C.S ပြန်သွားပြီးမှ နောက်ထပ်ဖြစ်လာသောပြဿနာများ ဆိုလျှင် အိမ်ကို ဖုန်းနှင့် လှမ်း မေး၍ တိုင်ပင်ရပါသည်။

ဒါကြောင့် မြင့်မိုရ်ကပြောတာနေမှာ။

“ဟ ဇင်မီ နင်တို့ physicians (သမားတော်)တွေ paediatricians (ကလေးအထူးကု) တွေက နိုက်ဂျူတီမှာ အိမ်ပြန်နှပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါတို့ က တစ်ညလုံး ဆေးရုံမှာအိပ်ရတာဟ၊ ငါ့ရှေ့မှာပင်ပန်းတယ် လာ ညည်း မနေနဲ့၊ ဒီမယ်... နင်တို့က ဖုန်းကလေးနဲ့ ရောဂါ လှမ်းကုလို့ရတယ်၊ ငါ တို့က ကိုယ်တိုင်သွားပြီးခွဲရတာ၊ ငါတို့လောက် နင်တို့ မပင်ပန်းပါဘူး။”

ဇင်မိက ဘာမှမပြောတတ်ဘဲ ကြောင်အနေဆဲ မမက မြင့်မိုရ်ကို ခါးထောက်၍ ရန်တွေ့လေသည်။

“ဘယ်သူပြောလဲ ဘယ်သူပြောလဲ...မမတို့ နှပ်နေတာလို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ၊ မမတို့ ည ဂျူတီထွက်တဲ့အခါမှာ Night off (ရက်အား) တော့ မရဘူး၊ ကိုကိုနော်... ရန်စကားတွေ ဘာဖြစ်လို့ ပြောချင်ရတာလဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ရန်မဖြစ်နဲ့လေဟယ်၊ ငြိမ်... ဒုက္ခပါပဲ”

ဇင်မိတို့ မမတို့သည် မြင့်မိုရ်တို့လို သိသိသာသာ လူသိသာလွယ်သည့် ပင်ပန်းမှုမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူမသိ သူမသိ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုမျိုးနှင့် နေ့စဉ် ကြုံတွေ့နေရသည်။ စီအက်စ် ဖြစ်လျှင်တော့ သက်သာမလားမသိဘူးနော်။

“ဒါပေမယ့် ငါတို့က Ward load (လူနာဆောင်၏ တာဝန်) တအား များတာတော့ နင်တို့ ဝန်ခံရမှာပေါ့၊ မက်ဒီဇင်နဲ့မတူဘူး” မြင့်မိုရ်က အဖုံ့မပေးဘဲ ဆက်ပြောနေသည့်အခါမှာတော့ ဇင်မိကိုယ်တိုင်ပင် မခံချင်စိတ် ဖြစ်လာသည်။

“ငါတို့က နင်တို့လို ဓားတစ်ချက် တင်ပြီး သေချင်လဲသေ ကောင်းချင်လဲ ကောင်းသွား အဲဒီလိုစိတ်ပေါ့ပါးမှုမျိုး မရဘူးဟဲ့၊ ကျစ်တစ်ခုရဲ့ progression (တိုးတက်မှု) ကိုစိတ်ရှည်ရှည် စောင့်ကြည့်ကုပေးရတာ၊ lumber puncture (ခါးဆစ်ရိုး ဖောက်၍ ဦးနှောက်ရည်ကို စုပ်ထုတ်စစ်ဆေးခြင်း) ဆိုလဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရတာ၊ Bone marrow aspiration (ရိုးတွင်းချဉ်ခါ ထုတ်၍စစ်ဆေးခြင်း) ဆိုလဲ ကိုယ်တိုင်ဖောက်ရတာ၊ Ward ထဲမှာ pleural effusion ဆိုလဲ ကိုယ်တိုင်ဖောက်ထုတ်ပေးရတာ၊ special investigations (အထူး ဓာတ်ခွဲစမ်းသပ်ချက်) တွေ ဆိုရင် ဓာတ်ခွဲခန်းကို ကိုယ်တိုင် သွားရတာ”

“ဟာ... ဒါကို အလုပ်လို့ခေါ်သလား၊ ဒါတွေကတော့ routinely လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေပဲကွ”

“အဲဒီအလုပ်တွေ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ နင် သိအောင် ပြောတာပါ၊ ဖြစ်များဖြစ်နိုင်ရင်လေ နင့်ကို ငါ Ward ထဲမှာ တစ်လလောက် ငါ့နေရာမှာ နေကြည့်စေချင်တယ်”

မြင့်မိုရ်က ခပ်ဟားဟား ရယ်လျက် “ဟား... သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ငါ နှပ်နေရုံပဲ... နင် ငါ့နေရာရောက်ရင် ခါးကလေးချည့်ပြီး surgeon ဘယ် တော့မှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ညည်းယူရမယ် နားလည်လား။ ကဲပါ... ပြောစမ်း ပါ အမျိုးသမီး surgeon ဘယ်နှစ်ယောက်တွေ ဖူးလဲ... ရေစမ်းပါဦး၊ နင်တို့ ဘာကြောင့် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်မလုပ်လဲ၊ ရှင်းနေတာပဲ... နင်တို့ ဒဏ် မခံနိုင်လို့ပေါ့”

ဇင်မိ မြင့်မိုရ်ကိုတော့ ဘာမှမရှက်၊ အားမနာနိုင်ပါ။

“မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေ ဘာကြောင့် surgery postgrad မတက် သလဲဆိုတော့ ကိုယ့်အနီးဆုံး ကိုယ့်ကို supervise (စောင့်ကြည့်သင်ကြား ပေး) လုပ်မယ့်လူတွေက ယောက်ျားတွေဖြစ်နေလို့ ဟဲ့ နားလည်လား”

“ဟ... အဲဒီလို ယောက်ျားတွေချည်း ဘာလို့ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ တွက် လေ”

“ဟင်... ငါပြောပြီးပြီလေ၊ ခွဲခန်းထဲမှာ ယောက်ျားဆရာတွေအနား မှာ ကပ်ပြီး ပညာယူရတဲ့အဖြစ်က ဘယ်မှာတင့်တယ်လို့လဲ”

ကြားထဲက မမက မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မောလေသည်။

“ကဲ ကဲ... ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ နင်တို့ဟာတွေက အစပျောက်နေပြီဟဲ့။ ဒါပေ

မယ့် ဇင်မိရေ... သူအိုတီဝင်တယ်ဆိုတိုင်း ပင်ပန်းမယ်လို့ မထင်လေနဲ့၊
ငါတစ်ခါ သူအိုတီထဲရောက်သွားဖူးတယ်။ သူဘာလုပ်နေလဲ...သိလား။”

“ရောက်သွားတယ်လို့ မပြောပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ လာချောင်းတာလို့
ပြောပါ။ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။”

“ဟောတော့”

“လုံးဝမချောင်းဘူးနော်... မမတို့က သူများအပေါ် မယုံသင်္ကာ ဘယ်
တော့မှ မဖြစ်ဘူး။ အပြစ်ရှိတဲ့လူကသာ မလုံမလဲဖြစ်နေတာ။ ငါတို့ Ward
ထဲကနေ အိုဂျီကို Refer (ပြောင်းရွှေ့ပေး) လုပ်လိုက်တဲ့ case တစ်ခု၊
အဲဒီနေ့က ခွဲတယ်ကွာ။ အဲဒါ... ငါအချိန်အားတုန်း သီရေတာဘက်ကို
လာတာ အဲဒီမှာ သူ့ကိုတွေ့တာ။ သူဘာလုပ်နေလဲ...သိလား။”

မြင့်မိုရ်က ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ပြီး ရယ်မောကာ လှည့်ထွက်သွား
၏။

“ဇင်မိရေ... သူပြောချင်တာတွေ ပြောပါစေဟာ... နားထောင်ပေး
လိုက်”

မမက မြင့်မိုရ်ကိုမော့၍ လှမ်းကြည့် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“သူ့ဝတ်စုံကြီးကို ညီမလေးတစ်ယောက်က နောက်မှာချည်ပေးလို့၊
သူက ဘာလုပ်နေလဲဆိုတော့ သူ့ရှေ့က ညီမလေးတစ်ယောက်လက်မောင်း
ကို အားရပါးရဆုပ်ကိုင်ပြီး ရယ်လို့”

“မမ အပိုတွေ မပါကြေးကွာ၊ အားရပါးရဆိုတဲ့ စကားကြီး ပြန်
ရုတ်သိမ်းပေး။”

“အို မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်ကိုင်နေတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရတာပဲ၊
ရှင်ပါးစပ်က အားရပါးရလို့ မပြောပေမယ့် ရှင်လက်နဲ့ ရှင်မျက်နှာကတော့

အားရပါးရပဲ။ ဒါပဲ မငြင်းနဲ့။ ဇင်မိ အိုတီက ညီမလေးတွေရဲ့ ဝတ်စုံဟာ
ဘယ်လောက်ပွင့်လင်းသလဲ ဘယ်လောက် ကိုင်လို့ကောင်းသလဲ...နော်”

မြင့်မိုရ်က နီရဲသောမျက်နှာဖြင့် ဇင်မိကို ခပ်ဆဆကြည့်သည်။

“ဘုရားစူးရစေ့ရဲ့၊ အဲဒီတုန်းက အဲဒီကောင်မလေးက ငါ့ကို မိန်းမ
ကြောက်တဲ့လူလို့ စွပ်စွဲလို့ နင် ဘာသက်သေပြမလဲ ပြနိုင်ရင် ပြစမ်း၊ ငါ
ဘယ်တုန်းက မိန်းမကြောက်သလဲပြော၊ မပြောနိုင်ရင် နေ့လယ် ခွဲခန်း
တစ်ခုလုံး နင် လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမယ်လို့ပြောတာ သူ ထွက်ပြေးလို့
ငါက ဖမ်းဆွဲပစ်လိုက်တာပါ ဇင်မိရာ ယုံပါ။”

ဇင်မိက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ၏။

“သာယာမှုလေးတွေ ဇင်မိရေ... နင်သိထားဖို့ ငါပြောပြတာ၊ sur-
geon တွေရဲ့ သာယာမှုက အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ခွဲစိတ်ခန်းမှာ ရှိတယ်”

ဇင်မိတို့မှာတော့ သာယာမှုဆိုသည်မှာ Ward ထဲ၌ မရှိစကောင်းသော
အရသာသာဖြစ်သည်။ ခဲယဉ်းစွာအသက်ကယ်လိုက်၍ လူနာကလေးတွေ
အသက်ရှင်သွားရလျှင် ထိုပင်ပန်းမှုနှင့်မျှတအောင်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့်
အရသာကို ရခဲ့သည်။ ဒါပဲ...ဇင်မိတို့သည် မိမိတို့၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး
ဆင်းရဲမှုကို လူနာကလေးများ၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့်သာ ပံ့ပိုးကျားကန်လျက်
ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည်။

နံနက် ကဗျာကယာ Ward Round ပြီးလျှင် ၁၀ နာရီမှ ၁၁ နာရီ
အထိ ဇင်မိတို့က စာသင်ကြားမှုတာဝန် (Teaching Responsibility) ကို
ယူရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) နှင့် နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (ခ)
ကျောင်းသားများကို တစ်ရက်စီ သင်ပေးရ၏။ သူတို့ကို ကိုယ်က စာသင်
ပေးပြီး အချိန်စေ့၍ ၁၁ နာရီထိုးသွားလျှင် အတန်းဖြုတ်၊ ၁၁ နာရီမှ

၁၂ နာရီအထိ ဇင်မီတို့က တစ်ဖန် ဆရာကြီးတွေထံမှာ စာသင်ယူရပြန်သည်။ ၁၂ နာရီမှ ၂ နာရီအချိန်သည် ဇင်မီတို့ ခဏ နားခွင့်ရသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ သို့သော် admission day ဆိုလျှင် ဇင်မီတို့ မနားလိုက်ရပါ။

ဆေးရုံက ကျဉ်းကျဉ်း လူနာခုတင်က နည်းနည်း၊ လူနာက များများ၊ ခုတင်နှင့်လူနာ မမျှတသည့်ပြဿနာသည် ဇင်မီတို့အတွက် အထူးအဆန်း မဟုတ်သေး။ ခုတင်တစ်လုံးကို နှစ်ယောက်ထား၍ ရသေး၏။ ခုံတန်းအသေးကလေးများကို လူနာခုတင်အဖြစ်သုံး၍ ကလေးသေးသေးကလေးများကို တင်နိုင်သေး၏။ အနည်းငယ် တောင့်တင်းသော ကလေးမိဘများထံ ခုံတန်းကလေးများ အလှူခံနိုင်သေး၏။ ဆေးရုံရန်ပုံငွေထဲမှ သစ်သားခုတင် သေးသေးကလေးများ ဝယ်ယူနိုင်သေး၏။ သို့သော် အဆောက်အဦနှင့် လူနာ မမျှတသည့်အခါမှာတော့ ဇင်မီ တော်တော် ဝမ်းနည်းမိသည်။ Gastro Enteritis (ဝမ်းလျှောရောဂါ) နှင့် D.H.F (သွေးလွန်တုတ်ကွေး) out break (အနှံ့အပြားဖြစ်ပေါ်ခြင်း) ရာသီတို့တွင် ကလေးလေးများကို ဆေးရုံလူနာဆောင်မှာ ကျပ်ညပ်နေအောင် စီစဉ် နေရာချထားရသည်။ ကုသပျောက်ကင်းပြီးသူကို သပ်သပ်၊ ကုသဆဲ လူနာကို သပ်သပ် ထားဖို့ Ward မရှိ။ သွေးလွန်တုတ်ကွေးဆောင် သပ်သပ်၊ ဝမ်းလျှောရောဂါဆောင် သပ်သပ်မရှိ။ သွေးလွန်တုတ်ကွေးရောဂါမှ သက်သာသွားသော ကလေးများကို ဝမ်းလျှောရောဂါ မကူးစက်ရန်၊ ဝမ်းလျှောရောဂါမှ သက်သာသွားသော ကလေးများကို သွေးလွန်တုတ်ကွေးမဖြစ်စေရန် ဇင်မီတို့ ဆရာဝန်များနှင့် သူနာပြုဆရာမများ အသည်းအသန် စီစဉ် နေရာချထားပေးခဲ့ရသည်။

တန့်ယန်းမှာတုန်းက ဆေးဝါးနှင့် ကိရိယာအခက်အခဲ၊ လူနာနှင့် ဆရာဝန် မမျှတသည့်အခက်အခဲ၊ ပုလဲမှာတုန်းက ဆေးဝါးကိရိယာနှင့်လူနာ

တို့၏ မသိနားမလည် လျစ်လျူရှုမှု အခက်အခဲ... သည်မှာတော့ လူနာနှင့် လူနာဆောင် မမျှတသည့်အခက်အခဲ... ဇင်မီတို့ ဆေးပညာလောကမှာ အခက်အခဲတွေ ဘယ်တော့မှ ပြေလည်သွားမှာလဲ။ ဆေးရုံကို လူနာတွေ ကြောက်ကြတာကို ဟိုစဉ်က အပြစ်တစ်ခုအဖြစ် ဇင်မီ မြင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူတို့ဟာ ကြောက်သင့်လို့ကြောက်တာပဲဟု မျှတစွာတွေးဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ဆေးရုံအပေါ် သူတို့ မကြောက်တတ်ဖို့က ဇင်မီတို့၏ တာဝန်သာ ဖြစ်သည်။

“ဆေးရုံဆိုတာ ဆရာဝန်ပဲရှိတာ ဆေးရုံတာမဟုတ်ဘူး... အပြင်မှာပဲ ကုတာ ပိုကောင်းတယ်”

ထိုစကားသည် လူနာရှင်များ အမြဲ ပြောလေ့ရှိသော စကားဖြစ်၏။ တစ်ဝက်မှန်၍ တစ်ဝက်မှားပါသည်။ ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်တွေ ရှိသည်။ ထို့ပြင် အရေးပေါ်ပစ္စည်းများ ရှိသည်။ တတ်ကျွမ်းသည့်ဆရာဝန်တို့၏ ဇာင့်ကြပ်ကုသမှုကိုရနိုင်သည်။ နောက်ပြီး အခမဲ့ကုသခွင့်ရသည်။ ဆေးဝါး တစ်ခုကို အပြင်မှဝယ်ရသည်ဆိုသော်လည်း ကုန်ကျစရိတ်မှာ ထိုဆေးဝါး၏ တန်ဖိုးသာဖြစ်၏။ အခြား ကုန်ကျစရိတ်မပါ၊ နေရာထိုင်ခင်း ကုန်ကျစရိတ်၊ နောက်ပြီး ပို၍ တန်ဖိုးထားရမည့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမတို့၏ စေတနာ။

စေတနာကို ငွေနှင့်ဝယ်၍ရသည်ဆိုလျှင် ထိုငွေကြေးသည် တော်တော် များပြားပါလိမ့်မည်။ စေတနာဆိုတာ တန်ဖိုးကြီးသောအရာမဟုတ်လား။ ထိုအရာကို ဇင်မီတို့က အခမဲ့ ပေးဝေနေသည်ဆိုတာ တချို့သာသဘောပေါက်ပြီး တချို့က သဘောမပေါက်ကြပါ။ အပြင်မှာဆေးကုပြီး လက်လျှောလိုက်မှ ဆေးရုံသို့ရောက်လာသောကလေးများကို ဇင်မီတို့က ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ကုသခဲ့ရသည်။ သာမန်ဆေးပမာဏထက် နှစ်ဆလောက် ပိုပေး၍

စွန့်စားကုသရသည်။ တစ်ခုခုကိုလုပ်လျှင် လုပ် မလုပ်လျှင် သေ... ဟူသည့် ရွေးချယ်ချက်မျိုးကို မိုက်ကန်းစွာ ရွေးချယ်ရမည့်ဘဝသို့ ရောက်ရသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင်တော့ အပြင်ဆေးခန်းမှာ ထိုမှားယွင်းဆုံးရှုံးမှုမျိုးကို ဧင်မီ ကြောက်၏။ ဆေးရုံမှာ မှားယွင်းဆုံးရှုံးမှုကို ဧင်မီ မကြောက်ပါ။ ဧင်မီအထက်က တာဝန်ယူပေးသည့် အားကိုးစရာ ဆရာ၊ ဆရာမများ ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ဧင်မီတို့မှာ ရွေးချယ်စရာ နှစ်လမ်းပဲရှိနေသည်လေ။ တစ်ခါတစ်ခါ အောင်မြင်လျှင် အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာမိ၍ တစ်ခါတစ်ခါ ရှုံးနိမ့်သွားလျှင် ဧင်မီ မချင့်မရဲ စိတ်သောကရောက်ရသည်။

ထိုရက်များမှာတော့ ဧင်မီ၏ မချင့်မရဲ ဒေါသနှင့် သောကတို့သည် အိမ်အထိပါလာတတ်၏။ ဧင်မီသောကနှင့် ဒေါသတို့ကို လမ်းလွှဲအောင် ပြုပြင်ပေးသူက ကိုသာဖြစ်သည်။ အိမ်မှာတွေ့ရသော ကိုနှင့်ပတ်သက်သည့် မကျေနပ်ဖွယ် အသေးအမွှေးအပြစ်ကလေးများကို ရအောင် ရှာ၍ ထိုအပြစ်အတွက်ဟု ခုတ်လုပ်ကာ ဆေးရုံမှဝေဒနာများကို ကိုအပေါ် စုပုံအပြစ်တင်မိသည်။ ကိုက ဧင်မီဆူသမျှ ရန်တွေ့သမျှကို အပြုံးမပျက် သည်းညည်းမပေး၏။

“ဧင်မီလေး... ဧင်မီ ဘာတွေကြုံခဲ့ရလဲဟင်... ကိုယ့်ကို ပြောပြစမ်း”

တကယ်တော့ ကိုသည် ဧင်မီဒေါသများကို ကိုထံရောက်အောင် စုပ်ယူပေးသည့် မင်ခံစက္ကူတစ်ချပ်လို ယောက်ျားမျိုး ဖြစ်သည်။

ဧင်မီ၏စာတမ်း (dissertation) အတွက် အစစအရာရာပြင်ဆင်ပေးသူ မှာလည်း ကိုသာဖြစ်သည်။ protocol (စာကြမ်းငယ်) ခေါင်းစဉ်တွေ ရွေး... ရွေးဆိုတော့ ဧင်မီ ဘာရွေးရမှန်းမသိ။

“ကိုရယ်... ဧင်မီ ဘာရွေးရမလဲ၊ အခုလောလောဆယ် ဧင်မီဆီမှာ

ရှိနေတဲ့အတွေးကတော့ ဟေမိုဖီးလျား (သွေးမတိတ်ရောဂါ) ပဲ၊ သားရဲရောဂါကို ဧင်မီရင်ထဲက တစ်နာရီမှတောင် မဖျောက်ပစ်နိုင်ဘူး”

ကိုက ဧင်မီကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း၍ ဧင်မီဆံပင်များကို ဖွသပ်နှမ်းရွိုက်လျက် နှစ်သိမ့်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ လုပ်ပေါ့၊ ဧင်မီရယ်... ဧင်မီရင်ထဲမှာရှိနေတာကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီရောဂါအတွက် facts (အမှန်အလက်) တွေ ဘယ်လိုပြည့်စုံမှာလဲ၊ တစ်နှစ်မှာ ဆေးရုံမှာ haemophilia ဘယ် နှစ်ယောက် လာမလဲ၊ ကလေးမှာမဟုတ်ဘဲ လူကြီးဖြစ်မှသိတဲ့ ဝေဒနာသည်တွေကို ဧင်မီ ဘယ်လိုလုပ် စာရင်းထဲထည့်လို့ရမလဲ။ နောက်ပြီး ခရိုမိုဆုမ်း ပြဿနာတွေ၊ genetic problems (မျိုးရိုးဗီဇပြဿနာ) တွေ ဧင်မီ ဘယ်လိုလုပ် အသေးစိတ် လိုက်နိုင်မလဲ၊ ဓမ်းသပ်ချက်တွေကို ဧင်မီ ဘယ်လိုလုပ် ပြီး... ဧင်မီရယ် အဲလို တစ်ခုချင်းအပေါ် သီးသန့်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှာလို့ရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပါ။ ဆိုပါစို့ genetically determined diseases (မျိုးရိုးဗီဇက ပြဋ္ဌာန်းသောရောဂါများ) ဆိုရင် haemophilia ပါမယ်၊ Down's syndrome ပါမယ်၊ အဲဒါတွေဆိုမှ တော်သေးတယ်”

ဧင်မီသည် နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆရာကြီး အကြံဉာဏ်ပေးသည့် “မိခင်နို့ စနစ်တကျတိုက်ကျွေးရေးတာဝန်” ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ကို ယူလိုက်သည်။

မိခင်နို့ တိုက်ကျွေးမှု၏ အာနိသင်ကို မိခင်များ မည်မျှ သိမသိ၊ မည်မျှ စနစ်တကျဖြစ်သည်၊ မည်ကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသည်ဆိုသော အခြေများ ရရန် မေးခွန်းကလေးများ စုစည်းပြီး မိခင် (၁၀၀၀) ကို အင်တာဗျူး လုပ်ရသည်။ ဆေးရုံမှာ တက်ရောက်နေသမျှ ကလေးမိခင်များကို အချိန်

ရလျှင် ရသလို တစ်ရက် ၄-၅ ယောက်နှုန်းဖြင့် မေးမြန်းမှတ်သားသွားရသည်။

“ကိုရေ... ဇင်မီ ကလေးနို့တိုက်ရတုန်းက ဒါတွေ သိပ် မသိခဲ့ပါဘူး နော်ကို”

ကိုက ရယ်၏။

“ဘာလဲကွ... ဇင်မီနို့တိုက်ရတာက နည်းနည်း၊ ကိုယ်နို့တိုက်ရတာက များများပါကွာ”

နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မောကြရသည်။

ဇင်မီစုဆောင်းပေးသော အချက်အလက်များကို ကိုက ခွဲခြားသတ်မှတ်ပြီး အစုလိုက် နေရာချထားပေး၏။ ယေးကွက် ဆွဲခြင်း၊ ပုံပြုမျဉ်းဆွဲခြင်း နှင့် pie graph များကိုလည်း ဆရာကြီးများ စိတ်တိုင်းကျအတိုင်း ကိုကပဲ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့သည်။

“ဇင်မီတို့များ ဘယ်လောက်ထိ အဆင်ပြေလဲဆိုရင် ပရိုတိုကောလ်နဲ့ ခိုင်ဆာ(တ်)တေးရှင်း အတွက် ပီအက်(စ်)အမ်ဆရာဆီ သွား သွား ချောင်းစရာ မလိုဘူး၊ ဆရာကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ရာရောက် လာတွက်ပေးတာ... နော် ဇင်မီ”

“ဒါတွေသိလို့ ပီအက်စ်အမ် ဂုဏ်ထူးသမားတစ်ယောက်ကိုယူထားတာပေါ့ ကိုရဲ့၊ ဒါမှ ဇင်မီ ခိုင်းစားလို့ရမှာလေ... ဇင်မီမပိုင်ဘူးလား” ကိုက သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်မောလေသည်။

(၂၀)

တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ချွတ်၍ ကုလားထိုင်မှာချိတ်လိုက်စဉ်မှာပင် ဆင်ဖားရွက် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည့် အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရ၏။

“ဝေဘုန်း...”

သူ ထိုင်ခဲ့မှာမထိုင်မီသေးဘဲ သင်သင်ခိုင်ကိုကြိုဆိုလိုက်သည်။

“လာ လာ... ထိုင်၊ နင့်ကြည့်ရတာ ပျာယံးပျာယာနဲ့ဟာ”

သင်သင်ခိုင်က သူ့ဖိုင်တွဲနှင့်စာရွက်များကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။

“တွေ့မှ တွေ့ပါ့မလားလို့ ဟာ... မောလိုက်တာ၊ နင်တို့အထပ်ကလဲ မြင့်လိုက်တာ ဓာတ်လှေကားလေးဘာလေး တပ်စမ်းပါဦး”

“အေး အေး၊ ငါ သူဌေးဖြစ်ရင် တပ်ထားလိုက်ပါမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ပြော... ငါ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”
သင်သင်ခိုင်က ပခုံးကလေးတွန့်လျက် ရယ်သည်။

“ငါ အကူအညီတောင်းမလို့ လို့ နင်ဘယ်လိုလုပ်အတွေးပေါက်မိတာလဲ၊ ငါ နင့်ကို မုန့်ကျွေးဖို့လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
သူ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပြုံးပြမိသည်။

“ဈေးတဲ့ နင့်ရုပ်လား မုန့်ကျွေးမယ့်ရုပ်၊ ဒီရုပ်က မျက်နှာချိုသွေးတဲ့ ရုပ်ပါဟာ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီးသား”

“အေးပါဟယ် အခု ငါ နင့်ကိုကျွေးမလို့လာတာပါ၊ ဒီဒေတာကလေးတွေ ငါ့ကိုလုပ်ပေးပြီးရင်ပေါ့”

သင်သင်ခိုင်၏ စာရွက်များကို သူ ယူကြည့်လိုက်သည်။

“age incidence (အသက်အလိုက် ရောဂါဖြစ်ပေါ်မှု) ဇယားဆွဲဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလားဟာ အတိအကျပြောစရာရှိလို့လား၊ ဘယ်အသက်အရွယ် လောက်က ကလေးအသေမွေးနှုန်း ပိုများတယ်ဆိုတာ”

“ရတာပေါ့ဟ၊ အသက် ၃၅ နှစ်နဲ့ ၄၅ နှစ် အကြား... ငါ စာရင်းလုပ်ပြီးသားပါ”

“အေးလေ နင် သေချာရင် ပြီးတာပဲ၊ အားလုံး ကျွန်တော် ဘယ်နှစ်ယောက် ရတယ်”

“၁၅၀”

“အင်း ငါလဲ ထန်းပင်တက်ကောင်းတဲ့ လက်မှတ်ရနေပြီထင်တယ်”

ဝေဘုန်းသည် ကိုယ်ဝန်ဆိပ်တက်သည့်ရောဂါ၊ အချင်းတည်ပုံ အနေအထား လွဲသည့်ရောဂါများကို မိခင်၏ အသက်နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ဇယားတစ်ခု

ဆွဲရန် လမ်းကြောင်းပေးလိုက်၏။ သားလောင်း၏ ကျောရိုးတည်နေပုံ အနေအထား မှားယွင်းမှု ကျစ် ၅ ခု တွေ့ရသည်။

“နင်ကလဲ အလွယ်လေးကို၊ maternal causes (မိခင် ရောဂါကြောင့် ဖြစ်ခြင်း) ကို သပ်သပ် foetal causes (သန္ဓေသား အနေအထားကြောင့် ဖြစ်ခြင်း) ကို သပ်သပ်လုပ်လေကွာ”

“ဒါတော့ နင်ပြောမှလား... အဲဒါတွေ ငါ လုပ်ပြီးသား၊ ဒေတာတွေ ရပြီးသား၊ နင် ခွဲခြားပေးရုံပဲ။ ဘားဂရပ်ဖ်တို့ ပိုင်ဂရပ်ဖ်တို့ ငါ သိပ်စိတ်မရည်လို့ နောက်ပြီး အခု ငါ discussion အပိုင်း ရေးနေရလို့”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ မသိလို့ပါ”

သူ သင်သင်ခိုင်၏ စာရွက်များကို လှန်လှောကြည့်လိုက်သည်။

“ရာခိုင်နှုန်းတွေ တွက်ပြီးသားနော်”

“အေး... တွက်ပြီးသား၊ ငါ graph တွေ ဆွဲရင်း လည်နေလို့”

ဝေဘုန်း အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏ စာရွက်ကို အိမ်သို့ ယူသွားဖို့ကလည်း အိမ်မှာက ဆေးခန်းတာဝန်၊ သားငယ်တာဝန်နှင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ လုပ်ချိန်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ထိုင်တည်းနှင့် စီစဉ်ပေးလိုက်၏။

“နင့် ဆူပါဗိုက်ဇာ (ကြီးကြပ်သူ) က ဘယ်သူလဲ”

“ဆရာစော”

“နင်တော့ သေတာပဲ၊ ဆရာကြီးက အရမ်းတိကျတယ်လို့ ငါ သတင်းကြားတယ်ဟ”

“နင်တို့ Teaching staff (စာသင်ကြားရေးဝန်ထမ်း) တွေပဲ အေးတယ် ဝေဘုန်းရာ... နေ့ခင်းဆို ဖရီးပဲ”

“ဟ ဟ ရန်စကားမပြောနဲ့လေကွာ၊ အခု ပါ (တ်) ဝမ်းတွေ စာမေးပွဲ စစ်နေလို့ ငါ ဒီလို အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်တာပါ”

နေ့လည်တစ်နာရီတွင် data analysis (အချက်အလက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာခြင်း) အကြမ်းပြီးသွား၏။

“လာ... ငါကပဲ နင့်ကို ထမင်းကျွေးပါ့မယ် မိသင်ရာ နင် ဝါဒ်ထဲ ဘယ်အချိန်သွားရမှာလဲ”

“နှစ်နာရီ... ဒါပေမယ့် ငါတို့ ဆေးရုံထဲသွားရအောင်ဟာ၊ မမတို့ ပြန်ရောက်နေပြီ၊ သူကလေး အခြေအနေ သွားမေးရအောင်”

“ဟာ... ဟုတ်လား၊ အေး သွားရအောင် ဟိုရောက်မှ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခုစားတာပေါ့”

ဇင်မိသည် တယ်လီဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ဆောင့်ချလိုက်၏။

“မခင်ဝင်းရေ မြန်မြန်လေးသာ ပြေးပေတော့၊ သွေးတစ်လုံးပေးမယ်တဲ့၊ အချိန်မီအောင် ပြန်ပြေးခဲ့၊ သွား”

ဤသွေးတစ်ပုလင်းရဖို့ နေ့ခင်း ၁၁ နာရီကတည်းက အေအက်စ်က တောင်းနေတာ မရခဲ့။ ဇင်မိက အောက်ကျို၍ တောင်းပန်ယူရသည်။

“ဆရာရယ်... ဒီမှာ ကလေးက Haematemesis (သွေးအန်) ရတာ နှစ်ခါရှိပါပြီ၊ နောက်တစ်ခါ ထပ် အန်ရင် ကြွတော့မှာ။ ကယ်ပါဦး ဆရာ”

တကယ်တော့ သွေးဘဏ်မှာလည်း သူ့ပြဿနာနှင့်သူ ရှိလိမ့်မည် ဆိုတာ ဇင်မိ သိပါသည်။ ဝါဒ်တွေက အများကြီး၊ လူနာတွေက အများကြီး။ သွေးလူရှင်က နည်းနည်း၊ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီ စစ်ကြည့်ပြီး တွေ့လျှင် သွန်ပစ်။ surgical ward (ခွဲစိတ်ကုသဆောင်) မှ သွေးအန် သွေးဝမ်းသွား (Hae-

matemesis and melaena) လူနာမျိုးနှင့် အိုဂျီဝါဒ် (မီးယပ်နှင့်သားဖွားဆောင်) မှ ectopic pregnancy (သားအိမ်ပြင်ပတွင် သန္ဓေတည်ခြင်း) လူနာမျိုးဆိုလျှင် သွေးပုလင်းပေါင်းများစွာ သုံးရသည်။ ဇင်မိတို့ဆီက အခု ကလေးလို lukaemia (သွေးကင်ဆာ) လူနာမျိုးဆိုလျှင် တစ်ချိန်လုံး သွေးသွင်းနေရသည်။ သူ့ဘက်က ကြည့်တော့လည်း ဟုတ်မှာပေါ့။ သို့သော် ဒီမှာက အရေးပေါ်မဟုတ်လား၊ ထို့ပြင် ကလေးမိဘ၏ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က ကလေးအတွက် သွေးလူထားပေးတာ မကြာသေးပါ။ သွေးထုတ်ယူဖို့ ပိုက်ကိုပင် မိမိဘာသာ ဝယ်ပြီး လူထားပေးပြီးသား၊ ကလေးလိုသည့်အခါမှာ မရတော့ ဇင်မိ ဒေါသထွက်သင့်ဘူးလား။ ထိုသွေးကို သူတို့ထုတ်သုံးဖို့ လိုအပ်လာသည့် ပြဿနာများ ဇင်မိ ထည့်တွက်ပြီးသား။ သို့သော် ကလေးအတွက် ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဇင်မိ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်။

ရင်ဘတ်ကလေးကို မိမိလက်ကလေးဖြင့် ဖိမိပြီး တစ်ချက် ဝေါခနဲ အန်လိုက်၊ မောပြီး မျက်လုံးပိတ်ကာ အားယူလိုက်၊ ပင်ပန်းလှသောကလေးကို ဇင်မိ မကြည့်ရက်။ အသက် ရှစ်နှစ်သားအရွယ် ကလေးကိုကြည့်ရင်း ဇင်မိမျက်စိထဲမှာ သားလေးကိုသာ အစားထိုး မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ သားရယ်... မေမေဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သားအတွက် ဘယ်လောက် ကြာကြာ ပူပင်သောကရောက်နေရမှာလဲ၊ အခုအချိန်မှာ ရောဂါက မပြင်းထန်ပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလာလျှင် မေမေ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ။ အဲဒီအချိန်ကျရင် သားကိုယ်ထဲက ဆုံးရှုံးသွားတဲ့သွေးတွေကို မေမေ အချိန်မီ ပြန်သွင်းပေးနိုင်ပါ့မလားကွယ်။

မြင့်မိုရ်ကတော့ အရာရာကို သံသယစိတ်နှင့် မြင်တတ်သူ။ “သွေး demand (တောင်းဆိုမှု) များလာတဲ့အခါ သွေးဟာ ပေးချင်လို့လဲရတယ်။

မပေးချင်လို့လဲရတယ်။ အဲဒီအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံလာရတာပေါ့” တဲ့။ ထိုအဖြစ်
မျိုး ဖြစ်နေသလားဟု ယောင်လို့မှတောင် ဧင်မီ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

“ပေးအောင်လုပ်လို့လဲ ရတယ်။ မပေးအောင်လုပ်လို့လဲ ရတယ်”

“ဒီလိုတော့ မပြောသင့်ပါဘူး မြင့်မိုရ်ရယ်”

ဧင်မီကိုယ်တိုင် မြင့်မိုရ်၏ သံသယအပေါ်မှာ ခါးသီးခဲ့မိသည်။ သို့သော်
အခုတော့ မြင့်မိုရ်၏ သံသယကို ကိုယ်ချင်းစာလာမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆရာဝန်ထဲမှာ ဧင်မီ မရွေးချယ်ချင်ဆုံး၊ မကြိုက်ဆုံးအလုပ်မှာ သွေးဘဏ်က
တာဝန်ခံ ဆရာဝန်အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မမရေ... မောင်ဝေယံလေး သွေးအန်ပြန်ပြီ”

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေး ပျာယံပျာယာ ပြေးလာ၏။ ဧင်မီ တစ်
ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ ဟင့်အင်း... ဧင်မီ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မှာ
လဲ။ သွေးက မလာသေးဘူးလေ။ သို့သော် ဧင်မီ ထိုင်ရာမှ ထ ရပ်ပြီးသား
ဖြစ်နေပြီ။

“ဆရာမရေ... လုပ်ပါဦး၊ ကျွန်မသားကို ကယ်ပါဦး ဆရာမရဲ့”

ပူပြင်းလောင်မြိုက်သော သောကမီးဖြင့် မိခင်၏ မျက်ရည်စွန်းထင်း
သော မျက်နှာ။ ချဉ်းကပ်သွားသော မိမိကို အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်လိုက်
သော လူနာကလေး၏ တိုးလျှိုး တောင်းပန်သည့်မျက်ဝန်းများ။ ဧင်မီတို့
ဒီကလေးအတွက် ဆေးဝါးကုသုံး (Chemotherapy) အပြည့်ပေးပြီးသား
ပါ။ သူ့မှာ ဖြစ်နေသော ကိုယ်ခံအားနည်းရောဂါအတွက် ပဋိဇီဝဆေးများ
လည်း အလုံအလောက် ပေးပြီးသားပါ။ အခု လောလောဆယ် သူ့မှာ လိုနေ
တာကတော့ သွေးကလေးတစ်ပုလင်းပါပဲ။

သို့သော် မျက်စိရှေ့အောက်မှာပင် ကလေးသည် ခွေခေါက်လျက်
ငြိမ်သက်သွားသည်။

“သားလေး... သား၊ ဆရာမရေ...” မိခင်သည် ကြောင်အလျက်ရှိ၏။

သွားပြီ။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ကြော့သလို အလွန်လျင်မြန်စွာ အသက်
တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ မနက်ခင်းကမှ ရောင်စုံခဲတံကလေးများဖြင့်
လိပ်နင်ကျာပုံကလေးတွေ ဆွဲပြနေခဲ့သောကလေး။ သူ့ဘေးမှာရောက်နေ
သော ကလေး လူနာလေးတစ်ယောက် ဆေးထိုးသည့်ဒဏ်ရာမှ သွေးထွက်
နေသည်ကို ဧင်မီတို့ထံ ပြေးလာ၍ သတင်းပို့ခဲ့သောကလေး။ ဖြူဖတ်၍
ချောင်ကျနေသော ကလေးမျက်နှာကို တစ်ချက်သာ ကြည့်လျက် ချာခနဲ လှည့်
ထွက်လာခဲ့၏။ စားပွဲပေါ်မှ နားကျပ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

မခင်ဝင်းတစ်ယောက် ကလေးအသက်မိလိုစောဖြင့် အပြေးအလွှား
ပြန်လာရပေဦးမည်။ သွေးဘဏ်သို့ ရောက်နေပြီလား။ သွေးပုလင်း တောင်း
နေပြီလား။ သူမသည် သွေးဘဏ်နံပါတ်ကို လှည့်ဖို့ အလွန်ကြောက်လန့်နေ
၏။ သို့သော် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်၍ တောင်းလိုက်သည်။

“ဆရာ... မောင်ဝေယံ...”

“အခုပေးမယ်၊ အခုပေးလိုက်မယ်” တစ်ဖက်မှ စိတ်စွပ်ဟန် ဒေါသသံ
သဲ့သဲ့။

“မဟုတ်ဘူးဆရာ... သွေးမလိုတော့ပါဘူး၊ ဒုက္ခမရှာပါနဲ့တော့ ဆရာ။
အခုပဲ လူနာ သေသွားပါပြီ။”

ဧင်မီ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာ၏။ သားကလေးနေမင်း၏ ပြုံးရယ်ရွှင်ပျ
နေသော မျက်နှာကလေးကို အမြဲတည်တံ့အောင် ဧင်မီ ဘာတွေကြိုးစားရပါ
မလဲ။

“ခင်မိ...”

ခင်မိက ဝါဒထဲမှထွက်ရန် အပြင် မမက ဝါဒထဲ ဝင် အလာ တံခါးဝမှာ ဆုံမိကြ၏။ ခင်မိ၏ ညှိုးနွမ်းနေသောမျက်နှာကို မမ သတိမထားမိမီ ခပ် မြန်မြန် ပြုံးလိုက်ရသည်။

“အတော်ပဲ မမ... ငါ နင့်ဘက်ကိုလာတော့မလို့၊ သားအကြောင်းသိရ အောင် လို့လေ”

မမက ခင်မိပခုံးကို ဖက်လိုက်၏။

“နင် ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ငါ ဝါဒထဲမှာ စားခဲ့ပြီးပြီ၊ နင်စားလေ ခင်မိ... ထမင်းချိုင့်ပါလား”

“အေး”

“စား စား... နင် ထမင်းစားတုန်းကို သားအကြောင်းပြောပြမယ်”

ခင်မိက စာသင်သည့် အခန်းလည်း ဖြစ်၍ ခင်မိတို့ထမင်းစားသည့် အခန်းလည်း ဖြစ်သော ဘေးခန်းထဲသို့ မမနှင့်အတူ ဝင်သွားလိုက်၏။

“ဒီနေ့ topic discussion (ဆွေးနွေးခြင်း) ရှိတယ် မမရဲ့၊ နှစ်နှာရှိ မှာ စမှာ”

“ဘာခေါင်းစဉ်လဲ”

“x-linked chromosome recessive condition (အိပ်ကဲခရိုမိုဆုမ်းတွင် သယ်ဆောင်သောမျိုးရိုးပုံစံကြောင့်ဖြစ်သော အခြေအနေ) တွေ အကြောင်း”

မမက ခင်မိကိုငေးကြည့်၍ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်သည်။

“နေမင်း နေကောင်းပါတယ်နော် ခင်မိ”

ခင်မိက ထမင်းတစ်စွန်းခပ်စားလိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“အေး အခုတော့ ဘာဘလီဒင် (သွေးထွက်ခြင်း) မှ မရပြန်ဘူး မမရဲ့၊ သမီးကျောင်းသွားနေတဲ့အချိန်မှာ မေမေ့ကို အနားမှာ အချိန်ပြည့် စောင့်ပေး ပို့မှာထားရတယ်”

ထို့နောက် လက်မဆေးရသေးသည်ကို သတိရသွားပြီး ထမင်းဘူးကို ချကာ လက်ဆေးကန်၌ လက်ဆေးရသည်။

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး မမရယ်... ဦးရဲမြင့်က ဘာပြောလိုက်လဲ”

မမက စားပွဲမှာ တံထောင်ဆစ်ထောက်၍ ထိုလက်ဖဝါးပေါ် ခေါင်း မှီရင်း ခင်မိထမင်းစားသည်ကို ကြည့်နေ၏။

“ပထမတော့ shunt operation လုပ်ပေးမလို့လို့ပဲ ခင်မိရဲ့။ နောက် တော့ မလုပ်ပေးသေးဘူးတဲ့၊ ၆ လ ပြန်ချိန်းလိုက်တယ်။ ဒီကြားထဲမှာ တစ်ခုခု crisis ဖြစ်ရင် ဥပမာ fits (တက်ခြင်း) ရရင် dyspnoea (မောပန်း ပြာနမ်းခြင်း) ရရင်တော့ ပြန်လာတဲ့၊ သူလုပ်ပေးမယ်တဲ့”

ပြောရင်းမမက ခင်မိကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါသားရဲ့အခြေအနေ တော်တော်ဆိုလို့များလားလို့ ငါ တွေးပြီး ပူမိတယ်၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ခင်မိရယ်...၊ သား သက်ဆိုးမရှည်ဘူးထင်ပါရဲ့၊ ငါသိတယ်”

ခင်မိ၏စွန်းက ထမင်းဘူးထဲကျသွား၏။ မမ၏ လက်ကောက်ဝတ် ကို ခင်မိ ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။

“နင်ကလဲ မကြောင်းစမ်းပါနဲ့ဟာ နှလုံးခွဲစိတ်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လောက် စွန့်စားရသလဲ နင် သိပါတယ်၊ pulmonary shunt (အဆုတ်သွေးကြော နှင့် သွေးလွှတ်ကြောမကြီးကို ဆက်သွယ်ပေးခြင်း) ဆိုတာ ပျောက်ကင်းတဲ့ ကုသချက်မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါ palliative treatment (ယာယီကုသမှု) ပဲ”

မဟုတ်လား။ operation risk (ခွဲစိတ်ခြင်းဆိုင်ရာအန္တရာယ်) ကိုယူစရာ မလိုလောက်သေးအောင် သားက အခြေအနေကောင်းနေသေးလို့ပေါ့ဟာ။ စွန့်စားဖို့မတန်သေးတဲ့အခြေအနေမို့ ဒီလိုပြန်လွှတ်တာပေါ့။ door die ဆိုရင် သူ လုပ်ပေးမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား မမ”

မိမိ၏ ရင်သွေးနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဆရာဝန်များဖြစ်ပါစေ၊ ထို မိဘများသည် အသည်းငယ်ကြလေသည်။

“အင်း... ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါရဲ့”

“တချို့လူနာတွေ ဘာ ခွဲစိတ်မှုမှမလုပ်ဘဲ လူပျိုတွေ အပျိုတွေဖြစ်တဲ့ အထိ အသက်ရှင်နေကြပါတယ် မမရယ်”

မမက မဲပြုံး ပြုံး၏။

“ဘယ်လောက်ရာခိုင်နှုန်းလဲ ပြောလေ... ဇင်မီ”

ဇင်မီ ငြိမ်သွားသည်။ မမက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်လေသည်။

“သောကချင်း မပြိုင်ကောင်းပေမယ့် နင် ရင်ဆိုင်ရတဲ့သောကနဲ့ ငါ ရင်ဆိုင်ရတဲ့သောက ယှဉ်ကြည့်လိုက်ရင် ဘယ်သူက ပိုမလဲမသိဘူးနော်... ဇင်မီ”

“အတူတူပဲပေါ့ မမရယ်၊ ကလေးရဲ့ ဝေဒနာအတိမ်အနက် ဆိုတာ မိဘတွေရဲ့ သောကကို တိုင်းလို့ရတဲ့ ပေတံမဟုတ်ဘူးလေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်၍ တစ်စထ ငေးမောပြီးနောက် ပြိုင်တူကြိုးစားပြီးရယ်လိုက်ကြသည်။

“ညှိနဲ့တွေ့ခဲ့လား မမ”

မမ၏ အပြုံး အနည်းငယ် မှန်မှိုင်းသွားသည်။

“အင်း... ဦးရဲမြင့်ဆီ သူပဲ လိုက်ပို့ပေးတာပဲ”

ထို့နောက် မမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်၏။

“ရယ်တော့ရယ်ရတယ်၊ အရင်တစ်ခေါက် ငါ ရန်ကုန်ကို speciality သွားတုန်းက ငါ စေ့နဲ့ပဲ တွေ့ရဲတယ်၊ ညှိဆီ မဝင်ချင်လို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အဲဒီတုန်းက ငါ့ရင်ထဲမှာ ညှိက ဆူးတစ်ချောင်းပဲ၊ ညှိဟာ ငါ့ကိုညှာတာတဲ့ စိတ်နဲ့ သက်သက်ရှောင်ပေးလိုက်တာဆိုတဲ့ နာကျင်မှုတွေနဲ့ပေါ့”

“အို... မဟုတ်ဘူးလေ မမ”

“အခု ဒီတစ်ခေါက်တော့ ညှိနဲ့တွေ့မှ ပိုအဆင်ပြေမှာမို့ ညှိကို ဖုန်း ဆက်ဖို့ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ ကိုယ်ကိုကို တိုက်တွန်းမိတယ်။ သိလား ဇင်မီ ညှိ အပေါ် လိပ်ပြာမသန့်တဲ့ခံစားမှုတွေဟာ သားအတွက် ပုပင်ရတဲ့ စိုးရိမ် သောကတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်တဲ့အခါ မြူမှုန်ကလေး တစ်မှုန်လောက်တောင် ငါ့ ရင်ထဲမှာ မကျန်တော့ဘူး”

ဇင်မီ ပင့်သက်ကလေး ရှိုက်၍ ပြုံးရင်း ထမင်းဘူးကို ပြန်သိမ်းလိုက်၏။

“အဲဒီအတွက်တော့ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ဟာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေဟာ အခုအချိန်မှာ ရယ်စရာဖြစ်သင့်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ စကားမစပ် မြေရွက်ညှိသားကြီး ကို မွေးတဲ့လ နဲ့ သူ အိမ်ထောင်ကျတဲ့လ ဘယ်လောက်ကွာလဲ၊ နင်သိလား မမ”

မမ ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြုံးကြည့်၏။

“ဟင့်အင်း...”

ဇင်မီ ရယ်မောလျက် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သည်။

“မသိတာပဲကောင်းပါတယ်၊ လာ ထ... သွားစို့၊ နာရီဝက်လောက် အချိန်ရတယ်၊ ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ်၊ ပစ္စမြားကို သွားရ အောင်”

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်မှာ ဆိုက်ကယ်လ် စက်ရုပ်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်လုံး မှန်ပြတင်းမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝေဘုန်းနှင့် သင်သင်ခိုင်။ သူတို့ကို လှမ်းမြင်သွားပြီး ဆိုက်ကယ်လ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၏။

“ဟယ်တော့ မိသင်လဲ ပါလာတယ်”

ဝေဘုန်းက အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း ဇင်မီနုဖူးမှာ ချွေးစို့နေသည်ကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လျက် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ဖျတ်ခနဲသုတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး ဟဲ့ ဝေဘုန်း၊ ငါ မျက်စိရှက်တယ်နော်”

သင်သင်ခိုင်က နောက်မှပါလာပြီး ဝေဘုန်းကျောပြင်ကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပစ်လိုက်၏။

“မနာလိုမရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ဝေဘုန်းက သင်သင်ခိုင်ကို လှမ်းစပြီး ဇင်မီပိတ်ထားသော ထမင်းဘူးကို ဖွင့်ရန် ဟန်ပြင်၏။

“အယ်...ကို၊ ဇင်မီစားပြီးသားကြီး၊ ကို ဘာမှမစားရသေးဘူးလား”

“အင်းလေ၊ ဒီမှာ ကိုယ့်ကို သင်သင်ခိုင်က လာနှိပ်စက်နေလို့ ဘာမှ မစားရသေးဘူး”

သင်သင်ခိုင်က မမထံလျှောက်လာပြီး မမ လက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်သည်။

“သားနေကောင်းတယ်နော် မမ”

“ကောင်းတယ် သင်... ကိုယ် ဝါဒီထဲလာတော့ သား သူ့အဖွားနဲ့ ရယ်လို့မောလို့ကျန်ခဲ့တယ်၊ လောလောဆယ် ခွဲစိတ်ဖို့မလိုသေးပါဘူးတဲ့”

“တို့ နှင့် ဝါဒီထဲရောက်ခဲ့သေးတယ် မမရဲ့၊ နှင့်မတွေ့တော့ မြင့်မိုရ်ဆီ”

များ သွားနေမလားလို့ အိုတီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တယ်၊ နင်မလာဘူးဆိုလို့။ ဒီလာမှာပဲလို့ တွက်ပြီး လိုက်လာတာ၊ တို့ တစ်ခုခုသွားစားရအောင် ဟယ်၊ စားပြီးသားဆိုလည်း တစ်ခုခုသောက်ပေါ့”

သူငယ်ချင်းလေးယောက် ကလေးဆေးရုံထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ မမက စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ကျောက်စရစ်ခဲတစ်ခုကို ခပ် သွက်သွက်ကန်ထုတ်ရင်း သင်သင်ခိုင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“အယ်...ဒါနဲ့ မိသင်၊ ငါ ရန်ကုန်မှာ တင်မင်းနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်လား၊ သူ ငါ့အကြောင်း ဘာတွေ ချွန်တွန်းလုပ်လိုက်သေးလဲ”

သင်သင်ခိုင်၏ ပြုံးစေ့စေ့အမူအရာကို မမသာမက ဝေဘုန်းနှင့်ဇင်မီပါ သတိထားမိသွားသည်။

“မိသင်ကို မေးလိုက်စမ်းပါတဲ့၊ ဘယ်တော့စားရမှာလဲတဲ့၊ ဒါပဲ ပြောလိုက်တယ်”

ဇင်မီမျက်မှောင်လေးတွန့်သွားခိုက် သင်က ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် အသံထွက်ရယ်သည်။

“မိသင်... အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်”

ဇင်မီက မေးမိသည်။ သင်က ဇင်မီလက်ဖျားတစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်လိုက်၏။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတော့ ငါလက်ထပ်တော့မှာဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပေါ့”

ထို့နောက် မျက်လုံးကလေးများမှေးစင်းသွားအောင် ရယ်မောလိုက်သည့်အခါ ဇင်မီနှင့်မမ တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ ဝေဘုန်းကတော့ ရွှံ့ခနဲ လေချွန်လိုက်၏။

“ဘယ်သူနဲ့လဲဟင်... ဘယ်သူနဲ့လဲ” ပြိုင်တူမေးကြသည်။
“နင်တို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ထားခဲ့ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

(၂၁)

ကမ္ဘာလောကတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် စိုးရိမ်သောက၊ ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်မှုနှင့် စွန့်စားမှုစသည့် ဘေးအန္တရာယ်ခံစားချက်မျိုးကိုမှ နှစ်သက်
နေသူများရှိသည်ဟု လက်ခံကြမည်ဆိုလျှင် ထိုလူစားမျိုးမှာ ဇော်ခင်ဖြစ်
သည်။

မည်သူမျှ စိတ်မဝင်စားလွယ်သော မေ့ဆေးဆရာဝန်အလုပ်ကို သူ
ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ခြင်း၏ မငြင်းနိုင်သော အကြောင်းရင်းတစ်ခုမှာ စိတ်
လှုပ်ရှားမှုကို နှစ်သက်သောစိတ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိနစ်ပိုင်းကလေးအတွင်းမှာ စိတ်လှုပ်ရှားရ ပူပန်ရ၊ တစ်ခါတစ်ခါ
စိတ်ညစ်ရ၊ သို့သော် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ပျော်ရွှင်ရ... ထိုခံစားချက်
များသည် စွဲမက်စရာကောင်းသည်။ ထိုတစ်ခဏအပြောင်းအလဲကလေးများ
ကို မက်မောမှုကြောင့်ပင် နာမည်ကောင်း မရ၊ လူသိမခံရသည့် နောက်ကွယ်

က လူအဖြစ်ကို လျစ်လျူရှုထားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မေ့ဆေးဆရာဝန်ဟူသည် ပရိသတ်ရှေ့ ထွက် ရုပ်ခွင့်ရှိသည် ဇာတ်လိုက်မဟုတ်။ ဇာတ်လိုက်တွေလို ပရိသတ်၏ သြဘာလက်ခုပ်သံကို မကြားရ။ မေ့ဆေးဆရာဝန်၏ အခန်းကဏ္ဍကိုလူသိပ်မသိ။ သိပ်တန်ဖိုးမထားတတ်ကြပါ။ သို့သော် ဇော်ဝင်သည် ကျော်ဇော်ခြင်းကို နှစ်သက်သူမဟုတ်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ တန်ဖိုးကို မိမိ သိသည်။ သည်လောက်မျှနှင့် လောကသည် အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

မေ့ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် လူနာအပိုင်မရှိ။ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ရောက်လာသမျှ ခွဲစိတ်ဆောင်မှ လူနာတိုင်း၊ မီးယပ်နှင့်သားဖွားဆောင်မှ လူနာတိုင်း၊ အရိုးကုဆောင်မှ လူနာတိုင်းသည် သူ၏ လက်အောက်မှာ ရှိသည်။ သူသည် လူနာတစ်ယောက်ကို ကြာရှည်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရန် မလို၊ ကြာရှည်စွာကုသပေးရန်မလို။ သူသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လူနာတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို တာဝန်ယူလျက်ရှိသည်။

မေ့ဆေး (General Anaesthesia) ပေးသင့်သည့်လူနာ၊ ခါးဆစ်ရိုး ထုံဆေး (Spinal Anaesthesia) ပေးသင့်သည့်လူနာ၊ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုစာ ထုံဆေး (Regional block) ပေးသင့်သည့် လူနာ စသည်ဖြင့် ရောဂါအခြေအနေ၊ ခွဲစိတ်ကုသမှုအခြေအနေကိုလိုက်ပြီး ဆေးအမျိုးမျိုး သုံးရသော်လည်း မေ့ဆေးဆရာဝန်၏ အားစိုက်မှုနှင့် သတိကတော့ အတူတူပဲဖြစ်သည်။ မေ့ဆေး ထုံဆေးတိုင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းသော ဘေးထွက်အာနိသင် သို့မဟုတ် မလိုလားအပ်သော ဆေးမတည့်မှုတို့ ရှိကြသည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။ မေ့ဆေး ပေးပြီးပြီးချင်း နှလုံး အလုပ် မလုပ်တော့ဘဲ cardiac arrest ရသွားသည်အဖြစ်မျိုး သူ့ခဏခဏကြုံဖူးသည်။ ထို့အတူ အသေးစား ခွဲစိတ်မှုဟုပြောနိုင်သော သားအိမ်ခေါင်းချဲ့၍ သားအိမ်ခြစ်ခြင်း

D & C ပြုလုပ်ရန်အတွက် ပက်သဒင်းကလေးထိုးပေးပြီးနောက် အသက်ရှူရပ်ခြင်း (respiratory arrest) ရသွားသည်အဖြစ်မျိုးလည်း ကြုံဖူးသည်။ ထိုအချိန်မျိုးမှာ သူ ကြုံရသည့် စိုးရိမ်သောကသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လူနာကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုပြီး ပြန်ကောင်းလာသည့်အခါ ပျော်ရွှင်နှစ်သိမ့်ရသည့် ခံစားမှုသည်လည်း အလွန်မက်မောစရာကောင်းသည်။

စာအုပ်ထဲမှာ ကျောင်းမှာ သင်ကြားရသည့်ပညာအတိုင်း အားကိုး၍ မရဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်၏ လက်ဆဖြင့် မိမိအတွေ့အကြုံ၊ မိမိ ကျွမ်းကျင်မှုတို့ အပေါ်မှာ အားကိုး၍ ဆောင်ရွက်ရသော အတတ်ပညာ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း မေ့ဆေးဆရာဝန်အလုပ်ကို သူသဘောကျသည်။ drip ထိုးတာက အစ epidural နှင့် spinal anaesthesia (ခါးဆစ်ရိုး ထုံဆေး) ထိုးတာ အလယ်၊ endotracheal tube ထည့်တာအဆုံး အားလုံးသည် ကျွမ်းကျင်သည့် အလေ့အကျင့်အပေါ်မှာ အားကိုးနေရသည် မဟုတ်လား။ ထို့ပြင် မေ့ဆေး ထုံဆေးမပေးမီ လူနာကို ကြိုတင်စစ်ဆေးထားရသည်။ ခွဲစိတ်ဆောင်မှာတုန်းက သက်ဆိုင်ရာဆရာဝန်များ မည်ကဲ့သို့ စစ်ဆေးတွေ့ရှိထားသည်ဟူသော လူနာအခြေအနေမှတ်တမ်းကို ဖတ်၊ မိမိ၏ ခွဲခန်းထဲရောက်တော့ မိမိကိုယ်တိုင် လူနာ၏ အသက်ရှူနှုန်း၊ နှလုံးခုန်နှုန်း၊ သွေးဖိအား စသည်တို့ကို စစ်ဆေး။ ပြီးမှ သင့်လျော်သောမေ့ဆေး ထုံဆေးကို ပေးရသည်။ ဤကဲ့သို့ ဂရုစိုက် ကြိုတင်စစ်ဆေးသည့်ကြားမှ ထုံဆေးမတည့်၍သော်လည်းကောင်း၊ မေ့ဆေးမတည့်၍သော်လည်းကောင်း၊ များလွန်းလျှင်သော်လည်းကောင်း မလိုလားအပ်သောအာနိသင်များ မကြာခဏရတတ်သည်။ မေ့ဆေး

ဆရာဝန်သည် လက်ဆကောင်းရမည်၊ မျက်စိလျင်ရမည်၊ အာရုံစူးစိုက်ပြီး သတိရှိရမည်။

တင်မင်းသော်ကတော့ သူ့အပေါ် နားလည်ထားသည်ဖြစ်၍ သူ မေ့မော ဆရာဝန်ဖြစ်နေသည်ကို မအံ့သြခဲ့ပါ။

“မင်း ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ ထင်ပြီးသားပဲကွ၊ မင်းက ခွန်စားရ ပုံအောရတာတွေကို သဘောကျတယ်မဟုတ်လား၊ ကျောင်းတုန်းက တစ်မျှပဲ မှောက် ကစားသလိုပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာ surgeon ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် anaesthetist ဖြစ်မှာပဲလို့ ငါ စေခင်ဟောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

သူ ရန်ကုန်ခဏရောက်တုန်းက တင်မင်းသော်ရှိရာ လှည်းကူးဆေးရုံ သို့ သွားလည်စဉ် ဖဲရိုက်တော့ မှတ်မှတ်ရရ သူ နိုင်ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်...မင်းလဲ ငါ့အကြောင်းသိသားပဲ၊ ငါက သိပ် စိတ်မရွံ့ဘူးလေ၊ ပျော်စရာဆိုလဲ မြန်မြန်တွေ့ချင်တယ်၊ စိတ်ညစ်စရာဆိုလဲ မြန်မြန် ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တယ်၊ နောက်ပြီး ကြာကြာမစောင့်ရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး ကို လိုချင်တယ်”

တင်မင်းသော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် သူ့ကို အကဲခတ်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် ဇော်ခင်...လောကမှာ တချို့ကိစ္စတွေကိုကျတော့ စိတ် ရှည်ရှည်ထားရတယ်ကွ”

သူ တင်မင်းသော်၏ မျက်လုံးထဲသို့ စိုက်ကြည့်ပြီး အဖြေရှာသည်၊ မတွေ့ရ။

“ဥပမာ...”

တင်မင်းသော်က ပခုံးတွန့်၍ ပြုံး၏။

“ဥပမာ မိန်းမပိုးတာမျိုးပေါ့ကွာ”

သူ ဘာမှ ဖြေရှင်းချက်မပေးဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စမှာ တင်မင်း စွပ်စွဲသလိုမဟုတ်၊ သူ စိတ်ရှည်ခဲ့သည်။ စိတ်ရှည်လွန်းလို့လည်း စိတ်ရှည်မှုကို ဆားလှမသိသာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ဖဲနှစ်ခါဝေပြီးမှ သူ အနှစ်နှစ် အလလ မျှီသိပ်ထားခဲ့သောမေးခွန်းကို တင်မင်းသော်အား ဖွင့်မေးခဲ့သည်။

“မင်းကို သင်သင်ခိုင် ချစ်နေသလား”

“ဘာကွ...”

တင်မင်းသော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ”

ထိုတစ်ညလုံးတွင် သူ့ဘက်က သင်သင်ခိုင်နှင့်ပတ်သက်သမျှ ဤစကား တစ်ခွန်းသာ ပြောခဲ့သည်။ တင်မင်းသော်က သူ့ကို မကြာခဏ တွေ့စေခွင့်ကြည့်လျက် စကားတစ်ခွန်းကို ပြောတော့မလို ချိန်ဆနေပြီး တော်တော်နှင့် မပြော။ ဖဲပိုင်းသိမ်းပြီး ည အိပ်ရာဝင်တော့မှ မီးခလုတ် လှမ်း ပိတ်ပြီးနောက် လှမ်း စကားပြောသည်။

“မင်းက anaesthetist (မေ့ဆေးဆရာဝန်) ဆိုတာ anaesthesia (မေ့ဆေး) စကားနဲ့ပဲ ပြောချင်တယ်။ ဟာလိုသိန်းပဲ ပေးပေး၊ ကက်တလာပဲ ပေးပေး သူ့ dose (ဆေးပမာဏ) အထိ ရောက်အောင်ပေးမှ စိတ်ချရတယ်၊ အဲလိုမဟုတ်ဘဲ light dose ဖြစ်သွားရင် (နည်းသွားရင်) ပေးရှင်မှာ တစ်ခုခု အန္တရာယ် (ဥပမာ spasm) ရတတ်တယ်... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

သူတင်မင်းသော်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ချင်သည်။ မှောင်မည်းသော အခန်းတွင်းဖြစ်၍ သူ ဘာမှမမြင်ရ။ တင်မင်းသော်သည် မေ့ဆေးအကြောင်း ပြောနေခြင်းလား၊ မိန်းမအကြောင်း ပြောနေခြင်းလား၊ သူမသိ။

“ဒီတော့ ဘာဆေးပဲ ပေး ပေး မစို့မပို့ သွားမလုပ်နဲ့ပေါ့ကွာ”

“ဒါပေမယ့် ကျိအေကျတော့ သိပ် deep (များ) ဖြစ်လွန်းသွားရင် side effects တွေ ဝင်လာရောကွ”

သူ ခပ်ဆဆ စောဒကတက်တော့ တင်မင်းသော်၏ ရယ်သံကို ကြားရသည်။

“အေးလေ ဒါကတော့ မင်းရဲ့ ချင့်ချိန်မှုပဲပေါ့၊ မင်းရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှု အရ မင်းခံစားရမှာပဲ၊ အဲဒါကတော့ သိပ်သေချာတယ်လေ”

မေဆေးဆရာဝန်လုပ်ခါမှ မေဆေးထုံဆေးမတော်တဆမှုကို သူ့ခဏခဏ တွေ့ရ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်၍ဖြစ်ပေါ်သော မတော်တဆမှုများလည်း ရှိသည်။ အခြားဆရာဝန်များ ပြုလုပ်၍ဖြစ်ပေါ်သော မတော်တဆမှုများလည်း ရှိသည်။ ‘မည်မျှ ကျွမ်းကျင်သော မေဆေးဆရာဝန်မဆို တစ်ချိန်ချိန်တွင် နှလုံးရပ်ဆိုင်းမှု (cardiac arrest) ကိုတော့ မလွဲမသွေ ကြုံရလိမ့်မည်’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။ မေဆေးထုံဆေး၏ သဘောသဘာဝကိုက ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်သည်မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့်လည်း ခွဲစိတ်ကုသမည့်လူနာများ၏ လူနာရှင်များကို ကတိခံဝန်ချက် လက်မှတ် ရေးထိုးခိုင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

“သင့်လျော်သော မေဆေး ထုံဆေးဖြင့် ခွဲစိတ်ကုသရန် သဘောတူပါသည်”

မေဆေး ထုံဆေး၏ မကောင်းသော အာနိသင်အရ တိုက်ဆိုင်စွာ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်သွားလျှင် ထိုအန္တရာယ်အပေါ်မှာ ဆရာဝန် တာဝန်မယူရ

စေရန်ဖြစ်သည်။ မန္တလေး အလုပ်သမားဆေးရုံကြီးမှ မေဆေးဆရာဝန်ကြီးကတော့ လူနာသဘောတူညီချက်ကို ထို့ထက်ပို၍ ဖြည့်စွက်လိုက်၏။

“မေဆေး ထုံဆေးတို့၏ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အန္တရာယ်ကို သိပါလျက် ခွဲစိတ်ကုသရန် သဘောတူပါသည်”

တချို့ဘေးအန္တရာယ်က ပြန်လည်တွန်းလှန်၍ အောင်မြင်သည်။ မေဆေးဌာနသို့ ရောက်ခါစက တစ်ခါတုန်းက အူကျရောဂါ လူနာတစ်ယောက်ကို Halothane အငွေ့နှင့် မေဆေးပေးရင်း cardiac arrest (နှလုံးခုန်ရပ်) ရသွားဖူးသည်။ လူနာသည် ချက်ချင်း နှလုံးခုန်ရပ်သွား၏။ Hypoxia (လူနာ၏ ဦးနှောက်သို့ အောက်ဆီဂျင်လုံလောက်စွာမရ) ကြောင့် ဟု ထင်ရသည်။ လူနာသည် နဂိုကလည်း နှလုံးရောဂါ (Mitral stenosis- မိုက်ထရယ် အဆိုရှင်ကျဉ်းခြင်း) ရှိ၍ သမားတော်နှင့် ကုသခဲ့ရဖူးသူဖြစ်၏။

သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပုံမှန်ခွဲစိတ်ရက် (elective operation day) ဖြစ်၍ အနားက ခွဲစိတ်ခုံမှာ မေဆေးဆရာဝန်ကြီးများ ရှိနေသည်။

“ဆရာ... ဆရာ” ဘာလုပ်ရမည်ဆိုတာ သိပါလျက် ဆရာကြီးကို လှမ်း အားကိုးမိသေး၏။

သူ့အသံကိုနားထောင်ပြီး ဆရာကြီးက ဘာဖြစ်နေပြီဟု ချက်ချင်း သိ၏။

“cardiac arrest လား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“message (နှလုံးကို ဖိထုခြင်း) လုပ် ဆရာ”

သု လူနာ၏နှလုံးကို စည်းချက်ကျကျ စုပ်ပြင်းပြင်းထုရသည်။
“intracardiac adrenaline ထိုး ဆရာ”

အိုတီစတပ်ဖ်တစ်ယောက်က ဆေးစုပ်၍ လာပေး၏။ သူသည် လူနာ
၏ နှလုံးထဲသို့ adrenaline ထိုးထည့်လိုက်ရသည်။ သိပ်မကြာမီ လူနာ
ပြန်ကောင်းသွား၏။ လူနာ၏ ပြန်ခုန်လာသောနှလုံးကို သူ စစ်ဆေးရင်း
တော်တော်ပျော်သွားသည်။ နားကြပ်ဖြင့်နားထောင်လျက်က လူတစ်ယောက်
၏ နှလုံးခုန်သံမှာ အလွန်သာယာသော ဂီတသံတစ်ခုဖြစ်သည်ဟု သူ
နားလည်သွားသည်။

တချို့အန္တရာယ်ကတော့ တွန်းလှန် တိုက်ဖျက်၍မရဘဲ အရုံးပေးရ
တတ်သည်။ သူကိုယ်တိုင် ထုံဆေးပေးလိုက်သော သားဖွားလူနာ (သင်သင်
ခိုင် တို့ ဝါဒီမှ လူနာ) ဖြစ်သည်။ ဗိုက်ခွဲ၍ကလေးမွေးရမည့်လူနာ၊ အရေးပေါ်
ခွဲစိတ်လူနာလည်း ဖြစ်သည်။ လူနာကို နဖူးနှင့် ခူးနှင့်ထိအောင် ကွေးခိုင်း
ရင်း ‘ဘာလေးလိုချင်လဲ’ ဟု ဝိုင်းမေးနေကြသေး၏။ အာလ်ထရာဆောင်း
(တီဗွီဓာတ်မှန်) ရိုက်မထားရသေးသော ကိုယ်ဝန်ဖြစ်၍ ကိုယ်ဝန်ဆောင်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်ခုန်နေသည်။

“ဘာလေးပဲ ရရ ကျွန်မ ချစ်မှာပါပဲ ဆရာ” ဟု နာကျင်စွာ ညည်းညူ
ရင်း ပြောခဲ့သေး၏။

သူလူနာကို ခါးဆစ်ရိုးမှ (spinal anaesthesia) ထိုးပေးလိုက်သည်။
ခွဲစိတ်နေရင်းက သွေးပိအား မတရားကျသွားပြီး ရှောင်ဝင်သွား၏။ လူနာ
သတိလစ်သွားသည်။ သူရှိသမျှ ဖြေဆေးပေါင်းများစွာ ကြိုးစား၍ပေးသည်။
မရ။ လူနာသည် သတိမလည်လာဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ထိုနေ့က သူတော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ စွန့်စားမှုဟူသည်

အမြဲနှစ်လိုဖွယ် မဟုတ်ပါလား။ စွန့်စားပြီး ဆုံးရှုံးသွားလျှင် ရင်နာဖွယ်
ပါလား။ သူသည် မေ့ဆေးဆရာဝန်ဘဝကို တစ်ခါတည်း စွန့်လွှတ်ပစ်လို
စိတ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ သို့သော် နောက်တစ်ရက်မှာပင် သူ၏ စိတ်ဓာတ်
သည် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန် ဖြစ်သွားသည်။ ဤအမျိုးသမီးသည် ဤကဲ့သို့
ခွဲစိတ်ကုသမှုကို မခံယူလျှင် မိခင်ရောကလေးပါ အသက်ဆုံးရှုံးရတော့မည်။
ဤသည်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော သဘာဝပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်
နှင့် ပတ်သက်၍ လူနာရှင်နှင့်ဆရာဝန်အကြား နားလည်မှုကို သူ့အထက်က
မေ့ဆေးဆရာဝန်ကြီးက တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပါသည်။

“ဒါဟာ စိတ်ဓာတ်ကျစရာမဟုတ်ဘူး၊ Anaesthetist ဆိုတာ အင်
ဆီးဒင့်နဲ့ ဘယ်တော့မှ မကင်းဘူးဆိုတာ ဆရာ အမြဲ သတိရနေတော့မှာ
သေချာတယ်”

ဆရာကြီးက သူ့ကို ကြင်နာစွာ နှစ်သိမ့်ပေးခဲ့၏။

မေ့ဆေးဆရာဝန်၏ တာဝန်ယူမှုနှင့် စွန့်စားမှုကို နှစ်သက်သော်လည်း
မေ့ဆေးဆရာဝန်ဘဝကို ပျော်သလားဟု မေးလျှင် အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်
စွာ ပျော်ပါသည်ဟု ဖြေရလိမ့်မည်ထင်သည်။

လူနာနှင့်ပတ်သက်သည့် စိတ်ဒုက္ခ၊ ရောဂါနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရသည့် စိတ်
လှုပ်ရှားမှု၊ မေ့ဆေးထုံဆေး၏ ကျိစယ်မှုကိုရင်ဆိုင်ရသော စိုးရိမ်သောက
စသည်တို့သည် နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း ခွဲစိတ်ဆရာဝန်များ၊ အိုဂျီ
ဆရာဝန်များ၊ ခွဲခန်းစတပ်ဖ်များနှင့် ဆက်ဆံမှုကတော့ အမြဲတမ်း ပျော်စရာ
ချည်း တွေ့ရသည်မဟုတ်ချေ။ ဆရာဝန်အချင်းချင်း အထင်အမြင်လွဲမှားမှု
ကို ခံစားရတာလောက် နာကျင်စရာကောင်းတာမရှိ။ postponed (ရွှေ့
ဆိုင်းခြင်း)၊ unfit (ခွဲစိတ်ရန်မသင့်)ဟူသော ဝေါဟာရများသည် မေ့ဆေး

ဆရာဝန်များအား နားလည်မှုလွဲတတ်သော ခွဲစိတ်ဆရာဝန်တို့၏ မကျေမနပ် ရွပ်ရွဲချက်များ ဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ဆိုတာကတော့ ခွဲစိတ်ကုသဖို့ကိုသာ အာရုံစူးစိုက်သူ ဖြစ်သည်။ မေ့ဆေးထုံဆေး၏ ဒဏ်နှင့် လူနာ၏ ခံနိုင်သော အခြေအနေကို တစ်ခါတစ်ရံ ထည့်မစဉ်းစားကြ။ သူတို့ကတော့ ခွဲစိတ်စင်ပေါ်တင်ကြသည် ချည်း ဖြစ်၏။ လူနာ၏ အခြေအနေ ကောင်းမွန်သည်။ ညံ့ပျင်းသည်က သူတို့ အလုပ်မဟုတ်။ ဤသည်က မေ့ဆေးဆရာဝန်၏ အလုပ် ဖြစ်သည်။ တကယ် လည်း မေ့ဆေးဆရာဝန်ကလူနာ၏ ခံနိုင်ရည်အပေါ်မှာ တာဝန်ယူရသည်။ မိမိ တာဝန်မယူနိုင်သော လူနာများကို တွေ့ရ လျှင် တာဝန်မယူနိုင်ကြောင်း ပြောခွင့်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ လူနာ၏ အသက်ဆိုတာက လောင်းကစား ထိုက်သော လောင်းကြေးတစ်ခုမဟုတ်ပါ။

ဇော်ခင်သည် အခြေအနေမကောင်းသောလူနာများကို ခဏခဏ ကြိုဖူး ၏။ သူတို့ လူနာဆောင်ထဲမှာ အားဖြည့်ပေးဖို့ကြိုးစားလာခဲ့ချင် လာခဲ့မည်။ မိမိလက်သို့ရောက်သည့်အခါ လူနာက အခြေအနေမကောင်း။ အခြေအနေ မကောင်းသောလူနာကို မကောင်းမွန်းသိပါလျက် သူ မေ့ဆေးတင်ရမလား။

“ဆရာဒီကေ့စ်က ဘလတ်ဒ်ပရက်ရှာ တော်တော်ကျနေတယ်”

“နော်မယ်လ်ဆေလို့င်း နှစ်လုံးတောင် ပေးထားတာပဲဗျာ”

တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ဝါဒီထဲမှာ အလုပ်ရွပ်ချင်ရွပ်မည်။ ဆရာဝန်က ညွှန်ကြားချက်ပေးပေးမယ့် သက်ဆိုင်ရာစတပ်ဖိတွေက လူနာကိုပေးဖို့ မေ့ချင်မေ့နေမည်။ ဒါက အခုမှ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေလို့လည်း အကြောင်း မထူးတော့ပါ။ မိမိရှေ့မှာရောက်နေသော လူနာအခြေအနေကတော့ အစား

ထိုး အားဖြည့်ဆေးရည်ပေးဖို့ လိုအပ်နေသည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ လူနာ ဆောင် ထဲ ပြန်ပြီး လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ခိုင်းရသည်။

တချို့လူနာတွေဆိုလျှင် သွေးသွင်းထားရမည်ဖြစ်ပြီး သွေးတစ်ပုလင်း မှ မရသေး။ ခွဲခန်းထဲရောက်သောအချိန်တွင် လူနာက ဖြူဖျော့နေသည်။ နောက်ပြီး ectopic pregnancy (သားအိမ်ပြင်ပတွင် သန္ဓေတည်ခြင်း)၊ Tubal pregnancy (ဥပြွန်တွင် သန္ဓေတည်ခြင်း) တို့တွင် သွေး အလွန် အမင်း ဆုံးရှုံးတတ်သည်ဖြစ်ရာ လူနာဆောင်ထဲမှာ သွေးသွင်းချင်သွင်းခဲ့ မည်။ သူ့ဆီရောက်တော့ အခြေအနေက မကောင်း၊ သွေးဖိအားလည်း မကောင်း။ သည်လူနာမျိုးကျတော့ လူနာဆောင်ထဲ ပြန်သွင်း။ သွေးပြန်ဖြည့် နေရန် အချိန်က မပေးနိုင်ပြန်။ တကယ် အရေးပေါ်ကိစ္စဖြစ်သည်။ ထိုအခါ သွေးပုလင်းတွေ ခွဲခန်းသို့ရောက်လာအောင် အိုဂျီ၏ ကိုယ်စား သူက သွေးဘဏ်နှင့် အကြိတ်အနယ် စကားပြော၊ ဗိုက် အငှားနှင့် ဓားထိုးခံရမည့် အဖြစ်မျိုးကို ကြိုရသည်။ သွေးဘဏ်ဆိုတာကလည်း ဆရာဝန်တိုင်း မပတ် သက်ချင်လျက် မကင်းနိုင်သော ဌာနကြီးမဟုတ်လား။ သွေးတစ်ပုလင်း သွင်းရင်း လူနာကို ခွဲစိတ်ရသည်။ သွေးအခြေအနေနှင့် လူနာအခြေအနေ ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပူပင်သောကနှင့် ခွဲစိတ်ရသည်။ နောက်ထပ် တောင်းထားသည့် သွေးပုလင်းအရောက်ကို စက္ကန့်နှင့်အမျှ မျှော်ရသည်။ သွေးကလည်း တစ်ပုလင်း ရပြီးလို့ နောက်တစ်ပုလင်း ထပ်တောင်းလျှင် သည်လူနာအတွက်ကိုပဲ သည်သွေးအမျိုးအစားကိုပဲ နောက်ထပ် သွေး တောင်းခံခြင်း လျှောက်လွှာကိုဖြည့်ပြီးမှ တောင်းရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဆာဂျင်တွေ၊ အိုဂျီတွေဘက်က ချို့ယွင်းမှုများရှိသည်။ ခွဲခန်းသို့ရောက်လာပြီး သွေးအမျိုးအစား ခွဲခြားစစ်ဆေးခြင်း (Blood

for Grouping and Matching) ကိုဘောင် လုပ် မပေးလိုက်။ ခွဲခန်းထဲ ရောက်မှ သွေးဖောက်၍စစ်ဆေးရန် စီစဉ်ပေးရတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ နှာခေါင်းပိုက်ပင် ပါမလာခဲ့။ တချို့လူနာတွေက ခွဲစိတ်ဖို့ စီစဉ်နေစဉ်မှာ သွေး မလိုအပ်ဘူး ဟု ထင်ရသည်။ ခွဲရင်းတန်းလန်းကျမှ သွေးက လိုလာ သည်။ ဥပမာ Strangulated hernia မျိုး၊ ထိုအဖြစ်မျိုးတွေလည်း ရှိတတ်ပါသည်။ တကယ့် စနစ်တကျ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် သူတို့ဝေးခဲ့ရ သည်မှာ ကြာပြီ။ စနစ်တကျ လုပ်ရမည်ဆိုလျှင်တော့ စိအောဘရက်စ် (ရင်သားကင်ဆာ) ခွဲစိတ်ခြင်း၊ gastrectomy (အစာအိမ်ဖြတ်ထုတ်ခြင်း)၊ တီအေအိပ်ချ် (သားအိမ်တစ်ခုလုံး ထုတ်ပစ်ခြင်း) စသည်တို့တွင် သွေး နှစ် ပုလင်း၊ အဆင်သင့် ဆောင်ပေးထားရမည်။ သို့သော် သွေးနှစ်ပုလင်း ဘယ်တော့မျှ မရ၊ သွေးတစ်ပုလင်းကိုတောင် စိတ်ပူပန်မှုများနှင့်ရင်းပြီးမှ ရသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင်တော့ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်တွေနှင့် သူ ပြဿနာ သိပ်မဖြစ်ခဲ့ရပါ။ မီးယပ်သားဖွားဆရာဝန်များနှင့်သာ ပြဿနာမကြာခဏ ကြုံရဖူးသည်။ ပုံမှန်ခွဲစိတ်နေ့ရက်များတွင် ဘာပြဿနာမှမရှိ။ အရေးပေါ် ခွဲစိတ်နေ့ရက်များတွင် သူ တာဝန် (အွန်ကောလ်) နှင့်ကြုံသည့်အခါ သူ့ဘက် က မကျေနပ်စရာရှိသလို တစ်ဖက်က သူ့အပေါ် မကျေနပ်စရာလည်း ကြုံခဲ့ရဖူး၏။

လူနာတစ်ယောက်ကို Caesarean section (ဗိုက်ခွဲ၍မွေးခြင်း) လုပ် တော့မည်ဆိုလျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကြီးတန်းဆရာဝန်များက ချပေး ရမည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ ကြုံရသမျှတော့ အမ်အက်စ်စီ ကျောင်းသူ ဆရာဝန်က သူ့စိတ်နှင့်သူ ဆုံးဖြတ်၊ လက်မှတ်ထိုးပြီး ခွဲမည်ဟု သူ့ကို

အကြောင်းကြားခဲ့သည်အဖြစ်မျိုးတွေ အများကြီး။ တကယ့် အရေးပေါ်မို့ ဆိုလျှင်တောင် ဤကိစ္စကို အမ်အက်စ်စီဆရာဝန်က တာဝန်ယူပေးသင့်သည် ဟု သူ ထင်ပါသည်။ သူ့ဘက်က မကြေလည်သည်များကို ဘယ်တော့မှ သူ ဖွင့်မပြောခဲ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး မိမိဘက်က လိုက်လျောပေးလိုက်သည်။ တချို့ကိစ္စများတွင် ခွဲစိတ်ဆရာဝန်များအနေနှင့် မေ့ဆေးဆရာဝန်အပေါ် မှာ အလေးအနက်သဘောထားသင့်သလောက် မထားဘူးဟု သူ ထင်၏။ 'ခွဲစိတ်ရန်' အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ လူနာမှတ်တမ်းထဲမှာ လက်မှတ် ရေးထိုး အတည်ပြုပေးပြီး ခွဲခန်းကိုအကြောင်းကြားသောကိစ္စသည် အလေး အနက် ထားရမည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခအဆင့် ဆရာဝန်ကြီးက အရေးပေါ် လာခွဲလျှင်တောင် မေ့ဆေးဆရာဝန်အား အလေးထားပြီး သတင်း ပေးပို့လေ့ရှိပါသည်။ သို့ပါလျက် တစ်ခါတစ်ခါ မိမိတို့ကို ဂရုမစိုက်သော အနေအထားမျိုး ဖြစ်လာလျှင် သူ အောင့်သည်၊ အောင့်သက် တော်တော် အခံရခက်မိ၏။ ဘယ်လိုမှ မကြေလည်အောင် ကျစ်က ထင်ရှားနေလျှင် တော့ သူ postpone (ရွှေ့ဆိုင်း) လုပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဒီကောင်က regular case (ပုံမှန်ခွဲစိတ်ရမည့်လူနာ) ပဲ၊ အမ်မာဂျင်စီ မှ မဟုတ်တာ၊ elective ကျမှ တင်”

ဝါဒီထဲမှာ ဆယ်ရက်လောက်ထားပြီးမှ ဝါဒီထဲမှာ ဝိတ်လျှော့ချင်လို့ တင်လိုက်သည့် အမ်မာဂျင်စီမဟုတ်သော နာမည်ခံများကို သူ လုပ်မပေးချင် ပါ။

ထိုအခါမျိုးတွင် တစ်ဖက်က သူ့ကို မကျေနပ်ပြန်ပါ။ တကယ်အရေးပေါ်ဖြစ်လာလျှင်တော့ သူ မငြင်းနိုင်။ တစ်ခါတုန်းက ဗိုက်ခွဲမွေးမည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တစ်ဦး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာခွဲစိတ်ရန် စာရင်း

တင်ထားပြီးသား။ သို့သော် အင်္ဂါနေ့မှာ ဝိတ်နာလာသည်။ ထိုကိစ္စမျိုးက တကယ့်အရေးပေါ် ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ စောင့်ဆိုင်းထားလို့ မရ။ အရေးပေါ်အခြေအနေဖြစ်သောကြောင့် သူ့ဆေးခန်းကိုဖျက်၍ ခွဲခန်းကိုလိုက်လာခဲ့ရသည်။

အဲသည်တုန်းက သူချစ်ရသော သင်သင်ခိုင်နှင့် ပြဿနာဖြစ်တော့မည်ဟု ထင်ရ၏။

“သင်သင်ခိုင်... နင်တို့ ဝါဒ်မှာ အမ်အက်စ်စီတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

ခွဲစိတ်ခြင်းဖြင့် မွေးဖွားပေးရန်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ သင်သင်ခိုင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်နေသည်။ သင်သင်ခိုင်က သူ့မျက်နှာကိုစေ့စေ့ကြည့်လျက် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ဆိုရင် နင် လုပ်ပေးနိုင်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး လုပ်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အမ်အက်စ်စီတွေ ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ သိချင်လို့ပါ”

“လာလိမ့်မယ်... အစ်မ ဆေးခန်းရှိနေလို့”

ဇော်ခင်က တာဝန်ယူမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး သင်သင်ခိုင်အပေါ် စေတနာထားခြင်းဖြစ်သော်လည်း သင်သင်ခိုင်ကတော့ မိမိ အမ်အက်စ်စီမဟုတ်၍ ဇော်ခင် ကပ်သည်ဟု ထင်သွားသည်။ ခွဲစိတ်လုပ်ငန်းတစ်လျှောက်လုံး သင်သင်ခိုင်မျက်နှာက ခပ်တည်တည်။ ဇော်ခင်သည် Spinal Anaesthesia (ခါးဆစ်ရိုးထုံဆေး) ပေးပြီး ခွဲခန်းအပြင်သို့ ထွက်မသွားဘဲ လူနာ၏ ခေါင်းရင်းမှာ ရပ်နေခဲ့မိသည်။ သင်သင်ခိုင် စိတ်ရွှင်လန်းအောင် ငါ ဘာလုပ်ပေးရမှာပါလိမ့်။

“ဒေါ်သင်ရေ ဟိုနေ့က အိုတီထဲမှာ ဦးဇော်ခင်နဲ့ ဒေါ်သင့် သူငယ်ချင်း ဦးမြင့်မိုရ် ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်တော့မလို့”

အိုတီစတပ်ဖိက ဇော်ခင်ရှေ့မှာပင် သင်သင်ခိုင်ကိုရယ်မော၍ အတင်းပြော၏။

“ဟုတ်လား”

သင်သင်ခိုင်က peritoneum (ဝမ်းခေါင်းမြှေး) ကို ညှပ်ဖြင့် ဆွဲမပြီး ဖြတ်ရာပေးလိုက်ရင်း အလိုက်သင့် စကားထောက်သည်။ ဇော်ခင်သည် လူနာ၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ယောင်ယမ်းပြီး လွတ်ချလိုက်၏။

“ဦးမြင့်မိုရ်က ဆရာကို ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုတာလဲလို့ မေးတယ် ဒေါ်သင်ရဲ့”

“အင်း အင်း”

လူနာ၏ဆီးအိမ်ကို လက်နှင့်ထောက် စမ်းကြည့်ရာက သင်သင်ခိုင် အနည်းငယ် ပြုံးဟန်တူသည်။ နှာခေါင်းစည်းအောက်က ပါးစပ်ကို မမြင်ရသော်လည်း မျက်လုံးများ အနည်းငယ် ရယ်မြူးရိပ်သန်းသွားတာ မြင်ရသည်။

“အဲဒီတော့ ဦးဇော်ခင်က ဘာပြောလဲသိလား၊ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးပဲတဲ့၊ သူတို့က ဒီလို ဒီလို ဒေါ်သင်ရေ” သင်သင်ခိုင် သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဒေါ်မြမြဝင်း... ခင်ဗျားတော်တော်ဆိုးပါလားဗျ ဟင်”

သူ့အနည်းငယ်ရက်သွားပြီး သူတို့အနီးမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သင်သင်ခိုင်၏ အကူဆရာဝန် လုပ်ပေးနေသော အမ်အက်စ်စီ ပထမနှစ် ဒေါ်မိုးမိုးအေးက တဟားဟား အော်ရယ်နေ၏။

ဟိုးအရင် သူ့အလုပ် စတင်စဉ်ကတော့ သူ တော်တော်ရိုးသား ကြီးစား ပြီး စေတနာထားခဲ့၏။ အွန်ကောလ်နေ့မှာ မိမိအား သူတို့ အခေါ်ရလွယ်ပါ စေတော့ ဆိုပြီး ဆေးရုံနားနီးနီးမှာ အိမ်ငှား၍နေခဲ့သည်။ မြို့လယ်ကောင် အိမ်များ၏ အိမ်ငှားစရိတ်မှာ သူ့ဆေးခန်းဝင်ငွေတစ်ဝက်လောက် ရှိလိမ့် မည်။ ထိုအိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းလည်းရှိသောကြောင့် လူနာများအတွက် အဆင်ပြေမည်ဟု သူ တွက်သည်။ သို့သော် အဆင်ပြေသည်က နည်းနည်း။ အဆင်မပြေသည်က များများ ဖြစ်နေ၏။

အရေးပေါ်ခွဲစိတ်လူနာရှိသည်ဟု မိမိကို အိုဂျီမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြား၏။ မိမိက စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် ဆေးခန်းကို ခဏ ရပ်နားလိုက်ပြီး ဆေးရုံသို့ ကမန်းကတန်းပြေးခဲ့၏။ ခွဲစိတ်ခန်းသို့ ရောက် တော့ ခွဲစိတ်ခန်းတာဝန်ခံ ဆရာမတွေက ဘာမှမသိ။

“ဆရာ ဘာလားလုပ်တာလဲ” ဟု အမေးခံရသည်။

“ဟာ...အမ်မာကျင်စီရှိတယ်လေ၊ twisted ovarian cyst (၂ဖြန့် အလုံးတည်၍ အညှာပေါ်တွင် လိမ်ညစ်ခံရခြင်း)...ဘာလဲ၊ inform (ခွဲစိတ် ခန်းသို့ အကြောင်းကြားခြင်း) မလာသေးဘူးလား”

“ဟင် မလာသေးပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ ဘာမှမသိဘူး”

သူ့အနည်းငယ် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေစဉ် ထရော်လီတကျိုင်းကျိုင်း ဖြင့် လူနာနှင့်စာရွက် ရောက်လာသည်။ ခွဲစိတ်ရမည့်ဆရာဝန်က နောက်မှ ကသုတ်ကရက်ပြေးလာသည်။ ဆရာဝန်အငယ်ဆိုလျှင်တော့ သူ ဆီးပြီး ဟောက်ပစ်လိုက်ရ အကောင်းသား။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ... ကျွန်တော်ကိုတော့ ခေါ်ထားပြီး”

သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သူ၏ မကြေလည်မှုကို မျိုသိပ်ပစ်ရ

သည်။ ထိုကိစ္စမျိုး နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ဖြစ်လာတော့ ခွဲခန်းတာဝန်ခံဆရာမ တွေက သူ့အပေါ် သံသယမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ကြတော့သည်။

“လာပြန်ပြီဟေ့ ချိန်းပွဲကြီး ချိန်းပွဲကြီး” သူတို့အချင်းချင်း ခပ်တိုးတိုး မေးငေါ့ကြသည်။ ဇော်ခင်သည် မိမိတစ်သက်တာတွင် ငွေကြေးကို တစ်ခါ မျှ မမက်မောဖူးခဲ့။ ဖဲရိုက်လျှင်လည်း အနိုင်အရှုံးက အဓိကဖြစ်ပြီး လောင်း ကြေးက အဓိက မဟုတ်ခဲ့။ ပိုက်ဆံ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှ မရလို့ လူနာကို unfit (ခွဲစိတ်ရန်မသင့်) ဟု ဘယ်တုန်းကမျှ မှတ်ချက် မချဖူးခဲ့ပါ။ ပိုက်ဆံအတွက် လည်း အိုဂျီနှင့် မိမိ တိုင်ပင်ပြီး ပြည်သူ့ဆေးရုံခွဲစိတ်ခန်းနှင့် ခွဲခန်းသုံး ကိရိယာများ လူနာများအပေါ် အမြတ်ထုတ်လျက် လူနာခွဲစိတ်ရန် မချိန်းခဲ့ဖူး ပါ။ သို့ပါလျက် မိမိနှင့် အခြားဆရာဝန် ချိတ်ဆက်လုပ်ပြီး ခွဲခန်းသို့ ရောက် လာသည်ဟု အထင်ခံရသောအခါ သူ့စိတ်ပျက်လာ၏။

ဒါ ငါ ဝီရိယလွန်နေလို့ပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်သည်။ ဒါ တယ်လီ ဖုန်းနဲ့ သတင်းပို့တာကို လက်ခံမိလို့ပဲဟု စဉ်းစားသည်။ ဒါ ငါ ဆေးရုံနား နီးနီးနေမိတဲ့အပြစ်ပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါသထွက်သည်။ ထိုအခါ တယ်လီ ဖုန်းတပ်မထားသော၊ ပို၍ဝေးသောကြောင့် ငှားခ ပို၍သက်သာသော အောင် တော်မူ ရပ်ကွက်ဘက်မှာ အိမ်ငှားနေလိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ ချိန်းပွဲအထင် ခံရသော ပြဿနာတစ်ခု အလိုလိုဖြေရှင်းပြီး ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ပြဿနာသစ်တွေ ကြုံလာရပြန်၏။

ထုံးစံအားဖြင့် အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရန်အတွက် ခွဲခန်းဖွင့်ချိန်သည် နေ့ခင်း နှစ်နာရီတစ်ကြိမ် ည ၉ နာရီတစ်ကြိမ်ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်များမှာ သူ ခွဲခန်း၌ အမြဲရှိနေရသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်များမတိုင်မီ အရေးပေါ်ခွဲမှဖြစ်မည့် လူနာဆိုလျှင် သူ့ကို လှမ်းခေါ်ကြရ၏။ သူ့အိမ်မှာရှိသမျှလူနာ ရှိသမျှ

အလုပ် ပစ်ချကာ ဆေးရုံသို့ပြေးရသည်။ ခါတိုင်းလို တယ်လီဖုန်းမရှိသော အခါ လူနာရှင်များက လာခေါ်ကြ၏။ ကား အဆင်မပြေသောလူနာများက ဆိုက်ကားဖြင့် လာကြရသည်။ လူနာရှင်များ၏ ဆိုက်ကားခပိုက်ဆံအတွက် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်ရသော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ နောက် ပြဿနာကတော့ လူနာရှင်များက အကြောင်းကြားစာရွက်နှင့်အတူ သူ့အား ပိုက်ဆံပေးရမည် ထင်၍ ငွေကိုပါ ယူလာပေးတတ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်များစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း လူနာများ၏ဝေဒနာဖြင့် ရင်း၍ မတန် တဆပေးသည့်ငွေမျိုးကို သူလုံးဝမလိုချင်။ ငွေပေးရမည်ဟု သောထင်မြင်ချက် ကြီးကိုလည်း သူ လုံးဝမကြိုက်။ ထိုအခါ ခွဲစိတ်ခန်းမှသာလာခေါ်ရန် သူ သတ်မှတ်ပေးထားလိုက်သည်။

မေဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ မိမိကိုယ်တိုင်အသက်အန္တရာယ်ကို တော့ သူ အတတ်နိုင်ဆုံးမေ့ပျောက်ဖို့ ကြိုးစားရလေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ် မေဆေး အဖြစ် သုံးသော Halothane အငွေ့သည် ဆရာဝန်၏နာခေါင်းသို့ မည် သည့်အတိုင်းအတာအထိ ဝင်ရောက်နေပြီလဲ... ဘယ်သူမှ အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်။ ထိုဟေလိုသိန်းအငွေ့သည် အသည်းရောင်ရောဂါကို ဖြစ်စေ တတ်သည်။ ဆေးရည်ငွေ့များ (volatile anaesthetic agents) ကို ရှုရှိုက်မိခြင်းကြောင့် အမျိုးသမီး မေဆေးဆရာဝန်များသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ဝန်များ ဆုံးရှုံးပျက်စီးခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရတတ်သည်။ ကလေးပျက်ကျ ခြင်း၊ မြိုခြင်းတို့အပြင် မိမိကလေး၏ မွေးရာပါ ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းမှုများကို ရရှိစေနိုင်သော သာဓကများကို စတင်တွေ့ရှိနေကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုထက်ပို၍ကြောက်စရာကောင်းသည်က 'သွေး' ပင် ဖြစ်၏။ မေဆေးဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ သွေးပုလင်းများနှင့် တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ရ

သည်။ လူနာကိုဆေးထိုးရင်း လူနာထံမှသွေးနှင့် တိုက်ရိုက်ထိရသည်။ မေဆေးဆရာဝန်များ ခွဲခန်းဝင်သည့်အချိန်တိုင်း ပိုးသတ်ထားသော လက် အိတ် ခွပ်ထားရမည့်ဥပဒေကို ယခုထိဘာကြောင့် ဘယ်သူကမျှ ထုတ်ပြန် မပေးသေးတာလဲ... သူ တစ်ခါတစ်ခါ ဆင်ခြင်မိ၏။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်များ သည် မိမိတို့၏ လက်မှပိုးမွှားများ လူနာဒဏ်ရာထဲသို့မဝင်စေရန် ပိုးသတ် ထားသော လက်အိတ်များကို ခွပ်ထားရသည်။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လူနာ ၏ သွေးမှ ကူးစက်တတ်သောရောဂါများကို လက်အိတ်ဖြင့်ကာကွယ်ပြီးသား လည်း ဖြစ်နေသည်။ မိမိတို့မှာတော့ လူနာကို ခါးဆစ်ရိုးမှ ထုံဆေးပေးရ မည့် အခါမျိုးတွင်သာ (လူနာအတွက်) လက်အိတ်ခွပ်ကြရသည်။ ကျန်သည့် အချိန်များတွင် လူနာလက်မောင်းမှ သွေးသည် မိမိတို့လက်နှင့် အမြဲ ထိနေ ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လူနာကိုထိုးသောအပ်နှင့် မိမိကို မကြာခဏ ခြစ်မိသေး သည်။

သူသည် အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုးကို အာရုံထဲမှ အမြဲ ပျောက်ထားရ၏။ အိပ်ချ် အိုင်ဗွီပိုး ရှိမည်ဟု ထင်ရသော လူနာများကို မေဆေးပေးလျှင်တော့ သူတို့ လက်အိတ်ခွပ်ကြသည်။ သို့သော် ရှိသည်ဟုမထင်ရသောကေ့စ်မည်မျှတွင် ထိုရောဂါပိုးရှိနေမလဲ၊ ဤအချက်သည် တွေးသင့်ပါလျက် မတွေးနိုင်သော အချက် ဖြစ်နေသည်။ မိမိမှာ အိပ်ချ်အိုင်ဗွီပိုး ဝင်ရောက်သွားပြီလား၊ မိမိ အိမ်ထောင်ကျ၍ သားသမီး ရသည့်အခါ မိမိမှတစ်ဆင့် သားသမီးကိုကူးစက် မည်လား။

ဇော်ခင်သည် မရှိသေးသည့်သားသမီးအကြောင်း ပူပင်စွာ တွေးတော လျက် သင်သင်ခိုင်၏ ဣန္ဒြေရရမျက်နှာလေးကို လှစ်ခနဲ သတိရသွားတတ် ၏။

မင်းမသိဘူးလား သင်သင်ခိုင်း... ကိုယ်ဘာတွေခံစားနေရတယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား၊ မင်း ကိုယ်အပေါ်မှာစိတ်ဝင်စားလာဖို့ ကိုယ့်ဘက်က ဘာကိုပဲ ပေးဆပ်ရပေးဆပ်ရ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတာ... ဒါကို မင်းမသိဘူးလား။

ပထမတော့ သူ့ကိုယ်သူ ကံဆိုးလို့ပဲဟု ကံကိုပုံချရတော့မလိုဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တကယ်တော့ ကံကြမ္မာနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ သူည့်ဖျင်းမှ သက်သက်သာဖြစ်သည်။

တလောတုန်းက သူ့အွန်ကောလ်တာဝန်ကျသည့်နေ့မှာဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသော သဘာဝအရ အရေးပေါ်လူနာနှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း တိုက်ဆိုင်နေခဲ့၏။ အိုဂျီမှလူနာတစ်ယောက်နှင့် ခွဲစိတ်ဆောင်မှ လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အိုဂျီဆောင်မှလူနာကို တာဝန်ခံခွဲစိတ်မည့်သူမှာ သင်သင်ခိုင်းဖြစ်၍ ခွဲစိတ်ဆောင်မှလူနာကို ခွဲစိတ်မည့်သူမှာ မြင့်မိုရ်ဖြစ်သည်။ အချိန်က ည ၁၂ နာရီကျော်ခါး။ inform (အကြောင်းကြားခြင်း) နှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်လာ၏။

သာမန်အားဖြင့် မေ့ဆေးဆရာဝန်တစ်ယောက်တည်းက လူနာ နှစ်ယောက် မေ့ဆေးပေးရန် ကြိုကြိုက်လာလျှင် ကျော်၏ အရေးကြီးမှုပေါ်မှာလည်း မူတည်၍ လိုအပ်သောမေ့ဆေးထုံးစံ၏ ဂရုစိုက်စောင့်ကြပ်ရမည့် အခြေအနေပေါ်မှာလည်း မူတည်နေပါသည်။ အသက်အန္တရာယ်နီးကပ်သော လူနာကို အရင်ကိုင်၍ အနည်းငယ်စောင့်၍ရသောလူနာကို နောက်မှ ကိုင်ရသည်လည်း ရှိသည်။ Regional Block ဖြင့် ထုံဆေးပေးပြီး မျက်နှာလွှဲပစ်ခဲ့ကာ တစ်ဖက်လူနာကို မေ့ဆေးပေး၍ စောင့်ကြပ်ရသည်လည်း ရှိပါသည်။

သို့သော် ထိုညကတော့ ဤကိစ္စတွင် သင်သင်ခိုင်းပါဝင်နေသောကြောင့် သူ ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အနည်းငယ် ရင်ခုန်စွာ စိုးရိမ်မိသည်ကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်၏။

မြင့်မိုရ်၏ လူနာက burst appendix (အူအတက်ပေါက်ခြင်း)၊ သင်သင်ခိုင်း၏ လူနာက Failed Induction (သားအိမ်ပွင့်ဆေး သုံးပြီး နောက် သားအိမ် မပွင့်ခြင်း) ဖြစ်သည်။

“ကလေး အသက်ရှင်နေသေးတယ်၊ အချိန်မီနိုင်တယ်” ဟု သင်သင်ခိုင်း အားတက်နေသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးက သွေးဖိအား ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။

“သင်သင်ခိုင်း... ပရက်ရှာ တော်တော်ကျနေတယ်နော်၊ anaesthetic risk (မေ့ဆေးအန္တရာယ်) တော့ နည်းနည်းရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါရစ်ပဲ အမြန် run ထားလိုက်”

Spinal Anaesthesia (ခါးဆစ်ထုံဆေး) ပေးရမည့် သင်သင်ခိုင်း လူနာကို သူ အချိန်ယူ စောင့်ကြည့်ပေးရမည်။ မြင့်မိုရ်၏ လူနာကတော့ regional block ထုံဆေးဖြင့် စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့လို့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်မိုရ်၏ လူနာကို အရင်ဆုံး ထုံဆေးထိုးပေးလိုက်၏။ မြင့်မိုရ်ခွဲစိတ်နေခိုက် သူ သင်သင်ခိုင်းလူနာဆီ ပြန် လျှောက်လာပြီး သွေးဖိအား တစ်ကြိမ် တိုင်းကြည့်သည်။ သင်သင်ခိုင်းသည် နှာခေါင်းစည်းအထက်မှ စိတ်မရှည်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။

“ကလေး အဖတ်မတင်ရင် နင့်ကြောင့်ပဲ”
သင်သင်ခိုင်း နောက်ပြောင်နေခြင်းမဟုတ်၊ အတည်ပေါက်စွပ်ခွဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ တောင်းပန်သလို ပြုံးပြလိုက်ရ၏။ လူနာကို ခါးဆစ်ရိုးမှ

ထုံဆေးထိုးပေးလိုက်သည်။ အမျိုးသမီး၏ သွေးဖိအားကို သူ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရ၏။ အမှန်ကတော့ သင်သင်ခိုင်သည် အစိုးရိမ်လွန်ခြင်းနှင့် မနာလိုခြင်းပေါင်းစပ်မှုကြောင့် ထိုစကားကိုပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သင်သင်ခိုင်၏လက်ကို သူ သိပြီးသားပါ။ မိမိတွေ့ဖူးသမျှ အမ်အက်စ်စီ ၃ တီယာနစ်ကျောင်းသူများအနက် သင်သင်ခိုင်က စနစ်ကျကျနှင့် အမြန်ဆုံးဖြစ်သည်။

သင်သင်ခိုင်သည် နံနက် ၁၂ နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်တိတိတွင် ခုနစ်ပေါင် ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်ကို မိခင်ရောကလေးပါ အသက်အန္တရာယ်မဖြစ်စေရဘဲ အောင်မြင်စွာမွေးပေးလိုက်သည်။ သင်သင်ခိုင် သားအိမ်ပြန်ချုပ်နေစဉ် သူမြင့်မိုရ်ထံ တစ်ခေါက်သွားကြည့်၏။

“ဘာလေးလဲ ကိုဇော်ခင်”

“ယောက်ျားလေး”

“သူ့အဖေအမေ တော်တော်ပျော်မယ်ဗျာ... နော်”

ထိုကိစ္စမှာ သူ တကယ်မခံစားဖူးသောကိစ္စဖြစ်၍ ပြုံးရုံသာပြုံးနေလိုက်၏။

“ကျွန်တော်အတွက်သားကလေး မမမွေးပေးတုန်းက ကျွန်တော်ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးအချိန်ပဲဗျာ”

သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မြင့်မိုရ်က အဆီပြင်ပြန်ချုပ်နေရင်းက သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုဇော်ခင်... လူတစ်ယောက် ဘဝအဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံဖို့အတွက် သားကလေး တစ်ယောက်လောက်ရှိသင့်တယ်လို့ မထင်ဘူးလား”

သူ အနည်းငယ် ကြောင် အ သွားပြီး အသံထွက် ရယ်မောလိုက်၏။

သို့သော် သင်သင်ခိုင်ရှိရာသို့ လှမ်းမကြည့်မိအောင် မနည်း ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ မြင့်မိုရ်သည် သူ့ ခံစားမှုကိုဆွပေးရာ၌ တော်တော်တော်ပါသည်။

ထိုညက ခွဲစိတ်ခန်း အပြင်ခန်း၌ ထိုင်၍ ခွဲစိတ်မှတ်တမ်းရေးနေသော သင်သင်ခိုင်အနီးတွင် သူ ယောင်လည်လည် သွားရပ်နေမိ၏။ သင်သင်ခိုင် နှာခေါင်းစည်းဖြုတ်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ တန်းလန်းချထားသည်ကို ကြည့်ရင်း သည်မြင်ကွင်းမျိုး ငါ ဘယ်တုန်းကတွေ့ဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားနေသည်။ အင်းလေ... အရင်လက ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ သို့မဟုတ် အိပ်မက်ထဲမှာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ငါ သင်သင်ခိုင်ရှေ့မှာ ခွဲခန်းဝတ် မေ့ဆေးဝတ်ရုံကြီးနဲ့ ကိုရိုကားရားများ ဖြစ်နေမလား။ အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံလက်ပြတ်အင်္ကျီသည် သူ့အတွက် မလုံခြုံဘူးဟု ထင်နေသည်။ ငါ တစ်ခါမှ ဒီလို မရှက်ဖူးပါဘူး။ ဒီနေ့မှ ငါ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်။ သူ့အင်္ကျီသွားလဲလိုက်ရလျှင်ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားဆဲမှာပင် သင်သင်ခိုင်က သူရှိရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ကို မြင်တော့ အနည်းငယ် တုန်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ သင်သင်ခိုင်မျက်လုံးများမှာ အရိပ်တစ်ခုခုကို မြင်ရ၏။ သို့သော် ဘာအရိပ်မှန်း သူ မသိ။

သူ ဖြန်းဆို သင်သင်ခိုင်စားပွဲမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်မိပြီး ဖြစ်နေသည်။

“အရင်တုန်းကလို ကျစ်ဆံမြီး မကျစ်တော့ဘူးနော် သင်သင်ခိုင်”

“အို...”

ဘုရားရေ၊ ငါ ဘာတွေပြောမိပါလိမ့်။ အလုပ်ကိစ္စပြောမှ ထင်ပါရဲ့။ ကိုမြင့်မိုရ်ရဲ့ ကျစ်က စောင့်ကြည့်စရာမလိုဘူး သင်သင်ခိုင်ရဲ့ နှင့် ကျစ်က စောင့်ကြည့်ရမှာဆိုတော့ နောက်မှကိုင်တာက ပိုအဆင်ပြေမယ် ဆိုပြီး...”

သင်သင်ခိုင် လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်သည့်အခါ သူဝမ်းသာသွားသည်။

“နေပါဦး၊ အခု ဘယ်သူက ဘာပြောနေလို့လဲ”

“အဲ...”

သူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ သင်သင်ခိုင်က စာရွက်ကို ငဲ့ပြုံး
ရေးနေပြန်သည်။ သူ သင်သင်ခိုင်၏ မျက်တောင်ကော့ကော့ကလေးများကို
ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ရင်တလုပ်လုပ်ခုန်လာ၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၈ နှစ်လောက်
က ရင်ခုန်မှုမျိုးဖြင့် သူလက်ဖျားတွေအေးစက်လာသည်။ ငါဒီမှာထိုင်နေတာ
မကောင်းဘူးထင်ပါရဲ့၊ အိုတီစတပ်ဖိတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး အော်ကျယ်
အော်ကျယ်နဲ့ ဆရာဘာလုပ်နေတာလဲဆိုရင် ဒုက္ခ။

အင်း ဒါပေမယ့် အခုလို ညသန်းခေါင် တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန်မှာ
စိတ်အေးလက်အေး နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောခွင့်ဆိုတာ အမြဲကြုံနေရတာ
မဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး သင်သင်ခိုင်မျက်နှာမှာ ခါတိုင်းလို မာနရိပ်တွေ၊
အေးစက်စက်အပြုံးတွေ မရှိတုန်း...။

ငါ ဘာပြောရမှာပါလိမ့်။

“သင်သင်ခိုင်... မြင့်မိုရ်ကပြောတယ်၊ လူတစ်ယောက် ဘဝအဓိပ္ပာယ်
ရှိဖို့ သားကလေးတစ်ယောက်လောက်လိုသတဲ့”

သင်သင်ခိုင် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် တအံ့တဩမော့ကြည့်၏။ သွားပြီ
ထင်တယ်။

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ... ဟို ကိုယ်... သင်သင်ခိုင်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်”

တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည့်အခါ သင်သင်ခိုင်
၏ လက်မှ ဘောလ်ပင်ကလေးလွတ်ကျသံသည် သူ့အား ထိတ်ခနဲ ရင်ခုန်

သွားစေသည်။ သူ လုပ်မိလုပ်ရာ လိမ့်သွားသည့် ဘောလ်ပင်ကလေးကို
လိုက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစား၏။ သို့သော် အနည်းငယ် ထုံကျင်သလိုလိုဖြစ်နေသော
သူ့လက်ဖျားသည် ဘောလ်ပင်ကလေးကို ထိန်းမထားနိုင်ပေ။ ဘောလ်ပင်
ကလေးသည် သမံတလင်းပေါ်အထိ လိမ့်ဆင်းသွား၏။ သူ ပျာယာခတ်နေ
သည်ကို သင်သင်ခိုင်က စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ မျက်နှာထားက အနည်း
ငယ် တင်းနေသလိုလို...။ သူ သမံတလင်းပေါ်ကဘောလ်ပင်ကို ငဲ့ကောက်
လိုက်သည်။ သင်သင်ခိုင်ရှေ့သို့ အသာကလေးချပေးလိုက်၏။

“နောက်ထပ် တစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောနဲ့တော့ဆိုတဲ့အမိန့်ကို စိတ်ရှည်
လက်ရှည်နာခံဖို့ ကိုယ်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်နော်၊ အင်းလေ... ဒီနေ့အထိပေါ့၊
အခုတော့ ပြောမိသွားပြီ”

သင်သင်ခိုင်သည် ဘာမှမကြားသလိုပင် ဘောလ်ပင်ကို ကောက်ယူ
ကာ စာဆက်ရေးနေသည်။

“၁၈ နှစ်တောင် နာခံခဲ့တာပဲ၊ မဆိုပါဘူး”

သင်သင်ခိုင် စကားသံက စာမေး၍ဖြေနိုင်သော ကျောင်းသား တစ်
ယောက်ကို ရောင့်မတက်အောင် သွယ်ဝိုက်ချီးကျူးသံမျိုး။

“အဲဒီတုန်းက သင်သင်ခိုင် စိတ် သိပ်ဆိုးသွားတာ ကိုယ် တကယ်
စိတ်မကောင်းဘူး”

သင်သင်ခိုင်က စာရွက်နှင့်ဘောလ်ပင်ကို ရှေ့တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး
သူ့ကို ဈေ့စေကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတုန်းက ဒီလောက်စိတ်ဆိုးလှတာမဟုတ်ပါဘူး။
နောက်ပိုင်းကျမှ ပိုဆိုးတာ”

“ဟာ၊ ကိုယ်... ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

သူသင်သင်ခိုင်၏မျက်လုံးများကို တအံ့တကြဲငေးမိသည်။ သင်သင်ခိုင်၏ ဣန္ဒြေကို သူအနည်းငယ်လန့်သည်။

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး။ အလွန်းလို့ပေါ့”

“ခင်ဗျာ...”

သူသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ စကားအသွားအလာကို အတိအကျ အကဲမခတ်တတ်။ သင်သင်ခိုင် ဘာပြောချင်ပါလိမ့်။ ထင်လည်း မထင်ရဲပြန်ပေ။

“နောက်ထပ် ဘာတစ်ခွန်းမှ ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် အကြာကြီးနေခဲ့တာလဲ”

“ဟာ...”

သင်သင်ခိုင် အမူအရာက ရှက်ရွံ့ဟန် ပြုံးရယ်ဟန် လုံးဝမရှိ။ ဇော်ခင်သည် ရုတ်တရက် ဘာကိုမျှော်လင့်ရမှန်းမသိဘဲ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ သူမလှုပ်မရှက် နားလည်ရခက်နေသည်ကို သင်သင်ခိုင်က စိတ်မရှည်နိုင်သလို ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့သို့ လက်ထောက်ကာ ကိုယ်ကိုကိုင်၍ သူ့မျက်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါက နင့်ကို အဖြေပေးချင်လို့ စောင့်နေတာ ကြာလှပြီ ဇော်ခင်ရဲ့၊ နင်က ခုမှပြောတာကိုး”

“သင်...” သူ လှိုက်ခနဲ တုန်ရိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာလွင့်သွားသလို ခံစားလိုက်လိုက်ရသည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ဒါ အိပ်မက်ပဲဖြစ်ရမယ်။ သို့သော် သင်သင်ခိုင်အပြုံးက အိပ်မက်မဟုတ်ခဲ့ပါ။

“နင်နင် ဘယ်တုန်းကစပြီး ငါ့ကို”

သင်သင်ခိုင် မျက်မှောင်ချိုလျက် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“စက်ကင်းအိမ်ဘိကတည်းကပဲ”

“ဟာ...တကယ်။ ရက်စက်လှချည်လား သင်ရယ်”
သူ ထိုင်ရာမှ ပြုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်လေသည်။

(၂၂)

သင်သင်ခိုင်သည် မိမိကိုယ်မိမိ ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမိလိမ့် မည်ဟုပင် မထင်ခဲ့ပေ။ သင်သည် နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (ခ)အထိ ခွဲစိတ်ခန်း မှာ သွေးအနည်းငယ် များ၍ မြင်ရလျှင် မူးဝေတတ်ဆဲဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် သင်သင်ခိုင်သည် ခွဲအလွန်ကောင်းခဲ့၏။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝရောက်တော့ ကလေးဆေးရုံမှာ စ၍ တာဝန် ကျချိန်ကတည်းက ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မရောက်မီကတည်းက ကြိုးချည်နည်း ကို လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။ ပထမ အပ်ချည်ကြိုးနှင့် မကျင့်သေးဘဲ ခုတ်တိုက် တစ်တိုင်တွင် ပတ်တီးစပတ်လျက် ချည်ကြည့်၏။ ပတ်တီးစနှင့် ကျင်လည် သောအခါကျမှ အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ကျင့်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အလေ့အကျင့် များများရရန် မြင့်မိုရ်နှင့် မမရီရာ ခွဲစိတ်ကုသဆောင်သို့ မကြာခဏ သွား၊ သူတို့ခွဲခန်းဝင်သည့်နေ့ ကိုယ်အားလျှင် လိုက်ကြည့်၊ နည်းနည်းမှူးလာလျှင်

အပြင်ထွက်နေ... အမူးပြေလျှင် ပြန်ဝင်လိုက်၊ ဤသို့ဖြင့် လေ့ကျင့်ခဲ့ရသည်။ မြရွက်ညှိုက ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဆင်းလျက် ဇင်မီနှင့် ဆေဘုန်း က ပြင်ဦးလွင်မှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဆင်းရသည်။

သင်သင်ခိုင် ခွဲစိတ်ကုသဆောင်ရောက်တော့ ပထမဦးဆုံး ခွဲစိတ်ခန်း ဝင်သည့်ရက်မှာ ဒေါက်တာဦးမောင်မောင်ခင်က စုတ်ပြဲဒဏ်ရာ (Lacerated wound) ကို ချုပ်နည်းသင်ပေး၏။ ဒဏ်ရာထောင့်နှစ်ခုတွင် ထုံဆေး ထိုးနည်း၊ စုတ်ပြဲ တွန့်လိမ်နေသော အရေပြားအစ အသားစများ ရှိလျှင် ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ထုတ်ဖယ်ခြင်း စသည်တို့ကို စနစ်တကျသင်ပေးပါ သည်။ ဒဏ်ရာချုပ်ရင်း မူးလာသေး၏။

“ဆရာ... ကျွန်မ အပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

ဆရာက သင်သင်ခိုင်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသည်။

“အေး... သွား၊ ဒီအတိုင်းထားခဲ့၊ ဆရာဆက်ချုပ်လိုက်မယ်”

သင် အပြင် လက်ဆေးကန်၌ သွားအန်ပစ်လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် အပြင်ခန်းကုလားထိုင်မှာ ခဏထိုင်လိုက်သည်။ နဖူးနှင့်နားထင်မှ ချွေးများ သည် လေအေးတိုက်သဖြင့် ခြောက်သွားပြီး လန်းဆန်းကာ အမြင်အာရုံတွေ ကြည်လင်လာသည်။ ခဏကြာတော့ ဆရာဦးမောင်မောင်ခင် ထွက်လာ၏။

“မင်းက နှလုံးတော်တော်နူးညံ့ပုံရတယ်”

ဆရာက ပြီးလျက်ပြောတော့ သင်သင်ခိုင် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ရယ်လိုက် မိသည်။

“ကြောက်တတ်တာနဲ့တူပါတယ် ဆရာရယ်”

“အခု အမူးပြေသွားပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“လာ ဒါဆို နောက်ကျစ်တစ်ခု လုပ်လိုက်ရအောင် Breast Abscess (ရင်သား ပြည်တည်နာ) ခွဲလိုက်ကြစို့”

ခွဲစိတ်ကုသဆောင်အတွေ့အကြုံ၊ သားဖွားနှင့် မီးယပ်ဆောင်ခွဲခန်းနှင့် မွေးခန်း အတွေ့အကြုံတို့ကို အောင်မြင်စွာဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီးသောအခါ သင်သင်ခိုင်းသည် ပထမဦးဆုံး လက်ထောက်ဆရာဝန်ရာထူးအဖြစ် စတင် လျှောက်လိုက်၏။ ရန်ကုန် အနောက်ပိုင်းဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျသည်။ သင်သင်ခိုင်းဘဝတွင် ကံကြမ္မာဆိုတာကို ယုံကြည်ရမလိုလိုဖြစ်ခဲ့သော အချိန်သည် ထိုတစ်ချိန်သာရှိသေး၏။

ထိုနှစ်က လက်ထောက်ဆရာဝန်ရာထူး စာမေးပွဲအောင်မြင်သမျှ ဆရာဝန်အားလုံးသည် မိမိတာဝန်ကျမည့်ဆေးရုံကို မဲနှိုက်ရသည်။ ငွေဖလား တစ်လုံးတွင် ဆရာဝန်နာမည်မဲလိပ်များ၊ ဒုတိယငွေဖလားတွင် မြို့နာမည် မဲလိပ်များ သပ်သပ်ထား၏။ လူအားလုံး၏ ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်ချင်း ခေါ်၍ ဆရာဝန်နာမည် မဲလိပ်ကို တစ်ယောက်က နှိုက်၊ နောက်တစ်ယောက်က မြို့နာမည် မဲလိပ်ကို နှိုက်ရသည်။

“ဒေါက်တာခင်လှဝေ” ဟု တစ်ယောက်က နာမည်ဖတ်ပြီးလျှင် တစ်ဖက် တစ်ယောက်က “ရေနံချောင်း” ဟု ဖတ်ပြရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို နှစ်ယောက် အတွဲ ပြီးသွားလျှင် နောက်ထပ် လူသစ်နှစ်ယောက်ခေါ်၍ ဖလား နှစ်လုံးထဲမှ မဲလိပ်များ တစ်ယောက်စီနှိုက်ခိုင်းပြန်သည်။

“ဒေါက်တာသင်သင်ခိုင်း”
“ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းဆေးရုံကြီး”
ထိုနှစ်က အလုပ်ခန့်ထားမှုသည် တော်တော်ကိုမျှတသည်ဟု ပြောရမည်။

အလုပ် စဝင်ကတည်းက သင်သည် ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့စိတ်ကူးခဲ့သည်။ ဘွဲ့လွန်ကိုမက်မောလွန်းလှ၍တော့မဟုတ်။ စာမေးပွဲကိုဖြေချင်လွန်းလှ၍လည်း မဟုတ်။ သင်သည် စာမေးပွဲအတွေ့အကြုံကို နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (ခ) ဖြေကတည်းက အလွန်ခါးသီးသောအတွေ့အကြုံအဖြစ် ကြောက်လန့်ခဲ့ပါသည်။ တတ်သည် မတတ်သည် နောက်ထား၊ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း (ခ) အောင်လျှင် တော်ပါပြီ၊ နောက်များတော့ ဘာစာမေးပွဲမှ မဖြေလိုပါဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားခဲ့သည်အထိ ဖြစ်၏။ သို့သော် တကယ်တမ်း အလုပ်ဝင်သည့် အခါကျတော့ ရိုးရိုး လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝနှင့် ဘွဲ့လွန် လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝ မတူသည်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တွေ့လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မသိမသာ စီးပိုးစွာဆက်ဆံခံရတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ သိသိသာသာ အနှိမ်ခံရတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိထက် အလုပ်စောဝင်သော အတန်းငယ် ဆရာဝန်ကလေးများက မိမိထက် ဝါရင့်ပြီး ဘွဲ့လွန်ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေအဖြစ် အလေးစားခံချင်ကြတာ၊ အားလုံးသည်လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝမှာ ခါးသီးလှသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဘွဲ့လွန်ကို စိတ်ဝင်စားလာခြင်းဖြစ်၏။ အကောင်းဆုံးကိုလိုချင်သည့် မိမိစိတ်ခံစားချက်ကြီးလည်း ပါဝင်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဒီပီဒီ (ပြင်ပလူနာဌာန) တွင် သင်သင်ခိုင်း အကြာကြီးတာဝန်ကျချင်ကျနေရသေး၏။ ဘာပညာမှ ဟုတ်တိပတ်တိမရ။ Police case (ရဲအမှု) ကို ဖြေရှင်းရသည့်ဒုက္ခက ပိုလာသေး၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မိမိလူနာတင်ပို့သည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာလူနာဆောင် တာဝန်ကျဆရာဝန်များနှင့် ပြဿနာဖြစ်ရသေး၏။ သင်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ဤဝမ်းဗိုက်နာကျင်မှုသည် ဖျားနာဆောင်နှင့်သင့်တော်မည့်ရောဂါဖြစ်မည်ဟု

သတ်မှတ်၍ ဖျားနာဆောင်ကို ပို့လိုက်သည်။ ဖျားနာဆောင်မှ တာဝန်ကျ ဆရာဝန်က တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်း ဆဲတာ ကြံရသေး၏။

“ဒါ မက်ဒီကယ်ကျေခံမှမဟုတ်တာ၊ ဒါက ဆာဂျီကယ်လ်ကျေခံကြီးလေ”

ရောက်ခါစကတော့ သင်သင်ခိုင် မျက်လုံးကြောင်ကြောင်ကလေးနှင့် ဘာမှ မဖြေရှင်းတတ်။

“ဪ ဟုတ်ကဲ့” ဟု တစ်ခွန်းသာ ထွက်သွားသည်။

“အိုပီဒီကို စာရွက်ပြန်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ ရီဂျူစတာလေး ပြင်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့” မိမိသည် ပြန်လာသောစာရွက်ကို အမ်ယူဟု ရေးရာမှ အက်စ်ယူဟု ပြန်ပြင်ပေးလိုက်ရသည်လည်း ကြုံခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ်တော့ သင် အဲဒီလိုလုပ်ပေးစရာမလိုပေ။ သူတို့ဆီ ရောက်လာသောလူနာကို ခွဲစိတ်နှင့်သက်ဆိုင်သည်ထင်လျှင် ပြီးမှ ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ထံ ရီဖာ ခေါ်ပြခိုင်း၍ရသည်။ သူတို့အတွက်ကတော့ လူနာကို ပုတ်ထုတ်ချင်စိတ် ရှိချင် ရှိနေမည်။ လူတစ်ယောက်စာ အလုပ်ရှုပ်သက်သာ လျှင် နည်းသလားဟူသောစိတ် ရှိချင် ရှိနေမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိုပီဒီဆရာဝန်မှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေသည်ဟု နောက် တော့ တဖြည်းဖြည်း ရင်ကျက်လာ၏။

“အို ဒါကတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ မက်ဒီကယ်လ်ကျေခံလို့ ယူဆတာပဲ၊ ကျွန်မ ပြန် ပြင်မပေးနိုင်ဘူးလေ၊ ဆရာတို့ အဲလိုထင်ရင် ရီဖာ (Refer) လုပ်လိုက်ပါလား” ဟူသောစကားမျိုးကို အခိုင်အမာယုံကြည်ချက်ဖြင့် ပြော တတ်လာ၏။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သေခါနီးလူနာများ ရောက်လာတတ်သည်။ အမ်မာဂျင်စီ(အိုပီဒီ)မှာ လူနာသေသွားလျှင် ထိုပြဿနာသည် အီးအမ်အိုဆီ တာဝန်ရောက်သွား၏။ Postmortem (အလောင်း ခွဲစိတ်စစ်ဆေးခြင်း) လုပ်တာက အစ တရားရုံးသို့လိုက်ရတာအထိ အီးအမ်အို၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

တစ်ခါက Asthma (ရင်ကြပ်ပန်းနာ)နှင့် လူနာတစ်ယောက် ရောက် လာသည်။ လူနာအခြေအနေက ဖိုလို့က် ဖိုလို့က်ဖြစ်နေ၏။

“မြန်မြန်ပို့ မြန်မြန်ပို့ မက်ဒီကယ်လ်ဝါဒ် မြန်မြန်ပို့” ဟု ဆရာမ တစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လွှတ်လိုက်ရသည်။ လူနာဆောင်ထဲရောက်တော့ သက်ဆိုင်ရာအလုပ်သင်ဆရာဝန်က ရောဂါ ရာဇဝင်ယူရန် နားကြပ်ကလေး ကိုင်ပြီး ရောက်လာသည့်အခါ လူနာက ဖိုလို့က်ဖိုလို့က်နှင့် သေသွားရော၊ ထိုအခါကျတော့ သူတို့တာဝန် ဖြစ်သွားသည်။ ပီအမ် လုပ်ရတာက အစ သူတို့ အလုပ်ရှုပ်သွားလေသည်။ ထိုအခါ သင်ရှိရာသို့ တယ်လီဖုန်း လှမ်း ဆက်၍ ဆဲတတ်သေးသည်။

“brought death (သေပြီးသား)ကြီးကိုဘာဖြစ်လို့ ပို့လိုက်တာလဲ၊ လူနာက အသက်မှမပါတာ၊ ပြန်ပို့လိုက်မယ်”

“အို... အဲဒါ သေပြီးသားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာကိုခေါ်ပေးပါ၊ စကား ပြောမယ်”

တကယ်တော့ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ နောက်ကွယ်မှစကားသံသဲ့သဲ့ကို သင်ကြားနေရ၏။ “ဆရာရယ် သေခါနီး ဖွတ်ချက်ဖွတ်ချက်ကြီး ရောက် လာတဲ့ဥစ္စာ၊ ကျွန်မက တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပဲ မေးလိုက်ရသေးတယ်၊ သေသွား တာ”

ဆရာဝန်နှင့်စကားပြောရသည့်အခါ သင့်ဘက်က ခိုင်လုံစွာပြောလိုက်၏။ “တယ်လီဖုန်းထဲက ကြားနေရပါတယ်ဆရာ၊ ဒါ brought death ကြီး မဟုတ်ပါဘူးနော်”

နောက်ပိုင်းကျတော့ သင်က ပါးသွားပြီ။ အက်ဒ်စ်ရင်စာရွက်တွေ မပြီးသေးဘူးဆိုလျှင်လည်း နောက်မှ။ လူကိုယ်တိုင်လိုက်သွားပြီး “ဟော ဒီမှာနော်၊ နင်တို့ဝါဒီထဲမှာ အသက်ပါလာတယ်နော်” ဟု ပြောရသည်။

အိုပီဒီမှာနေရတာ အလွန်စိတ်ပျက်ပါသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ဘွဲ့လွန်တက်ချင်သည့်စိတ်များ ပို၍ပြင်းထန်လာကြသည်။

ဘွဲ့လွန်တက်မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့ ဘယ်ဘာသာကို ယူရမလဲဟု ဆုံးဖြတ်ဖို့လိုလာပြန်၏။ မက်ဒီစင် (ဆေးပညာ) ဘွဲ့လွန်ဖြေလျှင် ကောင်းမလား။ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်လို အိုဂျီလိုဆရာဝန်မျိုးက မိမိ တော်မတော် တတ် မတတ်က သိပ်သိသာသည်။ ခွဲစိတ်ဆရာဝန် လက်ကောင်းမကောင်း၊ လူအများသိနိုင်သည်။ မက်ဒီစင်ကျတော့ သိပ်တော်လွန်းမှ နည်းနည်းပဲ ပေါ်လွင်မည်။ နောက်ပြီး မက်ဒီစင်မှာက ဆေးဝါးညွှန်းပေးရုံပဲ မဟုတ်လား။ လူကိုယ်တိုင် ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလို၊ စမ်းသပ်ပြီးလျှင် ပြီးပြီ။ ထို့ပြင် မိမိ အတွေးနှင့် သူတစ်ပါးအတွေး၊ မိမိသုံးသည့်ဆေးနှင့် သူတစ်ပါးသုံးသည့် ဆေး ထပ်တူဖြစ်စရာလည်း မလို။ မာမီလေး (ဒေါက်တာ ဒေါ်မြင့်မြင့်အေး) နှင့် အဘ (ဒေါက်တာဦးထွန်းသင်) တောင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ထင်မြင်ချက်၊ ဆေးညွှန်ချက်မတူဘဲဖြစ်တတ်သေးသည်မဟုတ်လား။

ထိုအဖိုးထိုက်တန်လှသော ရည်ရွယ်ချက်ကြီးများဖြင့် သင်သင်ခိုင် မက်ဒီစင်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို ဖြေလေသည်။

ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမဟုတ်လို့လား မသိ။ ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲကျ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးစိုးမြင့်ပြောခဲ့ဖူးသောစကား ကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိသည်။ ပါးတံတူးတုန်းက ဆရာကြီးက သင်သင်ခိုင်ကို ကျောင်းပြီးလျှင် ဘာဆက်တက်မလဲဟု မေးခဲ့ဖူးသည်။ ပါးတံတူးအောင်ဖို့ပင် မနည်းရုန်းကန်ရဦးမှာမို့ သင်သင်ခိုင်က လျှာတစ်လစ် ထုတ်လျက် ငြိမ်နေမိသည်။ ဆရာကြီးက အိုဂျီဝါသနာမပါဘူးလားဟု မေးသည်။ ထို့နောက် သင်သင်ခိုင်မဖြေမီပင် ပြုံးလျက် အားပေးသည်။

“အိုဂျီဆိုတာက သူများတွေလို အသက်တစ်ချောင်းပဲကယ်ရတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ခါတည်းနဲ့ အသက်နှစ်ချောင်းကို ကယ်ရတာ၊ အဲဒီ ခံစားချက်မျိုးက ဘယ်အရာနဲ့မှ လဲလို့မရဘူး”

ဒါပေမယ့်ဆရာရယ်... အိုဂျီဆိုတာက ဆာဂျင်တွေလိုပဲ သွေးနဲ့ကိုယ်နဲ့ နပန်းလုံးနေရတာမဟုတ်လား၊ လူနာဆီက AIDS ရောဂါ ကိုယ့်ဆီ ကူးစက်ဖို့အခွင့်အလမ်းအများဆုံးလေ... ကျွန်မတို့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ဇွန်စားရမယ့် အလုပ်ကြီးမဟုတ်လားဆရာရယ်...။

သို့သော် သင်သင်ခိုင်သည် မိမိလေးစားချီးကျူးရသော ဆရာကြီး ဆရာမကြီးများကို အားကျွန်းကွယ်စိတ်ဖြင့် သူတို့လိုပင် အသက်နှင့်ရင်းပြီး ဇွန်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံသို့ရောက်တော့ သင်သင်ခိုင်တို့ဆရာမ ဒေါက်တာ ဒေါ်ထားထား (အိုဂျီ) နှင့် ပြန်တွေ့၏။ ဆရာမကြောင့် အိုဂျီလက်တွေ့ လုပ်ငန်းများကို ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်ခဲ့သည်။ သင်သင်ခိုင်အား မီးယပ်သားဖွားပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘွဲ့လွန်ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအောင်မြင်သည်အထိ စနစ်တကျသင်ပေးသူမှာ ဆရာမပင်ဖြစ်သည်။ အိုဂျီ အမ်အက်စ်စီဝင်ခွင့်

အောင်သောအခါ သင်သင်နိုင်သည် မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တက်ခွင့် ရခဲ့သည်ဖြစ်၍ မန္တလေးဆေးရုံကြီးသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

မန္တလေးဆေးရုံရောက်တော့ ဇော်ခင်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမှာ သူ့ကို မေ့ဆေးဆရာဝန်အဖြစ်တွေ့ရတော့ သင် အနည်းငယ် စိတ်လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်ကို ဝန်ခံရမည်။ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ပထမဦးဆုံး မေးချင်သည်မေးခွန်းတစ်ခုရှိခဲ့သည်။

“နင် အိမ်ထောင်ကျပြီလား” ဟုသော မေးခွန်း။ သို့သော် သင်သင်နိုင်မေးခွင့်မရှိ။

“အဆင်ပြေရဲ့လား” ဟုသာ မေးဖြစ်သည်။ တော်တော်ကြောင်သော မေးခွန်းဖြစ်သည်။ ဇော်ခင်က သင်သင်နိုင်၏ တည်ငြိမ်ဟန်ဆောင်ထားသော မျက်နှာကို ခပ်ဆဆကြည့်လျက် “ပြေပါတယ်” ဟု ဖြေသည်။ “အကူအညီ လိုရင် ပြောနော်သင်သင်နိုင်” ဟု ဇော်ခင်က ပြော၏။ “အင်း” ဟု သင်သင်နိုင် ဖြေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်ခုခုကြားခံနေသလို သင် ထင်မိသည်။ ဇင်မီမဟုတ်လောက်ဘူးဟု မျှော်လင့်ရ၏။ သို့သော် အသေအချာမသိ။ ဇော်ခင်ဘက်က အခြေအနေတွေ ပြောင်းခဲ့ရောပေါ့။

သို့သော် ဇော်ခင် အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးဆိုတာ အိုတီစတပ်မိ အချင်းချင်း စနောက်သောစကားအရ သိရသည်။ သင် ဝမ်းသာစရာမလိုဘူးဟု သိသော်လည်း လုပ်ခနဲ့ ဝမ်းသာသွားမိပြီဖြစ်၏။

ဇော်ခင်သည် လူပုံက ခပ် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ် စဉ်းစားချင့်ချိန်တတ်သူ၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစိတ်ထားရှိသူဖြစ်

သည်။ စကားပြောလျှင် မာဆတ်ဆတ် ပြတ်သား၏။ သို့သော် လက်တွေ့ ကျခြင်း၊ ပြောရန်မရှိခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ခွဲခန်းတွင် ဇော်ခင်တို့မေ့ဆေးအုပ်စုနှင့် မကြာခဏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် ရ၏။ နှာခေါင်းစည်းနှင့် ခွဲစိတ်ခန်းသုံးခေါင်းစည်း၏ အကြားမှာ ဇော်ခင်၏ တောက်ပသောမျက်လုံးကိုသာ သူ မြင်ရသည်။ ခပ်စင်းစင်း နှာတံကိုတော့ နှာခေါင်းစည်းကြောင့် တစ်ဝက်သာ ဖြတ်၍ မြင်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ တော့ သူ တာဝန်ချိန်ပြီး၍ ခွဲခန်း၏ အတွင်းတံခါး အပြင်ဘက် စင်္ကြံ ထွက်လာလျှင်တော့ နှာခေါင်းစည်းဖြတ်ချထားသောသူမျက်နှာကို ပွင့်လင်းစွာ မြင်ရ၏။ သို့သော် သင်သင်နိုင်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရမှာ ဝန်လေးသောကြောင့် အရပ်မြင့်မြင့် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်လျှင်ပင် မျက်စိကို တခြားသို့ လွှဲပြီးနေပြီ။

တစ်ခါကတော့ မြင့်မိုရ်နှင့် ခွဲခန်းစင်္ကြံမှာ ခဏ တွေ့ခိုက် မြင့်မိုရ်က အပြုံးစစဖြင့် သင့်ကို စပ်စုဖူးသည်။

“သင် နင် မက်ဒီဇင် ဆက်မဖြေဘဲ အိုဂျီကိုပြောင်းဖြေလိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုများ ရှိနေသလား”

“လဲ သေလိုက်ပါလား”
မြင့်မိုရ် တဟားဟားအော်ရယ်လေသည်။

တကယ်တော့ ဆေးရုံတာဝန်၊ ကျောင်းစာတာဝန်နှင့်ပီနေရသော သင်သင်နိုင်အဖို့ စိတ်တွေပြားစရာအချိန်လည်း သိပ်မရှိခဲ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမိပါသည် ဆိုတာလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဝန်မခံချင်ခဲ့။

“နင် အိုဂျီယူတာ မှန်သွားပါတယ် မိသင်”
“ဘာလဲ ဘာလဲ မဟုတ်တရုတ် ဘာပြောဦးမလို့လဲ”

“ဪ အတည်ပြောမလိုပါဟာ၊ လက်ဖျားမှာငွေသီးတယ်ဆိုတာ အိုဂျီကိုခေါ်တာ”

ငွေ...။ ငွေဆိုသည်မှာ သင်သင်ခိုင်၏ အသိစိတ်ဖြင့် ထည့်မစဉ်းစား ခဲ့ဖူးသော အရာဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်အထိတော့ လက်ဖျားမှာ ငွေမသီးဘဲ ငွေသည် ဆက်တိုက် ထွက်နေရဆဲတည်း။

ပထမနှစ် အမ်အက်စ်စီကျောင်းသူဘဝက အဆောင်မရသဖြင့် အပြင် ဆောင်မှာ ငှားနေရသည်။ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ လူသုံးယောက် စု၍ နေရသည်။ မိမိ၏ ခုတင်တစ်လုံးစာအတွက်နေရာမှာ တစ်လကို ၅၀၀ ကျပ်။ သူများတွေနှင့် ရောနေရသည့်အတွက် စာကြည့်ရတာလည်း မလွတ်လပ်။ မန္တလေးလျှပ်စစ်မီးကလည်း မလာသည့်ရက်က ခပ်များများ။ ဖယောင်းတိုင် နှင့် အမ်မာဂျင်စီ မီးအိမ်တို့နှင့်က ကြာကြာဖတ်၍ မရချေ။ နောက်တော့ ဆေးရုံသို့ သွားစာဖတ်ရသည်။ အမ်အက်စ်စီ ပထမနှစ် အချင်းချင်း စာအတူတူဖတ်၊ ညတာဝန်မရှိသည့်ရက်တွေ၌ ဘဝ နာရီမှာ အဆောင်သို့ အရောက်ပြန်ရ၏။ အဆောင်က ၁၀ နာရီအထိသာ သင်သင်ခိုင်တို့အတွက် လိုက်လျောပေးထားသည်မဟုတ်လား။ ဆေးကျောင်း ဝန်ထမ်းဆောင်နေခွင့် လျှောက်တော့လည်း တိချင်းစတပ်စ်(သင်ကြားရေးဝန်ထမ်း) ကိုယ် ဦးစားပေး ပါသည် ဆို၍ သင်သင်ခိုင်က မရ။

ဒုတိယနှစ်ကျမှ ပါမောက္ခချုပ်ကိုသွားတွေ့ကာ လျှောက်လွှာတင်တော့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေ နေသောအဆောင်၌ နေရာပေးသည်။ ဇီဝါဆောင် အသစ်ကြီး၏ နောက်မှ ကျောင်းသူတွေမနေတော့သည့် အဆောင်ဟောင်း တွင် နေခွင့်ရသည်။ ကျောင်းဆောင်ရောက်တော့ နေရာလည်း ကျယ်ကျယ်

နေခွင့်ရပြီး ရေမီးလည်း တော်တော် အဆင်ပြေသည်။ အဆောင်မှာတော့ မီးပျက်လေ့မရှိပါ။

ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်စားချိန်မရ။ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်ဒီမိတ်ခေါက်ဆွဲ ထုပ်ကို ရေမွှေးစိမ်၍သောက်ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့် ကိတ်မုန့်၊ နေ့လယ်တွေမှာတော့ သူငယ်ချင်းများနှင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ၊ ဆန် ခေါက်ဆွဲ ကြိုသလိုစားရ၏။ ဝေဘုန်းရှိရာ ဆေးကျောင်းပီအက်စ်အမ်ဌာနသို့ လာရင်း၊ သို့မဟုတ် စာကြည့်တိုက်မှာ စာဖတ်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ ကျောင်းထဲ က ထမင်းဆိုင်မှာ နေ့လည်စာ စားဖြစ်ချင် စားဖြစ်သည်။

အပြင်ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် လုံးဝ မရှိသောကြောင့် လစာငွေမှ တစ်ပါး အားကိုးစရာလမ်းမရှိ။ မိဘဆိုတာကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်သည်အထိ ပညာ သင် စရိတ်ကိုပင် ပြန်၍ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်သေးသောကြောင့် လက်ဖြန့် တောင်းဖို့ စိတ်မသန်ပေ။ အဖေတို့ကတော့ မန္တလေးသို့လာလျှင် ငွေတွေ ပေးပေးသွားတတ်ပါသည်။ သို့သော် သင်သင်ခိုင် မတောင်းချင်ပါ။

စာအုပ်စာတမ်းဖိုးကလည်း တော်တော်ကုန်သည်။ ကျောင်းသူမဖြစ်မီ က ရှိစုမဲ့စုငွေကလေးသည် ကျောင်းသူဖြစ်သောအခါ အစအနပင် မမြင် ရတော့ချေ။ ဒါတောင်မှ စာအုပ်ကို မူရင်းမဝယ်နိုင်၊ ဖိုတိုကော်ပီစာအုပ်များ ကိုပင် တစ်အုပ်လျှင် နှစ်ထောင်ခန့်ပေး၍ ဝယ်ရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ သင်သင်ခိုင်သည် မိမိကိုယ်ကိုမနိုင်သည့်ဝန်ကို မှ ထမ်းချင်နေသူလားဟု ဆင်ခြင်မိ၏။ စင်မီ ဘွဲ့လွန်တက်တယ်ဆိုတာ ဝေဘုန်းက တစ်ဖက်မှ ဆေးခန်းထိုင် ငွေရှာပြီး ဖြည့်ပေးတာ။ မြရွက်ညှို့ ဘွဲ့လွန်တက်တယ်ဆိုတာ သူ့ယောက်ျားက ငွေရှာကောင်းသူ၊ မြရွက်ညှို့ စီးဖို့ကားကအစ ပါဝါဝင်းဒိုးတပ်သည် စူပါဆလွန်း။ မမ ဘွဲ့လွန်တက်သည်

ဆိုတာလည်း မြင့်မိုရ်၏ မိဘများက ထောက်ပံ့နိုင်သည်။ ခင်လှဝေ ဘွဲ့လွန် တက်တာက ခင်လှဝေက နယ်မှာတာဝန်ကျချိန် လူနာသိပ်များလွန်းလို့ ထမင်းကိုတောင် အချိန်လုံခြုံစားရသည့်အဖြစ်မို့ ငွေတော်တော်ချပြီး အကုန် ခံနိုင်ခဲ့သည်။ သင့်မှာက ပို့စတင်က ရန်ကုန်မှာဆိုတော့ ကိုပိကလည်း သိပ်မကောင်း။ မိဘအပေါ်မှာလည်း အနည်းငယ်မာနလေးက ထားချင်သေး သည်...ဆိုပြန်တော့ မြင့်မိုရ်ပြောသည့် ငွေ ဆိုတာ သင်သင်ခိုင့်အတွက် အလွန်ဝေးကွာလှပါသည်။

ပထမနှစ်တုန်းက အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေလည်းမရှိသေးသည်မို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တာဝန်ကို အေအက်စ်(လက်ထောက်ဆရာဝန်)တွေနှင့် အတူ သင်သင်ခိုင့်တို့ယူရသည်။ နိုက်ဂျူးတီဆိုလျှင် ည ၈ နာရီမှာ စ ဝင်၊ နောက်တစ်နေ့နံနက် ၈ နာရီမှာပြီးသည်ဆိုပေမယ့် စီအက်စ်ရောင်းဒ်တာ ဖောင့်၊ ခွဲစိတ်သည်နေ့ဆိုလျှင် ခွဲခန်းထဲသို့ဝင်၊ တစ်ခါတစ်ခါ စာသင်တာ နားထောင်နှင့် နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ၁ နာရီမှ ထမင်းစား ခဏ ပြန်ရသည်။ နေ့ခင်း ၂ နာရီကျတော့ ဝါဒီထဲ တစ်ခေါက်လာ၍ စာသင်ရပြန်သည်။ ညနေ ၄ နာရီကျမှ အိမ်ပြန် ည ၈ နာရီ ဆေးရုံပြန်ဝင်၊ ထိုသံသရာသည် ညဂျူးတီတာဝန်ကျသည့်တစ်ပတ်လုံးလုံးဖြစ်၏။ ညတွေမှာ အသံအသန် လူနာတွေရှိလျှင် မနားရချေ။ ထို့ကြောင့်နိုက်ဂျူးတီပြန်ထွက်လျှင် သင်သင်ခိုင့် ဖျား ဖျားနေတတ်သည်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ သင်သင်ခိုင့်နေမကောင်းတာကို ဇော်ခင်က ရိပ်မိသွားဖူး၏။ သို့သော် ခွဲစိတ်ခုတင်အနီးမှာ ဘာမှမမေး၊ ဘာစကားမှ မပြော။ လက်ဆေးကန်ရှိရာသွားတော့မှ သင်သင်ခိုင့်နှင့်အတူ ခဏ လျှောက် လိုက်လာသည်။

“သင်သင်ခိုင့် နေမကောင်းဘူးလား” ဟု ခပ်တိုးတိုး ဣန္ဒြေရရမေး၏။

“အင်း”

“အခုနေ ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်သွားလိုက်၊ ပြန်ပြန် တော်ကြာ လဲနေဦး မယ်၊ ဆေးသောက်ပြီးပြီလား”

အခြားအချိန်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏အကြင်နာဆိုတာကို မလို အပ်ပါဘူးဟု ထင်မိခဲ့ပေမယ့် နေမကောင်းဖြစ်နေချိန်မှာတော့ ယောက်ျားတွေ ရဲ့ အကြင်နာဆိုတာကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ယုံကြည်ကိုးစားပစ်လိုက်ချင်မိ၏။ ဇော်ခင်ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်မိတော့ ဇော်ခင်က နှစ်သိမ့်သလို တစ်ချက် ပြုံး၍ ခေါင်းဆတ်ပြပြီးနောက် “လစ်တော့...နော်” ဟု တိုးတိုးကလေး ကပျာကယာပြောသည်။ ထို့နောက် ခွဲစိတ်ခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်သွားခဲ့လေသည်။ အဲသည်တုန်းက သင်သင်ခိုင့် မျက်ရည်ဝဲခနဲဖြစ်လာ တာဟာ ခေါင်းကိုက်လွန်းလို့ပါဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဇွတ်ညာခဲ့မိသေး၏။

ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ တာဝန်ယူမှု ပိုများလာရ၏။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်တွေရှိလာလို့ အနည်းငယ်သက်သာသလိုထင်ရသော်လည်း မွေးခန်း တာဝန်၊ လူနာဆောင်တာဝန်နှင့်ကျမ်းငယ်ပြုစုခြင်း (dissertation) တို့၏ တာဝန်ကြောင့် မလှုပ်သာမရှက်သာ။

Dissertation အတွက် ပထမတော့ infertility (မြဲခြင်း)ကို လုပ်ဖို့ စိတ်ကူး၏။ စိတ်ဝင်စားစရာဘာသာရပ်လည်းဖြစ်၍ ရင်ခွဲရုံတွေ ဘာတွေနှင့် လည်း ကင်းရှင်းသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် infertility လူနာဆိုတာက ကလေးမရခြင်းဆိုတော့ ကလေးမရသည့်ပြဿနာကို ပူပူပင်ပင် သောက ရောက်နေသည့် လူတန်းစားက ယေဘုယျအားဖြင့် တစ်မျိုးသပ်သပ်ဖြစ်နေ သည်။ သူတို့လို လူတန်းစားက ဆေးရုံသို့ရောက်လာတတ်သည်မဟုတ်။

အထူးကုဆေးခန်းများသို့ သွားရောက် ပြသတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ သည် တော့ လူနာစုဆောင်းရတာ အချက်အလက်စုဆောင်းရတာ ခက်သည်။ ဆရာကြီးများ၊ ဆရာမကြီးများကတော့ သူတို့လူနာများကို လွတ်ပေးမည်ဟု ပြောပါရဲ့။ သို့သော် Laparoscopy (ဝမ်းဗိုက်အတွင်းသို့ ကိရိယာဖြင့် ကြည့်ခြင်း) ပြုလုပ်ရန်လည်း အဆင်မပြေ။ လူနာတွေကို စနစ်ကျကျ စစ်ဆေး ဖို့ ဆိုတာလည်း မလွယ်ပြန်ပေ။

ထို့ကြောင့် Intra Uterine Foetal Death (မိခင် သားအိမ်ထဲတွင် ကလေးသေဆုံးခြင်း) ခေါင်းစဉ်ကိုသာ ရှေးချယ်လိုက်ရသည်။ ဖြစ်ပေါ်သော အကြောင်းရင်းများ ရှာဖွေရသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းစစ်ဆေးမှုများ အဖြေရှာရ သည်။ မွေးလာသည့်ကလေးအသေကလေးများကို ခွဲစိတ်၍ အကြောင်းရင်း ရှာရသည်။ biopsy (တစ်သျှူးစ) ကို ယူ၍ အကျကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့် စစ်ဆေးသည့်အဖြေကို စောင့်ရသည်။ သင်သင်ခိုင်၏ စုပါဗိုက်ဇာ ဆရာ ဦးစောလွင်က တိကျသူဟု နာမည်ကြီးပါသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းမှာ မကြာခဏ လျှပ်တစ်ပြက်ဆုံဆည်းခွင့်ရတတ်သော ဇော်ခင်၏ မျက်ဝန်းများသာ သင်၏ဘေးမှာမရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သင်၏ နေ့စဉ် ဘဝသည် အလွန် ခက်ခက်ခဲခဲပြတ်ကျော်ရမည့်ဘဝဖြစ်၏။

သင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခါစ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လိုပင် စိတ်တွေ နူးညံ့ချင် နူးညံ့နေတတ်ပြန်၏။ ဇော်ခင်သည် မိမိအပေါ်မှာ တပ်မက်ဆဲဟု ဇွတ်ယုံကြည်ပစ်ချင်လာပြန်၏။ မေ့ဆေးဝတ်နံ လက်ပြတ်အောက်မှာ ကျစ်လျစ်ညှိစင်နေသော ဇော်ခင်၏လက်မောင်း၊ လက်ဖျန်တို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးမောနေချင်ပြန်၏။ အဲဒီလက်တွေဟာ

အလွန်တိကျတဲ့လက်တွေ။ အလွန်စူးစိုက်ပြီး ချင့်ချိန်အားကောင်းသည့် လက်တွေ။ လက်အိတ်စွပ်လေ့ သိပ်မရှိသော ဇော်ခင်လက်ချောင်းတွေကို မြင်ရတာ့ ပါတ်တူးတုန်းက သင့်ကို ဖေးမထိန်းယူ၍ အိုတီအပြင် ခေါ်ထုတ် ခဲ့ဖူးတဲ့ လက်တွေပဲဟု တမ်းတမိသည်။

ဇော်ခင်က သင့်အား “လက်ထပ်ချင်တယ်” ဟု ဖွင့်ဟပြောချိန်သည် သင့်အတွက် လှပသောအိပ်မက်တစ်ခု လက်ဆောင်ရလိုက်ချိန်ဖြစ်သည်။ ဇော်ခင်ထံမှ ထိုစကားကို သင် နှစ်ပေါင်းများစွာစောင့်ခဲ့သည်။ တစ်နှစ်မှာ ထပ်၍ ဖွင့်ပြောလေမလား... နောက်တစ်နှစ်... နောက်တစ်နှစ်... အချိန်တွေ သာ ကြာလာခဲ့ပြီး ဇော်ခင်ထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလား။ သူ ရှက်နေတုန်းပဲ ထင်ပါရဲ့ ဟူသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုနှစ်သိမ့်မှုသည် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တဖြည်း ဖြည်း သိသာလာ၏။ သူ့မှာ အခြား တွယ်ငြိစရာ ရှိနေခဲ့ရောပေါ့လေ... အသက် ၃၆ နှစ်အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ အသက် ၃၆ နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်လိုတော့ နှလုံးသားတွေ သန့်စင်နေမယ်ထင်တော့ပါဘူး။

သူပြောတော့မှာမဟုတ်တော့ဘူးဟု စိတ်ချပစ်လိုက်ပြီးခါမှ မမျှော်လင့် သော အချိန်၊ မမျှော်လင့်သော နေရာမှာ သူ့စကားကို ကြားခွင့်ရခဲ့၏။ ဇော်ခင် နောက်တစ်ကြိမ်ဖွင့်ပြောရင် ငါ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ငြင်းပစ်လိုက်ဦးမယ် ဟု အားတင်းမျှော်လင့်ခဲ့သော သင်သည် ငြိမ်းခနဲ လက်ခံမိလိုက်ပြီဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကို သိလိုက်ချိန်၌ ထူးဆန်းစွာပင် ရှက်ရွံ့မသွားမိချေ။

ဇော်ခင်၏ နုနယ်သွားသော အပြုံးကို လှစ်ခနဲ ငေးမောရင်း ဟုတ်ပါရဲ့ ဖော်... အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကုန်လွန်ခဲ့ပြီလဲဟု တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေခဲ့၏။ တကယ်ဆို ၁၈ နှစ်ဆိုတာ နည်းမှ မနည်းပဲ။ ကျောင်းတုန်းကသာ ဇော်ခင်

ဒါထက်ပိုပြီး သတ္တိရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် သူနှင့်သင်၏ သားသည် မြရွက်ညှိ၏ သား ထက်ပင် ပို၍ကြီးမှာပဲ။ အခုလောက်ဆို ဆယ်နှစ်ကျော်ရောပေါ့။

ထို့နောက် သင်သည် ကိုယ့်အတွေး ကိုယ်ပြန်ရှုက်ကာ ပြီးရယ်မိတော့ သည်။

(၂၃)

အသက် ၅၆ နှစ်၊ ရောဂါ **Burst Appendix** ။

လူနာ၏ သွေးဖိအားမှာ သူမျှော်လင့်ထားသည်ထက် တော်တော်နည်း နေ၏။ ၉၀/၅၀ သာ ရှိသည်။ သူသည် လူနာမှတ်တမ်းစာရွက်ကို ကောက် ကိုင်ဖတ်လိုက်၏။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှာ ၁၂၀/၈၀၊ နေ့လယ် ၁ နာရီမှာ ၁၁၀/၈၀၊ အခု နေ့လယ် ၂ နာရီမှာ ဘာဖြစ်လို့ ၉၀/၅၀ ဖြစ်နေရသလဲ...။

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က လက်ဆေးနေပြီ။ လူနာမျက်နှာကို သူ တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။ လူနာ၏ မျက်နှာက ခပ်ညှိုးညှိုး၊ ဒါကတော့ **Burst Appendix** (အူအတက်ပေါက်ခြင်း) ဆိုတော့ သည်မျှတော့ ဝေဒနာအရိပ် ရှိမှာပဲ။ သို့သော် သွေးဖိအား အလွန်ကျဆင်းသွားတာကိုတော့ သူ သဘော မကျပါ။ သူ နားကြပ်ဖြင့် လူနာ၏နှလုံးကို ထောက်စမ်းလိုက်၏။ သူသည် **physician** (သမားတော်) တစ်ယောက်လောက်တော့ နှလုံးခုန်သံများကို

ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ခြင်း မရှိမှန်း ဝန်ခံပါသည်။ သို့သော် သူ့နားထဲမှာ သူ ပြောမပြုတတ်သော ပုံမှန်မဟုတ်မှု (အသေးစားကလေးဖြစ်စေ) ရှိနေပြီဟု ခံစားနေရ၏။

ဇော်ခင်သည် မိမိလက်များကို မိမိ ယုံကြည်သည်။ လက်၏အဆနှင့် ဆေးထိုးအပ်၏ လမ်းကြောင်းအပေါ်မှာ အာရုံသိစိတ် ပါးလျားသည်ဟု သူ ယုံသည်။ တစ်ခါတုန်းက ထုံဆေးပေးရန် နှစ်ဆယ်စီစီဆေးရည်ကို စုပုံယူ ပြီး လူနာ၏ ကျောရိုးထဲကို ဖောက်သွင်းလိုက်သည့်အခါ အပ်၏သွားရာ လမ်းကြောင်းတွင် ခုခံမှုအနေအထား မဆိုစလောက်ကလေး ပြောင်းလဲသွား သည်ကို လက်ဖြင့် သိလိုက်၏။ မိမိ၏လက်ကို မိမိ ယုံကြည်အားကိုးသော ကြောင့် ထိုတစ်ကြိမ်က လူနာ၏အသက်ကို ထိခိုက်စေမည့်အန္တရာယ်မှ ချက်ချင်း ရှောင်ဖယ်နိုင်ခဲ့၏။

ယခုလည်း မိမိနားကို မိမိ သိပါသည်။

“ဆရာ...ပေးရှင့်က ပရက်ရှာတအားကျနေတယ်”

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန်က အနည်းငယ်သာ မျက်မှောင်ကြုတ်၏။ ဘာမှ မပြော။

“ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ခဏစောင့်ကြည့်ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာ”

“ဆရာ...ဒါက burst appendix နော်...ဓားမတင်ဘဲ မရဘူး”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့ Hypo- tension (သွေးဖိအားကျခြင်း) ထက် ပိုဆိုးနေတယ်။ သူ့မှာ heart problem (နှလုံးနှင့်ဆိုင်သောပြဿနာ) တစ်ခုခု ရှိပုံရတယ်”

ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် အနည်းငယ် အာရုံစိုက်လာ၏။

“ဘီပီ ဘယ်လောက်လဲဗျ”

“နိုင်းတိ ဖစ်ဖ်တိ၊ သမားတော်ပြုကြည့်ရင်ကောင်းမယ် ဆရာ၊ ဆရာ နားထောင်ကြည့်”

ဇော်ခင်သည် နားကြပ်ကို ဆရာဝန်၏ နားမှာ တပ်ပေးလိုက်ပြီး နား ထောင်ခွက်ကို လူနာ၏ နှလုံးပေါ်မှာ ထောက်ထားပေးလိုက်သည်။ ခွဲစိတ် ကု ဆရာဝန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။ လက်အိတ်စွပ်ထားပြီးသား သူ လက်များကို ခဏမြှောက်ကြည့်ပြီးမှ “ဆိုကေ”ဟု ပြောသည်။

“Burst Appendix case...postponed...(အူအတက်ပေါက်တဲ့ လူနာကို ခွဲစိတ်ဖို့ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တယ်)”

သူတို့အားလုံး ဇော်ခင်ကို စူးစမ်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကြသည် ကို သတိထားမိ၏။ မတတ်နိုင်ပါ။ အန္တရာယ်ရှိသော အလုပ်တစ်ခုကို အန္တရာယ်မှန်းသိသိနှင့် မလုပ်နိုင်ပါ။ ရွံ့သွားသည့်အခါ ဆုံးရွံ့ရမှာက ငွေကြေးမဟုတ်။ လူအသက်...။

ခွဲစိတ်ခုတင်ပေါ်မှ လူနာတစ်ယောက် ဆင်းသွားသည့်အခါ နောက် တစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ နောက်လူနာတစ်ယောက်၏ စာရွက် ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ညနေလေးနာရီတွင် ခွဲခန်း၌ လူနာခဏပြတ်သွား၏။ သူသည် ခွဲခန်း ဝတ်စုံကို မိမိဝတ်စုံနှင့် လဲလှယ် ဝတ်လိုက်သည်။ သူဆေးခန်းသွားရမည်။ ညနေ ၅ နာရီနှင့် ည ၉ နာရီ ဂျီပီချိန်များသည် သင်သင်ခိုင်ကြောင့် ပို၍ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာသလို ထင်ရသည်။ အခုချိန်ဆို သင်သင်ခိုင် အဆောင်ပြန်ပြီ လား။ သူ သင်သင်ခိုင်နှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ၃-၄ ရက်ရှိနေပြီ။ သင်သင်ခိုင်

က ဇော်ခင် ခွဲခန်းထဲမှာ သူမကို စကားပြောဖို့ကြိုးစားလျှင် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာထားဖြင့် တားမြစ်တတ်၏။

“ကိုယ် ညနေ အပြန် ဝါဒီထဲ ခဏဝင်ခဲ့ရမလားဟင်”

သင်သင်ခိုင်အားလပ်သော နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှ ၂ နာရီအချိန်သည် သူ ခွဲခန်းမှာ လူနာတွေကို လက်စသတ်ဖို့ တော်တော်လိုသေးသည့်အချိန် ဖြစ်သည်။ ညနေ ၄ နာရီ ၄ နာရီခွဲမှာ အကယ်၍သာ ဇော်ခင်၏ ဂျူတီချိန် မဟုတ်လျှင် သင်သင်ခိုင်ထံ ခဏလာတွေ့ချင်သည်။ သို့သော်...

“အို မလာနဲ့လေ၊ ဝါဒီထဲမှာ ဒီလောက် လူတွေများတာ”

“ဒါဖြင့် အဆောင်ကိုလာရင်ကော”

“အဲဒါက ပိုဆိုးသေးတယ်... အဆောင်ထဲက အပြင်လူ ဝင်လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ့ကို နင် စောင့်နေတာ လူတွေအားလုံးမြင်ကုန်မှာပေါ့၊ ကလေး တွေကြားထဲမှာ ဒီလို ပေါ်တင်စောင့်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ နောက်ပြီး အဆောင် က ပျံတ်ဝမ်းတွေ၊ ပျံတ်တူးတွေက နင့်ကို သိနေကြမှာ”

သင်သင်ခိုင်က အရာရာကို စိုးရိမ်ပူပန်တတ်၏။

“သိ... ဘာဖြစ်လဲ”

“အို... ငါနဲ့ နင်နဲ့ကို သံသယအတွေးတွေနဲ့ ကြည့်ကြတော့မှာပေါ့ ဇော်ခင်ရဲ့”

သင်သင်ခိုင်ကို သူ နားမလည်နိုင်ပါ။

“သင်... အခုဟာက ကိုယ် သင့်ကိုလက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုချက်ရပြီးနေတာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်” သင်သင်ခိုင်က စိတ်မရှည်သလို ညည်း၏။

သူ ခပ်ငေးငေးကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်းမိ၏။ အိုတီထဲမှာ ပုံမှန် နှုတ် ဆက်မှုက လွဲလို့ စကားကြာကြာမပြောရ၊ သင်သင်ခိုင် လက်ထောက်လုပ် သော ကျော်မှာ မိမိက မေ့ဆေးပေးပြီး စောင့်ကြည့်ရသည်ဖြစ်လျှင်လည်း သင်သင်ခိုင်မျက်နှာကို လူ ရိပ်မိအောင် ကြာကြာစိုက်မကြည့်ရ။ အားလပ် သည့် အချိန် ဝါဒီထဲ တက်လာပြီး စကားမပြောရ။ ညနေ အဆောင်မှာလည်း လာမတွေ့ရ။ ဒါဖြင့် သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

“ဒါဖြင့် ကိုယ်က ဘာလုပ်နေရမှာလဲ”

သင်သင်ခိုင်က သဘောမတွေ့ချင်သလို မျက်မှောင်ချို၍ ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်၏။

“အရင်က ဇော်ခင် ဘယ်လိုနေခဲ့လဲ... အဲဒီလိုပဲ ပြန်နေပေါ့”

သူ အောင့်သက်သက်ဖြစ်သွားသည်။

“အရင်က... အရင်က ကိုယ် ဘယ်လိုနေခဲ့ပါလိမ့်။ အွန်ဂျူတီမရှိတဲ့ ညနေတွေဆို ဆေးခန်းမထိုင်ခင် အချိန်အား ရရင် ကျုံးတစ်ပတ် ဆိုက် ကယ်လ် စီးတယ်၊ မိန်းကလေးချောချောမှန်သမျှ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာ ကြုံရသမျှ စိတ်နဲ့ အကုန်ပြစ်မှားတယ်၊ တစ်လမှာတစ်ခါလောက် အရက် အမူးသောက်တယ်၊ နှစ်လမှာတစ်ခါလောက် တစ်ညလုံးထိုင်ပြီး ဂစ်တာတီး တယ်၊ သုံးလမှာတစ်ခါ ဖဲရိုက်တယ်၊ လေးလမှာတစ်ခါလောက် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ အိပ်တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါတွေပဲ ပြန်လုပ်နေ”

စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ဟန်မပြဘဲ ခပ်ဖြိုးဖြိုးလိုက်လျောတော့ သူ ပင့် သက် တစ်ချက်ရှိက်မိ၏။

“သင်... သင်နဲ့ တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ကိုယ် ဘယ်တော့မှ စကားပြောခွင့်ရမှာလဲဟင်”

“လက်ထပ်ပြီးရင်ပေါ့” သင်က မဆိုင်းမတွ ဖြေ၏။

“ဒါဖြင့် မနက်ဖြန် လက်ထပ်ကြရအောင်”

သည်တစ်ခါတော့ မိန်းမဆန်သော သင့် မျက်စောင်းလှလှလေးတစ်ခု သူ ရလိုက်လေသည်။

“ဆရာဇော်ခင်... တယ်လီဖုန်း”

သူ ခွဲစိတ်ခန်းဖိနပ်ကိုပြန်လဲရန် အခန်းသေးသေးကလေးထဲအဝင် အိုတီစတပ်ဖိတစ်ယောက်က လှမ်းအော်တော့ သူ ပြီးလက်စနုတ်ခမ်း တန့်သွားသည်။ အရေးပေါ်ဆိုရင်တော့ သွားပါပြီ။ သူ ကပ္ပာကယာ ပြေးလာခဲ့၏။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ... ဇော်ခင်ပါ”

“ဇော်ခင်... ငါအခုပဲ တင်မင်းသော်ရဲ့စာကို ဖတ်ပြီးတယ်”

သင်... ။ သူ လွှတ်ခနဲဝမ်းသာသွား၏။ သင်သင်ခိုင်သည် မိမိထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် အလွန်ခဲယဉ်းလေသည်။

“သင်... သင်အားနေပြီလား”

“ဇော်ခင် နင် ဘာတွေလျှောက်ပြောထားတာလဲဟင်... တင်မင်းက ငါ့ကို”

သူသည် သူလုပ်ခဲ့ထားပြီးသောအပြစ်ကို ချက်ချင်းသတိရသွား၏။ သူ သင်သင်ခိုင်စိတ်ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ရတော့မည်။ သူ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ကွယ်၍ တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်သည်။

“သင်ရယ်... ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ကိုယ့်တာဝန်ထူးခြားမှုကို တစ်ယောက်ယောက်ကို ဝမ်းသာအားရပြောချင်တာပေါ့။ ကိုယ့်မှာ ခင်မင်တဲ့ အပေါင်းအသင်းဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ သင့်လို သူငယ်ချင်းတွေ များများမှ မရှိတာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့သင်ရယ်”

“အိုး... ငါဖြင့် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှတောင်မပြောဘူး”

သူ အံ့ဩသွား၏။ ခင်မိတို့ မမတို့နှင့် သင် တစ်ပတ်မှာ တစ်ခါ နှစ်ခါ တွေ့နေတာ။

“ဘာဖြစ်လို့...”

“ဟင်... ဒီကိစ္စက ရှက်စရာကြီး”

“ဘုရားရေ”

သူ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

“မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စ မြန်မြန်ပြီးမှ အေးမှာပါ”

သင်သင်ခိုင်စကားကြောင့် သူ လန့်ဖျပ်သွား၏။

“ဘာ ဘာလုပ်မလို့လဲသင်၊ ကိုယ့်ကို... သင်ရယ် နောက်မပြောတော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ်ကတိပေးတယ်”

“အို... စကားသံကျယ်ကျယ် မပြောပါနဲ့၊ အနားမှာ စတပ်ဖိတွေ ရှိတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

သင်က ဟိုဘက်ကနေ လှမ်းပြီးစိုးရိမ်နေပြန်သည်။ ပေါင်းတင်သည် အခန်းမှ ထွက်လာသော စတပ်ဖိတစ်ယောက်ကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

“မရှိဘူးကွာ... တစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဘယ်ရောက်ကုန်လို့လဲ”

“သေကုန်ပြီ”

တစ်ဖက်မှ သင်သင်ခိုင့်က တယ်လီဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ဆောင့်ချပစ်လိုက်
၏။ ဇော်ခင်သည် မျက်နှာကို လက်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သပ်ပစ်လိုက်
သည်။ သည်မိန်းမ သည်လောက်ထိန်းချုပ်တတ်နေတာကို သူသည်းမခံနိုင်
တော့ပါ။ မနက်ဖြန် ခွဲခန်းက ထွက်လျှင် သင်သင်ခိုင့် လူနာဆောင်သို့
တက်သွားမည်။ ဆရာတွေရှေ့၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်တွေရှေ့ဖြစ်ဖြစ် ဘာ
ဖြစ်ဖြစ်...၊ ပြီးလျှင် တရားရုံးသို့သွားမည်။ လက်ထပ်မည်။ ဒါမှပဲ ချစ်သူ
နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး စကားပြောခွင့်ကို ရတော့မည်။ ကောင်း
တယ်... ဒီ အစီအစဉ်အတိုင်း ကောင်းတယ်။ သူ စိတ်တက်ကြွစွာ ဖြန်းခနဲ
ထ ရပ်လိုက်၏။

ဟင်... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ မနက်ဖြန် စနေနေ့ပဲ။
စနေနေ့မှာ တရားရုံးတွေဖွင့်ကြလို့လား၊ သူ မသိပါ။
“ဒေါ်မြမြဝင်းရေ... စနေနေ့မှာ တရားရုံးတွေဖွင့်လားဗျ”
လွတ်ခနဲ မေးမိသွား၏။ ဆရာမက သူ့ကို ဇေဇေဝါကြည့်၏။
“မသိဘူးဆရာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ဆရာအမှုဖြစ်လို့လား”
“အေးဗျာ”
“ဘာမူလဲ”
“အဲ...”
သူ မဖြေ၍မဖြစ်ပါ။
“စိုးမှုပါဗျာ... ကျွန်တော့်အိမ် သူ့ခိုးတက်တုန်းက...”
“ဟင်... ကျွန်မတို့လဲမသိပါလား၊ ဘာတွေပါသွားလဲ”
“အများကြီးပဲ”
သူ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ည အရေးပေါ်ချိန်ကျလျှင်တော့ ဤသတင်း

ခွဲခန်းတစ်ခုလုံး ပြန်တော့မည်။ သူ စကြိုဘက် အထွက်တွင် တယ်လီဖုန်း
မြည်လာပြန်၏။ သူ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ သင်သင်ခိုင့်များ ပြန်ဆက်
သလား၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ ဖုန်းသံကို မကြားချင်ဟန်ဆောင်၍ ဆက်
လျှောက်လာသည်။ တစ်ယောက်ယောက် ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဆရာဇော်ခင်... ဆရာအတွက်”
သူ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်လာလိုက်သည်။
“ဟယ်လို... ကျွန်တော် ဇော်ခင်ပါ”
“ကိုဇော်ခင်ရေ နေ့လယ်က ကျော်က ခင်ဗျားထင်တာမှန်တယ်ဗျ”
အက်စ်ယူ-ဝမ်းမှ ခွဲစိတ်အိမ်အက်စ်စီ၏ အသံ၊ သူ နည်းနည်း စိတ်ညစ်
သွား၏။

“ဪ...”
“အစ်စ်မီးမစ်ဟာ့(တ်) (Ischaemic heart) ကြီး ဗျ၊ သမားတော်နဲ့
ပြပြီး အိမ်ကိုဆွဲကြည့်တယ်”
“တော်သေးတာပေါ့”
“မတော်ဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ညမှာ အဲဒီကျော်က တင်မယ်၊ မခွဲလို့
မဖြစ်ဘူးလေ”
“ည...”
“ဟုတ်ကဲ့... အခုလောလောဆယ်တော့ သူ့ကို သမားတော်ညွှန်ကြား
ချက်အတိုင်း ထားတယ်”
“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”
သူ့ကို ဖုန်းဆက် သတိပေးထား၍ ကျေးဇူးတင်မိတာလား။ ညကျမှ
အရေးပေါ်ခေါ်မှာမို့ ကျေးဇူးတင်မိတာလား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်မသိပေ။

တစ်ပတ်ကျော်လောက် ဇော်ခင်ကိုစိတ်ဆိုးပြီးသောအခါ သင်သင်ခိုင် စိတ်ပြေသွား၏။ သူ့ခမျာ ငါနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချိန် ဘယ်မှာ ရှိလို့လဲ။ တင်မင်းဆီ စာရေးပြီး ငါနဲ့သူ့ရဲ့အကြောင်း ရင်ဖွင့်တာဟာ ငါ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောတဲ့ ကြည်နူးမှုမျိုးနဲ့ အတူတူပဲဖြစ်မှာပေါ့နော်။

သင့်ဘက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောမိသေးပါ။ မနက်ဖြန်ကျ လျှင် ဇင်မီကိုပြောလိုက်မယ်ဟု အားတင်းပြီး ဇင်မီရှေ့ရောက်တော့ ပြော မထွက်ပြန်။ သူတို့ အံ့ဩသွားကြလေမလား။ ငါ ထင်သားပဲ။ နင် ဇော်ခင် ကို သဘောကျနေတာ ငါသိပါတယ်လို့များ ပြောလိုက်လေမလား။ သင် ဦးနှောက်ခြောက်နေ၏။

အရေးထဲမှာ dissertation ကလည်း မကြာခဏ ဆရာအပြင်ခိုင်း၍ ပြန်နေပြန်သေးသည်။ ဆရာအားသည်အချိန်ကို ချောင်းရသည်ကလည်း တော်တော်ခက်ခဲသည်။

“ဆရာ...” ဟု စာရွက်တစ်ထပ်နှင့် မျက်နှာခဏပြလိုက်လျှင် ဆရာက လှမ်းကြည့်ပြီး နှစ်သိမ့်သလို ပြုံး၏။

“အေး သင်သင်ခိုင်...ငါ ဒီနေ့ ပျံတ်တူးလက်ချာရှိတယ်ကွာ၊ နောက် နေ့မှ”

တကယ် ဆရာအားလပ်၍ ပြရပြီဆိုတော့ ဆရာက ဟိုဟာမကြိုက်ဘူး၊ သည်ဟာ မကြိုက်ဘူး။

“ဒီဆွေးနွေးချက်ကြီး ငါမကြိုက်ဘူး၊ အသစ်ပြန်ရေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ” သုံးလေးကြိမ် ပြန်ရေးပြီးတော့ သင်သင်ခိုင် ပင်ပန်း သွားသည်။

သင်သင်ခိုင်သည် အဆောင်မှာ ရည်ညွှန်းချက်စာအုပ်များ အပုံလိုက်

ချကာ အလုပ်ရှုပ်ချင် ရှုပ်နေပြန်သည်။ ရည်ညွှန်းချက်များကို နာမည် အကွရာအစဉ်အလိုက် အော်စီအစဉ်အတိုင်းရေးသွားတော့ ဆရာက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“အဲလိုမျိုး မစီနဲ့ကွာ၊ ပထမဆုံး ရီဖာလုပ်တဲ့နာမည်ကို နံပါတ် ၁ စီ အဲဒီနာမည်က ဒဗလျူနဲ့ပဲ စစ၊ ဝိုင်နဲ့ပဲ စစ”

သင်သင်ခိုင် နည်းနည်းတွန့်ဆုတ်သွားခဲ့သည်က အမှန်ဟု ဝန်ခံရပါ မည်။ မမ မေရီကြီးကြပ်သူအဖြစ်တာဝန်ယူသော သင့်သူငယ်ချင်းများ၏ dissertation မှာတော့ ရည်ညွှန်းချက်ကို အော်စီအတိုင်း စီရသည်။ သင်တို့သည် ဤစာတမ်းကို ဆရာတို့အားပြပြီးလျှင် ရန်ကုန် ဘုတ်အဖွဲ့သို့ တင်ရဦးမည်။ ရန်ကုန်က အကွရာ အစဉ်အလိုက်စီတာကို ကြိုက်လျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်ရမလဲ။ သင်သင်ခိုင် အသစ်ပြန်စီပေးရဦးမှာပေါ့။

ဆရာကိုပြောတော့ “ငါပြောတဲ့အတိုင်းစီ၊ ဟိုနည်းက ဒီတံအောက်နေ ပြီ၊ အခု ဒီလိုပဲ စီစဉ်နေကြတာကို” ဟု ပြော၏။

“သူတို့ မကြိုက်ဘူးဆိုရင်ကော ဆရာ”

“သေလိုက်ပါလား မကြိုက်ရင်”

ဪ... သူတို့သေမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ကျွန်မသေမှာ။

“နေဦး သင်သင်ခိုင် destructive operation (ကလေးအသေကို သားအိမ်ထဲမှာခွဲစိတ်ဖျက်ဆီးပြီး မွေးလမ်းကြောင်းမှ ရအောင်မွေးခြင်း) ကို ဘယ်သူလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ အဲဒီမှတ်တမ်းတွေ ငါ ကြည့်ချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သင်သင်ခိုင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ ဆေးရုံနှင့်အဆောင်ကို မကြာခဏ ကူးရသန်းရ၏။

ဇင်မီတို့များ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ dissertation ကို စနစ်တကျပြင်ဆင် ပေးမယ့်လူက အဆင်သင့်။ သင်သည် ဝေဘုန်းကို ဂရပ်ဖိတွေ ဆွဲခိုင်းလျှင် ရသားပဲ ဟု စိတ်ကူးလိုက်၏။ ဝေဘုန်းရှိရာ ပီအက်စ်အမ်သို့ သွားရင်း စာကြည့်တိုက် ခဏ ဝင်ရမည်။ အခုတော့ ၁၁ နာရီလက်ချာကို ခဏ သွားမော့လိုက်ဦးမည်။

“ဒေါ်သင်သင်ခိုင်... အိုတီက ခေါ်နေတယ်”

သင်သင်ခိုင် ရုတ်တရက်လန့်သွား၏။ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) ကျောင်းသားများကို စာသင်မည်ဆို၍ အဆင်သင့်ကလေး နားထောင် မှတ်သားရမလားဟု အောက်မေ့ခဲ့မိသည်။ အခုတော့ သင်နှင့် လက်ချာနှင့် ဆေးပြန်ပြီပေါ့။

“လာပြီ”

သင်သင်ခိုင်သည် အိုတီသို့ ကပျာကယာပြေးလာခဲ့၏။ ဘာကေ့စ်လဲ မသိဘူး။ ကူမယ့်လူတွေ တစ်ယောက်မှမရှိဘူးနဲ့ တူပါရဲ့။ ဆရာစာသင်တာကို နားမထောင်ရတာကို စိတ် နည်းနည်းတိုမိတာကိုတော့ ဝန်ခံပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အမ်အက်စ်စီပထမနှစ်တွေရှိသားပဲ။ သူတို့ကျတော့ ဟု တွက်ကပ်ချင်သေး၏။ အို... ကျွမ်းကျင်တဲ့ Assistant လိုချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့လေ။

ခွဲစိတ်ခန်းနှင့် အက်စ်ယူ-၂ ကူးသောစင်္ကြံမှာ လျှောက်သွားသည့် ဈေးသည်တစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ဘယ်ကိုဦးတည်ရမှန်းမသိသော သင့်ဒေါသတွေ ထွက်ပေါက်ရသွား၏။ ကြည့်စမ်း ခွဲစိတ်ခန်းမှာ မကြာခဏ ပိုးဝင်တာလည်း မပြောနဲ့။ ခွဲစိတ်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်ဟာ လုံလောက်တဲ့သန့်စင်မှုမှ မရှိဘဲ။ ဒီ စင်္ကြံမှာ ဖိနပ်ပေါင်းစုံနဲ့ လာ၊ ဖြတ်၊ ဖြတ်သန်းသွားတဲ့လူကို

လည်း မကန့်သတ်၊ မစစ်ဆေး။ ဒီလမ်းဟာ ဖြတ်လမ်းတစ်ခုဖြစ်နေတာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။

ခွဲစိတ်ခန်း ဖိနပ်ကို လဲလိုက်ချိန်တွင် အတွင်းစင်္ကြံမှ အလုပ်သမား တစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် ဖြတ်လျှောက်ရင်း အော်နေသံကြားရသည်။

“ဒေါ်ကြင်ကြင်အတွက် သွေးတဲ့၊ သွေးရပြီလား... သွေး”

သင် အထဲဝင်တော့ မမ အိုဂျီက လှမ်းကြည့်၏။

“လာ လာ... ရှင်တို့ တစ်ယောက်မှမတွေ့လို့ ရှိမှရှိသေးရဲ့လားလို့

A.P.H (သွေးလွန်ခြင်း) ဝင်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သင် ဝတ်စုံ ကပျာကယာလဲလိုက်သည်။ မျက်စိက ဟိုသည် ဝေ့ဝဲပြီး ဇော်ခင်ကို ရှာကြည့်မိသေး၏။ အခန်းတစ်ခုခုထဲမှာ ရောက်နေရာပေါ့။ အိုဂျီခန်းထဲမှာလားမသိ။ သင် လှုပ်ခနဲ ရင်ခန့်သွားသည်။

သူမ လက်ဆေးပြီး လက်အိတ်စွပ်လိုက်သည်။ အိုဂျီခန်းမဘက်မဝင်မီ ခွဲစိတ်ခန်းတံခါး၏ လေးထောင့် မှန်နေရာကလေးမှ ခြေဖျားထောက်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မြင့်မိုရ် ခွဲစိတ်ခုံပေါ်မှာ အလုပ်စွပ်နေတာကို မြင်ရသည်။ AIDS ကူးစက်မှုကို တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်လိုပြီး ရေမစုတ်သည့် ဝတ်ရုံ (Non-absorbent gown) ကိုလည်း မဝတ်ဆင်နိုင်သောအခါ မြင့်မိုရ်သည် လက်အိတ်ကို နှစ်ထပ် စွပ်လေ့ရှိပြီး မိမိမျက်လုံးအား သွေးမစဉ်နိုင်စေရန် အကာအကွယ် မျက်မှန်ကို တပ်လေ့ရှိသည်။ သွေးမစဉ်နိုင်အောင် (ပေါင်းတင် ပိုးသတ်ထားပြီးသည့်) သားရေဖိနပ်ရှည်ကို ခွဲခန်းမှာ စီးလိုသော မြင့်မိုရ်ကို ကြီးကျယ်လိုက်တာဟု ရယ်မောလှောင်ပြောင်လိုပါ

လျက် သင် မရယ်မောနိုင်ခဲ့ပေ။ သင်တို့အားလုံးသည် အိတ်ဒ်ရီရောဂါကို သွေးရူးသွေးတမ်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြရလေသည်။

အို ဒါဖြင့် မြင့်မိုရ် ပြန်ရောက်ပြီပေါ့၊ မမလည်း ပြန်ပါလာမှာပေါ့။ သားကလေးရော နေကောင်းရဲ့လား။ အင်းလေ မြင့်မိုရ် အိုတီဝင်နိုင်တယ် ဆိုတော့ သား နေကောင်းလို့ဖြစ်မှာပါ။

သင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်လျက် ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကို တံ ထောင်ဆစ်ဖြင့် တွန်း၍ ကိုယ်တစောင်းတိုက်ကာ ဝင်လိုက်သည်။

“ဒေါ်သင်ရေ... လာ လာ၊ စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်”

ဒေါ်အုန်းအုန်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး၏ ခုတင်မှ လှမ်း အသံ ပြုသည်။ လက်အိတ်နှစ်ဖက်လုံးစွပ်ထားပြီး ဆေးထိုးပိုက်ကိုမြှောက်လျက် ကိုင်ထားသောစော်ခင်က တံခါးဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်၏။ သင်သင်ခိုင် သည် စော်ခင်ကို ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်လိုက်သည်။ နှာခေါင်းစည်းအထက်မှ မျက်လုံး၏ အပြုံးကို သူသိကောင်းပါရဲ့နော်။

(၂၄)

ဟိုစဉ်တုန်းကတော့ မိမိကိုယ်တိုင် မိမိဘဝအတွက် ရုန်းကန်ကြိုးစား ပြီး မတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်သည့်ဘဝကို ကျေနပ်ခဲ့၏။ လောက၏ အလှည့် အပြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ထုနှက်မှုဒဏ်တို့ကို အားတင်း၍ ခံစား တော်လှန် ခဲ့ရသည်ကို ဂုဏ်ယူမိ၏။ သို့သော် ကာလအတော်ကြာသည်အခါ တင်မင်း သော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လာခဲ့သည်။

အဖေအမေအတွက်၊ ညီညီမလေးများအတွက်... အတွက်။

မပြီးဆုံးနိုင်သော တာဝန်များသည် သူပုခုံးပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်း လေးလံပိကျလာသည့်အခါ သူသည် ဘယ်တုန်းကမှ သူ မဖြစ်ချင်ခဲ့သော လူဘော်ကြော့တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လာမိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဒီကောင် သုံး ဖြစ်မယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ လူဘော်ကြော့ပါ။ မိဘအားကိုးနဲ့ သုံးပြုနဲ့နေ

တာပါ ဆိုသည့် ထင်မြင်ချက် ဝေဖန်ချက်များကို ခံယူရသည့် ဘဝကမှ တော်သေးသည်ဟု ထင်လာ၏။

လူ့ဘောင်ကြော့အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရသည့်ဘဝ၏ အရသာကို သူမြည်း စမ်းကြည့်ချင်သည်။ ဘယ်လောက် ချိုမြလှိုက်မလဲနော်။ အခုတော့ သူ ဘဝ အရသာက ခါးသီးလှပါသည်။

သူသည် ဆရာဝန်ဖြစ်လာကတည်းက မိမိ ဘာအတွက် အသက်ရှင် ရပ်တည်နေတာပါလိမ့်ဟု မတွေးတတ်နိုင်အောင် ရှိသည်။ ရွာကောက်ရပ် မှာ ဖွင့်ထားသော သူ့ဆေးခန်းကလေး တော်တော် အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ညနေခင်းဆို ဆေးခန်းရှေ့မှာ လူနာတွေ တန်းစီ၍စောင့်နေကြသည်။ စက် ဘီးကလေး ဒေါက်ထောက် ရပ်လိုက်သည်နှင့် လူနာများ၏ အားကိုးသော အကြည့်ကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ သူ အရင်ရောက်တာ ငါ အရင်ရောက် တာဟု နေရာလှူကြသူများ ရှိလာသောအခါ သူသည် မလုပ်ချင်ဘဲ တိုက်ခံ စနစ်ကို လုပ်လိုက်ရသည်။ သူတိုက်ခံသည် တစ်နေ့တွင် ၂၀ နှင့် ၄၀ အကြား မှာ ရှိနေသည်။

ပထမတော့ စည်းမျဉ်းတွေ၊ ကန့်သတ်မှုတွေ၊ တောင်းဆိုမှုတွေကို ရင်မဆိုင်ချင်သောကြောင့် ဆေးရုံအလုပ်ကို မလုပ်တော့ပါဘူးဟု သူ ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ ငွေရှာရမည်၊ ငွေရှာကောင်းမှ ဖြစ်မည်။ သူဘဝ သည် သူများတွေလို သူညီနှင့်စခံရသည်မဟုတ်။ အနုတ်လက္ခဏာနှင့် စခံရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်အခါ အဖေမှာ အကြွေးသုံးသိန်းလောက် တင်နေ ပြီ။

ထိုသတင်းကိုကြားရတုန်းက သူ တော်တော်တုန်လှုပ်သွား၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ခုနစ်နှစ်စာ ပညာသင်စရိတ်ဟာ သုံးသိန်းကုန်သတဲ့ လား” သူ မမေးရက်ခဲ့ပါ။

သူသည် မိဘများနှမ်းပါးမှုကြောင့် ကျောင်းမှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ချွေ တာ သုံးစွဲခဲ့ရသည်။ တစ်လမှာ ဝေဘုန်း၏ အိမ်က ခုနစ်ရာရှစ်ရာ ပို့နေခဲ့ သည့် အချိန် သူထံသို့ အဖေက နှစ်ရာလောက်သာပို့နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုနှစ်ရာကိုပင် သူ လစဉ် မှန်မှန်မရခဲ့။ သူ၏ ပညာသင်ထောက်ပံ့ကြေး ၇၅ ကျပ်နှင့် သူ ဖြစ်အောင်သုံးစွဲရသည့်လများ ရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တိုင်း မြင့်မိုရ်နှင့်ဝေဘုန်းကချည်း ပိုက်ဆံ ရှင်းရှင်းသွားခဲ့သည်။

“ငါတို့က မိဘပိုက်ဆံသုံးတာကွ၊ မင်းလို ဆေးကျောင်းလာခါနီး သစ်စက်မှာအလုပ်လုပ်ပြီး ရှာခဲ့ရတဲ့ပိုက်ဆံတွေမဟုတ်ဘူး၊ မင်း အားနာ မနေနဲ့။”

မြင့်မိုရ်က အားပေးခဲ့သည်။

“အေးကွ ငါတို့ သုံးမပေးရင် အိမ်မှာ ပိုက်ဆံတွေသုံးမယ့်လူမရှိတော့ ဘူး”

ဝေဘုန်းက ထောက်ခံသည်။

တင်မင်းသည် သူငယ်ချင်းများ၏ နားလည်စာနာမှုကို အမြဲကျေးဇူး ထင်ခဲ့ရ၏။ သူတို့အားလုံး ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေ၊ ရည်ညွှန်းစာအုပ်တွေ ဝယ် ဖတ်နေနိုင်သည့်အချိန်တွင် တင်မင်းသော်သည် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရာနှင့် ချီ၍ ငွေကုန်ခံမိစဉ်းစားစဉ်းပေ။ ဘဝတွင် မရှိလျှင်မဖြစ်သော Davidson's Medicine တစ်အုပ်နှင့် Robin's pathology တစ်အုပ်၊ စုစုပေါင်း သူ ဘဝမှာ စာအုပ် နှစ်အုပ်ကိုသာ ဝယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယနှစ်မှာဖတ်ရသည့်

သားလောင်းပေဒ (Embryology) နှင့် Grant's anatomy စာအုပ်ကို ပထမနှစ်တုန်းက သူ့ဆရာဖြစ်ခဲ့သော ဦးခင်မောင်ဦးက ငှား၍ ဖတ်စေခဲ့သည်။ သူသည် ဒုတိယ အမ်ဘီတစ်လျှောက်လုံး ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်သာ ရှိ၏။ သူ့များတွေ ဂရေ (Gray's anatomy) စာအုပ်ထုကြီးကို ဝယ်သည့် အချိန်မှာ သူ မဝယ်နိုင်။ မြင့်မိုရ်နှင့် ဆာဘန်းဆီမှ သူတို့မဖတ်သည့်အချိန် ယူကြည့်ရ၏။ ဇီဝကမ္မဗေဒစာအုပ်များဆို သူ လုံးဝမဝယ်နိုင်။

ဆရာတစ်ယောက်က သူ့ကို အကြံပေးခဲ့၏။

“စာကြည့်တိုက်မှာ ဘာစာအုပ်ဖြစ်ဖြစ် ငှားဖတ်... တစ်နှစ်လုံး ပြန်မပေးဘဲ ယူထားလိုက်... စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ပြန်ပေး။ သူတို့ကို နားလည်အောင် ပြော”

ဆေးကျောင်းသားဘဝတစ်လျှောက်လုံး စာကြည့်တိုက်မှစာအုပ်များ နှင့် သူ အသက်ဆက်ခဲ့ရပါသည်။ K.Das, Macloud, Pharmacology, Forensic Medicine အစရှိသည်အားလုံး စာကြည့်တိုက်မှ ငှားခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ စာမေးပွဲနီး၍ စာမေးပွဲကြေး အဆောင်ကြေး မသွင်းနိုင်လျှင် မြင့်မိုရ်က စိုက်၍သွင်းပေးထားရသည်။ အဆောင်ကြေးမကြေလျှင် စာမေးပွဲဖြေခွင့်မပေးပါ။ စာကြည့်တိုက်မှာ ငှားထားသောစာအုပ် နှစ်စေ့၍ ပြန်မအပ်လျှင် ထိုကျောင်းသားကို အောင်စာရင်းထုတ်ပြန်မပေးပါ။

သူ့ဆရာဝန်ဖြစ်သည်အထိ နားကြပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ကိုင်ခဲ့ရသည်။ တတိယအမ်ဘီစတက်ခါစက ဆေးကျောင်းသားကျောင်းသူများအား ထုတ်ဈေးဖြင့် ရောင်းချပေးသော ရိုက်စံတာနားကြပ်ကလေး။ ၈၅ ကျပ်သာ ပေးခဲ့ရသော မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်နားကြပ်ကလေး။ ထိုနားကြပ်ကလေးဖြင့်

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (ခ) စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။

ပြင်ဦးလွင်မှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တာဝန်ကျတော့ ဇော်ခင်နှင့်သူ တစ်ခန်းတည်းကျ၏။ ဇော်ခင်၏ Littman နားကြပ်ကလေးကို သူ ကိုင်ကြည့်ပြီး သဘောကျခဲ့သည်။

“ငါ့နားကြပ်က diaphragm စုတ်ပြတ်နေပြီကွ... ဒါကြောင့် အသစ်ဝယ်လိုက်တာ” ဟု ဇော်ခင်က အေးအေးဆေးဆေးပြောသည်။ တစ်လမှာ ၁၈၀/သာရသော အလုပ်သင်ဆရာဝန်လစာဆယ်လစာပေါင်းမှ ထိုနားကြပ်ကို ဝယ်နိုင်လိမ့်မည်။

ငါဆေးခန်းဖွင့်တဲ့အခါတော့ အဲဒီနားကြပ်မျိုး ဝယ်နိုင်မှာပဲ။ နှလုံးခုန်သံ အမျိုးမျိုး၊ နှလုံးညည်းသံအမျိုးမျိုး၊ အသက်ရှူသံအမျိုးမျိုးကို မိမိ၏ နားကြပ်က အတိအကျ ပြတ်သားစွာခွဲခြားသိစေနိုင်စွမ်းမရှိဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ နားကြပ်အကောင်းစားကို ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားခဲ့၏။

ဆေးခန်းဖွင့်သည့် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်မှာ မိမိသည် လစ်(တ်)မင် နားကြပ်နှင့် ဝေးခဲ့၏။ မိဘများ၏အကြွေးကို တင်မင်း ခါးချည့်အောင် ရုန်း၍ ဆပ်ရသည်။ အလှမ်းကျယ်လျှင် အလယ်လပ်တတ်သည်ဟူသော စကားပုံကို တင်မင်း ကောင်းကောင်းသိခဲ့၏။ အဖေသည် သား ဆေးကျောင်းမှာ မျက်နှာမငယ်ဖို့အတွက် လုပ်ငန်းကြီးကြီးမားမားများဖြင့် ငွေရှာပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် လောကကြီးက အဖေထင်သလောက် မရိုးဖြောင့်ခဲ့ပါ။ အဖေသည် ကောက်ကျစ်သောပွဲစားများနှင့်သာ တွေ့ခဲ့ရ၏။ သစ်ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းသည် အဖေအား အကြွေး တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် တင်စေခဲ့သော အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုသာဖြစ်ခဲ့သည်။

အပေအတွက်၊ မိသားစုအတွက်ငွေရှာဖို့ ဤပညာကို မိမိ သင်ခဲ့ရလေသလားဟု တွေးမိလျှင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ယူကျုံးမရဖြစ်မိသည်။

ငယ်စဉ် ဆေးကျောင်းသားဘဝက ဒေါက်တာနော်မန်ဘက်သွန်းကို အားကျသည်။ ဒေါက်တာရွှိက်စာကို အားကျသည်။ Bare foot doctor ဘဝကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ အခုတော့ သူသည် ပညာဖြင့် လုပ်စားနေရပြီ။ လုပ်စားနေရပြီဆိုခြင်းထက် လုပ်ကျွေးနေရပြီဟု ပြောလျှင် ပို၍ မှန်ပါလိမ့်မည်။

ဒေါက်တာရွှိက်စာမှာ သူ့ကို အားကိုးနေသည့် မိသားစုမရှိခဲ့ဘူးနဲ့ တုပါလေရဲ့။

သူ့မှာတော့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ငဲ့ရမည့်မျက်နှာတွေက အများကြီးပါလား။

ဆရာဝန်ချင်းအတူတူ ဆေးရုံဆရာဝန်နှင့် အပြင်ဆရာဝန်အပေါ် လူနာတွေ အားကိုးပုံချင်း မတူကြပါ။ အရေးပေါ် တစ်ခုခုဖြစ်လာလျှင် အပြင်ဆရာဝန်ထက်ပို၍ ဆေးရုံဆရာဝန်က စွမ်းဆောင်နိုင်မှုပိုသည်ကို လူနာများ အတွေ့အကြုံရှိလာကြသည်။ ဆေးရုံမှာ ခွဲစိတ်ကုသဖို့ အဆင်ပြေသည်။ အပြင်မှာ ခွဲစိတ်ကုသဖို့ အဆင်မပြေပါ။ ခွဲစိတ်ကုသပေးသည့် ဆရာဝန်၊ ဗိုက်ခွဲ၍မွေးဖွားပေးသည့်ဆရာဝန်၊ လေစုပ်၍ မွေးဖွားပေးသည့်ဆရာဝန် သူတို့သည် ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာများဖြစ်သည်။ သူတို့အကြောင်းကို လူနာက ပြန်ပြောသည်အခါ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာပြောကြသည်။ ဆေးပညာ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ဆေးရုံမှာမှ ပို၍ ပြည့်စုံလာပါသည်။ သူသည် လူနာများများ ရနိုင်ရန် အတွက်၊ ထိုပြင် ဆေးပညာကို ပို၍ အသုံးပြုနိုင်ရန်အတွက် သူ့အလုပ်ဝင်မှ ဖြစ်မည်ဟု သိခဲ့သည်။

သူ၏ ပထမဆုံး ပို့စတင်သည် ဘုတလင်ဆေးရုံဖြစ်၏။

ဆေးရုံကြီးတစ်ခုနှင့် သိပ် နီးသော မြို့နယ်ဆေးရုံကလေးသည် သိပ် တာဝန်မများတတ်ပါ။ တချို့လူနာတွေက မုံရွာဆေးရုံကိုမှ ယုံကြည်အားကိုးကြသည်။ ဘုတလင်ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်ပဲရှိပြီး ဆေးမရှိဟု နာမည်ကြီးသည်။

သူသည် ပြင်ဦးလွင်မှာ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ရသောကြောင့် ဘာမှ သိပ် မတတ်ခဲ့ပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး Vaginal examination (အမျိုးသမီး မွေးလမ်းကြောင်းသို့ လက်ဖွဲ့ကိရိစ္ဆာန်စစ်ဆေးခြင်းအတတ်) ကိုပင် ကောင်းကောင်း မတတ်ခဲ့ပါ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝတုန်းက မန္တလေးသို့ ဆင်းဖြစ်သည့် ရက်တွင် မြင့်မိုရ်တို့၊ မမတို့နှင့်တွေ့ရင်း စကားပြောရင်း သူတို့လုပ်ရသော စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများအကြောင်း ကြားရလျှင် အမြဲ စိတ်ညစ်ခဲ့ရ၏။

ငါတော့ ဘာမှ မတတ်သေးပါလား။

သင်သင်ခိုင်းက caesarean section (ဗိုက်ခွဲ၍ ကလေးမွေးခြင်း) ကို ပထမလက်ထောက်အလုပ်ဖြင့် ကူညီခဲ့ဖူးတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်၊ မိမိကိုယ်တိုင် ခွဲ၍ ဆရာမကြီးက လက်ထောက်လုပ်ပေးတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ် စသည်ဖြင့် ကြွားနေလျှင် သူ စိတ်ဓာတ်တော်တော်ကျရလေသည်။

ဘုတလင်ဆေးရုံရောက်တော့ သူ့ကိုသင်ကြားပေးမည့်ဆရာဝန်များကို မျှော်လင့်အားကိုးခဲ့သည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ရှိပြီး လူနာက သိပ်မရှိ။ Abscess ဖောက်ခြင်း၊ ဒဏ်ရာချွပ်ခြင်း၊ အဆီလုံးထုတ်ခြင်း စသည်တို့ကိုသာ ခွဲစိတ်ကုပညာ၏ သင်ပုန်းကြီးအဖြစ် ထပ်ကာထပ်ကာ လေ့ကျင့်ခွင့် ရခဲ့သည်။ လူနာလည်း ရှိ၊ ဆရာဝန်လည်း ရှိပြန်တော့ ကိရိယာတန်ဆာပလာ

မရှိပြန်။ အရိုးကျိုးလူနာများကအစ ဘုတလင်ဆေးရုံကို အားမကိုးဘဲ မုံရွာဆေးရုံသို့ သွားကြသည်။

ဖောင်ကြီးသင်တန်း လေးလခွဲ ခေါ်သောအခါ သူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပင် သွားတက်လိုက်၏။

ဒုတိယပိုစတင်အဖြစ် လှည်းကူးဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျသည်။

လှည်းကူးဆေးရုံကလည်း ဘုတလင်ဆေးရုံနှင့် သိပ်တော့မထူးခြားလှ ပါ။ ရန်ကုန်နှင့် တော်တော်နီးနေသည်မဟုတ်လား။ တတ်နိုင်လျှင်၊ အချိန် ရလျှင် ရန်ကုန်သို့ တိုက်ရိုက်သွားကြ၏။ သိပ်အရေးပေါ်ဖြစ်လျှင်တော့ မြို့နယ်ဆေးရုံသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ မြို့နယ်ဆရာဝန် ကိုယ်တိုင် ဦးစီးကာ ခွဲစိတ်သော ခွဲစိတ်လုပ်ငန်းတွင် သူ ပါဝင်ခွင့်ရသည်။ ဘုတလင်ဆေးရုံမှာထက် ပို၍ ပညာစုံလာသည်ဟု ပြောရမည်။

ထိုကာလမှာပင် သူ့ဘဝထဲသို့ ဝေ ဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

တင်မင်းသော်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တလေအတွက် အချိန် ပေးရန် သူ့ဦးနှောက်၌ နေရာမရှိခဲ့သောကြောင့် လက်ထပ်ယူခြင်းဟူသည်ကို တစ်ခါမှ ထည့် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပါ။ အမျိုးသမီးနှင့်ပတ်သက်လျှင် တစ်ခါ တစ်ခါ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုလေးတွေ ကြိုတတ်သည်မှအပ သူ့နှလုံးသားသည် လည်း ပကတိငြိမ်သက်ခဲ့သည်။ အဆောင်မှာ သူများတွေ မိန်းကလေးတွေ တိတ်တိတ်ခေါ်လိုရသည် ဘာညာဆိုတော့လည်း သူ စိတ်ဝင်တစား မစပ်စု မိခဲ့။ တချို့ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အခန်းတစ်ခု၏ကြမ်းပြင်မှာ အပေါက် ဖောက်ထားပြီး ထို အပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်ထပ် အခန်းထဲသို့ ချောင်း ကြည့် ရင်ခုန်ကြသည်ဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။ သူ ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုး ကို ကြာရှည်စိတ်ဝင်စား၍မရခဲ့။ ဇော်ခင်က သင်သင်ခိုင်ကို ကြွေသည်ဟု

သိရပြန်တော့ ဇော်ခင်ကို ကြင်နာသနားရုံမှတစ်ပါး ဘာမှ မထူးခြားခဲ့။ မြင့်မိုရ်က မြရွက်ညိုကိုမှ ခွဲလမ်းမြတ်နိုးရပါသည် ဆိုပြန်တော့ ဝမ်းသာ ကြည်နူးရုံမှတစ်ပါး အားမကျခဲ့။ ဝေဘုန်းက ဇင်မီကို ယုယကြင်နာတာတွေ မြင်တော့လည်း ခပ်ဟားဟား နောက်ပြောင်ခဲ့ရုံမှတစ်ပါး အားမကျခဲ့။ သူ့ဘဝသည် စိတ်ကူးယဉ်မှုများနှင့် ဝေးခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ဝေးခဲ့သည်။ အချစ်နှင့်လည်း ဝေးခဲ့သည်။

ဝေကိုလည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်မှတစ်ပါး အခြား ဘာ အာရုံမှ မငြိတွယ်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၁၅ နှစ်လောက် ကြာသည့် ကာလ အထိ ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားတွေကို တစ်စက်မှ အထင်ကြီးတန်ဖိုးထား၍မရသော ဝေ အတွက် တင်မင်းသော်တို့ သုံးယောက်သည် ချစ်စရာကောင်းသော လက် တွဲဖော် သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးများပမာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအတူ မိန်းကလေးများ အပေါ် သာယာစိတ်၊ ပြစ်မှားစိတ် နည်းတတ်သော တင်မင်းသော်အတွက် လည်း ဝေတို့ငါးယောက်သည် ဆင်းရဲဖော်ဆင်းရဲဖက် အားကိုးဖော် အားကိုး ဖက် ယောက်ျားကလေးများသာဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဝေက ယောက်ျားတွေကို သိပ်မုန်းတာ တင်မင်းရဲ့”

ဇင်မီက ဝေ ရှေ့ထားပြီး ခဏခဏ ပြောဖူးသည်။

“ငါတို့သုံးယောက်ရောပါလား”

မြင့်မိုရ်ကမေးလျှင် ဝေက ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းယမ်း၏။

“နင်တို့တွေက ယောက်ျားတွေမဟုတ်ဘူးလေ”

တင်မင်းသော်က ကန့်ကလျ ခေါင်းကိုင့်၍ “အခြောက်တွေပေါ့ နော်”ဟု မေးလျှင် ဝေ တဟားဟား ရယ်မောခဲ့သည်။ တင်မင်းသော်၏

မျက်စိထဲတွင် ငှက်တစ်စက်မှ လှသည်ဟုမမြင်။ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့လုံးမှာ ဝေက မလှဆုံးဟု ထင်သည်။

သို့သော် တကယ်တော့ ဝေ၏ ညှိလဲဝိုင်းစက်သောမျက်လုံးများ မည်မျှဣန္ဒြေ ရှိသည်ဆိုတာကို လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကမှ သူ သတိထားခဲ့မိသည်။

ကျောင်းပြီး၍ သူငယ်ချင်းတွေ တကွတည်းဖြစ်နေသည့်အခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလမ်းဝေးခဲ့ကြသည်။ သူ့ထံဘယ်သူမှမရောက်... သူကလည်း ဘယ်သူ့ထံမှ မသွားနိုင်။

တစ်ခါတုန်းကတော့ ဇော်ခင် သူ့ထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့၏။ သူ ဝမ်းသာသွားပါသည်။

“ငါ ကိစ္စရှိလို့ ရန်ကုန်လာတာကွ၊ မနက်ဖြန် ပြန်မှာ”

ဇော်ခင်နှင့်သူ ညနေ ဆေးခန်းမှာ လူနာကုရင်း စကားတွေအများကြီး ပြောဖြစ်သည်အထဲ ငှက်အကြောင်းပါလာသည်။

“ငါ့ဆွေမျိုးမကင်းတဲ့လူနာတစ်ယောက်ကွာ ChronicAlcoholic Caseအဲဒါ ရန်ကုန်မှာမှ အရက်ဖြတ်ချင်ပါတယ်ဆိုလို့ ငါ လိုက်ပို့ရတာ၊ မန္တလေးမှာဖြစ်တာ ၂ ခါ ရှိပြီ မရဘူးကွ၊ ဘယ်ရမလဲ လစ် လစ်ပြီး အပြင်ထွက်နေတာကိုး။ ခင်လှဝေက ရန်ကုန်မှာ ဆိုက်ခီယာထရီ ဆက်တက်နေတယ်လေ၊ သူနဲ့တွေ့တော့ ငါ သိပ်မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဇော်ခင်ပြောသော ခင်လှဝေဟူသည် နာမည်သည် သူ့ရင်ကို သည်လောက်ထိ ကြည်နူးစေခဲ့မည်ဟု မထင်မိ။

“ဟုတ်လား၊ ဝေက ကျောင်းသူဘဝတုန်းကတည်းက ဆိုက်ခီယာထရီကို ဝါသနာပါတယ်ကွ”

“မင်း လှည်းကူးမှာရှိတယ်ဆိုတာ ခင်လှဝေကပြောလို့ ငါသိရတာ” သူ့အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။ ခင်လှဝေ စိတ်ရောဂါ အမ်အက်စီစီ တက်နေတာကို သူ မသိ။ ဒါပေမယ့် ဝေကတော့ သူ လှည်းကူးမှာရှိနေတာကို သိခဲ့သည်တဲ့။ သူသည် ဝေ၏ စိတ်ထဲတွင် သူရှိနေသည့်အတွက် သူ့ကိုယ် သူ တော်တော် ကျေနပ်သွားပါသည်။

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်၊ ငါ့ကိစ္စကို သူ တော်တော်ကူညီတယ်”

ဇော်ခင်ပြန်သွားသောအခါ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေ ကျန်နေခဲ့၏။

တနင်္ဂနွေတစ်နေ့၏ နေ့ခင်းအချိန်တွင် ဝေ၏အဆောင်သို့ ရောက်ခဲ့တော့သည်။

ဝေနှင့်တွေ့သောအခါ ဝေ၏ တည်ငြိမ်အေးစက်သောမျက်လုံးညှိများကို မကြာခဏ ဝေးမောမိသည်။ ငှက်မျက်လုံးတွေ သည်လောက်လှလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့ဖူးပါ။

“တင်မင်း...တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ နင်တစ်ယောက်ပဲ ပိုစံဂရက်မတက်ဘဲ ကျန်နေတော့တာ၊ နင် စိတ်ကူးလေးဘာလေးမရှိဘူးလားဟာ”

သူ ငှက်ကို ပြုံးပြ၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“နင် ဝေဘုန်းကို ဘယ် သွားထားမလဲ၊ ဝေဘုန်းဆို ပို့စတင်တောင် မဝင်သေးဘူးလေ... ဝေ”

သူ့ဘဝသည် ယခုမှ အနုတ်လက္ခဏာမှ သူ့ညှိတက်ခဲ့ရသည်ကို ငှက်ကို ပြောပြဖို့မရည်ရွယ်ဘဲနှင့် ပြောပြလိုက်၏။ ဝေက သူ့အဖြစ်ကို

ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။ ဝေရေ့မှ လက်ဖက်ရည်ခွက်သည် အေးစက်၍ အပေါ်ရည်ပင် တင်းနေပြီ။

“ဒါပေမယ့် ကွယ်... ဆန္ဒနဲ့ ဝီရိယပဲ လိုတာပါ တင်မင်းရယ်၊ နင် တကယ်ကြိုးစားရင်တဲ့စိတ် ရှိရင် ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ဆေးကျောင်းမှာ ခုနစ်နှစ်တက်ခဲ့ရတုန်းကလောက် နင် မမွန်းကျပ်ပါဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်”

“ရိုးရိုး အေအက်စ်ဘဝကို နင် ကျေနပ်နိုင်လို့လား၊ တစ်ခါတစ်ခါ နင် စိတ်ပျက်ရတာတွေ၊ နာကြည်းရတာတွေ မရှိဘူးလား”

ဝေက သူ့ကို တွန်းအားပေးပြီး ကြိုးစားသည်။ ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်အချင်းချင်း နှိမ်ခံရသောပြဿနာ၊ လူနာတွေ၏ အတိမ်အနက် ကွဲပြားထင်ရှားသော လေးစားမှု ဒါတွေအားလုံးသည် သူ့အတွက်တော့ အလွန်အမင်း နာကြည်းစရာမဟုတ်ခဲ့။ တစ်သက်လုံး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သောရေစီးကို ဆန်၍ တက်လာရသူအဖို့ ယခုပြဿနာများသည် စာဖွဲ့ရလောက်အောင် သူ့အပေါ် မပိစီးနိုင်ချေ။

“ဝေရဲ့... ငါ ပင်ပန်းလှပြီဟာ၊ နွားတစ်ကောင်လို ဝန်ဆွဲရတာ ငါ့ ပခုံးတွေလဲ နာလှပါပြီ။ နောက်ထပ် ဝန်ထုပ်တစ်ခု ထပ်မတင်ချင်တော့ပါဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်ခါ ရလို့ကံတဲ့ ဆေးပညာရဲ့ အနှစ်သာရတစ်ခုကလွဲလို့ ဘာမှ မက်မောစရာမဟုတ်တော့ဘူး”

စိတ်ရောဂါ အမ်အက်စ်စီကျောင်းသူ ဝေက သူ့လက်ကိုဖမ်းဆုပ်လျက် ဖျစ်ညှစ်၏။

“တင်မင်း... ဒါတွေအကုန်လုံး နင့်ဟာနှင့်ရွေးတဲ့လမ်းတွေလေ”

“ဘာကွ...”

“ဒီတာဝန်တွေကို ဘယ်သူက နင့်ပခုံးပေါ် ရိုက်တင်ပေးသလဲ၊ နင့် ဟာနှင့် ယူခဲ့တာ”

“ဟာ ဝေရယ်... ဘယ်သူကတော့ ယူချင်မှာလဲဟာ”

သူ အနည်းငယ် ဒေါသထွက်လာ၏။ ဝေက ပြုံးလျက် သူ့လက်ကို လွှတ်လိုက်သည်။

“နင်ယူချင်လို့ ယူခဲ့တာပါ တင်မင်း၊ နင်မယူချင်ရင် ရှောင်ပြေးရုံပဲ”

“ငါ ရှောင်ပြေးရင် ခွေးဖြစ်မှာပေါ့ ဝေရဲ့”

ဝေက ခပ်ဟက်ဟက် ရယ်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် တင်မင်း... ငါပြောချင်တာ အဲဒါလေ၊ နင် ခွေးဖြစ်မှာ ကြောက်လို့ နင် လူဖြစ်ဖို့ နင့်ဟာနှင့်ရွေးခဲ့တဲ့ဝန်တွေပါ။ မိဘတွေရဲ့အပြုံးကို နင် မြင်ချင်တယ်၊ မိသားစုရဲ့ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုကို နင့်ဘဝနဲ့ လဲလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုပေးရင် တစ်ခုပြန်ရပါတယ်”

“ငါ ဘာရလို့လဲ”

“လူပီသမှုရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို နင် ရလိုက်တယ်လေ တင်မင်း၊ နင်တန်ဖိုးအထားဆုံး အရာကို နင်ရလိုက်တာပဲ။ ဒါ မထိုက်တန်ဘူးလို့ ပြောချင်လို့လား”

သူ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ငယ်စဉ်ကလို အော်ရယ်မိသည်။

“ဪ... ဝေ... ဝေ၊ နင် တော်တော်စကားတတ်နေပြီပဲ”

ဝေ အနည်းငယ်မျက်မှောင်ကြုတ်၏။

“ဘာလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းမလား”

“မငြင်းပါဘူးခင်ဗျာ... ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဝေ... ငါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီလို တစ်ခါမှ အချိန်ပေးပြီး မစဉ်းစားခဲ့ဖူးဘူး။ နင် မှန်ပါတယ်”

ဝေ နှင့်သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ထလာချိန်သည် နေကျလာချိန်ဖြစ် သည်။

“တင်မင်း... ငါ့မှာစုထားတဲ့ငွေ နည်းနည်းပါးပါး ပိုသေးတယ်၊ နင် လိုရင် ယူသုံးပါ။ ငါ့ငွေတွေကို မှုရွာက လုပ်ငန်းတစ်ခုထဲမှာထည့်ထားပြီး တစ်လ တစ်လ ရတဲ့အမြတ်ငွေနဲ့ ငါဒီမှာ ဆေးခန်းမဖွင့်ဘဲ ကျောင်းတက် နေတာ၊ ငါ ဒီနှစ်ပြီးရင် ပြီးပြီလေ။ ဒီနှစ် နင် အမ်အက်စ်စီ အဲင်းထရင် (စီ) ဖြေရင် ချက်ချင်းအောင်ရင်တောင် ငါ အပြီးနဲ့ အတော်ပဲ၊ ငါ အခုသုံးသလို အဲဒီငွေကို နင် ဆက်သုံးလို့ရတယ်... နင် လုံးဝ ငါ့ကိုပြန်ဆပ်ဖို့မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ”

သူ ဝေ၏စေတနာကို ကြည်နူးစွာ အသိအမှတ်ပြုပါသည်။

“ဝေ... နင်က ငါ့ကို ဆက်တက်စေချင်လို့လားဟင်”

“တက်စေချင်တာပေါ့ တင်မင်းရဲ့”

“ဒါဖြင့် ငါ ဆက်တက်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် နှင့်ငွေကို ငါ မသုံးရက်ပါဘူး ဝေရာ၊ ငါ ဝင်ခွင့်ဖြေဖို့ကြိုးစားတုန်း ငါ ငွေစုပါဦးမယ်”

နောက်တစ်ပတ်မှာ ဝေနှင့်သူ တစ်ခါ ထပ်တွေ့ကြသည်။

“ဘာတက်မလဲဟင် တင်မင်း”

“အဲ... ဘယ်ဟာတက်ရင် လွယ်မလဲဟင်”

ခင်လှဝေက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး၏။

“ဘယ်ဟာမှ မလွယ်ဘူး... အတူတူခက်တာပဲ၊ ဘာလဲ နင် အချောင် လမ်း လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးလို့လား”

သူ မျက်နှာပိုးသတ်လျက် အတည်ပေါက်ပြောလိုက်သည်။

“ငါက ဝေဒနာသည်တွေ၊ ရောဂါတွေကို နေ့တိုင်းထိတွေ့ရတာကို စိတ်ကုန်လှပြီ၊ နောက်ပြီး အိုဂျီဆိုလဲ ငါ ကောင်းကောင်း မတတ်၊ caesa-rean section တောင် သုံးခါပြည့်အောင် ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဖူးဘူး၊ ဝါဒီထဲ မှာ လူနာတွေရဲ့ ညည်းသံတွေကိုလဲ ငါ မကြားချင်တော့ဘူး၊ ဒီတော့ ခွဲစိတ်ရတဲ့ဒုက္ခတွေနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာ၊ လူနာတွေရဲ့ အားကိုးတဲ့မျက်နှာကို ကိုယ်ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ငေးကြည့်ရုံကြည့်နေရတဲ့ဒုက္ခတွေနဲ့ဝေးတဲ့နေရာ၊ လူနာနဲ့ကိုယ်နဲ့ တိုက်ရိုက် ထိတွေ့စရာမလိုတဲ့နေရာ... အဲဒီနေရာကို ငါယူမယ် ဝေ”

ဝေက သူ့ကို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။

“အိပ်(က်)(စ်)ရေးပေါ့၊ ဟုတ်လား တင်မင်း”

“အေး၊ ငါ Radiologist လုပ်မယ်”

“ကောင်းတယ်”

သူသည် အမ်အက်စ်စီ ရေဒီယိုလိုဂျီအတွက် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို သုံးနှစ် ဆက်တိုက် ဖြေခဲ့ရ၏။ တတိယမြောက်နှစ်ကျမှ ရေးဖြေရော နှုတ်ဖြေရော အောင်ခဲ့လေသည်။

ဇင်မီက သူ နှစ်နှစ်ဆက်ကျတော့ စာဖြင့်လှမ်းရေး၍ အားပေးခဲ့၏။

“တင်မင်းရေ စိတ်မပျက်နဲ့၊ ငါဆိုရင် လေးခါတောင်ဖြေခဲ့ရတာ၊

နင်က အခုမှ နှစ်ခါပဲကျပါသေးတယ်၊ နောက်ထပ် ထပ်ကျဖို့ အားပေးလိုက်ဦး” တဲ့။ သေလိုက်ပါလား။

ဇင်မီ၏ အားပေးသလိုလို သူ့ခိုးသေဖော်ညီသောစာကြောင့်လားမသိ၊ တတိယတစ်ကြိမ်တွင် သူ အောင်သွားသည်။ သူ့အောင်စာရင်းကိုကြည့်၍ သိလာသောနေ့က ကာယကံရှင်တင်မင်းထက် ပို၍ ဝေက ပျော်နေသည်။

“နင်ငါ့ကို ကောင်းကောင်း ဆုတ်လုပ်ရမယ်နော် တင်မင်း၊ ငါ ရှာပေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကြောင့် နင်အောင်ခဲ့တာ”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ မှန်ပါတယ်၊ မမ ဘာစားချင်ပါသလဲ၊ ဘယ်ဟိုတယ်မှာ ကျွေးရမလဲ”

“ကာရာအိုကောတွေ၊ အဆိုတော်တွေမရှိတဲ့ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွေးပါ”
ထိုညက ဝေမျက်လုံးထဲကို တည့်တည့်ကြည့်၍ စကားတစ်ခွန်းမေးခဲ့သည်။

“နင် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ စိတ်ကူးသေးရဲ့လားဟင်... ဝေ”

ဝေက သူ့ကို တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်း၏။

“ငါ ဘယ်တော့မှ အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး၊ အဲဒါ အခုမှဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆယ်တန်းနှစ်ကတည်းက ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ”

သူသည် နက်ရွိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားသလို ခိုကိုးရာမဲ့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါ့ဘဝမှာ ယောက်ျားဆိုတာမလိုဘူး တင်မင်းရဲ့... သူငယ်ချင်းသာ လိုခဲ့တယ်၊ ချစ်သူတို့ ခင်ပွန်းသည်တို့ ဆိုတာကို ငါ မယုံကြည်ဘူး၊

သူငယ်ချင်းကိုသာ ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ငါလိုချင်တဲ့ ထာဝရအဖော်ဟာ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး...၊ သူငယ်ချင်းပဲ”

သူ့မှာ နောက်ထပ် ပြောစရာစကား တစ်ခွန်းမျှမရှိတော့ပါ။

(၂၅)

မိန်းမများသည် မိမိကိုယ် မိမိ မိန်းမဟူသောအသိဖြင့် မွေးဖွားလာခဲ့သည် မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ယောက်ျားအားလုံးက မိမိအား 'မိန်းမ' ဟု သော အမြင်တစ်မျိုးဖြင့်ကြည့်လာကြသည်ကို ထပ်ကာ ထပ်ကာခံစားရတော့မှ မိန်းမ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခင်လှဝေသည် အသက် လေး ငါးနှစ်သမီးအရွယ်ကတည်းက မိမိကိုယ် မိမိ မိန်းမပါလားဟူသော အသိကို ရခဲ့သည်။ အကယ်၍ မိမိသည် သာ စိတ်ပျော့ညံ့တွေဝေသုဖြစ်ပါက ယခုလိုအချိန်တွင် ဝေသည် ယောက်ျားတို့၏ သတ်မှတ်ချက်နှင့် ကိုက်ညီလျော်ကန်သောဘဝတွင် ရောက်ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ကလေးမိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ လင်ယောက်ျားအပေါ် သစ္စာရှိပြီး နူးညံ့အေးဆေးသော ချစ်စဖွယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သို့သော် ဝေ၏ ယောက်ျားများအပေါ် ခါးသီးစွာမယုံကြည်စိတ်က နာကြည်းစိတ်ဟူသော လမ်းကြောင်းသို့ မပို့ဘဲ ယောက်ျားများအပေါ် ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းဟူသည့် စိတ်ဝင်စားမှုတစ်ရပ်ခေ လမ်းလွဲပေးခဲ့သည်။ အကယ်၍ သာ လမ်းကြောင်း နည်းနည်းကလေး လွဲခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဝေသည် ယခုအချိန်မှာ မိန်းမများအပေါ်မှာသာ သာယာပြီး ယောက်ျားများကို မုန်းတီးသည့် ယောက်ျားလျှာမကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်သည်။ ယခုတော့ ယောက်ျားများကို ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန် "ပညာ" ဟူသောအရာတစ်ခု ရှိခဲ့၍သာ ဝေသည် ထိုပညာကို အသုံးပြုပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ရာ၌ မှန်ကန်စွာအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

မိန်းမသည် ယောက်ျားအား နေရာတိုင်း၊ ဘာသာရပ်တိုင်း၌ တန်းတူ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရမည်ဟု ကြိုးဝါးခဲ့သောဝေသည် မိမိကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့ရှိလာသော မယှဉ်သာမှုတစ်ခုကို လူမသိအောင် ကြိုတင်ခံစားခဲ့ရ၏။ ထိုအရာမှာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမအကြား ခြားနားလျက်ရှိသော "သင်္ချာဉာဏ်" ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားအများစုသည် မိန်းမအများစုထက် သင်္ချာဉာဏ် သာလွန်ကောင်းမွန်ကြ၏။

ဝေ၏ အတန်းတိုင်း အတန်းတိုင်း ယှဉ်ပြိုင်ဖက် ယောက်ျားများမှာ ဝေထက် သင်္ချာ ပို၍တော်ကြ၏။ ပုစ္ဆာအသစ်တစ်ခုကို အတန်းထဲမှာ ပထမဦးစွာ စတင်တွက်ချက်လျှင် ဝေက အနည်းငယ်မှောက်ကျတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ဂျီဩမေတြီပုစ္ဆာများကို ဝေ စဉ်းစားရင်း ဉာဏ်တွေတုံးကာ ဦးမှောက်ခြောက် နေရစဉ် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်တလေက ဝေထက် ပို၍ သွက်လက်စွာ စိတ်ကူးဉာဏ်ရသွားတာမျိုး ဝေ ကြုံရဖူးသည်။

စိတ်ပညာနည်းအရ တွက်ချက် အဖြေထုတ်ထားသော “သင်္ချာနှင့် ပတ်သက်၍ မိန်းမများသည် ယောက်ျားများလောက် ဉာဏ်ရည်မမြင့်ပေ” ဟူသည့် ကောက်ချက်တစ်ခုကို မသိရမီကတည်းက ရောဘာသာ တိတ်တခိုး လက်ခံထားသော သီအိုရီတစ်ခု ရှိသည်။ “အလွန်တော်သောယောက်ျားနှင့် အလွန်တော်သောမိန်းမ ဝီရိယချင်းသာ အတူတူဖြစ်လျှင် ယောက်ျားက မိန်းမထက် ပို၍ စွမ်းရည်မြင့်သည်” ဟူသော သီအိုရီဖြစ်၏။

သို့သော် အတန်းတိုင်း အတန်းတိုင်းမှာ ဝေကချည်း ပထမရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘာသာ ၆ ခု ရှိသည့်အနက် သင်္ချာစွမ်းရည်ကို အသုံးပြုရသောဘာသာမှာ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ ဤသုံးခုသာ ပါဝင် သောကြောင့် တည်း။ ထို့ပြင် ဝေက ဝီရိယပိုကောင်းသောကြောင့်တည်း။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ဝေသည် သင်္ချာဉာဏ်နည်းသူဖြစ်၏။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲမှာ သင်္ချာအမှတ် ၁၀၀ ရရှိ ဝေသင်္ချာဘာသာအတွက် ပေးရသောအချိန်မှာ အခြားသင်္ချာတော်သူယောက်ျားလေးများထက် လေးဆ လောက် ပိုခဲ့သည်။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်ထဲမှာ ဝေမတွက်ဖူးသောသင်္ချာမရှိ၊ ဒါပေမယ့် ဝေ အားမရနိုင်။ သင်္ချာနှင့်ပတ်သက်၍ ထုတ်ထားသော ပြင်ပ စာအုပ်များ (ဥပမာ-စီးကွင့်၏ ကျွဲသြမေတြီ) ကို လေ့လာလျက် တွက်ကြည့် သည်။ ဝေ သင်္ချာ အမှတ်တစ်ရာရခဲ့တာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေ။ မုံရွာတစ်မြို့ လုံးမှာ အမှတ် အများဆုံးဖြစ်ခဲ့သောဝေသည် “မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျား တွေကို လုံးဝ အနိုင်ယူနိုင်တယ်” ဟု တိတ်တခိုး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေခဲ့၏။

ဝေ၏ မာနများသည် ပထမနှစ်အမ်ဘီတွင် တဖြည်းဖြည်း ညင်သာစွာ ကျသွားသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံတစ်ခုလုံးမှာ အတော်ဆုံးသူက ဝေ

မဟုတ်ခဲ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝေက ရိုးလိန်ပါတ်ဝမ်းနေရာ ကို မရခဲ့။ နံပါတ် ၂ နေရာမှာသာနေခဲ့ရသည်။

ရိုးလိန်ပါတ်ဝမ်း မြင့်မိုရ်သည် ဝေကြိတ်၍ချီးကျူးရသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဝေ၏ ယောက်ျားတို့အပေါ် အထင်သေးစိတ်များ မြင့်မိုရ်၏ကျေးဇူးကြောင့် တဖြည်းဖြည်းနည်းပါးလာခဲ့သည်။ မြင့်မိုရ်မှ တစ်ဆင့် သင်သင်ခိုင့်ကို ခင်မင်ရပြီး သင်သင်ခိုင့်မှတစ်ဆင့် ဝေဘုန်းနှင့် တင်မင်းသော်ကို ခင်မင်ရသောအခါ ဝေသိခဲ့သော ယောက်ျားများ၏ အားနည်းချက်တို့သည် ယောက်ျားအားလုံးတွင် ဖြစ်နေကျမဟုတ်ပါတကား ဟု လက်ခံလာခဲ့ရ၏။ ဝေ၏ ယောက်ျားအပေါ် ရှောင်ကြဉ်ဖယ်စွာလိုစိတ် ကို မြင့်မိုရ်တို့သုံးယောက်က ပြန်လည်တည်မတ်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ယောက်ျားများကိုမနှစ်မြို့သောဝေသည် ယောက်ျားလက္ခဏာထဲမှ ကောင်းမွန်သော အရည်အချင်းများကိုတော့ မိမိကိုယ်တိုင် မက်မောစွာ ကျင့်သုံးမိပြီးဖြစ်နေသည်။

ရည်မှန်းချက်ကြီးခြင်း၊ အရာရာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီးမှ လက်ခံတတ် ခြင်း၊ ခေါင်းဆောင်စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိခြင်း၊ ယှဉ်ပြိုင် အနိုင်ယူလိုသည့်စိတ် ရှိခြင်း၊ လွမ်းမိုးလိုစိတ်ရှိခြင်း၊ မိမိ၏ယုံကြည်ချက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မဆုတ် မနစ် ကာကွယ်ခြင်း၊ မှီခိုမှုမလိုအပ်ဘဲလွတ်လပ်စွာရပ်တည်လိုစိတ်ရှိခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို အလွယ်တကူချနိုင်ခြင်း၊ ပြင်းထန်သော ကိုယ် ရည် ကိုယ်သွေးရှိခြင်း၊ အန္တရာယ်ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်လိုခြင်း... ထိုအချက်များသည် မိမိအထင်သေးခဲ့သော ယောက်ျား၏ ကောင်းမွန်သင့်တော်သော အရည် အချင်းများ၊ အများအားဖြင့် မိန်းမဆန်သောမိန်းမများတွင် မတွေ့ရတတ်

သော အရည်အချင်းများဖြစ်သည်။ ထိုအရည်အချင်းများကိုပင် မိမိကိုယ်တိုင် မသိလိုက်ဘဲ မြတ်နိုးစွာကျင့်သုံးခဲ့မိပြီဖြစ်၏။

မိန်းမအများစုတွင် တွေ့ရတတ်သော စိတ်နေစိတ်ထားများကိုတော့ ဝေ မနှစ်သက်။ ထို့ကြောင့် ဝေကိုယ်တိုင်လည်း မကျင့်သုံးခဲ့မိပေ။

မိမိနှင့် တိုက်ရိုက်မသက်ဆိုင်သောကိစ္စများကို စပ်စုခြင်း သိလိုခြင်း၊ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် နေထိုင်ခြင်း၊ နှစ်သိမ့်မြူးရွှင်ခြင်း၊ ကလေးဆန်တတ်ခြင်း၊ စကားပြောလျှင် တိုးတိတ်စွာပြောခြင်း၊ ရှက်ကြောက်တတ်ခြင်း၊ နွေးထွေးခြင်း၊ ငိုလွယ် ရယ်လွယ်ခြင်း၊ စိတ်ကောက်တတ်ခြင်း။ ဝေသည် မိမိကိုယ်မိမိ မိန်းမ မပီသမှုအတွက် ဝမ်းမနည်းတတ်ခဲ့ပေ။

ဝေ၏အတွေးထဲတွင် ယောက်ျား မိန်းမဟူသော sex difference (လိင်ခွဲခြားစိတ်မရှိ၊ လူတစ်ယောက်တော်လျှင် ဝေလေးစားမည်။ လူတစ်ယောက် ညံ့လျှင် ဝေအထင်သေးမည်။ ဒါပဲ။

ဆေးကျောင်းသူမဖြစ်မီဝေသည် ယောက်ျားများ၏လိင်စိတ်အပေါ်မှာ အလွန် အထင်သေး ရွံရှာခဲ့၏။ ဆေးပညာကို သင်ကြားခွင့်ရသောအခါ ဇီဝရုပ်သဘောတရားမတူညီမှုကို မြင်သာလာသည်။ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သာယာမှုကိုရှာတတ်သည့် ယောက်ျားရောဂါများ၊ မိန်းမရောဂါများကို နားလည်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ စိတ်ရောဂါများ၏ အရင်းအမြစ်ကိုရှာဖွေရန် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လျှင် စိတ်ကုဆရာဝန်ဘဝကို ရအောင်ယူမည်ဟု ဝေ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။ မှားယွင်းသောလိင်ရောဂါများ၏ မူလအစသည် ဟော်မုန်းနှင့်ဆိုင်သလား၊ သို့မဟုတ် မျိုးရိုးဗီဇကိုပြဋ္ဌာန်းသော ခရိုမိုဆုမ်းစ်တို့နှင့်သက်ဆိုင်သလား၊ ငယ်စဉ် လူမမယ်ကလေးဘဝ စိတ်ဒဏ်ရာများနှင့်ဆိုင်သလား၊ သို့မဟုတ် မိမိတွေ့ကြုံရသော ပတ်ဝန်းကျင်

အခွင့်အရေးပေးမှုပေါ်မှာ မူတည်သလား။ ထိုရောဂါများကိုစိတ်ကုဆရာဝန်များက မည်သည့်ကုထုံးများဖြင့် ကုသပေးကြပါသလဲ။

နောက်ပြီး အကြမ်းဖက်သမားစိတ်ဓာတ်မျိုး၊ သူတစ်ပါးမှာကျင့်အောင် ပြုရမှ စိတ်ကျေနပ်မှုရသူမျိုး၊ လိင်နှင့်ပတ်သက်၍ အကြမ်းဖက်စိတ်ဓာတ်ရှိသူ၊ စိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ ညည်းဆဲလိုစိတ် ရှိသူ စသည်ဖြင့် sadism အမျိုးမျိုးကို ဝေ စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်။ စိတ်ရောဂါပညာရှင်များစစ်တမ်းအရ တွေ့ရှိရသည့် အကြောင်းရင်းခံများမှာ မိသားစုအပြုအမူ၊ လူမှုရေး အဆင့်အတန်း၊ ကိုယ်တိုင်၏ ပညာရေးအခြေခံ၊ စစ်အတွေ့အကြုံ စသည်တို့ပေါ် မူတည်နေသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အုပ်စုအမျိုးမျိုးကို စိတ်ပညာရှင်အဖွဲ့အမျိုးမျိုးက စစ်တမ်းကောက်သည့်အခါ အဓိကအကြောင်းရင်းခံ (မိန်းမက်တာစ်) မှာပင် အမျိုးမျိုးကွဲပြားနေပြန်၏။

အသက်အရွယ် ငယ်နုစဉ်ကြုံတွေ့ ရသည့်အပြုအမူသည် အသက်ကြီးလာသည့်အခါ အကြမ်းဖက်သမားဖြစ်လာဖို့ ပြဋ္ဌာန်းသည်။

အကြမ်းဖက်အတွေ့အကြုံကို နှစ်သက်သော သူငယ်ချင်းများထံမှ အကြမ်းဖက်မှုအပေါ်သာယာသည်စိတ် ကူးစက်သည်။

စာအုပ်၊ ရုပ်ရှင်၊ ခွီဒီယိုများမှတစ်ဆင့် ကူးစက်သည်။

အကြမ်းဖက်သမားဟူသည် အကြမ်းဖက်မိသားစုတွင် မွေးဖွားလာသည်။

ဝေသည် အမျိုးမျိုးသောကောက်ချက်များကိုဖတ်ရပြီး ဘာကို အတည်ပြုရမလဲဟု သတ်မှတ်၍မရနိုင်အောင် ရှိသည်။ အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းရင်းခံများအတွက် အမျိုးမျိုးသောကုသနည်းများ ရှိသလား။

ဝေ၏ ပထမဆုံးသောသို့စတင်သည် ရေနံချောင်းဆေးရုံဖြစ်၏။ ဆေးကျောင်းသူဘဝတုန်းက ပုဂံဘုရားဖူးသွားတုန်း ဝေဘုန်း၏အိမ်နှင့် မမ၏အိမ်ကို သွားလည်ဖူးကြသဖြင့် ဝေ၏ လက်ထောက်ဆရာဝန်ဘဝတွင် ရေနံချောင်းသို့ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

တင်မင်းသော်ပြောသလို ဆေးရုံကြီးတစ်ခုနှင့်နီးသော မြို့နယ်ဆေးရုံကလေးတစ်ခုသည် ပညာလေ့လာဖို့ အခွင့်အရေးနည်းသည်ဆိုတာ ဟုတ်တာပေါ့။ ရေနံချောင်းမှ လူနာတော်တော်များများသည် မကွေးသို့ တိုက်ရိုက်သွားကြ၏။ ထို့ပြင် ရေနံချောင်းဆေးရုံခွဲစိတ်ခန်းမှာ ပစ္စည်းကိရိယာကအစ မလုံလောက်။ ယောက်ျား စရိုက်လက္ခဏာရှိသော ဝေသည် ရေနံချောင်းဆေးရုံတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော စတင်ဖိနှင့်ဆရာဝန်အကြားက ပြဿနာများကို တော့ မသိဟန်ဆောင်၍ မရခဲ့ပေ။ ဆေးရုံမှာ၊ ဆေးစတိုမှာ ဆေးရုံပါလျက် လူနာကိုမပေးဘဲ ဆက်လက်သိမ်းဆည်းထားသော စတိုပြဿနာများကို ဝေ မသိစဉ်က အကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ စာရင်းထဲမှာလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါမှလည်း မသုံးရသေး။ ထိုဆေးမျိုးကို ဝေညွှန်လိုက်တော့ 'မရှိဘူး' ဟူသော အဖြေရခဲ့သည်။ ပြတ်သားသောဝေက 'ဘယ်ရောက်သွားလဲ' ဟု စစ်ဆေးမေးမြန်းတော့ အဖြေအတိအကျမရ။ "ဒီလို အသေးအဖွဲ့ပြဿနာတွေကို အရင်အရင် ဆရာဝန်တွေတုန်းက သိပ်ပြီး အမေးအမြန်းမထုဘူး"

ထိုစကားကို ဝေ ပြန်ကြားရသည်။ ဝေသည် ကွယ်ရာမှာအတင်းပြောမှုကို မနှစ်သက်။ ဝေကလည်း တစ်ခုခုသဘောမကျလျှင် တိုက်ရိုက်ဖြေရှင်းရမှ ကျေနပ်သည်။ ထိုအခါ ဝေနှင့် သူတို့ ပြဿနာတက်ရသည်။

"ဝေ... နင်ပျော်လား" ဟု မမကမေးသည့်အခါ ဝေ ခေါင်းယမ်းခဲ့၏။

"လူနာတွေကတော့ ကြင်နာစရာကောင်းပါရဲ့ မမရယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ မပျော်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ မပြောင်းသေးဘူး။ ဒီဆေးရုံမှာဖြစ်နေတဲ့ အစဉ်အလာကြီးကို ငါ တိုက်ထုတ်ပစ်ရမယ်"

လူနာသုံးသည့်ပစ္စည်းများသာမက ဆရာဝန်သုံးဖို့ထားသည့် ပစ္စည်းများကိုပါ အပျောက်ရိုက်လေ့ရှိသော အမူအကျင့်များ၊ တာဝန်ချိန်ကို မလေးစားသည့် ဝန်ထမ်းတို့၏ အမူအကျင့်များ၊ မိမိ၏ ဝန်ထမ်းသိက္ခာ၊ လူ့သိက္ခာကို မဖြစ်စေလောက်ငွေကလေးဖြင့် လောဘတကြီးလဲလှယ်နေကြသူများ။

"သဒ္ဓါကြေးဆိုတာတော့ ယူကောင်းပါတယ်ဝေ" ဟု မမက ပျောင်းဖျေသည်။

ဝေ ရယ်မိ၏။

"မမရယ်... နင်က ရေနံချောင်းသူဆိုတော့ ငါ မပြောတော့ပါဘူး၊ နင့် ဆေးရုံမှာ ဖြစ်ပျက်နေသမျှဟာ ငါ ပြောဖို့လဲ မကောင်းပါဘူး"

နောက်တော့ မမက ဝေကို နားချဖို့ကြိုးစား၏။

"ဝေ... နင်က ရေနံချောင်းဆေးရုံမှာ တစ်သက်လုံး အလုပ် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်နှစ်ပဲ၊ အလွန်ဆုံး သုံးနှစ်ပေါ့။ အစဉ်အလာတစ်ခုကို တိုက်ထုတ်ပစ်ဖို့အတွက် သုံးနှစ်ဆိုတာ မလုံလောက်နိုင်ဘူး... ဝေ နင်ပြန်သွားတဲ့ အခါကျတော့..."

ဝေသည် မမ၏ မျက်နှာကို မချင့်မရဲကြည့်မိ၏။

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ သုံးနှစ်ပဲ နေရမယ်။ အဲလိုပဲ နောက်ဆရာဝန်တွေလဲ ၃ နှစ်ပဲ နေရမယ်။ အဲဒီလိုလူတွေကို ငါ အားကိုးလို့ မရနိုင်ဘူးလား။ ၃ နှစ်

၃နှစ်နဲ့ ငါ့လိုလူတွေ ဆက်တိုက် များလာတဲ့အခါ နှစ် ၂၀၊ နှစ် ၃၀၊ နှစ် ၅၀ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ဆန္ဒရှိဖို့သာလိုပါတယ်။ ငါကတော့ ၃နှစ်မပြောနဲ့ ၃လဆိုရင်တောင် တိုက်မှာပဲ”

“ဝေရေ... မလိမ့်တပတ် လုပ်တာတို့၊ အလွဲသုံးစား လုပ်တာတို့၊ လာဘ်စားတာတို့ဟာ အူမ မတောင့်လို့ သီလမစောင့်နိုင်ကြတာနဲ့တူပါရဲ့ ဟယ်...၊ တို့ဆရာဝန်တွေကတော့ အူမတောင့်တာကိုး ဝေရဲ့”

မမက အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် ရယ်မောကာ ကောက်ချက်ချဖို့ ကြိုးစား လေသည်။

“မမရယ်... မငတ်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ယောက်ဆိုရင် ဒါကို လက်ခံ ချင် လက်ခံလိမ့်မယ်၊ ငါလက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါ ငတ်ဖူးပါတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငတ်ရမှာကိုလဲ ကြောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ အဲဒီလိုအလွဲသုံးစားလုပ်မယ့် အစား လူနာတွေရဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့လဲပြီး စားမယ့်အစားတော့ သူများအိမ်မှာ အဝတ်သွားလျှော်ပေးတဲ့ အိမ်စေအလုပ်ကို လုပ်လိုက်မယ်”

ဝေဒေါသကို မမက မရယ်မောတော့ဘဲ ပခုံးလေး အသာဖက်၍ နှစ်သိမ့်ခဲ့၏။

“ဝေ... ဒါ ဝေကြုံရတဲ့ အသေးငယ်ဆုံးဒေါသကလေးပဲရှိသေးတယ် ဝေရဲ့၊ ဆေးရုံတစ်ရုံကို မြို့တစ်မြို့နဲ့နှိုင်းလိုက်စမ်း၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနဲ့နှိုင်း လိုက်စမ်း။ တို့တွေဟာ တကယ်တော့ မာန်သာရှိပြီး ခါးချည့်နေတဲ့ ခါချဉ် ကောင်တွေပဲ၊ တို့ဘာတတ်နိုင်မှာလဲကွယ်”

ဝေသဘောမတူနိုင်ပါ။ နေရာတစ်ခုတွင် ဝေ ရှိနေသမျှတော့ ထိုနေရာ တွင် မတရားမှုမရှိစေရပါ။

ဝေ၏ ဒုတိယပိုစတင်သည် သထုံဖြစ်၏။

“နောက်တစ်ခါပို့ခံရရင် ဘုတ်ပြင်းတို့၊ တနင်္သာရီတို့ ရောက်သွား နိုင်တယ် ညှိရေ”

တွံတေးမှာတာဝန်ကျသောညှိနှင့် ရန်ကုန်မှာတွေ့စဉ် ဝေ ရယ်မော၍ ညည်းပြခဲ့မိသည်။

“နယ်ကိုမလွှင့်ဖို့က post-grad တက်ဖို့ထက် ပို အရေးကြီးတယ် ထင်တယ် ဝေရေ၊ ငါတော့ ချိုင်းလိဒ်တက်တော့မယ်၊ နင်ရော”

“အင်း... ငါကတော့ ဆိုက်ခီယာထရီပေါ့ဟာ၊ ငါ့အိပ်မက်က ကြာလှ ပြီလေ။ အခုမှ အကောင်အထည်ပေါ်တော့မှာ နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီ၊ ဖြေကြစို့ လား”

သထုံဆေးရုံက မော်လမြိုင်ဆေးရုံနှင့် နီးသော်လည်း ရေနံချောင်းထက် ပို၍ လူနာစုံသည်။ ဝေ၏ ဘွဲ့လွန်ဝင်ခွင့် စာချက်ချိန်ကို ဆေးရုံတာဝန်နှင့် ဆေးခန်းတာဝန်များက ဖွဲ့ယူသွားခဲ့၏။ ဝေဆေးခန်းကို ညနေသာမက မနက်ပါ ဖွင့်ရသည်။ နံနက် ၉ နာရီမထိုးမီ ဆေးခန်းမှာ လူနာကြည့်ရသေး သည်။ ပထမဆုံး ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို ဝေကျ၏။ ညှိလည်း သူ ဝင်ခွင့်စာမေး ပွဲ ကျသည်။

သထုံမှာ နှစ်နှစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးသောအချိန်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို ညှိလိုပင် ဝေ အောင်မြင်ခဲ့သည်။

မျိုးရိုးဗီဇနှင့်ဆိုင်သော ခရိုမိုဆုမ်းစ်များက လူတစ်ယောက်၏ ဘဝ ရပ်တည်မှုကို ပြဋ္ဌာန်းသည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ် လာခဲ့သော ဝေသည် ဆေးစိတ်ပညာဘွဲ့လွန်တက်ခွင့်ရသောအချိန်၌ အတွေး များ ရှုပ်ထွေးစပြုလာသည်။

တစ်မိသားစုတည်းမှ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းလာသော လူနှစ်ယောက် သည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သဘာဝတရား၏ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းမှု stress တို့ကို ခံစား တုံ့ပြန်ရာ၌ မတူညီကြပါ။ ဥပမာ- သဘာဝဘေးအန္တရာယ်၊ ဥပမာ စစ်ပွဲ စသည့် ညှဉ်းပန်းမှုများသည် တစ်ယောက်အတွက် နာရီပိုင်းမျှသာ (Acute Reaction to Stress) သက်ရောက်ချိန်တွင် အခြားတစ်ယောက် ၌ လပိုင်း နှစ်ပိုင်းများစွာကြာသည်အထိ (Post-traumatic stress disorder) သက်ရောက်နေတတ်သည်။ ဒါ မျိုးရိုးဗီဇလား၊ ပတ်ဝန်းကျင် ၏ ပုံသွင်းပြုပြင်မှုကြောင့်လား။ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းသည့် ဝေဒနာအတိမ်အနက် အတူတူဖြစ်ပြီး တုံ့ပြန်သော စိတ်ဝေဒနာအမျိုးအစားများ မတူညီခြင်းမှာ မျိုးရိုးဗီဇနှင့်ဆိုင်သလား၊ ပတ်ဝန်းကျင် ပုံသွင်းပြုပြင်မှုနှင့်ဆိုင်သလား။

စိတ်ပုံမှန်သောရောဂါများ၏ မူလအရင်းအမြစ်ကို ရှာဖွေသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာပုံအကြောင်းရင်းခံများကို တွေ့လာရသည်။ ထိုအကြောင်းရင်းခံ များတွင် နံပါတ်(၁) အဖြစ် ထားကြသည့်အချက်မှာ မျိုးရိုးဗီဇ၏ သြဇာ သက်ရောက်မှုများ (genetic influences) ဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းရင်းများက တတိယနေရာမှာသာရှိသည်။ ဒုတိယအကြောင်းရင်း မှာ ကလေးဘဝ၏ သြဇာသက်ရောက်ခံရမှုများ (influences in childhood) သာ ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ဝေသည် ပုံမှန်မဟုတ်သောအစွဲအလမ်း (obsessions) ဆိုသည်ကို ကျောင်းသူဘဝကထက် ပို၍ သဘောပေါက်ခဲ့ရပြီ။ ဝေတို့ မိန်းကလေးအုပ်စု ဘာကြောင့် စိတ်ပညာစစ်ဆေးမှု (ဆိုက်ကိုတက်စ်) ကျရ သလဲ ဆိုတာလည်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်ခဲ့ရပြီ။

တကယ်တော့ ဝေတို့ ငါးယောက်လုံးသည် မျိုးရိုးဗီဇနှင့်မသက်ဆိုင်

သော ကလေးဘဝ၏ သြဇာသက်ရောက်ခံရမှုများကြောင့် အစွဲအလမ်း (obsessions) ကိုယ်စီ မသိမသာရှိနေခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည် အားကိုးစိတ်များနှင့် မိခင်၊ ဖခင်များ၏ အားပေးကူညီမှုများသာ မရှိခဲ့လျှင် ဝေတို့ငါးယောက် ယခုအချိန်မှာ ဘယ်ဘဝများ၌ ရောက်ရှိနေကြမှာပါလိမ့်။ ဒါတော့ မတွေးကောင်းသည့်အရာတွေပဲ။

(၂၆)

“လူတစ်ယောက် ဘာတွေကို အိပ်မက်မက်တတ်သလဲ ဆိုတာသာ ငါ့ကိုပြောပြပါ။ သူ့ဘာတွေကိုချစ်တတ်သလဲဆိုတာ ငါက ပြောပြပါမယ်”

ထိုစကားသည် ဝေတို့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်များ (psychiatrists) နှင့် စိတ်ကုပညာရှင်များ (Clinical Psychologists) အတွက် အလွန် မှန်ကန်ပါသည်။

အိပ်မက်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် စွဲလမ်းမှုများ၏ သင်္ကေတ၊ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် စိုးရိမ်သောကများ၏ သင်္ကေတ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မုန်းတီး ကြောက်ရွံ့မှုများ၏ သင်္ကေတ၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလိုဆန္ဒများ၏ သင်္ကေတ။ တစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိသည်။ ထိုအိပ်မက်၏ လျှို့ဝှက်သောအဓိပ္ပာယ်ကို မှန်ကန်စွာ ကောက်ချက်ဆွဲတတ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။

“ဒီလူ ကျွန်မအပေါ်မှ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တာတွေ များနေပါပြီ ဒေါက်တာရယ်”

လူနာအမျိုးသမီး၏မျက်လုံးများတွင် မုန်းတီးမှုနှင့် နာကြည်းမှုကို ဝေ မြင်နေရသည်။

“အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလဲ ကျွန်မကို သနားနေကြပြီ။ ဒီလူ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းတာတွေ သူတို့အမြင်ပဲလေ”

ဝေတို့ စိတ်ကုဆရာဝန်များသည် လူနာအား စကားများများပြောရန် မလိုပါ။ လူနာက စကားများများပြောလာအောင် မှန်ကန်စွာ စကားထောက် ပေးဖို့သာ လိုပါသည်။

“ကျွန်မ သားသမီးလေးတွေသာမရှိရင် သူ့ကို ကျွန်မ ကွာပစ်တာ ကြာလှပြီ”

သားသမီးဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်အတွက် ဘဝကိုစတေးပြီး ငဲ့ညှာ ရမည့် ခိုင်မြဲလှသော သံယောဇဉ်ကြီးများဖြစ်တတ်သလို တစ်ခါတစ်ခါမှာ တော့ မိမိ၏စိတ်ကိုမိမိ လိမ်ညှာရန် အကောင်းဆုံးအကာအကွယ်များလည်း ဖြစ်တတ်သေးသည်။

“ရှင် သူ့ကို ကွာဖို့ပြောကြည့်ဖူးသလား”
အမျိုးသမီး၏မျက်ဝန်းများ တောက်ပစိမ်းကားလာကြသည်။

“တစ်ခါတော့ မခံနိုင်လွန်းလို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ကွာမပေးနိုင် ဘူးတဲ့ ဒေါက်တာရဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ ကဲ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ လွယ်ကူသလောက် ထို ယောက်ျားကို ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်ရဖို့ ခက်ခဲလှပါသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမကို ကွာရှင်းလိုလျှင်တော့ အလွယ်

ကလေးပါ။ မခံနိုင်အောင်နှိပ်စက်သည့်နည်း၊ မယားငယ်မယားပြိုင်များစွာ ယူသည့်နည်း၊ အိမ်ပြန်မလာဘဲနေသည့်နည်း၊ နည်းမျိုးစုံကိုသုံး၍ ရလိမ့်မည်။ မိန်းမက ကွာရှင်းလိုသည့်အခါမှာတော့ ပြဿနာသည် ဤမျှရိုးစင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ သာမန် နာကျင်စေမှုကို ခင်ပွန်းက ပြုလုပ်ရုံမျှနှင့်တောင် ကွာရှင်းခွင့်မရ။ ရပ်ကွက်လူကြီးများ၊ လူကြီးမိဘများက အစ မိမိအိမ်ထောင်ကို မိမိ ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းဖို့ တရားပြု၍ ပြန်လွတ်လိုက်သော ဥပမာများစွာရှိပါသည်။ လင်ကွာ မယားကွာကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုင်ရာ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၏ (ဇနီးနှင့်ခင်ပွန်းအပေါ်သတ်မှတ်မှု) မည်မျှရသည်မှာ ဝေတို့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ပြဋ္ဌာန်းပေးထားခြင်းလား၊ ဒါမှမဟုတ် ယောက်ျားတွေအတွက် ပြဋ္ဌာန်းပေးထားခြင်းလား။ ဤ မည်မျှမှုကို ဝေတို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန်မဖြစ်နိုင်သောအခါ ဝေတို့ပြုလုပ်ရန်မှာ တစ်နည်းသာရှိတော့၏။ ၎င်းမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်နှင့် လက်မထပ်မိအောင် ထိန်းချုပ် မျှီသိပ်သည့်နည်းသာဖြစ်ပါသည်။

နိုင်ငံခြားက စိတ်ကုဆရာဝန်တွေလိုသာ ဝေ အိမ်ထောင်ရေး အခက်အခဲများကို အကြံပေး ဖြေရှင်းသူအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရလျှင် ဝေဆေးခန်းမှာ လူနာတစ်ယောက်မျှပင် ရှိတော့မှာမဟုတ်။

“ဒီတော့ ရှင် ဘာလုပ်ရသလဲ”

“ကျွန်မ ငိုရတာပေါ့”

အမျိုးသမီးက ရိုးစင်းစွာဖြေလေသည်။ အမျိုးသမီး၏ အပြောအဆို၊ အမူအရာ၊ မျက်လုံးတုံ့ပြန်မှုများမှာ ပုံမှန်စိတ်အခြေအနေအတိုင်း ရှိနေသည်။ ဒေါသထွက်စရာကိုပြောနေစဉ် ဒေါသ အမူအရာနှင့် ဒေါသမျက်လုံး၊

သားသမီးအကြောင်းကိုပြောနေစဉ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသည့်မျက်လုံး၊ စကားနှင့် ခံစားချက် ထပ်တူညီမျှပါသည်။

“သူ့ကိုမကျေနပ်လို့ ပစ္စည်းတွေ ရိုက်ခွဲတော့လဲ သူက ကျွန်မကို ရိုက်မောင်း ပုတ်မောင်း ထပ်လုပ်ဦးမှာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သူများတွေပြောတဲ့ အိပ်ဆေးဆိုတာတွေကိုသောက်ပြီး အိပ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ တော့ ငို... ဒါပဲ ရှိတာ။ ကျွန်မ ဒါ့ထက်ပိုပြီး ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ ဒေါက်တာရယ်”

အကယ်၍ ဝေသာ ထိုလူနာနေရာမှာရှိခဲ့လျှင် ဝေ ဘာလုပ်မိမှာပါလိမ့်။ သူ့လိုတော့ သည်းခံနေနိုင်မှာမဟုတ်ပါ။ တစ်ခုခု နည်းလမ်းကိုတော့ ရှာကြံဦးမှာပေါ့။ သူ အရက်မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်နေစဉ် ကြီးတုတ်ပြီး ဆေးထိုးပိုက် တစ်ခုနှင့် ခြိမ်းခြောက်လည်း ရမှာပဲ။

“ရှင် ကျွန်မကို ကွာရှင်းပေးမလား၊ မပေးဘူးလား၊ ဟောဒီမှာ အဆိပ်တွေ ရှင်ကိုထိုးပေးလိုက်မယ်၊ ဆရာဝန်တွေက ရှင် နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတယ်လို့ အတည်ပြုပေးကြလိမ့်မယ်”

ဝေ ဆေးထိုးပိုက်ထဲမှာ Digoxin ထိုးဆေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ရိုးရိုး ဂျွန်တာဖိုက်စင် ထိုးဆေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဒီလူ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ။ ဝေလုပ်သက်အရ အရက်သမားတွေအကြောင်း ဝေ ကောင်းကောင်းသိပါသည်။ သူတို့သည် သူတစ်ပါးထိခိုက်နစ်နာမည်ကိစ္စအတွက် သူတို့ ဆန္ဒရှိသမျှ ပေါက်ကွဲဖို့ အရက်မူးခြင်းကိုအကြောင်းပြ ကာကွယ်တတ်ကြပေမယ့် သူတို့ကို ထိခိုက်နစ်နာမည်ကိစ္စများကိုတော့ အရက်မူးစဉ်မှာလည်း အသိစိတ် ရှိရှိ ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြ၏။

“အိပ်ဆေးသောက်တယ်ဆိုတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်ရဲ့လား”

ဝေစကားထောက်မေးလိုက်တော့ အမျိုးသမီးက မျက်နှာအနည်းငယ် ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ အသေလိုပဲ အိပ်ပစ်လိုက်တာ၊ တစ်ခါ တစ်ခါတော့လဲ ပျော်သွားလိုက် နိုးလာလိုက်ပဲ။ အိပ်မက်ဆိုးတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်”

အမျိုးသမီးသည် ဘွဲ့ရပညာတတ်မြစ်သောကြောင့် သူမကိုယ် သူမ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်းရှိပုံရပါသည်။ လူနာ၏စိတ်ကို လူနာကိုယ်တိုင် အမှန်အတိုင်း သိမြင်စေဖို့ ကြိုးစားရာ၌ ပညာတတ်သူများမှာ ပို၍ လွယ်ကူမည်ဟု ဝေ ထင်ခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ အမြဲမမှန်ကန်ပါ။ ပညာတတ်သူများ သည် မိမိကိုယ်မိမိ လိမ်လည်ရာ၌ ပညာမဲ့သူများထက် ပို၍ ကျွမ်းကျင်လေ့ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီအိပ်မက်တွေအကြောင်း ပြောရအောင်...မှတ်မိသလောက် ပေါ့”

ဆေးရုံလူနာတွေက အများအားဖြင့် စင်စစ်ရောဂါသည်များသာ ဖြစ်သောကြောင့် ယခုလို ဆရာဝန်အား မိမိတို့အိပ်မက်အကြောင်းပြောနိုင်လောက်သည့် တိုင်းဆ ဉာဏ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်၊ မှတ်ဉာဏ်တို့ မရှိကြပါ။ ဆေးခန်းလူနာနှင့် ဆေးရုံ လူနာအကြား ကွာခြားမှုမှာ ရောဂါအတိမ်အနက်ဖြစ်သည်။ ရောဂါ အတိမ် အနက် ဆိုသည်ကလည်း လူနာကိုယ်တိုင်နှင့် ဆွေမျိုးမိဘကိုယ်တိုင်၏ ပြုမူဆောင်ရွက်မှုအတိုင်း အမျိုးအစားကွဲပြားလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေတို့နိုင်ငံ မှာ လူထု၏ ကျန်းမာရေးအသိ၌ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်များ၏အခန်းကဏ္ဍ လည် မပါဝင်သလောက်ပင်ရှိသည်။ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်များ၏တန်ဖိုး

ကို မည်သူမှ သတိမထားမိကြပါ။ လူတစ်ယောက်သည် မိမိကိုယ်မိမိ လိင်မှတစ်ဆင့်ကူးစက်သော ရောဂါဝေဒနာသည်အဖြစ် ဆရာဝန်တစ်ဦး ထံမှာ ပြသ၍ ကုသမှုခံယူရန် ဝန်မလေးတတ် မရှက်ရွံ့တတ်သော်လည်း မိမိကိုယ် မိမိ စိတ်ကုဆရာဝန်နှင့် ကုသနေရပါသည်ဟူသောအဖြစ်မျိုး ရောက်ရှိမှာကိုတော့ ရှက်တတ်ကြသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ယောက်ကို သေတယ်လို့ မက်ရင် အဲဒီလူကို ကျွန်မက သေစေချင်လို့ ဆိုတာ ဟုတ်သလား ဒေါက်တာ”

တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဝေလူနာအမျိုးသမီးသည် ဆေးပညာနှင့် စိတ် ပညာကို အနည်းအပါးကြားဖူးနားဝတော့ ရှိဟန်တူပါသည်။

“အမြဲတမ်းတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်အခြေအနေနဲ့ နောက်ခံမြင်ကွင်းပေါ်မှာ ကြည့်ပြီး ကောက်ချက်ချရတတ်တယ်၊ ဘာဖြစ် လို့လဲ... ရှင့်ယောက်ျားသေတယ်လို့ အိပ်မက် မက်ဖူးလို့လား”

လူနာအမျိုးသမီးက ပြုံး၏။

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ တစ်ခါတုန်းက အဲလို မက်ဖူးတယ်။ ဒါပေ မယ့် အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မ မပျော်ဘူးဒေါက်တာရဲ့၊ ကျွန်မ ငိုနေတာ”

ဟုတ်တာပေါ့။ ပညာတတ်ပြီး ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသောသူများသည် အိပ်မက်ထဲမှာပင် မိမိကိုယ်ကို လိမ်ညာကာကွယ်ပြီးသား ဖြစ်နေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိ အဓိပ္ပာယ်ကောက်တတ်သောအိပ်မက်မျိုးမှာပေါ့လေ။

“တခြားအိပ်မက်တွေရော...”

ထို့နောက် အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ထူးဆန်းသောအိပ်မက် အကြောင်း ကို ဝေအား ပြောပြခဲ့ပါသည်။

“အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်မကို လူနှစ်ယောက်က ဖမ်းချုပ်ပြီး ခေါ်သွား

တယ် ဒေါက်တာရဲ့၊ ကျွန်မမှာရှိသမျှခွန်အားနဲ့တော့ ရုန်းတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာအရမ်းပဲ။ သူတို့ ကျွန်မကို သတ်ပစ်ချင်လဲ သတ်ပစ်နိုင်တယ်လို့ ကျွန်မ သိနေသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သတ်တာထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ လဲ သိနေပြန်ရောလေ။ ကျွန်မ အော်ဟစ်တော့ တစ်ယောက်က ကျွန်မ မအော်နိုင်အောင် အတင်း ပါးစပ်ကိုလက်နဲ့ ပိတ်ထားတယ်။ ကျွန်မကို ကားတစ်စီးထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး မောင်းလာတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ လမ်းမှာ ကားပျက်ရော၊ တစ်ယောက်က ကားလက်ကိုင်ဘီးနောက်မှာရှိတုန်း တခြားတစ်ယောက်က ကားရှေ့မှာ အဖုံးဖွင့်ပြီး ပြင်ဖို့လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လွတ်လမ်းဟာ ဒီအချိန်ပဲဆိုတာ ကျွန်မ သိတယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလွန် စိမ်းလန်းပြီး ထူထပ်တဲ့တောအုပ်ကြီး ဒေါက်တာရဲ့။ ကျွန်မ ဒီအချိန်မှာသာ ထွက်မပြေးရင် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလွတ်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ ဘေးက ကားတံခါးကို ပြွန်းဆွဲပြီး ခုန်ဆင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့်...”

အမျိုးသမီးက တစ်ခဏ တွန့်ဆုတ်သွားပြီး ငှေကို အားကိုးဟန် မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ အစွဲပေးမှု၊ စိတ်ဓာတ်ကျမှုအားလုံးကို ဝေ မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒါပေမယ့်... ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး လုံးဝ လှုပ်လို့ မရတော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မရဲ့ ခြေထောက်တွေက အသေကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေ သေနေပြီ”

လူနာအမျိုးသမီးကို ဝေ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
သူမသည် သူမ၏ ယောက်ျားကို ဘယ်လောက်ပင် မုန်းတီးနာကြည်း

သည်ဆိုစေ သူမ မပြတ်နိုင်ပါ။ ဟိုက ကွာရှင်းပေးတာမပေးတာကို နောက်ထား။ သူမကိုယ်တိုင်ပင် ယောက်ျားကို မကွာနိုင်ပါ။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လူနာ၏ စိတ်ကို ဝေတို့သိရတာ လွယ်ကူသော်လည်း လူနာ၏ စိတ်ကို လူနာကိုယ်တိုင် ပြန်သိအောင် လုပ်ဖို့ တော်တော် ခက်ခဲတတ်၏။ စိတ်ကုသမှု၏ အချက်အချာကလည်း အဲသည်မှာပဲ ရှိနေသည်။

ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေးသည် မှောင်မိုက်နေသောကြောင့် နေ့ခင်းမှာလည်း မီး အမြဲဖွင့်ထားရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ဆူညံသော ကိတ်သံသည် သူ့နားထဲသို့ အတိုင်းအဆမရှိ စုပွဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ မျက်မှောင်ကြွတ်ထားပြီး ဖတ်လက်စ ဓာကြောင်းများအပေါ် အာရုံစိုက်မိအောင် ဇွတ်အတင်း ဖန်တီးနေရသည်။

ယခုအချိန်အထိတော့ အိပ်(က်)(စ်)ရေးသည် သူနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်သေးပေ။ သူသည် တတ်မြောက်ခဲ့ပြီးရုံမက ခပ်မေ့မေ့ပင် ဖြစ်နေသော အခြေခံဘာသာရပ်မျိုးစုံကို စုပေါင်းလျက် Basic Science ဟူသော အကြောင်းကြောင့်စာမေးပွဲတစ်ခုကို ဖြေဆိုရဦးမည်တဲ့။

သူငှားနေသော အပြင်ဆောင်အခန်းကလေးသည် လှည်းတန်းဈေး၏ နောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ရှစ်ပေပတ်လယ် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေခွင့်ရဖို့အတွက် နှစ်ခုတင်စာ လစာပေးရ၏။ တစ်ယောက်လျှင် ၄၀၀ ကျပ် ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်စာ တစ်ခန်းလုံးကို ၈၀၀ ကျပ်ပေးရပါသည်။ အိမ်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်လျှင် လမ်းကြားကလေး၊ ထို့နောက်မှ လမ်းမကြီးနှင့် လှည်းတန်းမီးပျိုင့်လမ်းဆုံသို့ ရောက်သည်။ သူ

သည် လစာငွေနှင့်မလောက်သောကြောင့် လှည်းကူးမှာတုန်းက စုထားခဲ့ သည့် ငွေထဲမှ သုံးစွဲနေရသည်မှာ သုံးလရှိပြီ။ နေ့စဉ် လက်ဖက်ရည်ကို ခါတိုင်းလို ၃ ခါ မသောက်နိုင်။ နံနက်နှင့်နေ့လယ်ကိုလျှော့၍ ညကျမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ရသည်။ ညလက်ဖက်ရည်မသောက်ရလျှင် သူ စာမကြည့်နိုင်ပါ။

ဘော့စစ်ဆိုင်:ယင့်စ်ဖြေဆိုပြီး ကျသွားပါက ဆပ်ပလီမင်ထရီ(နောက် ဆက်တွဲ စာမေးပွဲ) ထပ်ဖြေရမည်။ အကယ်၍ ထပ်မံကျခဲ့သည်ရှိသော် သူ၏ အမ်အက်စ်စီ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ အောင်မြင်မှုသည် အလိုအလျောက် ပယ်ဖျက်ပြီးသားဖြစ်သွားမည်။ ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲအသစ်ကို နောက်ထပ်တစ်နှစ် ဆက်ကြိုးစား၍ဖြေပေးတော့။ ထိုဝင်ခွင့်စာမေးပွဲမှာ ကျနိုင်သေး၏။

“ကောင်းတယ် တင်မင်း... နင်က ဟိုတုန်းကတော့ ပိုစံဂရက်ကျူရိတ် မဖြေဘဲ အခုမှဖြေတာကိုး၊ ဘော့စစ်ဆိုင်:ယင့်စ်ဆိုတာဘယ်တုန်းကမှ စာမေး ပွဲ လုပ်ပြီး ဖြေခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူး။ နင်လက်ထက်ကျမှ ဖြစ်လာတာ၊ အချိန် အခါ ဆိုတာ ရွေးတတ်မှ တင်မင်းရဲ့”

ဝေက သူ့ကို သဘောကျပြီး စ နောက်ကျီစယ်တတ်သည်။

“ဆရာ ဧည့်သည်...”

အိမ်ရှင် အန်တီက အောက်ထပ်မှ လှမ်းအော်၏။ ဧည့်သည် တဲ့။ သူ့ကိုခေါ်တာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဟု ခပ်ကြောင်ကြောင် တွေ့နေသေး သည်။ အင်းလေ ... ဒီအဆောင်မှာ ဆရာလို့အခေါ်ခံရတာ ငါတစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ဘူးလား။

မြရွက်ညိုများလား၊ မြရွက်ညိုကတော့ ကားရှိသူမို့ သူ့ထံ မကြာ ခဏ ရောက်လာတတ်သည်။ သို့သော် မြင့်မိုရ်တို့ကို မိမိထံ လိုက်ပို့တုန်းက

မြရွက်ညိုယူလာသော ငါးပိကြော်၊ အမဲသားကြော် အကြော်အလှော်တွေ လည်း မကုန်သေးပါ။ မကုန်သေးလောက်ဘူး ဆိုတာလည်း မြရွက်ညို သိမှာပေါ့။ ဒါဖြင့် ဝေများလား။

ဝေများဖြစ်မလားဟုတွေးမိသည့်အချိန်မှာပင် သူ့နှလုံးသည် တဖြုန်ဖြုန် ခုန်စပြုလာလေသည်။

သူတံခါးဖွင့်၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။ အောက်ထပ်မှ ရယ်မောသံများ ကြားရသည်။ ဝေ... ဒါ ဝေ့ရယ်သံပဲ။ သူ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်းသွား လိုက်သည်။

“အင်း ပုံစံကတော့ အိပ်ရာက ထလာတဲ့ပုံစံပဲ ညိုရဲ့”

မြရွက်ညိုနှင့်ခင်လှဝေသည် ဧည့်ခန်းမှာမတ်တတ်ရပ်လျက် တင်မင်း ကို ကြိုဆိုရင်း ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဝေသည် ကျောင်းမှာတုန်းကလို ဆံပင်ကို ခပ်မြင့်မြင့်စည်း၍ ချထား၏။

“တော်စမ်းပါဟာ ငါဖြင့် ကောင်းကောင်း မနားရပါဘူး၊ ဒီ စာမေးပွဲ ကျသွားရင် အမ်အက်စ်စီ အင်းထရင့်စ် ကျတာထက် သိက္ခာကျဦးမှာဟ”

မြရွက်ညို၏လက်ထဲမှာ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နှင့်ထုတ်ထားသော နက်စ် ကော်ဖီပုလင်းနှင့် နို့ဆီပုလင်းကို မြင်ရသည်။ မိမိအခန်းမှာ နို့ဆီဘူးဖောက် တံ မရှိသောကြောင့် မြရွက်ညိုက ဖောက်ပြီး ပုလင်းမှာ အဆင်သင့်ထည့်၍ တင်မင်းသော်အား ပေးလေ့ရှိပါသည်။

“ဪ... မြရွက်ညိုတို့များ သူ့ယေချင်းအပေါ်သိတတ်လိုက်တာ၊ ငါ ကော်ဖီကုန်လောက်ပြီဆိုတာ သိရှာတယ်၊ ကြီးပွားဦးမယ် ဒီ ကလေးမ ကြီးပွားဦးမယ်၊ ဒေါ်ခင်လှဝေတို့နဲ့များ ကွာပါ”

ဝေက နှုတ်ခမ်းစေ့ပိတ်ပြီးနေပြီးမှ တင်မင်းကို ဘာကြည့်ကြည့်သည်။

“နင့်ပေးဖို့ နေနေသာသာ ငါတောင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖျော်မသောက်ဘူး။ ပိုက်ဆံကုန်လို့”

ညိုက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လျက် ဝှေ့ကို လှမ်းပုတ်၏။

“ကဲ ကဲ နင်တို့က ရန်ဖြစ်မနေနဲ့ဦး။ ဒီမှာအရေးကြီးတဲ့စကား ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ လာတာ”

သူတို့သုံးယောက် စည့်ခန်းကုလားထိုင်များ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့သတင်းတစ်ခု ဒီနေ့ပဲရတယ် တင်မင်းရဲ့။ သင်သင်ခိုင် လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့။ ငါ့ဆီကိုလဲ မိသင်စာရေးတယ်။ ဝှေ့ဆီကိုလဲ ရေးတယ်တဲ့”

“ဪ...”

သူခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်သည်။ ခင်လှဆေးက သူ့ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၏။

“မြင့်မိုရ်တို့ကို နင်ပြောလိုက်တဲ့ ဘယ်တော့စားရမှာလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ ဆိုတဲ့စကားကို ငါ ရိပ်မိသလိုလိုတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဇော်ခင်နဲ့ လို့တော့ မထင်ခဲ့မိဘူး။ ဇော်ခင် ဒီအချိန်ဆို ကလေးငါးယောက်လောက် ရနေလောက်ပြီလို့ တွက်ထားတာကို တင်မင်းရဲ့။ နင်ကတော့ သိနေတာ ကြာပြီပေါ့လေ”

တင်မင်း မလုံမလဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခြားသူတွေကိုသာ သူညာလို့ရမည်။ ဝှေ့ကို သူညာလို့မရပါ။

“မိသင်ကတော့ ဖွင့်ပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင် ဇော်ခင်ပဲရှိမှာ ပြောစမ်း တင်မင်း။ နင့်ကို ဇော်ခင် ကြွားထားတာမဟုတ်လား”

“မိဝေ... နင်ဟာလေ ယောက်ျားတွေအပေါ် အပြစ်ရှာတဲ့နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ တကယ်ပဲ... ရှားတယ်”

ထိုစကားကလွဲ၍ တင်မင်း ဘာပြောရမှန်းမသိပါ။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူတို့ချင်းပြေလည်ပြီဆိုတာလောက်ပဲ ငါ သိတာပါ ဝေ။ လက်ထပ်တော့မယ် ဘာ ညာ ငါမသိပါဘူး”

ဆေးက မျက်ခုံးပင့်၍ မယုံသင်္ကာဟန်ဖြင့်ကြည့်နေပြီးမှ ပြုံးသည်။

“အေး ဒါဖြင့် နားထောင် ငါပြောပြမယ်။ အခုလာမယ့် ဓရုမ္မတ်မှာ လက်ထပ်မယ်တဲ့၊ ဖိတ်စာတွေဘာတွေ မရိုက်ဘူးတဲ့၊ ရုံးမှာပဲ လက်ထပ်မှာ တဲ့”

သူ အနည်းငယ် အံ့သြသွား၏။

“ဘယ်ရက်လောက် လက်ထပ်မှာတဲ့လဲ၊ ငါတို့ သွားရမတဲ့လား”

“ဒီစင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့ လက်မှတ်ထိုးမယ်လို့ ပြောတယ်။ အရေးတကြီး ကိစ္စ ဘာမှမရှိဘူးဆိုရင် မန္တလေးကို ငါတို့လာခဲ့စေချင်တယ်... တဲ့”

မန္တလေးသည် ဟိုတုန်းက မန္တလေးနှင့် မတူတော့ပါ။ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်သည်လည်း ဟိုတုန်းက ဆေးတက္ကသိုလ်မဟုတ်တော့ပါ။ သို့သော် သူ့မြေပေါ်မှာသာ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် မန္တလေးသည် ရင်ခုန်စရာအကောင်းဆုံးမြို့ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာကတော့ ဘယ်တော့မျှ မပြောင်းလဲနိုင်သော သစ္စာတရား တစ်ခု ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

၁၅၅

(၂၇)

နက်ပြာရောင်ကောင်းကင်သည် နှင်းငွေ့ နှင်းမှုန်များကြောင့် မှုန်မှိုင်းလျက် ရှိသည်။ နှင်းငွေ့ များကို ဖြတ်သန်းဖောက်ထွင်းလျက် လာရသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများ၏ အလင်းရောင်သည် ဖျော့မှိုန်လျက်ရှိသည်။ အေးမြချမ်းစိမ့်သောလေသည် နှင်းငွေ့ များကို ဝရန်တာဆီသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့၏။ ဝရန်တာလက်ရမ်းမှာ မှီလျက် မတ်တတ်ရပ်နေကြသော အမျိုးသမီးငါးယောက်သည် ခြံဝင်းထဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်ကွင်းကို ငေးမောကြည့်နေကြသည်။ ဖြည်းညင်းတိုးတိတ်သော ဂစ်တာသံက သူမတို့ငါးယောက်အား လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ကာလဆီသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားမည့်ဟန်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးငါးယောက်သည် ခပ်သဲ့သဲ့ဖြိုးလိုက်လေသည်။

မေ့ဆေးဆရာဝန် ဇော်ခင်သည် ဂစ်တာကို ကျွမ်းကျင်စွာတီးခတ်လျက် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးညည်းနေသည်။ အနုပညာနှင့် အလှမ်းဝေးလှ

သော ယောက်ျားသုံးယောက်သည် ဇော်ခင်အနားမှာ ဝိုင်းထိုင်လျက် လက်ထဲမှာ ဘီယာသံဘူးကိုယ်စီ ကိုင်လျက် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ကျောဆန့်မှိုကာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ထံမှ တစ်ခါတစ်ရံ သံစဉ်မမှန်သော ခပ်ကြောင်ကြောင်သီချင်းသံကို ကြားရတတ်သော်လည်း မိနစ်ပေါင်းများစွာ ငြိမ်သက်လျက် ဇော်ခင်သီချင်းများအပေါ် အာရုံစူးစိုက်နေတတ်ပြန်သည်။

“ဇင်မိ”

သင်သင်ခိုင်က ဝရန်တာလက်ရမ်းမှာလက်ထောက်လျက် ခြံဝင်းထဲကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တိုးတိုးကလေးခေါ်လိုက်၏။ ဇင်မိက သင်သင်ခိုင်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။

“တကယ်လို့ သူသာ ပဟိုတုန်းက ငါ့ကိုချစ်တာမဟုတ်ဘဲ နင့်ကို ချစ်ခဲ့တာဆိုရင် အခုအချိန်မှာ ငါလက်ထပ်မယ့်သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ မသိဘူး နော်”

“မိသင်ရယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ နင်မို့ တွေးတတ်တယ်” ခင်လှဝေက မတွေးကောင်းသော အရာတစ်ခုလိုပင် တိုးတိတ်စွာတားမြစ်သည့်အခါ မြရွက်ညှိနှင့် မမက ခပ်ဖွဖွရယ်လေသည်။ ဇင်မိကတော့ မပြုံးမရယ်ဘဲ ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဝရန်တာကို နောက်ကျောမှိုသည့် အနေအထားသို့ ပြောင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ သင်သင်ခိုင်၏ မျက်လုံးများကို မသဲမကွဲကြယ်ရောင် မီးရောင်အောက်မှာ ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“တကယ်လို့သာ...ဆိုတဲ့ ကွန်ဒီရှင်နယ်လ် ပတ်(စ်)တင့်(စ်) (လုံးဝ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းမရှိသော အတိတ်ကာလအခြေအနေတစ်ခု) တစ်ခုကို ငါလဲ

ဟိုတုန်းက ခဏခဏ စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်သင်၊ ဥပမာ... ငါသာ ဝေဘုန်းကို လက်ထပ်ခဲ့ရင်... ဆိုတာမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ငါသာ ဟေမိဖိုးလျား ကယ်ရီယာ (သွေးမတိတ်သည့်ရောဂါ မျိုးရိုးစီဇက်ကို သယ်ဆောင်သူ) တစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါသာ သားသမီးမယူဘဲနေခဲ့ရင်...။ အဲလိုအခြေအနေ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ငါ စဉ်းစားကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုညှဉ်းဆဲတဲ့နည်းတွေပဲ သင်ရဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်အနားပေးချင်တယ်ဆိုရင် တကယ်လို့သာဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး ဘယ်တော့မှ မတွေးနဲ့ သင်... ကြားလား”

သင်သင်ခိုင်က ဇင်မီကို တွေ့တွေ့ကလေး စိုက်ကြည့်နေ၏။
“ဟုတ်တယ် သင်၊ ဇင်မီပြောတာမှန်တယ်”

မြရွက်ညိုက သင်သင်ခိုင်ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင် လိုက်ရင်း ပြီးသည်။

“ငါလဲ ဟိုတုန်းက အဲဒီ တကယ်လို့သာကို ခဏခဏ အဓိပ္ပာယ် မရှိ လျှောက်တွေးတယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီနေ့က မမသာ ဆေးရုံပေါ်မှာ ရှိမနေဘူးဆိုရင်... တကယ်လို့သာ အဲဒီနေ့က မြင့်မိုရ်ကေ့စ်တင်ရမယ့်နေ့ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်၊ တကယ်လို့သာ...”

နောက်ထပ် အခြေအနေတစ်ခုကိုတော့ မြရွက်ညိုက မပြောတော့ဘဲ တိခန့် ရုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ မြရွက်ညို ဆက်မပြောသော ‘တကယ်လို့သာ’ ကို နားလည်လိုက်သူမှာ အုပ်စုထဲတွင် ဇင်မီတစ်ယောက်သာရှိ၏။ ဇင်မီက မသိမသာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သင်သင်ခိုင်နှင့်မမက တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ရင်း ဧဝေဝေါဖြစ်နေ၏။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီ တကယ်လို့သာဆိုတဲ့အတွေးတွေကြောင့် ငါ အမြဲ တမ်း ငိုခဲ့ရတယ်၊ နာကြည်းခဲ့ရတယ်၊ ဒေါသထွက်ခဲ့ရတယ်... ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့အတွေးမျိုးကို နင် ဘယ်တော့မှ မတွေးပါနဲ့ သင်ရယ်”

သင်သင်ခိုင်က မိမိပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ခဏပွတ်သပ်ကာ သူငယ်ချင်းများကို တစ်ယောက်ချင်း အကဲခတ်ကြည့်နေရာက စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ရယ်မောသည်။

“အေးဟာ... ဟုတ်ပါတယ် နော်”

“နင် ဇော်ခင်ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား”

ဇင်မီက သင်သင်ခိုင်ထံမှ မျက်နှာလွဲကာ ပြီးစေစေ အမူအရာဖြင့် မေး၏။

“ငါမပြောတတ်ဘူးဇင်မီ၊ အချစ်ဆိုတာကို ငါမှမသိဘဲ”

မမက သင်သင်ခိုင်ပခုံးကို သူမ၏ပခုံးဖြင့်တိုက်ကာ ရယ်မောသည်။

“သွား၊ အချစ်မသိတဲ့လူက မနက်ဖြန် လက်ထပ်ဦးမလို့တဲ့”

အမျိုးသမီးငါးယောက်လုံး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည့်အသံ ကနည်းနည်း ကျယ်လောင်သွားသည့်အခါ အောက်မှာ ဂစ်တာသံဖြင့် နစ်မျောနေသော ယောက်ျားလေးယောက်က မော့ကြည့်၏။ ကြယ်ရောင် မှိန်ပျံ့အောက်မှာ သူတို့မျက်နှာများသည် သိပ်မသဲကွဲပါ။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာများ လန်းဆန်းတောက်ပလျက်ရှိသည်ကိုတော့ သိနေရသည်။

မမက မြင့်မိုရ်ကို လှမ်း လက်ပြလိုက်ပြီး သင်သင်ခိုင်ကို လှည့်ကြည့်၏။

“အချစ်ဆိုတာ နှလုံးသားနှံ့မှ ခံစားသိမြင်လို့ရတဲ့ အရသာတစ်ခုပဲ

သင်ရဲ့၊ အချစ်ဟာ တို့တွေဆီကို အလွန်ချိုမြဲတဲ့ အရသာတစ်ခုနဲ့အတူ အလွန်ခါးသီးတဲ့အရသာတွေကိုပါ သယ်လာတတ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သားကိုမွေးပြီးမှ မမ သိခဲ့ရတာပါ။ ကိုကိုဆီကအချစ်ဟာ မမဆီကိုချိုမြဲ တဲ့အရသာတွေတင်မကဘူးလေ...စိုးရိမ်သောကတွေ၊ နာကျင်ပူပန်မှုတွေ ကိုပါ သယ်လာခဲ့တယ်။ သားရဲ့နှလုံး ပကတိလူကောင်းလို ကောင်းသွား ပို့ အတွက်ဆိုရင် မမလေ...စည်းစိမ်ချမ်းသာအားလုံးနဲ့လဲ လဲနိုင်တယ်။ မမရဲ့အသက်နဲ့ လဲရမယ်ဆိုရင်တောင် မမ လဲချင်ပါတယ်။ အဲဒီလောက် အထိ သားအတွက် မမ နာကျင်ခဲ့ရတယ်”

လောကသည် တစ်ခဏတိတ်ဆိတ်သွား၏။ သူငယ်ချင်းလေးယောက် သည် မမကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဒီ နာကျင်မှုတွေ၊ ဒီ ခါးသက်မှုတွေဟာ ချိုမြဲတဲ့အရသာနဲ့အတူ တစ်ဆက်တည်းပါလာတဲ့ အချစ်ရဲ့အရသာတွေလေ သင်၊ ဒါတွေကို တို့ ယူကိုယူရမယ်။ အချစ်ဆိုတာကို ယူပြီဆိုရင် ချိုမြဲတဲ့အရသာရော ခါးသီး တဲ့ အရသာကိုပါ စုပေါင်းပြီး ယူရလိမ့်မယ်။ တစ်ခုရှိတာက ချိုမြဲတဲ့အရသာ က တစ်ခဏလေးပဲရပြီး ခါးသီးနာကျင်တဲ့အရသာက တစ်ဘဝလုံးစာ ကြာတတ်တယ်”

ထို့နောက် မမက အသံထွက် ရယ်မောသည်။
“ဒါပေမယ့် မကြောက်ပါနဲ့ သင်...အဲဒီတစ်ခဏစာအရသာကလေး က ဘယ်လိုသာယာမှုမျိုးနဲ့မှ မယှဉ်နိုင်အောင် ချိုမြဲလွန်းလို့ တစ်ဘဝစာ ခါးသီးမှုကို ရင်ဆိုင်ဝံ့လောက်အောင်ကို ထိုက်တန်ပါတယ်”
မမ၏စကားကို ဇင်မိက တိတ်တဆိတ်ထောက်ခံလိုက်သော်လည်း

မြရွက်ညိုက ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။ ခင်လှဝေက ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်၏။

“မသိသား ဆိုးဝါးရန်ကော လို့ အပြစ်တင်ချင်လဲ တင်ကြပေါ့ဟာ၊ ငါ မိသင်ကို တစ်ခုလောက် မေးမလို့”

“မေးစမ်း...မေးစမ်း”

ဝေက ပြုံးစစ အမူအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လိုက်ပြီး သင်သင်ခိုင် ကို စူးစမ်းကြည့် တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အချစ်ဆိုတာမသိဘဲနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ရင်ခွင်ထဲကိုစိတ်လို လက်ရ ဝင်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား မိသင်ရဲ့”

မြရွက်ညိုက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီး၍ ရယ်လေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့မေးခွန်းပဲ ဝေရေ...၊ ဖြေစမ်း ဖြေစမ်း သင် နင် အမှန် အတိုင်း ဖြေရမယ်နော်”

သင်သင်ခိုင်သည် တစ်ခဏ ကြောင်သွားပြီးမှ ပခုံးတွန့်၍ ပြုံးလိုက် ၏။ ထို့နောက် ဝရန်တာကို လက်ထောက်မီလျက် ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ အောက်ဘက် ခြံဝင်းထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်ခင်က ဂစ်တာတီးရင်း လှမ်း မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းဆတ်ပြတော့ သင်က လက်မြှောက်ပြရင်း ပြုံး လေသည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးလေးယောက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကိုလက်ထပ်သလဲဆိုတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ မရလို့၊ သူနဲ့လက်တွဲပြီး ဘဝဆိုတာကို ရင်ဆိုင်ရရင် ငါ့အတွက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိမလားလို့၊ နောက်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဘယ်လောက်အထိ ပြုပြင် ပုံသွင်းပေးနိုင်သလဲ

ဆိုတာ လက်တွေ့သိချင်လာလို့၊ နောက်ပြီး... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုရောက်ရင် မိန်းမဟာ သူ့ နဂိုစွမ်းရည်တွေ၊ အရည်အချင်းတွေ ပိုပြီး မြင့်မားလာမလားလို့...”

သင်က သူ့စကား သူ့ သဘောကျကာ ခပ်ဟားဟား ရယ်နေ၏။ ဇင်မိက ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးဖြင့် သင်သင်ခိုင့်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းယမ်း လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ နင် မှားသွားပြီ သင်ရေ... နင် လုံးလုံးကို အတွက် မှားသွားပြီ၊ အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်ဟာ၊ မနက်ဖြန် လက်မှတ်ထိုးမယ့် ကိစ္စကို ဖျက်လိုက်ကြတာပေါ့”

“ဘာလို့လဲ”

“အိုး... ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုရောက်ရင် မိန်းမဟာ သူ့ နဂိုစွမ်းရည်တွေမြင့်လာမလားဆိုတဲ့ နင့်အထင်က ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ။ ငါ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ငါသိထားတာကတော့ အဲဒါနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ သင်ရဲ့”

သင်သင်ခိုင့်က မျက်မှောင်တွန့်လျက် ပြုံးသည်။ ဇင်မိက အထက်စီး အပြုံးဖြင့် သင်သင်ခိုင့်ကို ခိုက်ကြည့်ရင်း သင်သင်ခိုင့်ပါးတစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့် အသာပွဖွပွတ်သပ်လိုက်၏။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကိုရောက်သွားရင် မိန်းမဟာ ရှိသမျှအရည်အချင်းတွေ အကုန် ပျက်စီးရောသင်ရေ...၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီရင်ခွင်ထဲမှာ ဘဝအတွက် ဘာမှ အားထုတ်ကြီးစားစရာမလိုဘဲ သူ့ လိုသမျှအရာတွေ အကုန်ရနိုင်လို့ပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင် ဆိုတာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ကမ္ဘာလောကတစ်ခုပဲ သင်...”

ဝေသည် ဇင်မိကို ချစ်မြတ်နိုးသောမျက်စောင်းဖြင့် ပြုံးကြည့်၏။ သင်သင်ခိုင့်ကတော့ နူးညံ့သောနှစ်သိမ့်မှုတစ်ခုဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာပြုံးနေ သည်။

မြရွက်ညို ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်၏။

“ဇင်မိပြောတာ ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ညှို့အတွက် ကျတော့ တစ်မျိုးပဲ သင်ရဲ့၊ ညှို့အတွက်တော့ ယောက်ျားရဲ့ ရင်ခွင်ဆိုတာ အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုတည်းကို နှစ်ခါပြန်မက်ရတဲ့ ညတစ်ညလိုပါပဲ”

အမျိုးသမီးလေးယောက်သည် မြရွက်ညို၏ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်လိုက်ကြသည်။ မြရွက်ညို၏ မျက်နှာမှာ အပြုံးရိပ် လုံးဝမရှိပါ။

“ပထမတစ်ကြိမ်မက်တုန်းက ကိုယ် မမက်ချင်ဘဲ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိဘဲနဲ့ မက်လိုက်ရတာ၊ ဒုတိယတစ်ကြိမ်ကျတော့ ကိုယ်တိုင်က အဲဒီ ထိတ်လန့်ချောက်ချားတဲ့အရသာကိုမှ မက်မောလို့ လိုလိုလားလား ဖန်တီး ယူပြီး မက်ခဲ့ရတာလေ”

သိပ် နားမလည်သော သူငယ်ချင်းလေးယောက်က မြရွက်ညိုထံမှ စကားအဆက်ကို စောင့်နေကြ၏။ သို့သော် မြရွက်ညိုက ဘာမှ ထပ်မပြော တော့ပါ။

မမက မြရွက်ညို၏ မျက်လုံးများ၌ အရိပ်အရောင်တစ်ခုတွေ့ မလားဟု ရှာဖွေသည်။ သို့သော် မတွေ့ ရပါ။ နောက်ဆုံးတော့ မမသည် ဆယ်နှစ် ကြာအောင် သူမရင်မှာတည်မြဲနေခဲ့သောအတွေးတစ်ခုကို ပထမဆုံးအကြိမ် ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်။

“မမအတွက်တော့ ယောက်ျားရဲ့ရင်ခွင်ဟာ အဲဒီ ခံစားမှုအရသာတွေ ထက် ပိုတယ် ညှို့ရဲ့၊ ကိုကိုရင်ခွင်ဟာ မမအတွက် အလွန် လုံခြုံအေးချမ်း။

ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါထက်ပိုပြီး မမရခဲ့တာတစ်ခုက သူငယ်ချင်းရဲ့ အကြင်နာပဲ။ ကိုကိုရင်ခွင်ဆိုတာလေ... မမကိုပဲပြီး စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသွားတဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မမ အမြဲ သတိရနေစေတဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။”

မမ၏ စကားကိုတော့ လေးယောက်လုံး အဓိပ္ပာယ်သိလိုက်ကြပါသည်။ မြရွက်ညှီသည် မမစကားကြောင့် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာသည်။ အားတင်းသောအပြုံးဖြင့် မမကိုပြုံးကြည့်ကာ မမ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အသာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

မဟုတ်သေးဘူး မမရယ်... နင် မှားနေပြီ၊ ငါဟာ ဘယ်တုန်းကမှ နင့်အတွက် အနစ်နာခံခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ နင့်အတွက် သနားညှာတာမှ ဆိုတာ ငါ့ဆီမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ရှိခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။

သို့သော် မြရွက်ညှီ ဘာမှ မပြောပါ။ ယခုအတိုင်း အလွန်လှပနေသော ဇာတ်လမ်းကလေးကို ညှီ ဘာမှ မပြင်ဆင်လိုတော့ပါ။ သူငယ်ချင်းကျေးဇူးကို တစ်ဘဝလုံး အောက်မေ့ ခင်တွယ်သွားမည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်း၏ ပျော်ရွှင်မှုအတွက် တစ်ဘဝလုံးနှင့်လဲ၍ စွန့်လွှတ် အနစ်နာခံခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်... ဘယ်လောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ လိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းကလေးလဲ... နော်။

မြရွက်ညှီသည် မိမိအကြောင်း အစအဆုံး သိခွင့်ရခဲ့သော ဇင်မီအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဇင်မီက ခပ်သဲ့သဲ့ ပြုံး၍ မမနှင့်မြရွက်ညှီကို စူးစမ်းစွာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ မြရွက်ညှီသည် မမ၏ ဆံပင်တိုကလေးများကို ယုယစွာ ဖွသပ်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ ဖခင်ဟာ ကိုယ့်ယောက်ျား

သာ ဖြစ်နေပြီဆိုရင် ကိုယ်တို့ဘဝမှာ တခြားဘာမှမလိုတော့ပါဘူး မမရယ်... အဲဒီအဖြစ်နဲ့တင် လောကမှာအသက်ရှင်ရတာ ထိုက်တန်ပါတယ်... နော်”

သည်တစ်ခါတော့ စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်လုံးများဖြင့် ဇင်မီက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းကို မသိမသာယမ်းပြသည်။ မြရွက်ညှီ ပြုံးပြလိုက်၏။ ထို့နောက် မြရွက်ညှီသည် မမကို ရုတ်တရက် ညင်သာစွာပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပါးချင်းအပ်ထားသောအခါ သူတို့မျက်ရည်အချင်းချင်း ထိတွေ့ ရောစပ်သွားကြသည်။

ဇင်မီသည် နက်ပြာရောင်ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်ရင်း မျက်တောင်တစ်ချက်နှစ်ချက် ခပ်လိုက်သည်။ မှိန်ပျံပျံကြယ်ကလေးများက အမျိုးသမီးငါးယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ငုံ့ကြည့်နေ၏။

